PRODUCTIES VOOR
pleidooi IN appèl
DEDOVIC
Griffier Aarden/de Graaf
09-06-2000

Mr. N.M.P. Steijnen
Advocaat en Prokureur
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 03404-[illegible]
030-6956067

de Griffier van de 4e Kamer
Gerechtshof Amsterdam
Mevrouw M. Bakker
Postbus 1312
1000 BH Amsterdam

betreft: Dedovic/Kok - rolnr. 99/759
Pleidooi te houden op 9 juni a.s.
om 11.00 uur

datum 28 mei 2000

Geachte mevrouw Bakker,

Hierbij treft u aan 4 ordners met produkties 1 t/m 19 en seperaat hiervan 4x een tweedelig witboek bij wijze van produktie 20.
Mag ik u verzoeken e.e.a. ter hand te stellen van de President en de leden van het Hof ?

Zo spoedig mogelijk wordt deze zending gevolgd door een brief mijnerzijds, dit bij wijze van handleiding voor hantering van deze produkties.

Ik zal de landsadvocaat van hetzelfde bedienen.

Hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

Rabobank Zeist,
rekeningnr. 37.52.38.832
gironummer Rabobank: 21 71 31

De Griffier van de 4e Kamer
van het Gerechtshof te Amsterdam
mevrouw Mr. N. Bakker

betreft: Dedovic/Kok - rolnr. 99/759
pleidooi van 9 juni 2000 30 mei 2000

Geachte mevrouw Bakker,

Gisteren liet ik aanleveren een ordner met produkties, genummerd 1 t/m 19 in de bovengenoemde zaak. In de begeleidende brief kondigde ik aan om, gelet op de omvang van een en ander, z.s.m. ook een "handleiding" daarbij te zullen verzorgen.
Deze treft u hierbij aan.
Voorts doe ik hierbij toekomen het door het ministerie van buitenlandse zaken van de FRY uitgegeven "witboek", getiteld "NATO Crimes in Yugoslavia - Documentary Evidence", bestaande uit twee delen. Gisterenavond ontving ik dit rechtstreeks uit Belgrado. Als gevolg van de papierschaarste is de oplage hiervan beperkt geweest, zodat ik helaas slechts 2 sets van dit "witboek" kan aanleveren voor het Hof, wil ik ook de landsadvocaat nog kunnen bedienen.
Ik zou, via u, de President van het Hof willen verzoeken om, gelet op de speciale omstandigheden, er genoegen mee te nemen dat dit "witboek" slechts in tweevoud beschikbaar wordt gesteld, zodat het niettemin als volwaardig processtuk kan worden aanvaard.

Hoogachtend,

N.M.P. Steijnen

"HANDLEIDING" TERZAKE VAN DE HANTERING VAN DE PRODUKTIES BIJ PLEIDOOI IN APPEL INZAKE DEDOVIC/KOK - ROLNR. 99/759 - TE HOUDEN OP 9 JUNI 2000 OM 11.00 UUR

De NAVO-oorlogvoering zonder uitdrukkelijke instemming van de Veiligheidsraad van de VN, zowel in 1999 als - eventueel opniew - in de toekomst, is onrechtmatige oorlogvoering en mitsdien vormen de oorlogsdaden - civielrechtelijk - een onrechtmatige aantasting van de mensenrechten en andere subjectieve rechten van de oorlogsslachtoffers, waaronder (ook) een (dreigende) aantasting van het recht op leven.
Appellanten zijn het slachtoffer van de gevolgen van dit oorlogsgeweld en leven thans ook nog onder de onrechtmatige dreiging van hernieuw NAVO-oorlogsgeweld.
In dit verband **prod. 17**, het artikel van prof. Chimni van de Nehru University in New Delhi, die nog eens de revu laat passeren dat de belangrijkste auteurs op volkenrechtelijk gebied de NAVO-agressie afwijzen als in strijd met het internationale recht. Dit impliceert dat ook de dreiging met hernieuwd geweld onrechtmatig is.

Mitsdien voerden de NAVO-landen een agressie-oorlog tegen Joegoslavië/zullen de NAVO-landen opnieuw een agressie-oorlog tegen Joegoslavië voeren. Wat dit laatste betreft: de NAVO-landen dreigen immers voortdurend nog met hervatting van het oorlogsgeweld, indien Joegoslavië aan de NAVO-politici onwelgevallige handelingen zou plegen. Zie omtrent deze dreiging van herneming van het oorlogsgeweld **prod. 1** "De aanloop tot de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië om Kosovo, 1999", met name ook hoofdstuk 3.

Prod. 12 geeft nadere documentatie met betrekking tot het agressieverbod en het non-interventie beginsel.
Dat een agressie-oorlog, als zijnde een misdrijf tegen de vrede, tegelijkertijd valt onder de categorie oorlogsmisdrijven en in dit verband zelfs moet worden beschouwd als het ergst denkbare oorlogsmisdrijf, wordt in **prod. 13** nog eens onder de aandacht gebracht.

Juist ook omdat een agressie-oorlog dus een oorlogsmisdrijf vormt, en wel "het ergst denkbare", kan de rechter er niet van afzien om, indien door de (potentiële) slachtoffers daartoe geroepen, te bepalen of nu in casu sprake is/opnieuw zal zijn van schending van het agressie-verbod en het non-interventie beginsel: indien er sprake is van een agressie-oorlog, c.q. zonder instemming van de Veiligheidsraad weer zou zijn, dan zijn niet de in dit kader gepleegde/opnieuw te plegen oorlogshandelingen die in strijd zijn/opnieuw in strijd zullen zijn met het ius in bello onrechtmatig, maar dan zijn alle oorlogshandelingen die schade veroorzakend zijn dat.
Verder onderzoek in rechte of de NAVO-bombardementen al dan niet in strijd waren , c.q. zullen zijn, met de beschermingsbepalingen van het humanitair oorlogsrecht is dan overbodig. Die bombardementen zijn dan immers ipso facto onrechtmatig en dienen dan alleen al op die grond zonder meer te worden verboden.

Datzelfde geldt voor ten aanzien van de vraag naar de proportionaliteit van het oorlogsgeweld: als zijnde verboden oorlogsgeweld is dit dan **ipso facto** tevens tegelijkertijd disproportioneel oorlogsgeweld.

Als officiële rechtvaardiging voor het oorlogsgeweld is altijd opgegeven dat de NAVO-agressie zou worden gelegitimeerd door het feit dat "de blijvende weigerachtigheid van de FRY om Veiligheidsraadsresolutie 1199 uit te voeren militair optreden in NAVO-verband in voldoende mate legitimeert".
Dit is geen argumentatie, dit is een mantra.
Waarvoor overigens ook geen enkele feitelijke grondslag bestaat en die dan ook alleen maar een smakeloos politiek voorwendsel beoogt te zijn. Waaraan in rechte slechts schouderophalend voorbij kan worden gegaan.
Maar het doel is duidelijk: Kok, Van Aartsen en de Grave beogen om middels dit voorwendsel om oorlog te gaan voeren, staande te houden dat de NAVO - en zijzelf - zich binnen het systeem van het Handvest van de VN zouden hebben bewogen bij hun oorlogsgeweld tegen de FRY.
Een manifeste onwaarheid dus, en wel prima facie.

Aangezien dit hun officiële rechtvaardiging vormt, valt daarmee al onmiddellijk elke rechtvaardiging weg. Een andere wordt door hen, in politicis noch in rechte, immers niet gegeven.
Hun oorlogsgeweld was daarmee ipso facto onrechtmatig en zal dat in een voorkomend geval weer zijn. Evenals het dreigen jegens de FRY dit nu al is.
Aangezien nu eenmaal, sinds de mensheid bestaat en oorlog voert, het een ervaringsgegeven is dat oorlogsgeweld nu eenmaal de meest vreselijke vorm van geweld vormt, juist omdat het de bevolking van het betrokken land treft en oorlogsslachtoffers maakt, is onrechtmatig oorlogsgeweld per definitie ook onrechtmatig jegens de bevolking van het land dat de oorlog wordt aangedaan. Datzelfde geldt dan met betrekking tot het dreigen met onrechtmatig oorlogsgeweld.
Conform het petitum moeten Kok, Van Aartsen en de Grave daar dan ook mee ophouden.

Op de achtergrond speelt echter een, in rechte niet als zodanig ingeroepen, notie als "humanitaire interventie", als basis voor het plegen van oorlogshandelingen buiten expliciete instemming van de Veiligheidsraad om.
Zo'n leerstuk bestaat niet als volkenrechtelijk erkende doctrine en is als zodanig al evenmin in ontwikkeling. Zoals in een onlangs, in opdracht van de regering, verschenen rapport van de Adviescommissie inzake Volkenrechtelijke Vraagstukken nog eens uitdrukkelijk wordt bevestigd. En overigens al door alle objectieve volkenrecht-deskundigen, voor wie niet de wens de vader was van de gedachte, al was erkend.
Terecht durven Kok, Van Aartsen en de Grave dan ook geen beroep in rechte te doen op de non-existentie doctrine van de "humanitaire interventie".

Maar goed trouwens ook, want ook feitelijk zou hier geen snars van deugen. In **prod. 1** wordt aangegeven wat de werkelijke beweegredenen waren voor de leidende politici van de NAVO-

landen om over te gaan tot agressie tegen Joegoslavië en de Joegoslavische bevolking, waaronder appellanten. En om dit eventueel weer te doen. Met name in de hoofdstukken 3, 5 en 7 wordt uiteengezet waarom met zekerheid valt te zeggen waarom van "humanitaire beweegredenen", zoals voorgepiegeld in de officiële retoriek, al op het eerste gezicht geen sprake kan zijn.
Om dubbele reden is het dus maar goed dat Kok, Van Aartsen en de Grave in rechte geen beroep hebben gedaan op dit 'leerstuk'.

Evenzeer terecht hebben Kok, Van Aartsen en de Grave in rechte een beroep achterwege gelaten op het 'nood breekt wet'. Want dat a) hier geen 'nood' was die het breken van wetten zou rechtvaardigen, wordt nog eens breedvoerig beschouwd in **prod. 1**, met name in hoofdstuk 11.
Voor zover er wat betreft het 'nood breekt wet' sprake zou zijn van een valide volkenrechtelijk leerstuk, hetgeen kwestieus is en door appellanten wordt bestreden, dient er bovendien in elk geval sprake te zijn van uiterste terughoudendheid en doelgerichtheid met betrekking tot het toegepaste oorlogsgeweld.
Dat hier in alle opzichten volstrekt geen sprake van geweest is, daarvan getuigen de **al in eerste aanleg overgelegde produktie** "Aanvallen op niet-militaire doelen en disproportioneel oorlogsgeweld in de op zichzelf al misdadige agressie-oorlog van de NAVO-landen, waaronder Nederland, tegen Joegoslavië", waarin uitgebreide documentatie wordt gegeven van de baaierd van geweld door de NAVO-agressors toegepast tegen civiele doelen, de huidige **producties 2t/m 5**, en de thans ook in het geding gebrachte **prod. 20**, allemaal betrekking hebbend op de structurele misdadigheid van het NAVO-oorlogsgeweld als gevolg van het tot inzet maken van de burgerbevolking, diens voorzieningen en diens bestaansvoorwaarden in Joegoslavië.

Als een voor iedereen kenbaar feit staat vast dat het juist het "het breken van de wet" is geweest, dat in casu grote "nood" heeft veroorzaakt in Joegoslavië. En wel veel omvangrijker dan de "nood" die vóór de aanvang van de NAVO-agressie zou hebben bestaan. Hiervoor wordt, behalve naar de **producties 2 t/m 5** en **prod. 20**, ook nog verwezen naar de hoofdstukken 7, 11 en 14 van **prod. 1**. Zie hiervoor ook specifiek nog **prod. 6**.

Met name in Kosovo is, als gevolg van de de uitkomst van het NAVO-geweld, een situatie onstaan die onvoorstelbare terreur en etnische zuivering, in verhouding tot de humanitaire situatie van voor de NAVO-oorlog om Kosovo.
Die humanitaire situatie in Kosovo is thans onvergelijkbaar veel ernstiger: in termen van vluchtelingen-aantallen, doden, gewonden en gewelddaden. Het NAVO-oorlogsgeweld heeft er de basis voor gelegd dat Kosovo thans is ontaard in een fascistische, racistische en etnies gezuiverde maffia-staat, onder westerse militaire zeggenschap.
De **producties 7 t/m 9** leggen daar getuigenis van af en voorts wordt hiervoor verwezen naar hoofdstuk 7 en 14 van **prod. 1**.

Noodzakelijkerwijs dient van wapengeweld in een vermeende situatie van "nood breekt wet" zo spoedig mogelijk verantwoording te worden afgelegd aan de Veiligheidsraad van de VN over het bereikte resultaat en dienen ook anderszins de resultaten en gevolgen van dit wapengeweld te worden geëvalueerd.
Het een noch het ander heeft in dit verband plaatsgevonden.
Eigenmachtig zijn de NAVO-politici oorlog gaan voeren en eigenmachtig en hooghartig zijn zij daartoe weer bereid. Zonder rekenschap aan wie of wat dan ook af te leggen.

Maar goed dus dat Kok, Van Aartsen en de Grave zich niet op het 'nood breekt wet' beroepen ter rechtvaardiging van deze oorlogshandelingen.
Juridisch is een dergelijk leerstuk in het volkenrecht omstreden en feitelijk was hier a) geen grond voor; b) ontaardde het toegepaste geweld al meteen in een alle grondslagen van het humanitair oorlogsrecht tartende baaierd van vernietiging en terreur, gericht tegen de Joegoslavische bevolking, diens voorzieningen en bestaansbronnen en c) is de ramp die uit dit oorlogsgewld is voortgevloeid en het gehele territoir van Joegoslavië omvat vele orde-groottes omvangrijker dan de vermeende ramp, die middels dit 'nood breekt wet' te bestrijden zou zijn geweest. Waarbij de NAVO-rechtsbrekers enig vorm van verantwoording en evalutie, noodzakelijke ingrediënten voor 'nood breekt wet' stelselmatig en hooghartig blijven ontlopen.

Hie dan ook, voor enige kans op acceptatie van een beroep op 'nood breekt wet' is het ook voor degenen die in de validiteit van dit leerstuk geloven, tenminste een voorwaarde, en een onmisbare component, dat er echt geen andere oplossing is dan het toepassen van geweld en dat het uiterste is gedaan om langs diplomatieke weg tot een oplosdsing te komen.
Ook daarvan was in casu geen sprake. Reeds vroeg in 1998 begon de NAVO met geweldsdreiging en in Rambouillet werd niet onderhandeld, maar werd een bezettingsdiktaat opgelegd. Niet alleen strekkende tot NAVO-bezetting van Kosovo, maar de NAVO-troepen de vrije hand gevend ook in de rest van Joegoslavie.
Prod. 1,met name de hoofdstukken 12 en 13, **en prod. 18** leggen van dit drijven naar oorlog door het opleggen van onaanvaardbare diktaten getuigenis af. Hoe gretig de NAVO-politici waren om tot oorlogsgeweld te geraken en hoe zij daarvoor uiteindelijke de "vredesbesprekingen" in Rambouillet op stapel hebben gezet.

De Staat der Nederlanden ontkent in gerechtelijke procedures dat de normen van Neurenberg meer dan op de specifieke situatie aan het eind van de Tweede Wereldoorlog betrekking hebbende betekenis zouden toekomen.
Dat is een andere manier voor de Staat om te zeggen dat de normen van Neurenberg alleen zouden gelden voor de (toenmalige) overwonnenen en niet voor degenen die zich nu, na afloop van de NAVO-ooorlog om Kosovo, als overwinnaars beschouwen.
Een manifest onhoudbaar standpunt. De normen van Neurenberg maken onmiskenbaar deel uit van het ius cogens en hebben universele gelding. Zoals ook in het in **prod. 14** genoemde rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties wordt herbevestigd. Zij vormen onderdeel van het corpus dat door het Joegoslavië Tribunaal wordt toegepast.

Dit betekent dat het principe van individuele aansprakelijkheid en persoonlijke verantwoordelijkheid voor oorlogsmisdrijven onmiskenbaar deel uitmaakt van het geldende recht.
Kok, Van Aartsen en de Grave worden in casu op die individuele verantwoordelijkheid en persoonlijke aansprakelijkheid aangesproken.
Prod. 15 geeft de tekst van het Handvest van Neurenberg.

Tot zover deze "handleiding".

N.M.P. Steijnen

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

LIJST VAN PRODUKTIES ZIJDENS APPELLANTEN BIJ PLEIDOOI IN APPEL INZAKE DEDOVIC E.A. / KOK, VAN AARTSEN EN DE GRAVE - ROLNR. 99/759 - PLEIDOOI VAN 9 JUNI 2000 11.00 UUR

1. "De Aanloop tot de NAVO-Oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië om Kosovo, 1999 - Analyses en achtergronden hoofdzakelijk op basis van dagelijkse westerse nieuwsbronnnen" - mr. L.P.H. Stibru.

2.a. Rapportage van de meer dan 1000 doden onder de burgerbevolking als zogenaamd gevolg van 'collateral damage' en van de moedwilige NAVO-vernietiging van de energievoorziening voor de Joegoslavische burgerbevolking.

2.b. Voorlopige rapportage van de vele honderden scholen, ziekenhuizen, kerken, historische gebouwen, produktiebedrijven, nutsbedrijven, bruggen, wegen, spoorwegen, etc., vernietigd of beschadigd in het kader van de NAVO-oorlogsterreur.

2.c. 'Chronology of Crimes of Dishonor of NATO' - Rapportage van de NAVO-terreur tegen de burgerbevolking van de Federale Republiek Joegoslavië en zijn voorzieningen.

2.d. Rapportage van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Federale Republiek Joegoslavië van 10 november 1999 omtrent de gevolgen van de NAVO-agressie voor de gezondheidszorg en de volksgezondheid in Joegoslavië.

3. Overzicht van de misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid, begaan door de NAVO-verantwoordelijken tegen de Federale Republiek Joegoslavië en zijn bevolking - "The Indictment", opgesteld ddor Ramsey Clark, voormalig minister van justitie van de Verenigde Staten.

4. "The Kosovo Conflict - Consequences for the environment & human settlements" - Rapport van de UNEP/ UNCHS - "Recommendations".

5.a. Documentatie betreffende het gebruik van verarmd uranium door de NAVO-agressors in Joegoslavië.

5.b. Erkenning door secretaris-generaal Robertson van de NAVO van het gebruik van verarmd uranium in Joegoslavië en bekendmaking van mogelijke 'hot spots' als gevolg van dit gebruik.

6. Verslag van de fact-finding mission van de Republikeinse senator Jim Saxton in Joegoslavië, gehouden van 18-21 april 1999 en georganiseerd door de International Strategic Studies Association - Feitenrelaas betreffende de bombardementen op burgerdoelen en de bombardementen als als oorzaak van vluchtelingenstromen.

7. "Days of terror (in the presence of the international forces)" - Zoran Andjelkovic, Center for Peace and Tolerance - uitvoerig gedocumenteerd verslag van dag tot dag over de terreur van Albanese terroristen in Kosovo na de machtsovername door de NAVO/KFOR -fragmenten.

8. Rapportage van 31 oktober 1999 over de culminatie van Albanees terrorisme na de machtsovername door KFOR.

9. Cijfermatig overzicht van de terroristische akties en de gevolgen hiervan in slachtoffer-aantallen van 12 juni 1999 tot 16 januari 2000, gepleegd door Albanese terroristen in Kosovo sinds de machtsovername van KFOR.

10. "The Kosovo Cover-UP" - Newsweek magazine mei 2000 - onthulling betreffende het onaangetast zijn van het Joegoslavische leger gedurende de maandenlange onafgebroken bombardementen.

11. Belangrijkste regels van het Eerste Aanvullende protocol bij de Verdragen van Genève van 1949 (Protocol I).

12. Internationale rechtsprincipes betreffende het agressie-verbod en het non-interventie beginsel:
The International Law Principles van 1944; VN-resolutie 2625/XXV van 24 oktober 1970 betreffende de Declaration on Principles of International Law; VN-resolutie 3314/xxix van 4 december 1974 betreffende de Definition of Aggression.

13. "Agressie-oorlog het ergst denkbare oorlogsmisdrijf", als het oordeel van het Tribunaal van Neurenberg.

14. Report of the secretary-General pursuant to paragraph 2 of the Security Council resolution 808 (1993) van 3 mei 1993 - fragmenten.

15. Handvest van Neurenberg - engels- en nederlandstalige versie.

16. Veiligheidsraadsresolutie 1244 van 10 juni 1999.

17. "NATO Air Strikes against Yugoslavia and International Law and Morality" - prof. B.S. Chimni - Jawaharlal Nehru University, New Delhi.

18. Appendix B - Documentnatie betreffende het bezettingsdictaat van Rambouillet voor wat betreft Kosovo en de rest van de federale republiek Joegoslavië.

19. Servië als enige resterende multi-etnische staat in voormalig Joegoslavisch territoir - "Etnische Verrassing" - Elsevier Magazine van 2 oktober 1999.

DE AANLOOP TOT DE NAVO-OORLOG TEGEN DE FEDERALE REPUBLIEK JOEGOSLAVIE OM KOSOVO, 1999

ANALYSE EN
ACHTERGRONDEN
HOOFDZAKELIJK OP BASIS
VAN DAGELIJKSE WESTERSE NIEUWSBRONNEN

Mr. L.P.H. Sillen

INHOUDSOPGAVE 1-10

INLEIDING 11

HOOFDSTUK 1

De NAVO-schendingen van het agressie-verbod en van de wetten en gebruiken van de oorlog als ontaarding van de internationale rechtsorde

1.1 Oorlog tegen de voorzieningen van de burgerbevolking 12

1.2 Terugval naar hernieuwde barbarij in het oorlogsrecht op initiatief van de NAVO 13

HOOFDSTUK 2

De resultaten van de NAVO-terreur en het vervolg hierop

2.1 Geen militaire nederlaag - alleen door NAVO-terreur gedwongen 16

2.2 Etnische zuivering zonder precedent onder NAVO-bezetting 17

2.3 Het UCK in stelling gebracht als breekijzer voor oorlog en als instrument van etnische zuivering 17

HOOFDSTUK 3

De achtergronden van de oorlog

3.1 Het meten met ongelijke maten als basisprincipe voor de NAVO - NAVO-bejegening van het Albanees-Kosovaarse separatisme versus bejegening van het Koerdische separatisme 18

3.2 De weergaloze westerse militaire expansie naar het oosten en zuid-oosten na de val van de Muur 21

3.3 Niet de westerse politieke aanwezigheid in (Zuid-)Oost Europa is tekenend, maar de westerse militaire presentie aldaar 22

3.4 Joegoslavië van bufferstaat tot geo-politieke sta-in-de weg 26

3.5 De 'politiek correcte' opvatting over de Balkan-crisis 26

3.6 Waar de 'politiek correcte' opvatting over het opbreken van Joegoslavië geen raad mee weet 27

3.7 Het 'Balkan-spel' van de westerse mogendheden 28

3.8 De westerse gerichtheid op nog verdere afbraak van klein-Joegoslavië 30

3.9 Ideologische verhulling van westers machtstreven in de Balkan 34

HOOFDSTUK 4

De oorlog als massa-psychologische bevrediging

4.1 Gespeelde naïviteit van de westerse elites als gecamoufleerde moordzucht 37

4.2 Humanitaire emotionele incontinentie versus humanitaire emotionele constipatie 39

4.3 De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië als ontlading van westerse collectieve agressie en als media-spektakel 42

4.4 De vorming van een collectieve oorlogspsychose en de rol van de media daarbij 44

HOOFDSTUK 5

Het samenstel van redenen voor het Westen om oorlog te voeren tegen klein-Joegoslavië

5.1 Klein-Joegoslavië als verondersteld 'fremdkörper' in post-communistisch Europa 45

5.2 De Duitse geo-politieke machtsaspiraties 46

5.3 Klein-Joegoslavië als economisch potentieel 48

5.4 Herstel van Duitse geo-poliieke invloed 'tot elke prijs' 49

5.5 De balkanisering van Joegoslavië uit geo-politieke overwegingen, in het Westen voorgesteld als de hoogste humaniteit en als tegemoetkoming aan gerechtvaardigde zelfbeschikking 49

5.6 Volkenrechtelijke erkenning van 'de nieuwe republieken' een flagrante schending van het volkenrecht en van de Accoorden van Helsinki 50

5.7 'Uitburgering' van honderdduizenden als gevolg van de vorming van 'de nieuwe republieken' 51

5.8 Afsplitsing van 'de nieuwe republieken' in flagrante strijd met de Joegoslavische constitutie 55

5.9 Erkenning van 'de nieuwe republieken' als garantie voor burgeroorlog 55

5.10 Gemeenschappelijke westerse belangen bij de ontmanteling van Joegoslavië 56

5.11 Expansie van de westerse invloedssfeer over het territoir van de voormalige bufferstaat Joegoslavië 59

5.12 Oorlog op de Balkan als mogelijkheid voor nieuwe positionering van de NAVO 60

5.13 De oorlog tegen Joegoslavië als mogelijkheid om de Amerikaanse hegemonie in Europa te bevestigen - Europees/Amerikaanse tegenstellingen bij aspiraties op de Balkan 62

5.14 De keuze van de VS voor het UCK als voertuig voor de Amerikaanse belangen en als katalysator voor militaire interventie 64

5.15 De Balkan als proeftuin voor nieuwe Amerikaans-Europese verhoudingen in Europa 66

5.16 Klein-Joegoslavië als breukvlak in de omsingeling van Rusland 68

5.17 De belangen van het westerse militair-industriële complex bij de oorlog tegen Joegoslavië 68

5.18 De oorlog tegen Joegoslavië als test-mogelijkheid voor nieuwe wapensystemen en voor nieuwe methoden van oorlogvoering 69

5.19 De oorlog tegen Joegoslavië als waarschuwingssignaal voor de mogelijke tegenstrevers van de westerse belangen overal ter wereld 70

5.20 De afbraak van de oorspronkelijke Joegoslavische Federatie als uiteindelijke weloverwogen Amerikaanse machtspolitieke keuze 71

5.21 Het veiligstellen van de toegang tot de olievelden in de Kaukasus en in het Midden-Oosten 75

HOOFDSTUK 6

Is collectieve dwaling omtrent de humanitaire bedoelingen van de NAVO-oorlog voorstelbaar?

6.1 De broosheid van de westerse pretenties omtrent de humanitaire bedoelingen van de NAVO-oorlog om Kosovo in historisch perspectief 78

6.2 De duidelijke taal van de objectieve feiten 79

HOOFDSTUK 7

De redenen waarom met zekerheid te zeggen valt dat de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië niets met humanitaire bedoelingen te maken had

7.1 Het ontbreken van een humanitaire catastrofe voordat de NAVO-oorlog begon 79

7.2 Het op gang komen van de vluchtelingenstromen tegelijk met het op gang komen van de NAVO-oorlog 86

7.3 Het ontbreken van ieder bewijs voor plannen tot het op grote schaal verdrijven van Albanese Kosovaren, voordat de NAVO zijn agressie begon 87

7.4 Geen bewijzen van humanitaire catastrofe vóór de NAVO-oorlog - geen bewijzen van massa-slachtingen tijdens de NAVO-oorlog om Kosovo 88

7.5 De ideologische rol van de inburgering van de term 'Kosovaren', gereserveerd voor het Albanese bevolkingsdeel 90

7.6 Rechtvaardiging van de NAVO-agressie met verwijzing naar 'de Servische massa-slachtingen' na de aanvang van de oorlog: een hopeloze verhaspeling van oorzaak en gevolg en laster bovendien 91

7.7 Terughoudend optreden van het Joegoslavische leger tijdens de oorlog tegen het UCK en de NAVO, gemeten naar de maatstaven van andere guerrilla-oorlogen 93

7.8 Eclatante overwinning van het Joegoslavische leger op het UCK en de onaantastbaarheid van de Joegoslavische strijdkrachten voor de NAVO-agressors 94

7.9 Een nieuwe slag voor het leugen-complex van de NAVO-oorlogspropaganda 97

7.10 Slechts één mogelijke conclusie rest: de uitkomst van de oorlog was geen gevolg van een militaire nederlaag van Joegoslavië, maar werd louter afgedwongen door NAVO-terreur 98

7.11 De disproportionele schade van de verwoestingen en van de dood en het bederf, door de NAVO gezaaid in Joegoslavië 99

7.12 De vernietiging van Joegoslavië en met name van het Servische volk, wordt ook nu nog voortgezet 100

7.13 De ontaarding van Kosovo in een fascistische en racistische maffia-staat, vrijwel volledig etnisch gezuiverd van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen, die daar soms meer dan duizend jaar hebben gewoond, wordt door het Westen als een overwinning van humanitaire waarden gevierd 101

7.14 De westerse creatie van een fascistisch, racistisch en grotendeels etnisch gezuiverd Kosovo 111

7.15 Over deze etnische zuivering in Kosovo produceren de westerse media geen emotionele diarrhee 114

7.16 De culturele genocide in Kosovo, onder westerse supervisie 116

7.17 De balans van de NAVO-bezetting in Kosovo na een half jaar tijd 119

7.18 Het Westen wenst een etnisch gezuiverd Kosovo 120

7.19 'Het Westen treedt in Joegoslavië op om etnische zuivering te stoppen': een top-succes van media-manipulatie 122

7.20 Rotsvast vertrouwen in de integriteit van de westerse politiek en de westerse politieke elite als sociaal-psychologisch mechanisme, in het zicht van het manifeste tegendeel 124

7.21 De leugen: militaire bezetting gericht tegen etnische zuivering - de werkelijkheid: militaire bezetting gericht op etnische zuivering 127

7.22 Het UCK trekt voor het Westen de kar van de etnische zuivering 133

7.23 Nogmaals de verborgen agenda van het Westen: een etnisch zuiver en stabiel gebied binnen de westerse invloedssfeer 144

7.24 Westerse politiek van militaire interventie nimmer in de historie ingegeven door humanitaire overwegingen 146

7.25 Het prestige van de NAVO als argument voor de oorlog 153

7.26 Vooraanstaande 'opinion leaders' zeggen het zelf: de oorlog heeft niks met humanitaire bedoelingen te maken 154

7.27 Emotionele incontinentie bij 100.000 Albanees-Kosovaarse ontheemden, emotionele constipatie bij 100.000 niet-Albanese ontheemden 157

7.28 'Humanitair interventionisme' als het nieuwe fascisme 160

7.29 Bij 300 doden in de burgeroorlog in Kosovo was de NAVO-intentie, gericht op oorlog, een feit - bij een veelvoud aan doden nu in Kosovo zwijgen de oorlogshitsers als het graf 161

7.30 Nogmaals het zwijgen van de NAVO-interventionisten in het licht van de thans heersende veel ernstiger humanitaire situatie in Kosovo 162

7.31 De nieuwe fascistische doctrine in concrete gedaante: Servische slachtoffers van humanitair geweld zijn onbeduidende en irrelevante slachtoffers van humanitair geweld 163

7.32 De Federale Republiek Joegoslavië als laatste bolwerk van enige omvang van multi-etniciteit 165

HOOFDSTUK 8

Het streven naar absolute controle over het bewustzijn van het publiek middels manipulatie van de media en manipulatie van het recht

8.1 Westerse haat tegen Servië en de Serviërs - de absolute controle van de media op de geesten van het grote publiek 167

8.2 Het zich meester maken van categorie van het recht voor perfectionering van de schuldtoemeting voor de Balkan-catastrofe aan Servië en de Serviërs 167

8.3 De Amerikaanse opzet om middels het Joegoslavië Tribunaal ook rechtens vastgelegd te krijgen dat Servië schuldig zou zijn aan 1. genocide en 2. agressie tegen zijn buurstaten 169

8.4 De verzaking van de intelligentsia aan zijn kritische rol in de post-moderne tijd 170

8.5 De hedendaagse intellectuele elite als a-historische mensenrechten-mummelaars 171

8.6 Het taboe in de media om tot drie te tellen 173

HOOFDSTUK 9

De rol van een NGO als Amnesty International bij het rijp maken van de geesten voor oorlog tegen Joegoslavië

9.1 Gebrek aan objectiviteit: elke gedode Kosovaarse Albanees voorgesteld als een gedode non-combattant 174

9.2 Amnesty International als instrument van de westerse anti-Servische coalitie 177

9.3 Gebrek aan pariteit en reciprociteit met betrekking tot de aan de partijen bij het conflict gestelde eisen tot naleving van regels en voorschriften 177

HOOFDSTUK 10

De verduistering van de schuld van het UCK aan het bezwijken van het Holbrooke-Milosevic akkoord

10.1 De toemeting van de verantwoordelijkheid voor het groeiende geweld in Kosovo in 1998 aan de Joegoslavische autoriteiten als vervalsing van de historische werkelijkheid 181

10.2 Het rapport van de Secretaris-Generaal van augustus 1998 over de situatie in Kosovo 182

10.3 Misbruik door het UCK van terughoudendheid van het Joegoslavische leger in het voorjaar van 1998 183

10.4 Schending van de Veiligheidsraadsresoluties door het UCK door over te gaan tot geweldsescalatie 183

10.5 Schuldtoekenning aan en bestraffing met sancties van Joegoslavië door het Westen voor geweldsescalatie door het UCK 184

10.6 De strategie van het UCK in het voorjaar van 1998 niet praten maar geweldsescalatie bewerkstelligen 185

10.7 De opzet van het UCK: het Westen in de strijd betrekken 186

HOOFDSTUK 11

De mythe van de humanitaire catastrofe in Kosovo

11.1 Het ontbreken van een humanitaire catastrofe in Kosovo op het moment dat de NAVO zijn oorlogskoers jegens Joegoslavië manifest maakte 187

11.2 Minder dan 300 doden en minder dan 150.000 ontheemden tot half 1998 - de straalmotoren van de NAVO-bommenwerpers werden toen al opgestart 188

11.3 Historisch vervalste beeldvorming over slachtoffer-aantallen in 1998 ten dienste van de westerse oorlogshysterie 189

11.4 Iedere dode Albanees is een onschuldig slachtoffer van Servische terreur 190

11.5 NAVO-oorlogsdreiging tegen Joegoslavië reeds ver vóór oktober 1998 191

11.6 Antwoord van het Joegoslavische leger eind september 1998 op verhevigde UCK-terreur 192

11.7 Als er toen sprake was van een 'humanitaire catastrofe', dan is er nu sprake van een 'humanitaire super-catastrofe' 193

HOOFDSTUK 12

Sabotage van het Holbrooke-Milosevic bestand door het UCK met stilzwijgende instemming van de OVSE-leiding en van de NAVO

12.1 Eind september-begin oktober 1998: Resolutie 1199 en de volmacht door de lidstaten verleend aan de NAVO om zonder hun verdere toestemming tot oorlog over te gaan 193

12.2 Afwijzing en sabotage van het Holbrooke-Milosevic akkoord door het UCK door het Westen stilzwijgend geaccepteerd 194

12.3 UCK-schending van het Holbrooke-Milosevic-akkoord door de OVSE-leiding doodgezwegen - hysterisch onthaal door het Westen van Joegoslavische tegenmaatregelen tegen deze bestandsschendingen 194

12.4 Terugtrekking van de Joegoslavische eenheden - overname van de vrijgekomen posities door het UCK met stilzwijgende westerse instemming en escalatie van de UCK-terreur vanuit deze nieuwe posities 196

12.5 Eind december 1998: de banden tussen de UCK-terroristen en de Amerikanen worden op locatie in Kosovo aangehaald 202

12.6 Succes van de UCK-strategie van provocaties onder handbereik - het Holbrooke-Milosevic accoord op het punt van bezwijken 202

12.7 Gespeelde onzekerheid over en onbekendheid met de UCK-leiding door de OVSE-leiding 206

12.8 Januari 1999: het bezwijken van het Holbrooke-Milosevic-akkoord 207

12.9 De OVSE-leiding en de NAVO als een twee-eenheid 208

12.10 Het bedrog van Racak - een 'massamoord' op bestelling 208

12.11 De NAVO-oorlogsmachine wordt verder opgestart 216

HOOFDSTUK 13

De Rambouillet-dictaten als diplomatieke manoeuvre van de westerse landen op zoek naar militaire confrontatie

13.1 Diplomatieke manoeuvres en verdere militaire provocaties door het UCK aan de vooravond van Rambouillet 217

13.2 Westerse pogingen om een NAVO-bezetting van Kosovo langs diplomatieke weg af te dwingen middels de Rambouillet-dictaten - eerste ronde in Rambouillet 219

13.3 Ontwikkelingen op het strijdtoneel na de eerste ronde in Rambouillet - verdere UCK-provocaties 224

13.4 Verdere druk van de NAVO op Joegoslavië om militair geen vin te verroeren in reactie op de UCK-provocaties 227

13.5 Militaire voorbereidingsmaatregelen van het Joegoslavische leger in het zicht van de naderende NAVO-agressie - preparaties om het UCK beslissende slagen toe te brengen 228

13.6 De vooravond van Rambouillet-II - het UCK maakt de weg vrij voor de NAVO-oorlog om Kosovo 232

13.7 Het psychologisch mechanisme van het vasthouden aan een krampachtig vertrouwen in de nobele democratische bedoelingen van het Westen door 'kritische commentatoren' en de uiteindelijke uitkomst van deze 'nobele bedoelingen' in hedendaags fascistisch Kosovo 236

13.8 De tweede ronde in Rambouillet 236

13.9 NAVO-bezetting accepteren of oorlog 238

HOOFDSTUK 14

De gevolgen van de NAVO-oorlog om Kosovo in retrospectief

14.1 De NAVO-agressie noodzaakte tot een grootschalige militaire contra-aktie tegen de Albanese terroristen 239

14.2 Vergelijkenderwijs geringe slachtoffer-aantallen bij de Jogoslavische militaire aktie in Kosovo 239

14.3 Oorlog leidt tot vluchtelingenstromen 240

14.4 Het ontbreken van bewijzen voor moedwillige en structurele grootschalige verdrijving van Albanese Kosovaren bij wijze van etnische zuivering 241

14.5 Deportatie van de burgerbevolking uit strategische gebieden, zoals de grensstreek met Albanië en Macedonië 241

14.6 Verdrijvingen bij wijze van excessen 242

14.7 Opzettelijke, systematische en definitieve verdrijving van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen na de bezetting van Kosovo door de NAVO 242

HOOFDSTUK 15

De gezamenlijke inspanningen van NAVO, UCK en OVSE-leiding om de oorlog tegen Joegoslavië te kunnen openen

15.1 Manipulatie van de publieke opinie middels het opnieuw ten tonele voeren van 'Racak' op het moment dat de NAVO de oorlog wil beginnen - het bedrog van 'Racak' ontmaskerd en weerlegd 243

15.2 De NAVO verklaart: het wordt geen kwestie van een paar bommen 247

15.3 De rol van de OVSE-leiding in de aanloop tot de oorlog 248

15.4 Het Joegoslavisch offensief in Kosovo komt op gang in voorbereiding op de naderende NAVO-agressie 250

HOOFDSTUK 16

De NAVO-agressie barst los

16.1 Het Joegoslavisch tegen-offensief in Kosovo als antwoord op de NAVO-agressie 251

DE AANLOOP TOT DE NAVO-OORLOG TEGEN DE FEDERALE REPUBLIEK JOEGOSLAVIE OM KOSOVO

ANALYSE EN ACHTERGRONDEN HOOFDZAKELIJK OP BASIS VAN DAGELIJKSE WESTERSE NIEUWSBRONNEN

Mr. L.P.H. Stibru

Inleiding

Op de avond van de 24ste maart 1999, omstreeks 20.00 uur, begint de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Een land dat nog nooit enig ander land, laat staan enig NAVO-land, ook maar een haar heeft gekrenkt.

Ook Nederland neemt voluit deel aan deze agressie-oorlog.

Met deze agressie-oorlog verpletteren de NAVO-landen, waaronder Nederland, het internationale recht inzake vrede en veiligheid.

HOOFDSTUK 1

De NAVO-schendingen van het agressie-verbod en van de wetten en gebruiken van de oorlog als ontaarding van de internationale rechtsorde

1.1. Oorlog tegen de voorzieningen voor de burgerbevolking

Een maandenlange systematische verwoesting van de Joegoslavische economie en infrastructuur middels voortdurende NAVO-terreur, kilometers hoog vanuit de lucht, volgt na de eerste aanvalsgolven.
Daarbij wordt voor meer dan 100 miljard gulden schade toegebracht.
Duizenden Joegoslavische burgers worden daarbij gedood en gewond.

Doel van deze NAVO-agressie is het verzwakken van de Federale Republiek Joegoslavië door het land, met name ook Servië, een steeds verder toenemende mate van economische schade toe te brengen. Dit om het uiteindelijke doel, het realiseren van een een bezetting en afscheuring en NAVO-bezetting van Kosovo, met geweld dichterbij te brengen.

Omdat de NAVO-landen te laf zijn om de confrontatie met het Joegoslavische leger werkelijk aan te gaan, nemen de NAVO-agressors hun toevlucht tot een orgie van vernietiging van civiele doelen vanuit grote hoogte, meestal onbereikbaar voor de Joegoslavische luchtafweer.
Met deze terreur tegen de basisvoorzieningen voor de burgerbevolking beoogt de NAVO bij de Joegoslavische autoriteiten zijn oorlogsdoel - ik houd de NAVO, evenals de oorlogsgod Mars, voor mannelijk - af te dwingen.

Door de grootschalige terreur tegen en vernietiging van de bestaansmiddelen van de Joegoslavische burgerbevolking, is thans meerdere generaties van de Joegoslavische bevolking het recht op een menswaardig bestaan ontnomen door de NAVO-agressors, waaronder Nederland.

Van 24 maart tot 8 juni 1999 voeren de NAVO-agressors meer dan 35.000 aanvallen uit tegen de Federale Republiek Joegoslavië, dag en nacht door, waarbij meer dan 1000 vliegtuigen en meer dan 200 helicopters worden gebruikt. Er worden meer dan 1000 kruisraketten tegen Joegoslavische doelen ingezet en meer dan 79.000 ton explosieven zaaien dood en vernietiging. Daaronder tenminste 152 clusterbom-containers met in totaal meer dan 35.000 clusterbommen en voorts termo-visuele bommen en grafietbommen. Ook wordt munitie met verarmd uranium ingezet, evenals dat tegen Irak het geval was.

Zoals minder dan een jaar na de oorlog is komen vast te staan, en inmiddels ook door de Amerikanen officiëel is toegegeven, bedroeg de schade die met deze baaierd van geweld werd aangericht aan het Joegoslavische leger zegge en schrijve 14 vernielde tanks, 18 vernielde pantservoertuigen en 20 stuks vernielde artillerie.

Dat wil zeggen dat **het Joegoslavische leger** door de maandenlange militaire overkill die tegen Joegoslavië werd ingezet nauwelijks werd aangetast.
Het is dan ook de **Joegoslavische bevolking en haar voorzieningen** die de NAVO de volle prijs van zijn geweld heeft laten betalen.
Het Joegoslavische leger heeft de oorlog dan ook niet verloren. Het is de NAVO-terreur tegen **de Joegoslavische bevolking** geweest, ten koste van duizenden doden en gewonde burgers, meer dan een miljoen mensen die van hun bestaansmiddelen zijn beroofd en meer dan 100 miljard economische schade, die de uiteindelijk doorslag heeft gegeven.

Door op systematisch en op disproportionele schaal oorlog te voeren, niet tegen het Joegoslavische leger maar tegen de basisvoorzieningen van de Joegoslavische bevolking, verbrijzelt de NAVO de basisprincipes van het oorlogsrecht.

1.2. Terugval naar hernieuwde barbarij in het oorlogsrecht op initiatief van de NAVO

Hoe desastreus deze fundamentele aanslag van de NAVO-landen op de handhaving van en respect voor het internationale recht inzake gewapende conflicten uitwerkt, blijkt uit het feit dat de westerse landen met deze schending van de fundamentele rechtsprincipes van humanitair oorlogsrecht **onmiddellijk** een nieuwe trend hebben gezet.

Rusland meende, nog geen kwart jaar later, aan dit volstrekt aan de kant schuiven van de voor iedereen bindende internationale rechtsnormen van het oorlogsrecht door de NAVO-landen in de oorlog tegen Joegoslavië termen te kunnen ontlenen om hetzelfde te doen in zijn oorlog in Tsjetsjenië.
Naar NAVO-voorbeeld werden de gehele Tsjetsjeense industrie, infrastruktuur en alle basis-voorzieningen voor de Tsjetsjeense bevolking in wekenlange bombardementen grondig in puin gelegd. De bestaansvoorwaarden van het Tsjetsjeense volk werden zo voor onafzienbare tijd genadeloos vernietigd. Ook als er weer "vrede" komt in Tsjetsjenië zullen zo verpaupering en verloedering de Tsjetsjeense bevolking, nog wellicht zelfs meerdere generaties, in hun greep houden. Zoals dit ook in Joegoslavië het geval zal zijn.

Maar zo vlug kon Rusland niet zijn met het navolgen van dit door de NAVO-landen gegeven voorbeeld of Israel was zelfs nog eerder.
Al enkele weken na de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië bleek Israel dit concept van normvervaging al te hebben overgenomen en paste het dezelfde terreur toe tegen de bestaansmiddelen en de infrastructuur voor de burgerbevolking in Libanon in de strijd tegen de Hezbollah. Fabrieken, bruggen en electriciteitscentrales in Libanon werden met bombardementen en raketaanvallen in as gelegd of uitgeschakeld, met de kennelijke bedoeling de burgerbevolking zo hard te treffen dat de machthebbers in Libanon zich zouden schikken naar de Israelische eisen.

En natuurlijk was uit de gehele westerse wereld tegen deze verdere afbraak van fundamentele beginselen van humanitair oorlogsrecht geen enkel officiëel protest te verwachten.
Hoezeer het voor alle staten bindende internationale recht het ook te enen male verbiedt om de basisvoorzieningen voor de burgerbevolking tot inzet van de oorlog te maken.
De westelijke staten waren immers de trendsetters bij deze verloedering en hebben zelf tonnen boter op het hoofd !

Deze terugval in hernieuwde barbarij bij gewapende conflicten, waarbij in alle openheid **de burgerbevolking** tot primair doelwit wordt verheven in plaats van **militaire doelen**, zweert inmiddels in hoog tempo verder.
Israel heeft inmiddels, begin 2000, het vernietigen van basisvoorzieningen van de onschuldige burgerbevolking in Libanon al tot officiële oorlogs-strategie uitgeroepen.

Het komt er daarbij op neer dat Israël, dat Zuid-Libanon militair bezet houdt in strijd met een hele reeks van resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, en dus volkomen illegaal daar militair aanwezig is, zich voortaan het recht voorbehoudt om de dood van elke Israëlische militair daar onmiddellijk te verhalen op de onschuldige Libanese burgerbevolking.
Op 10 februari 2000 dreigde de Israelische minister van defensie zelfs Libanon desnoods zwart te zullen blakeren, als er geen einde werd gemaakt aan de akties van de Hezbollah tegen Israëlische militairen.

Daarmee wordt een aanzet gegeven tot terugkeer naar de tijden van Dzengis Khan, die ook onmiddellijk elke verzet tegen zijn heerschappij genadeloos wreekte op de burgerbevolking.

Op 11 februari 2000 berichtte Metro in dit verband onder de kop "Israël wil burgerdoelen Libanon blijven bestoken":

> **"JERUZALEM - Israël heeft de strijdregels in zijn oorlog met de Hezbollah-militie in Libanon gewijzigd en zal vanaf nu hard terugslaan na iedere aanval op Israëliërs, of het nu militairen zijn of burgers. Dat heeft onderminister van Defensie, Ephraim Sneh gisteren gezegd. Sneh zei dat Israël zich niet gebonden achtte aan een in 1996 gesloten akkoord, waarin Israël met de Sjiitische militie afsprak dat geen burgerdoelen worden aangevallen zolang de tegenstander zich daar ook niet schuldig aan zou maken. De toezichhouders op het akkoord, bestaande uit vertegenwoordigers van Israël, Libanon, Syrië, Frankrijk en de Verenigde Staten komen vrijdag op initiatief van Amerikaanse dipolomaten bijeen. Israël wil in de toekomst aanvallen op zijn soldaten niet alleen beantwoorden door terug te slaan naar Hezbollah, maar ook civiele 'infrastructuur-doelen' aanvallen. Deze week werden al herhaaldelijk burgerdoelen, zoals elektriciteitscentrales aangevallen, als vergelding voor de dood van vijf Israëlische soldaten in de 'Veiligheidszone' die Israël in Zuid-Libanon bezet houdt."**

Dat hierboven genoemde accoord tussen Israël en de Hezbollah van 1996 om geen burgerdoelen aan te vallen vormde in feite niet meer dan een bevestiging ten overvloede van een toch al dwingende algemene verplichting om zich daarvan te onthouden op grond van het geldende oorlogsrecht. Aanvallen met het oogmerk om speciaal de burgerbevolking en hun voorzieningen tot doel te maken, zijn nu eenmaal te allen tijde strikt verboden volgens het voor iedereen bindende humanitaire oorlogsrecht.

Israël schudde dan ook begin 2000 niet alleen dit accoord met de Hezbollah van zich af, maar gaf daarmee tevens aan zich in zijn relatie met Libanon ook **officieel** niet langer gebonden te achten aan deze voor iedere staat bindende regels van het humanitair oorlogsrecht. Daarmee in de **officiële** militaire strategie bekrachtigend wat de Westerse landen **in de praktijk** ten voorbeeld hadden gesteld. En zo een volgende stap zettend in de richting van de afbraak van het geldend humanitaire oorlogsrecht.
Na de Tweede Wereldoorlog zijn velen voor dergelijke schendingen van het humanitaire oorlogsrecht opgehangen.
Terugtrekking van Israël uit de bezette gebieden in Libanon brengt geen verandering in de inmiddels door Israël officiëel aanvaarde strategie om bij aanvallen vanuit Libanon terug te slaan tegen de Libanese civiele infrastructuur.
Op 27 maart 2000 schreef de NRC wat dit aangaat:

> **"Indien de fundamentalistisch-shi'itische beweging Hezbollah de strijd na Israëls onruiming van Libanon naar Israëlisch grondgebied verplaatst, is wat Israël betreft de geest uit de fles. 'De aarde van Libanon zal branden', waarschuwde minister van Buitenlandse zaken David Levy onlangs (..) alle betrokkenen indien dit zou gebeuren. Hoewel Levy in zijn retoriek te ver ging, is er een consensus in Iraël dat de Libanese economische infrastructuur een zware prijs zal moeten betalen voor Hezbollah-activiteit van Libanon tegen Noord-Israël. Een dergelijke escalatie kan, en zal volgens Israëlische analisten, tot een nieuwe botsing tussen Israël en Syrië leiden wegens de grote belangen van Damascus bij de Libanese economie."**

De naar westers voorbeeld in gang gezette hernieuwde barbarij om de oorlog te richten op civiele doelen en naar believen eventueel volstrekt disproportionele militaire akties te ondernemen, door Israël ogenblikkelijk nagevolgd en geïntroduceerd in het spanningsgebied van het Midden-Oosten, brengt zo de mogelijkheid van een grote oorlog tussen Israël en Irak dichterbij.

En zo vormt de verbrijzeling van de normen van het humanitair oorlogsrecht, waaraan de NAVO-landen zich bij hun agressie tegen Joegoslavië willens en wetens schuldig hebben gemaakt, niet alleen een aanslag op het internationale recht, maar wordt hiermee direct ook een link gelegd naar vergroting van de internationale spanningen, die van het loslaten van deze internationale normen het gevolg zijn.

HOOFDSTUK 2

De resultaten van de NAVO-terreur en het vervolg hierop

2.1. Geen militaire nederlaag - alleen door NAVO-terreur gedwongen

Door de maandenlange terreurbombardementen tegen de basisvoorzieningen van de bevolking wordt de Federale Republiek Joegoslavië uiteindelijk gedwongen in te stemmen met de stationering van een internationale VN-macht in Kosovo.

Al is de prijs die daarvoor moest worden betaald onvergelijkbaar hoog - te hoog -, Joegoslavië kan niettemin trots zijn op het behaalde resultaat.
De vernietigingen, toegebracht aan de Joegoslavische economie, en daarmee aan de bestaansvoorwaarden van het Joegoslavische volk, komen geheel rekening van en verantwoording voor de NAVO-landen. Evenals de duizenden doden en gewonden als gevolg van de terreur-bombardementen en het peilloze menselijke leed dat daaruit voortvloeit.
Maar van een aantal fundamenteel onaanvaardbare dictaten die de NAVO-landen Joegoslavië in Rambouillet trachtten op te leggen op straffe van oorlog, is bij het wapenstilstandsaccoord geen sprake meer.

Vastgelegd wordt in een resolutie van de Veiligheidsraad dat Kosovo onvoorwaardelijk deel blijft uitmaken van de Federale Republiek Joegoslavië. Van een losmaking op termijn, waartoe in de Rambouillet-diktaten nog werd voorzien, is geen spoor meer te bekennen. Integendeel, uitdrukkelijk wordt bepaald dat Kosovo deel blijft uitmaken van Joegoslavië en dat de soevereiniteit van Joegoslavië over Kosovo wordt gewaarborgd.
En evenmin hoeft de Federale Republiek Joegoslavië een onbeperkte bewegingsvrijheid van NAVO-troepen op haar grondgebied te dulden. Zoals nog in de Rambouillet-diktaten werd geëist.

Een vernietigende oorlog en een militaire macht zoals nog nooit eerder in de geschiedenis tegen enig land samengetrokken, zijn niet in staat geweest om de wil van de Joegoslavische Federatie en met name ook van Servië, om zijn soevereiniteit en territoriale integriteit overeind te houden, te breken.

Ook slaagt Joegoslavië erin om, ondanks de maandenlange bombardementen, zijn leger praktisch ongeschonden en onaangetast uit de strijd te halen. Een militair-strategische prestatie van een werkelijk buitengewoon formaat.

Maar de Joegoslavische Federatie ziet zich desalniettemin gedwongen om een VN-vredesmacht tot Kosovo toe te laten.
Zodra deze VN-macht Kosovo is binnengetrokken, gooien de NAVO-troepen die daarvan deel uitmaken hun schaapskleren af en beginnen zich te gedragen als een NAVO-bezettingsmacht, die het daar voor het zeggen heeft.
Dit met flagrante schending van de resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.

Opnieuw geven de NAVO-landen daarmee blijk van hun volstrekte minachting voor het internationale recht en zijn instituties. En tonen zij daarmee ondubbelzinnig aan dat zij inmiddels al lang en breed besloten hebben om terug te keren naar de barbaarse tijd van ongecontroleerde machtspolitiek.
Waarbij de gebiedende eisen van internationaal recht alleen nog bruikbaar zijn als instrument tegen **andere** landen, die van schending daarvan beticht en door het Westen vervolgens naar willekeur met militair geweld te lijf gegaan kunnen worden.

Aldus verkrijgt de NAVO uiteindelijk, na onder valse VN-vlag Kosovo te zijn binnengetrokken, via verraad en verdere verkrachting van het Handvest van de Verenigde Naties, wat het middels maandenlange oorlogsterreur niet heeft kunnen bewerkstelligen.
Een **de facto** NAVO-bezetting van Kosovo.

2.2. Etnische zuivering zonder precedent onder NAVO-bezetting

Begin juni 1999 is deze NAVO-bezetting van Kosovo een feit.

December 1999, nog geen half jaar later, zijn ruim 350.000 leden van de Servische en alle andere niet-Albanese burgerbevolking in Kosovo met geweld en terreur uit Kosovo verdreven.
Een ethnische zuivering zonder weerga.
Uitgevoerd onder toeziend oog van de NAVO-bezettingstroepen.

Deze gewelddadige ethnische zuivering van met name ook de Serviërs in Kosovo, geregisseerd door elementen van NAVO-bondgenoot **het UCK**, opent de weg voor de slotakte van dit NAVO-oorlogsbedrijf: de definitieve afscheuring van Kosovo van Servië, en daarmee van de Federale Republiek Joegoslavië.

2.3. Het UCK in stelling gebracht als breekijzer voor oorlog en als instrument voor etnische zuivering

Wat hieronder volgt, is een nauwkeurige beschrijving van de geschiedenis van de aanloop tot deze agressie-oorlog van Nederland en de overige NAVO-landen tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

De gewone westerse en vooral ook Nederlandse kranten, door velen als onafhankelijk beschouwd en in elk geval voor iedereen toegankelijk bronmateriaal, vormen daarbij de belangrijkste informatiebron, om het verloop voorafgaande aan de NAVO-oorlog, bij wijze van spreken van dag tot dag, te volgen.

Daarbij zal met name het samenspel tussen de westerse politieke machthebbers en **het UCK** op de voet worden gevolgd.
Zoals dit in die periode uit de kranten dagelijks tot ons kwam.
Met behulp van dit samenspel werd, voorafgaande aan de fatale datum van 24 maart 1999, in nog geen anderhalf jaar tijd van burgeroorlog de weg vrijgemaakt voor deze NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Het UCK dat de rol kreeg toebedeeld om middels geweld Joegoslavische tegengeweld uit te lokken.
Waarna het spel van NAVO-dreigementen kon beginnen.
In eerste instantie leidend tot een door de NAVO afgedwongen bestand in Kosovo en tot terugtrekking van Joegoslavische eenheden aldaar, het Holbrooke-Milosevic akkoord.

Het was dit bestand, dat door **het UCK** van meet af aan hardgrondig werd gesaboteerd en geschonden.
De posities van de terugtrekkende Joegoslavische eenheden werden terstond door **het UCK** militair overgenomen, waarmee **het UCK** in één klap de militaire zeggenschap verkreeg over naar schatting 40% van Kosovo. En het was datzelfde staakt-het-vuren, dat ook daarna voortdurend zodanig speelbal bleef van niet aflatende **UCK**-provocaties middels terreur en geweld, dat uiteindelijk een Joegoslavische militaire reaktie niet kon uitblijven.

Dat vormde dan vervolgens het moment dat door de NAVO-landen kon worden aangegrepen om hun agressie-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië, gericht op de bezetting en afscheuring van Kosovo, te beginnen.

HOOFDSTUK 3

De achtergronden van de oorlog

Alvorens echter het verloop van de geschiedenis voorafgaand aan het losbarsten van de NAVO-agresssie tegen de Federale Republiek Joegoslavië vanuit dit perspectief nauwgezet aan de hand van de dagelijkse Nederlandse krantenberichten te gaan volgen, zal eerst nader worden ingegaan op de achtergronden van deze oorlog.

3.1. Het meten met ongelijke maten als basisprincipe voor de NAVO - NAVO-bejegening van het Albanees-Kosovaarse separatisme versus bejegening van het Koerdische separatisme

Zowel in Oost-Turkije als in Kosovo heeft een virulente burgeroorlog gewoed.
In Oost-Turkije trad de PKK op als gewelddadige afscheidingsbeweging en in Kosovo het UCK.
Het lijkt ongerijmd dat Öcalan, de leider van de Koerdische afscheidingsbeweging PKK - in navolging van de de Turkse regering - door de westerse politieke elite als een terrorist wordt gebrandmerkt, over de de gehele aardbol werd opgejaagd, uiteindelijk met behulp van ook westerse geheime diensten werd gekidnapt en inmiddels schuldig is verklaard aan de dood van alle slachtoffers, tienduizenden Koerden en Turken, die in de burgeroorlog in Oost-Turkije zijn omgekomen.

Terwijl Thaci, de leider van de Albanees-Kosovaarse afscheidingsbeweging UCK, door de westerse politieke elite met alle égards werd omringd, beschouwd wordt als een gerespecteerd onderhandelingsparner, als een staatsman wordt behandeld en gezien wordt als de belangrijkste vertegenwoordiger van de Albanese Kosovaren. Hier zijn het de Joegoslavische autoriteiten die schuldig zijn verklaard aan de dood van duizenden Albanese Kosovaren, die in de burgeroorlog in Kosovo zijn omgekomen.

Aan Öcalan en de PKK worden alle doden en gewonden toegerekend die in de burgeroorlog tussen de PKK en het Turkse leger zijn gevallen. Niet aan de Turkse autoriteiten.
Aan de Joegoslavische autoriteiten worden alle doden en gewonden toegerekend die in de burgeroorlog tussen het UCK en het Joegoslavische leger zijn gevallen. Niet aan Thaci en het UCK.

Van een paradox is echter geen sprake.
Het Westen zocht niet naar een gelegenheid om Ankara te gaan bombarderen.
Integendeel, Turkije vormt een belangrijke steunpilaar van het Westen en een gerespecteerd NAVO-bondgenoot.
Hoeveel Koerden er door het Turkse leger ook worden afgeslacht en hoe uitgestrekt ook de gebieden zijn in Oost-Turkije waar alle dorpen door het Turkse leger zijn vernietigd en alle Koerdische burgers zijn verdreven.
Daarom is het politiek volstrekt logisch en voor de hand liggend dat Öcalan en de PKK de volle schuld krijgen toegeschoven voor alle ruim 35 duizend doden als gevolg van deze burgeroorlog en voor alle aangerichte verwoestingen. En voor de meer dan een miljoen uit hun woonplaatsen verdreven Koerdische burgers.

Het Westen zoch daarentegen wél naar een gelegenheid om Joegoslavië met oorlogsgeweld te lijf te gaan.
Het voorzag zich daarbij een bondgenootschap, dat benut kon worden om bij deze plannen als katalysator te kunnen optreden.
De terroristische organisatie van het UCK vormde hiervoor zo'n voertuig.
Daarom is het volstrekt logisch dat Thaci en het UCK door het Westen met alle voorkomendheid bejegend worden.
En dat Milosevic en de Joegoslavische autoriteiten de volle schuld krijgen toegeschoven voor alle doden en verwoestingen in Kosovo.
En dat Turkije dan ook gewoon mee deed aan de NAVO-bombardementen op Joegoslavië.

Het is dus zeer wel begrijpelijk en geenszins niet ongerijmd dat de westerse politieke elite Öcalan, de leider van de Koerdische afscheidingsbeweging PKK, afschildert als een gevaarlijk terrorist en uitlevert aan zijn beulen in Ankara.
En tegelijkertijd Thaci, de leider van de Albanees-Kosovaarse afscheidingsbeweging UCK hoog te paard tilt en hem bijna als een staatshoofd behandelt.

Wat wél ongerijmd is, is het feit dat de vertolkers van de politieke elite bij de media er in slagen om een dergelijke dubbele standaard bij het grote publiek ingang te doen vinden.
Blijkbaar zonder al te veel moeite.

Dat het grote publiek door de media die zich ten dienste stellen van de politieke elite, zonder al te veel morren, mee te krijgen is met zo'n morele spagaat is niet alleen ongerijmd, maar vooral ook beangstigend.
Het wijst erop dat de media in staat zijn om een vergaande controle uit te oefenen op het voelen en denken van het publiek.
Dat is geen nieuwe constatering, maar blijkt hier weer eens expliciet.
Op dit aspect zal nog uitgebreid worden teruggekomen.

Dezelfde constatering omtrent het, althans vanuit humanitair perspectief, onbegrijpelijke verschil in westerse opstelling jegens de Koerdische kwestie in vergelijking met de kwestie Kosovo deed ook Koen Koch in Trouw van 3 juli 1999 onder de titel:

> "Kosovo en Öcalan
>
> Minister Van Aartsen vindt dat wij maar een klein beetje boos moeten zijn op Turkije vanwege het doodvonnis tegen PKK-leider Öcalan. (..) Het gaat erom de 'dialoog' met de Turkse regering te blijven voeren.
> (..) Uit deze lauwe houding spreekt weinig sympathie voor de Koerdische zaak. Met een zekere afgunst moeten de Koerden de laatste maanden gekeken hebben naar de wijze waarop de Kosovaarse UCK in de achting van het Westen steeg. Nog geen jaar geleden omschreef de Amrikaanse minister van buitenlandse zaken Albright de UCK als een terroristische organisatie die door drugshandel in Zuidoost-Europa kapitalen vergaarde. De laatste maanden echter werden de UCK-strijders beschouwd als leden van een respectabele bevrijdingsbeweging die in belangrijke mate fungeerden als grondstrijdkrachten in Kosovo tijdens de Navo-bombardementen. De aanklacht tegen Öcalan bevat dezelfde onderdelen die een aanklacht tegen de UCK-leider Thaci zou bevatten wanneer deze in handen van de Servische regering was gevallen: terrorisme, moord, afpersing, drugshandel.
> Het politieke doel van Koerden en Kosovaren is gelijk: politieke en culturele autonomie, onafhankelijkheid en soevereiniteit, de vorming van een Groot-Albanië of Koerdistan. Hun lot was hetzelfde: etnische zuivering (..).
> De behandeling van PKK-leider Öcalan en UCK-leider Thaci verschilt echter fundamenteel: de eerste wordt ter dood veroordeeld, de tweede als respectabel vertegenwoordiger van het Kosovaarse vrijheidsstreven beschouwd. Dit verschil heeft niets te maken met hun (immers vergelijkbare) daden of idealen, maar alles met het uiteenlopende karakter van hun tegenstander, Turkije en Servië. Het eerste land is lid van de NAVO, het tweede niet en daarom moeten we volgens Van Aartsen niet 'vooruit denderen' in onze kritiek op Turkije. (..)

> Destijds zou de kwestie-Öcalan ongetwijfeld als het zoveelste bewijs zijn aangevoerd dat Turkije niet bij Europa behoort. Nu mag dat juist geen reden zijn om Turkije buiten de EU te houden. Dat wringt en kraakt. Precies omdat de Turkse deelname aan de NAVO-akties (..) in Kosovo van essentieel strategisch belang werd geacht, wordt nu de kritiek op de Turkse onderdrukking van de Koerden op een laag pitje gezet."

En Marko Lopusina schrijft in dit verband in zijn boek "War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia:

> "The double standard implicit in U.S. policy replays the blunder of the U.S turning a blind eye on the government crackdown on the Kurdish separatist movement, wich claimed close to 37.000 lives in Turkey in the last years, and on East Timor. A propos East Timor: human righst organizations monitoring the East Timor situation oppose Holbrooke's nomination as U.S. Ambassador in the UN because of his record of lobbying the Congress some 20 years ago for arms sales to the Indonesian government at the height of the East Timor massacres. The situation claimed over 200.000 dead since 1975. Would it be the same 'peace broker', who leaves no stone unturned over the 'human rights abuses' in Kosovo ? While loudly congratulating Turkey on the occasion of capturing Öcalan, the PKK leader, in its overall effort to crack down on separatist Kurds, Washington threatens to bomb Belgrade with Tomahawk missiles as punishment for Serbs doing the same thing: curbing armed irredentism. However, this contradictory U.S. stance is easier to comprehend within the framework of the real lifting done by the U.S behind the smokescreen of the 'lack of strategy', After all, in the real world, there are no principles, only geopolitical interests."

3.2. De weergaloze westerse militaire expansie naar het oosten en zuid-oosten na de val van de Muur

Toen eind jaren 80/begin jaren 90 de Berlijnse muur viel en de Unie van Socialistische Sovjet Republieken ten onder ging, begon het westerse militaire bondgenootschap van de NAVO aan een gestage opmars in oostelijke en zuid-oostelijke richting.

De NAVO staat nu in Oost-Europa direct aan de grenzen van wat eertijds de USSR was.
Met een aantal West-Aziatische landen die vroeger tot de USSR behoorden, heeft de NAVO inmiddels een samenwerkingspakt gesloten.
Sommige daarvan, zoals Georgië en Azerbeidjan, hebben zich inmiddels gekandideerd voor de tweede tranche van landen die tot de NAVO willen toetreden.

In de Oekraïne is inmiddels het regime van Leonid Kuchma gevestigd, dat door door de Verenigde Staten wordt gesteund. De Amerikaanse adviseur Zbigniew Brzezinski heeft de Oekraïne als gekenschetst als een "militair platform" voor verdere uitbreiding van de NAVO en voor het voorjaar 2000 staan gezamenlijke militaire oefeningen van NAVO-eenheden en Oekraïense troepen op de agenda.
De omsingeling van Rusland door de NAVO is daarmee in een vergevorderd stadium.

Als heersende opvatting wordt in het Westen verkondigd dat deze overweldigende en verbijsterende westerse militaire opmars, binnen één decade, een min of meer toevallig geopolitiek bijverschijnsel zou zijn van een samenloop van omstandigheden en ontwikkelingen
Het kwaad van het communisme zou zichzelf uiteindelijk definitief hebben ontmaskerd en daarmee zou het Rijk van het Kwaad vanzelf zijn verschrompeld.
Het heet dan dat zo al die landen, die vroeger onder het communistische juk gebukt gingen, daarmee automatisch en van nature in het westerse kamp terecht zijn gekomen.

De enorme militair-geopolitieke expansie van de westerse invloedssfeer zou dus het Westen min of meer zijn overkomen. Niet als uitkomst van een intensieve geopolitieke machtsstrijd, maar zijns ondanks, als bijkomstigheid van de overwinning van goed op kwaad.

3.3. Niet de westerse politieke aanwezigheid in (Zuid-)Oost-Europa is tekenend, maar de westerse militaire presentie aldaar

Een dergelijke **ideologische** benadering, gegrondvest op een naïef idealisme, blijft echter elke verklaring schuldig omtrent de vraag waarom het Westen nu juist **militair** oprukte tot aan het voorportaal van Rusland in Europa.

Maar er is meer.
Zo'n benadering staat ook weerloos en onmachtig tegenover de bovendien tegelijkertijd ook nog uitdijende **militaire** pretenties van de NAVO.
Sinds de NAVO-conferentie van mei 1999 waarbij, nu ook in alle openheid, een nieuwe strategisch concept werd omarmd, beperkt de strategie van de NAVO ook **officiëel** zich immers niet langer tot een optreden **binnen** het verdragsgebied. Maar behoudt de NAVO zich voortaan ook **formeel** het recht voor om op te treden buiten haar gebied.
Dit in geval van conflicten **"out of area"**, indien daarbij - zoals dat wordt betiteld - **"vitale bondgenootschappelijke belangen"** in het geding zijn.

Het gaat hier om een nieuwe strategische doctrine, die bovendien ook nog eens flagrant in strijd is met het Handvest van de verdragsorganisatie zelf.
De NAVO schudt daarmee ook **formeel** de louter defensieve facade van zich af en ontpopt zich zo, nu ook heel openlijk, als een duidelijk **offensief** militair apparaat.

Waar dat allemaal voor zou dienen als er alleen maar sprake zou zijn een soort natuurlijk proces, waarin lang onder het communistische juk gezucht hebbende staten zich uiteindelijk bij de westerse kring der vrijheid hebben gevoegd, is een raadsel.

Die onverklaarbaarheid heeft dan ook nog een volgende dimensie.
Niet alleen presenteert de NAVO zich nadrukkelijk aan de grenzen van de voormalige Sovjet-Unie, en dit dan als een **militair-politiek** feit. Maar deze presentie gaat inmiddels zelfs nog een hele stap verder.
In deze nieuwe NAVO-landen is immers ook van daadwerkelijke **militaire aktiviteit** van de NAVO nu al volop sprake.

Tijdens een seminar dat op 11 november 1999 in de Balie in Amsterdam werd gehouden over het thema "NATO after Kosovo", verklaarde Alexander Nikitin, vice-president van de Russische Academie voor Wetenschappen en tevens vice-voorzitter van de Russische afdeling van de Pugwash organisatie, omtrent de Russische frustraties over een naderende nog verdere uitbreiding van de NAVO en over het militaire gebruik van het grondgebied van de nieuwe Oost-Europese NAVO-landen voor de agressie-oorlog tegen Joegoslavië:

> **"Two processes, NATO expansion and NATO intervention on the territory of former Yugoslavia, changed Moscow's attitude towards NATO.**
> **On several points, we were not able to reach a compromise with Brussels. First, Russia constantly perceived enlargement as political, not military enlargement, and expected that there would be no use of the military structure of new members for NATO purposes. This does not happen, Moscow failed on this point. NATO is using the territory of Poland, the Czech Republic and Hungary for military purposes.**
> **Russia expected that there would be no second wave of enlargement in ten or fifteen years' time. Again, this is not happening. The territories for the second wave have already been announced."**

Sinds Nikitin in november 1999 deze woorden in de Amsterdamse Balie sprak, is aan de militarisering van de westerse presentie en verdere penetratie in oostelijke en zuid-oostelijke richting een geheel nieuwe dimensie toegevoegd. Die tot voor kort volstrekt ondenkbaar was.

Op 10 februari 2000 maakte de voorzitter van de Europese Commissie Prodi duidelijk dat een aanval op één van de lidstaten van de Europese Unie voortaan zal worden beschouwd als een aanval op alle EU-staten.
Hij verklaarde letterlijk dat:

> **"Any attack or aggression against an EU member nation would be an attack or aggression against the whole EU, this is the highest guarantee"**

Wat zich hier voltrekt, is dat de Europese Unie, voorheen een zuiver **economisch** bondgenootschap, in hoog tempo wordt gemilitariseerd.

Prodi legde deze verklaring af tijdens een bezoek aan Letland, een staat die zelf ook het lidmaatschap van de Europese Unie ambieert.

In een eerdere fase van uitbreiding van de NAVO maakte Rusland steeds weer duidelijk dat een NAVO-lidmaatschap van de Baltische republieken volkomen onduldbaar zou zijn en trok daarmee een duidelijke streep.
Eén van de Baltische republieken, Litouwen, fungeert momenteel als kandidaat voor het EU-lidmaatschap.

Onvermijdelijk wordt met deze verklaring van Prodi een scenario geschreven waarbij in de toekomst de betrokkenheid van welke EU-lidstaat dan ook bij enig gewapend conflict automatisch ook de NAVO in de strijd zal brengen.
Als immers een aanval op één EU-lidstaat wordt opgevat als een aanval op alle EU-staten, dan bevinden zich daaronder natuurlijk ook NAVO-leden. Dat betekent, via de koppeling van het NAVO-lidmaatschap, dat een aanval op enig EU-lid in de toekomst tevens onvermijdelijk geinterpreteerd zal worden als een aanval op meerdere NAVO-landen.

De door Prodi aangebrachte koppeling geeft dus aan dat aanvallen op welke EU-lidstaten dan ook, lid van de NAVO of niet, voortaan **feitelijk** voor de NAVO zullen gelden als een casus belli.
Zodra een staat als Litouwen dus lid zou zijn geworden van de Europese Unie, gaat daarmee dan de NAVO-paraplu boven dit land open. En zal in de toekomst een Russische bedreiging van Litouwen **feitelijk** gaan gelden als een oorlogsverklaring aan de NAVO.
Oók als zo'n bedreiging door onverantwoordelijke Litouwse elementen zou zijn uitgelokt.
Daarbij dient in overweging te worden genomen dat de situatie tussen Rusland en de Baltische staten voortdurend gespannen is.

Niet alleen krijgt de Europese Unie, voorheen een zuiver **economisch** machtsblok, met deze garantie voortaan ook een grimmig **militaire** gezicht, maar datzelfde geldt ook voor de uitbreiding daarvan.
Elk nieuw lid van de Europese Unie komt daarmee tegelijkertijd te fungeren als verlengstuk van de NAVO.
De verdere uitbreiding van de Europese Unie als **economisch** machtsblok wordt zo tot speerpunt gemaakt van uitbreiding van de **militaire** invloedssfeer van het Westen.

Uitbreiding van de EU neemt daarmee een uitgebreid en verstrekkend voorschot op verdere uitbreiding van de NAVO.
In feite krijgt de EU zo de rol van het Trojaanse Paard toebedeeld: met de EU wordt tevens de NAVO in huis gehaald.
De penetratie van de **economische** macht van het Westen in oostelijke en zuid-oostelijke richting in Euraziatisch gebied zal zo voortaan gelijk op gaan met het verder binnendringen van de westerse **militaire** macht in deze gebieden.

Daarnaast werd in december 1999 op de Europese top in Helsinki een volgende stap gezet naar wat wordt aangeduid als een Europese Defensiemacht.
Nadat al in 1993 tot de oprichting van een Eurocorps was overgegaan, werd als vervolg daarop afgesproken dat de Europese landen binnen 3 jaar een snelle interventiemacht zouden opzetten van 60.000 man.
In het najaar 2000 wordt in Frankrijk een NAVO-conferentie belegd om hier verder invulling aan te geven.

Daarmee worden ook langs een ander pad stappen gezet tot verdere militarisering van de Europese Unie.
De ervaringen tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië om Kosovo met betrekking tot de grote afhankelijkheid van de Verenigde Staten worden aangevoerd als de directe aanleiding om tot de oprichting van een dergelijk Europees leger te komen.

Zij die beweren dat het Westen zijn invloed als het ware zijns ondanks zou hebben "opgeschoven" naar het Oosten, staan bij het bieden van een verklaring voor deze militaire component van de, historisch gezien, pijlsnelle westerse expansie in oostelijke en zuidoostelijke richting in Eurazië met de mond vol tanden.

En tenslotte verliest de in heersende westerse kringen naar voren geschoven ideologische benadering uit het oog dat verklaringen voor geopolitieke verschuivingen in termen van goed en kwaad in geen enkele geschiedschrijving op den duur serieus worden genomen en beklijven.

Tijdens hetzelfde seminar van 11 november 1999 in de Balie te Amsterdam over "NATO after Kosovo" als hierboven al genoemd, gaf de directeur van de British Security Information Council in London, Dan Plesch, een kernachtige samenvatting van wat hij noemde "a wonderful book" van de voormalig top-adviseur van de Amerikaanse regering Brezinsky: "The Grand Chessboard". Waarin, ontdaan van welke franje dan ook, de machtspolitiek uit de doeken wordt gedaan waar het Amerika, als belangrijkste westerse mogendheid, werkelijk om gaat:

> **"In this book, he talks very nicely about how America should manage its Eurasian hegemony and at one point says essentially: 'If you are a bit too stupid to understand what I said so far: in the old days of empires we would say that the real imperatives were to keep the barbarians at bay and divided, to make those tributary countries who you are protecting properly protected and make sure that your vassals, your allies, are divided and cannot gang up against you."**

In essentie is er dus de afgelopen millennia op het punt van het voeren van machtspolitiek niets veranderd.
Of het nu om het oude Rome gaat of de hedendaagse Verenigde Staten, de grondcontouren van hun machtspolitiek zijn dezelfde.

Vast staat, als objectief waarneembaar feit, dat de geschiedenis van het laatste decennium van de twintigste eeuw in hoge mate wordt gekenmerkt door deze geweldige geopolitiek-militaire expansie van het Westen in Europa in oostelijke en zuid-oostelijke richting. Leidend tot een enorme uibreiding van de westerse invloedssfeer over grote gebieden van het voormalige Sovjet-rijk.

3.4. Joegoslavië: van bufferstaat tot geo-politieke sta-in-de-weg

De Federale Republiek Joegoslavië vervulde decennia lang de rol van buffer, van een door beide partijen gerespecteerde neutrale zone, tussen het Oostblok en het Westblok.

Toen het geopolitieke systeem van het Oostblok ten onder ging en de militaire opmars van het Westen in oostelijke en zuid-oostelijke richting in Europa begon, verloor deze neutrale buffer zijn betekenis.
En verkeerde zelfs in een sta-in-de-weg voor de westerse politieke, economische en militaire expansie.

3.5. De 'politiek correcte' opvatting over de Balkan-crisis

De gewelddadige ineenstorting van de Joegoslavische bondsstaat die zich vervolgens ging voltrekken, was, naar als heersende westerse opinie wordt verkondigd, te wijten aan de inherente instabiliteit van deze federale staat.
Het waren verder, zo heet het voorts in deze opvatting, de Serviërs die daar misbruik van trachtten te maken om alle macht binnen de federatie naar zich toe te trekken.
Dit gebeurde dan, zo luidt deze opvatting verder, onder de duivelse leiding van Milosevic, de slachter van de Balkan.

Natuurlijk, zo heet het dan voorts, was dit voor de overige bondsstaten als Slovenië, Kroatië en Bosnië onaanvaardbaar.
En het was dan ook een logisch gevolg van het Servische streven naar overheersing, dat die staten zich als reactie hierop gingen afscheiden.
Het Servië van Milosevic begon toen steeds weer opnieuw oorlogen tegen deze staten.
De laatste oorlog die Milosevic voerde, tegen "het Kosovaarse volk", noodzaakte de NAVO uiteindelijk tot grootscheeps militair ingrijpen rechtstreeks tegen de Federale Republiek Joegoslavië zelf.

In deze opvatting heeft het Westen geen enkele directe rol van betekenis gespeeld bij het opbreken van de Joegoslavische Federatie.
Het Westen heeft daarentegen juist voortdurend - min of meer belangenloos zelfs - met de blusspuit klaargestaan om te voorkomen dat de volkeren van het voormalige Joegoslavië elkaar nog meer zouden uitmoorden dan ze toch al deden, nadat de Serviërs - etnische zuiveraars bij uitstek en onmiskenbaar

de **bad guys** op de Balkan - keer op keer de lont weer in het kruitvat hadden gestoken.
Als het Westen al een verwijt te maken zou zijn, dan is het juist dat het niet eerder en niet nog meer met de brandspuit heeft klaargestaan, bij wijze van humanitaire interventie.

3.6. Waar de 'politiek correcte' opvatting over het opbreken van Joegoslavië geen raad mee weet

Zo'n **ideologische** benadering, gebaseerd op een hanteerbare en overzichtelijke verdeling in goeden en kwaden, appellerend aan de maatschappelijke behoefte van een duidelijk vijandbeeld en als zodanig toegesneden op een bevattingsvermogen dat dat van een kind niet te boven gaat, blijft echter elke verklaring schuldig omtrent de vraag waarom de ontmanteling van Joegoslavië nu net zijn aanvang nam op het moment dat het Westen zijn geopolitiek-militaire opmars in oostelijke en zuid-oostelijke richting begon en aan een neutrale zone in zuidoost-Europa volstrekt geen behoefte meer had.
Integendeel zo'n bufferstaat alleen een obstakel vormde voor de westelijke politieke en militaire expansie in die richting.

Ook biedt een dergelijke **idelogische** verklaring geen enkele explicatie omtrent de vraag waarom het Westen het uiteenvallen van de Joegoslavische bondsstaat in de hand heeft gewerkt door al op voorhand duidelijk te maken de secessie van een aantal bondsstaten met instemming te zullen begroeten.

Dit hoewel deze afscheidingen duidelijk in strijd waren met het volkenrecht, aangezien aan het belangrijkste criterium voor een rechtmatige onafhankelijkheidsverklaring niet was voldaan.
Namelijk het veilig stellen van de rechten van de minderheden binnen de af te scheiden staten.
Die minderheden dreigde zowel in Bosnië als Kroatië tweederangs burgers te worden.

Ook was **op voorhand** al volstrekt duidelijk dat juist daarom deze afscheidingen **onvermijdelijk** tot burgeroorlog zouden leiden.
Het Westen wist dus al bij voorbaat waartoe zijn verdeel-en-heers politiek zou leiden: tot virulente burgeroorlog.

Omdat de rest-staat Joegoslavië de rol op zich nam om het erfgoed van de oorsponkelijke Joegoslavische bondstaat te verdedigen, kwam deze rompstaat, alleen nog bestaande uit Servië en Montenegro, daarmee tegenover het Westen te staan.
Bovendien was het juist de Servische bevolkingsgroep, die ook het meest verspreid woonde over de rest van het territoir van de voormalige Joegoslavische bondsstaat en wierp met name Servië - de belangrijkste staat binnen de Joegoslavische resstaat - zich op om de meer dan 1.5 miljoen Serviërs, die door de opsplitsing van de oorspronkelijke federatieve staat in aparte etnische staten in de verdrukking kwamen, bij te staan.

Ook daarmee haalde de Joegoslavische romp-staat zich een groeiende vijandschap van de westerse landen op de hals. Die kozen immers voor hun nieuw ontstane protégé's, die voor hen fungeerden als breekijzers om de oude Joegoslavische federatie op te breken en welke voortaan als cliënt-staten van het Westen zouden kunnen worden gemanipuleerd.

En tenslotte legde de Joegoslavische rest-staat, met name dus Servië, ook los van dit alles, in westerse ogen onvoldoende bereidheid aan de dag om zich naar de westerse belangen te voegen. En zich naar westerse standaards te gedragen. Waarbij met name moet worden gedacht aan de westerse diktaten omtrent de vrije markt en een onbeperkte bewegingsvrijheid voor het kapitaal.
Alhoewel het economische systeem in de Federale Republiek Joegoslavië volstrekt niet te vergelijken viel met het vroegere systeem in de Oost-Europese landen, kreeg de Joegoslavische romp-staat niettemin het etiket opgedrukt zo ongeveer het laatste communistische bolwerk in Europa te zijn. En werd doormee automatisch tot de erfvijand van het Westen gebombardeerd.

Lang voordat het Westen zijn politieke verdeel-en-heers werk in Joegoslavië begon, was er al volop sprake van westerse financiële interventie.
Het gaat echter het bestek van het hier geschrevene te buiten om hier breedvoerig uiteen te zetten hoe de westerse landen en hun belangrijkste financiële instellingen al jaren vóór de ineenstorting van de Joegoslavische federatie een politiek voerden van financiële destabilisering van de Joegoslavische bondsstaat.
Om zo de interne spanningen verder te vergroten.
Het volstaat hier om daar in elk geval ook melding van te maken.

3.7. 'Het Balkan-spel' van de westerse mogendheden

De burgeroorlog die volgde op de afscheiding van een aantal bondsstaten van de Joegoslavische statenbond verschafte het Westen volop de gelegenheid voor interne bemoeienis.
Kroatië werd politiek, economisch en militair zoveel mogelijk gesteund.

Die militaire steun werd door het Westen overigens verleend flagrant in strijd met resoluties van de Veiligheidsraad.
In strijd met het wapenembargo van de VN werd Kroatië door de Verenigde Staten geholpen met de opbouw, training en bewapening van zijn leger. Duitsland zorgde voor legeruitrusting.

In 1995 zette de Amerikanen voor Kroatië het licht op groen om in een militaire blitzkrieg, de operatie 'Storm', de Krajina te veroveren.
Honderdduizenden Serviërs werden daarbij op de vlucht gedreven en duizenden werden vermoord. Hun dorpen werden geplunderd en in brand gestoken.

Het was de grootste etnische zuivering die tijdens de burgeroorlog op de Balkan plaatsvond, zoals verderop nog opnieuw ter sprake zal worden gebracht.
Voormalige Amerikaanse generaals traden bij deze Kroatische veroveringstocht op als adviseurs van het Kroatische leger.

Op deze episode gaat ook de toenmalige EU-onderhandelaar Carl Bildt in in zijn boek "Peace Journey - the struggle for Peace in Bosnia". In een bespreking van dit boek in de NRC van 6 augustus 1999 wordt hieraan gerefereerd en wordt hierover opgemerkt:

> **"Carl Bildt vroeg zich later, toen de Krajina etnisch was gezuiverd, af of het Joegoslavië-Tribunaal niets over de gang van zaken te zeggen had. De Kroaten reageerden door Bildt direct tot persona non grata te verklaren en de EU-onderhandelaar te verbieden nog langer in Kroatië te landen, een stap die enkele dagen later onder Duitse druk weer ongedaan werd gemaakt."**

Ook op andere manieren werd de militaire macht van Kroatië, die met Amerikaanse en ook Duitse hulp, flagrant in strijd met resoluties van de Veiligheidsraad, was opgebouwd, door de Verenigde Staten ingezet voor hun politieke doelen op het voormalige Joegoslavisch territoir.
Zoals bijvoorbeeld in de Bosnische burgeroorlog, toen de Amerikanen het Kroatische leger gebruikten om de posities van de Bosnische Serviërs afbreuk te doen.
Richard Holbrooke gaat hier in zijn boek "To End a War" nader op in. De NRC van 6 augustus 1999 refereert hieraan in een in de recensie van dit boek als volgt:

> **"Holbrooke beschrijft ook uitvoerig hoe hij er bij Tudjman op aandringt om nog even snel voor het staakt-het-vuren wat grondgebied te veroveren: "Ik spoorde Tudjman aan om Sanski Most, Prijedor en Bosanski Novi in te nemen."**

Inmiddels, begin 2000, is de Federale Republiek Joegoslavië, vooral bestaande uit Servië, met behulp van grootschalig NAVO-oorlogsgeweld goeddeels economisch vernietigd. Nadat eerder al een langdurige economische afwurging door een rigide westerse sanctiepolitiek tegen het land in werking was gesteld.

Het is een objectief waarneembaar feit dat de NAVO zich thans met tienduizenden manschappen militair in het hart van deze voormalige neutrale zone heeft gevestigd.
Als gevolg van het Dayton-accoord zijn 60.000 soldaten in Bosnië gestationeerd, waarvan eenderde bestaande uit Amerikaanse troepen. De Amerikanen delen er ook **feitelijk** de lakens uit, ook als de officiële functionarissen daar nominaal uit andere landen afkomstig zijn.

De Bosnische gebieden vormen nu in werkelijkheid een protectoraat van het Westen. Waarbij de Amerikanen in de praktijk de dienst uitmaken.

De bezettingsmacht gedraagt zich ook identiek aan de manier waarop vroeger koloniale bezetters in hun voormalige kolonieën hun gezag uitoefenden. Met onbeperkte volmachten. Lokale bestuurders en bestuurs-structuren aan de kant schuivend indien dat wenselijk wordt geacht en overal in lokale aangelegenheden naar willekeur interveniërend.

In juni 1999 is, na een maandenlange NAVO-oorlog, een nieuw stuk van de rompstaat-Joegoslavië afgescheurd en militair door de NAVO bezet. Nadat de NAVO-troepen daar eerst onder de valse vlag van de Verenigde Naties waren binnengetrokken.
De militaire macht die zich nu in Kosovo bevindt, draagt weliswaar officieel het stempel van een VN-vredesmacht, maar de realiteit is dat er hier sprake is van een NAVO-bezettingsmacht, bestaande uit 30.000 soldaten.

En daarmee is nu, behalve in Bosnië, ook in Kosovo sprake van gezagsverhoudingen die reminiscenties oproepen aan de koloniale tijd.
Zo wordt ook door Jonathan Dimbleby bevestigd in zijn documentaire, die op 16 januari 2000 voor het Britse TV-kanaal ITV werd uitgezonden.
Dimbleby stelt in deze documantaire over de huidige situatie in Kosovo onder meer:

> **"Instead of a government, there is KFOR and the UN. In effect, a colonial dictatorship, an administration which is benevolent, but also invested with absolute power."**

De welwillendheid die Dimbleby hier de bezettende macht in Kosovo toedicht, is natuurlijk verbijsterend in het licht van 350.000 verdrevenen van niet-Albanese etniciteit. Maar overigens is zijn waarneming onbetwistbaar juist.

3.8. De westerse gerichtheid op nog verdere afbraak van klein-Joegoslavië

Zoals het zich laat aanzien, lijkt het er niet op dat het Westen met het blijven bestaan van de Joegoslavische reststaat als een van het Westen onafhankelijke politieke entiteit genoegen neemt, zelfs niet in de schamele en onttakelde positie waarin deze zich nu bevindt.

Nog steeds is de houding van het Westen jegens dit restant van het voormalige Joegoslavië er een van ongehoorde agressiviteit en vijandschap.

In de Vojvodina wordt onrust gecreëerd en geëxploiteerd onder de Hongaarse minderheid.
Zo schreef de London Telegraph op 3 juni 1999 op hoge toon dat de 300.000 etnische Hongaren de verreikende autonomie terug eisten, die zij tot 1991 hadden. Vermeld werd voorts dat de Hongaarse minister van buitenlandse zaken tijdens een NAVO-vergadering had verklaard dat:

> **"The protection of minority rights in Vojvodina enjoys a special place in the settlement of the crisis".**

En op 22 november 1999 ging de Hongaarse premier Viktor Orban nog een hele stap verder en verklaarde dat de Hongaarse minderheid aldaar niet onder de Joegoslavische soevereiniteit zou vallen, maar onder de bijzondere protectie zou staan van de NAVO.
Joegoslavische media beschuldigden hem ervan er op uit te zijn de etnische spanningen in de Servische provincie Vojvodina aan te wakkeren en betitelden dit als een "ongepaste en arrogante boodschap van Boedapest".

Openlijk wordt met nieuw westers geweld gedreigd, als de Joegoslavische autoriteiten ook maar een vin zouden verroeren in dit gebied.

Datzelfde geldt voor Montenegro.
Hoge NAVO-militairen en Amerikaanse top-functionarissen worden niet moe om met en nieuwe oorlog tegen Servië te dreigen, voor het geval het in Montenegro tot geweld zou komen in verband met een eventuele poging deze republiek los te maken uit de Joegoslavische federatie.
Inmiddels ondervinden de krachten die het in Montenegro afsturen op een afscheiding vanuit het Westen voortdurend aanmoediging en alle steun die maar mogelijk is.

Een Tjechische internet-bron maakte op 8 februari 2000 melding van een bezoek van de Amerikaanse onder-secretaris van buitenlandse zaken Thomas Pickering aan Praag, waarin onder meer een uitlating werd weergegeven van de onlangs aangetreden nieuwe minister van buitenlandse zaken van Montenegro Branko Lukovac:

> **"Branko Lukovac was quoted Monday in a the Montenegrin daily Vijesti as saying Montenegro has 'no chance' of being accepted by the international community if it remains part of the Yugoslav federation under current circumstances. Montenegro and the larger Serbia are the two constituent republics of rump Yugoslavia."**

Het bericht vervolgt dan met een door Pickering gedane uitspraak tijdens dit bezoek aan Praag:

> **"Pickering says if the situation over Montenegrin independence were ever to reach the stage of an armed conflict, the U.S. would support Montenegro."**

Nu Kosovo zich onder de NAVO-bezetting in hoog tempo heeft ontwikkeld heeft tot een vrijplaats voor wetteloosheid en banditisme die zijn gelijke niet heeft in Europa, straalt deze onrust ook uit naar het aangrenzende deel van Servië dat niet bezet is en dat eveneens een grote Albanese bevolkingsgroep kent.
Terwijl zich aan de Kosovaarse kant van de demarcatielijn, onder NAVO-regie, een etnische zuivering voltrekt die zijn weerga niet kent in de na-oorlogse geschiedenis,

dreigt de NAVO Servië met geweld als dat land ook maar een hand zou uitsteken naar die Albanese bevolkingsgroep in dat deel van Servië.

Dit in reactie op berichten dat de Servische autoriteiten repressief zouden optreden tegen de Albanezen aldaar.

Op 22 februari 2000 verklaarde generaal Clark in dit verband dat er voor hem wat dit betreft geen scheidslijn bestaat tussen Kosovo en de rest van Servië.

Inmiddels hebben de Albanese terroristen zich ook stevig genesteld in dit aan Kosovo grenzende deel van Servië, dat ingevolge het wapenstilstandsaccoord als gedemilitariseerde zone zou moeten gelden. Dit onder voor iedere waarnemer duidelijk zichtbare protectie van de westerse bezettingsmacht, met name van de Amerikanen.

Op 10 maart 1999 berichtte Trouw onder de kop "Albanezen patrouilleren buiten Kosovo:

> "Vijf gewapende mannen in camouflagekleding lopen door het dorp Dobrosin. Het ligt in Servië, net over de grens met Kosovo. Tweehonderd meter verderop staan Amerikaanse soldaten van de vredesmacht Kfor, met naast hen een stationair draaiende Apache-helikopter.
> De gewapende mannen - zwarte helm, geweer aan de schouder - zijn geen Serviërs, maar Albanezen. Op hun vest is het embleem te zien van het UCPMB, het 'leger voor de bevrijding van Presevo, Medvedja en Bujanovac'. Deze drie gebieden zijn Albanese enclaves in het zuidoosten van Servië, een regio die de Albanezen Oost-Kosovo noemen. Het UCPMB verscheen voor het eerst op 26 januari (..)
> Bij de ingang van het dorp houden twee mannen in een zwart uniform ons tegen. Een van hen heeft gevochten in Zuid-Kosovo. Op de kolf van zijn pistool staan de letters van het Kosovo bevrijdingsleger UCK gegraveerd. De Amerikanen controleren iets verderop alle voertuigen die langskomen. Volgens het akkoord dat de Navo en Belgrado in juni ondertekenden mogen zij de vijf kilometer brede gedemilitariseerde zone rond Kosovo niet in. Datzelfde akkoord verbiedt ook de aanwezigheid van eenheden met een 'militair karakter', zowel van Albanese als van Servische origine.
> "Het UCPMB heeft niet het recht om daar te zijn, maar wij kunnen er niets aan doen", zegt de Amerikaanse Kfor-woordvoerder Ian Fitzgerald. "Wij mogen die zone niet in."
> Een gevluchte dorpeling zegt echter dat hij de Amerikaanse militairen met de leden van het UCPMB heeft zien praten. "Ze hebben goede onderlinge betrekkingen", vertelt de 75-jarige Qazim Zahiri."

Ook hier wroeten en ondermijnen de Amerikanen dus wat ze maar kunnen. Om zo een nieuwe potientiële brandhaard op Servisch grondgebied te creëren en Servië ook van die kant zoveel

mogelijk te kunnen destabiliseren en afbreuk te kunnen doen. Intussen ook de eigen bestandsovereenkomst met Joegoslavië en Servië naar hartelust schendend en aldus het internationale recht verder tot een farce makend.

Kennelijk wordt door de westerse politieke elite ook een klein-Joegoslavië dat niet binnen de westerse invloedssfeer is gebracht, hoezeer ook economisch aangetast, nog steeds als een obstakel gezien, als een bedreiging voor de westerse belangen. Dat met geweld verder afgebroken moet worden, indien de gelegenheid zich voordoet.

Dit hangt ongetwijfeld samen met de centrale ligging van deze Joegoslavische rompstaat op de Balkan, de demografische en territoriale omvang hiervan en - toch nog - de economische betekenis en potenties ten opzichte van de omringende reeds onder westerse invloed gebrachte staatjes.

Op 6 augustus 1999 schreef de NRC-commentator Heldring in dit verband onder de kop "Onmisbaar Servië":

> "Sommige van de Balkanlanden - en dan valt in de eerste plaats aan Albanië en Kosovo te denken - hebben zelfs nooit een eigen staatsstructuur gehad, die een minimum aan loyaliteit ten opzichte van de de eigen staat vooronderstelt. Daar is het het stammenpatroon dat overheerst, met de daarbij horende verschijnselen als bloedwraak. Als er in Kosovo, vergeleken met Albanië, een zeker gezag en een zekere welvaart heersten, dan kwam dit doordat het onderdeel uitmaakte van een niet-Albanese eenheid: Joegoslavië.
>
> (...)
> Economisch herstel van de Balkan is vrijwel onmogelijk zonder dat Servië tevens de vruchten plukt van het Stabiliteitspact. Het ligt midden in de regio, zoals landen als Roemenië en Bulgarije hebben gemerkt toen hun handel met het Westen grotendeels geblokkeerd werd, nadat de NAVO de vaart langs de Donau onmogelijk had gemaakt door bombardering van de bruggen bij Novi Sad. De economie van de twee genoemde landen, die net op gang leek te komen, kreeg een enorme klap.
> Maar het is niet alleen de geografische positie van Servië die dit land een sleutelrol geeft op de Balkan. Doordat Joegoslavië al in 1948 met het communisme van Moskou gebroken had, zijn zijn hele economie en onderwijssysteem steeds meer op het Westen georiënteerd geweest. Dat heeft natuurlijk gevolgen gehad voorzijn welvaart en de kwaliteit van zijn technische en intellectuele kader.
> Zelfs de achtergebleven provincie Kosovo was een paradijs, vergeleken met het eigenlijke Albanië, dat altijd streng geïsoleerd was gebleven."

Zonder dat het noodzakelijk is deze analyse van de oorzaken hiervan te te delen, is in elk geval de feitelijke

konstatering dat Joegoslavië en Kosovo een economisch paradijs vormden, in vergelijking althans met Albanië, geheel correct. Datzelfde geldt voor de vaststelling dat Kosovo zijn relatieve welvaart ontleende aan Joegoslavië.

Niet voor niets trokken deze relatief betere economische omstandigheden honderdduizenden Albanezen aan, die zich na de Tweede Wereldoorlog in Kosovo vestigden. Een ontwikkeling die door Tito werd bevorderd en waarbij door Joegoslavië tevens grote sommen geld werden uitgegeven voor ontwikkeling van dit, in vergelijking met de rest van Joegoslavië, niettemin nog steeds achtergebleven gebied.
In de zestiger en zeventiger jaren werd voor de ontwikkeling van Kosovo en zijn bevolking zelfs jarenlang een specifieke doelbelasting geheven onder de Joegoslavische bevolking.

Een verdere belegering en afbraak van Servië, als derhalve nog steeds in potentie een regionale 'grootmacht', is dus voor het Westen het parool. Wil het Westen inderdaad dit deel van de Balkan geo-strategisch onvoorwaardelijk in zijn greep krijgen. Dat dit inderdaad het streven is, wordt door de dagelijkse politiek van vijandschap van het Westen jegens Servië voor iedereen objectief waarneembaar in beeld gebracht.

3.9. Ideologische verhulling van westers machtsstreven in de Balkan

De westerse ideologie staat uiteraard niet toe dat een dergelijk machtsstreven, gericht op het hier vestigen van de westerse dominantie, ook expliciet als politieke doelstelling wordt genoemd.
Daarom wordt de bruutheid waarmee het Westen tegen Joegoslavië optreedt verhuld in taalgebruik dat wij graag van onszelf horen. Zoals de mantra dat Westers optreden tegen Joegoslavië noodzakelijk is om 'de dictator' Milosevic te vervangen door 'een democratie'.

Hoe voos zowel het begrip 'dictator' als het begrip 'democratie' inmiddels in het spraakgebruik zijn geworden als gevolg van de westerse ideologische slijtage, treedt hier onmiddellijk aan het licht.
President Milosevic is gewoon als president gekozen in vrije verkiezingen, waarop het Westen toen geen aanmerking had, en dus evenmin een dictator als bijvoorbeeld de Amerikaanse president.
Het gebruik, eigen aan de westerse media en politici, om hem voortdurend aan te duiden met het predicaat 'dictator', kan dus niet anders worden opgevat dan als een dolle haatcampagne van een bezeten westers establishment, dat zichzelf en de publieke opinie daarmee voortdurend verder opzweept.

Welke pet degenen op hebben van het begrip 'democratie', die het voorstellen alsof de westerse terreur tegen Joegoslavië bedoeld zou zijn om daar democratie af te dwingen, wordt duidelijk uit het volgende.

Op 3 november 1999 gaf de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Madeleine Albright een persconferentie in Washington, in aanwezigheid van een tweetal vertegenwoordigers van wat beschouwd wordt als de Servische oppositie.
Daarin stelde zij:

> **"Alle Serviërs moeten weten, dat het isolement van Servië over is op de dag, dat ze met succes de democratie herstellen. Dan kunnen ze weer geheel en al deelnemen aan het politieke en economische leven in Europa."**

Vervolgens sprak zij steun uit voor de eis van wat zich de Servische oppositie noemt, tot het houden van 'vervroegde, vrije en faire verkiezingen'.
Op deze persconferentie was echter een journalist, die - ongebruikelijkerwijs - wel eens antwoord wilde op de vraag wat er zou gebeuren als Milosevic dan democratisch herkozen zou worden, en die op dit punt dan ook doorvroeg.
Minister Albright wimpelde deze onwelkome vragen af met het gezegde: "Als mijn oma wielen had, was ze een fiets".

Dat wil niet zeggen dat ze niet tussen de regels door op deze persconferentie aangaf, wat er dan zou gebeuren.
Zo stelde zij onder meer:

> **"Wij zijn ervan overtuigd dat het voor de mensen in Servië een zaak van leven en dood is, dat ze begrijpen, dat ze, alleen als ze de moed hebben de muren van onderdrukking te slechten, die hen van een democratische toekomst scheiden, ze deze toekomst niet alleen in de ogen behoeven te kijken."**

De boodschap hiervan is niet mis te verstaan: alleen als jullie, Joegoslaven, kiezen zoals **wij** willen, kan er een eind komen aan de sancties en andere westerse akties tegen Joegoslavië.
In de praktijken van het Amerika en de rest van het Westen jegens Joegoslavië zal dus geen verandering komen, als president Milosevic via vrije, geheime en democratische verkiezingen herkozen zal worden.

De lijn waarlangs dan voortzetting van het embargo tegen Joegoslavië zal worden gerechtvaardigd, is daarbij op voorhand al voor de hand liggend: als Milosevic de verkiezingen wint, dan zijn de verkiezingen **dus** niet fair geweest. En is er dus reden om de politiek van de Verenigde Staten, zoals weergegeven in de New York Times van 3 november 1999, onverdroten en met kracht voort te zetten: alles blokkeren wat de schaarste, veroorzaakt door de oorlog, zou kunnen verminderen en het zware lot van de Servische bevolking zou kunnen verlichten.

Om op die manier de onvrede van de bevolking met de regering in Belgrado aan te wakkeren.
Totdat, als gevolg van het maatschappelijke verval, armoede en verpaupering een mengsel van apathie, uitputting, cynisme en wanhoop de bevolking tot desperate keuzes brengt. In de hoop op een oplossing uit de overstelpende misère.

Een scenario, dat al eerder elders op de wereld veelvuldig werd toegepast.
Zoals bijvoorbeeld in Nicaragua. Toen, tot afgrijzen van de Verenigde Staten, daar de Sandinisten aan de macht waren gekomen en dezen onmiddellijk te maken kregen met een breed spectrum van zware Amerikaanse druk. Met behulp van sancties, boycots, financiële manipulaties en het bewapenen en aansturen van de terreurbendes van de contra's slaagde de Verenigde Staten er toen uiteindelijk in om de het land binnen enkele jaren zozeer te ontwrichten, dat de bevolking vervolgens uit totale ontreddering niets beters wist te doen dan de door Amerika gewenste politieke keuze te maken.

Een bevolking is, als hij maar lang genoeg gemarteld en geterroriseerd wordt, er zelf toe te brengen om voor zijn eigen beulen te kiezen.
Zo verhaalde Trouw van 14 maart 2000 van de onbeschrijfelijke terreur, gepleegd door de bendeleider Charles Taylor, die in 1997 niettemin door de bevolking tot president van Liberia werd gekozen. Trouw memoreert dan:

> **"Aan de vooravond van de presidentsverkiezingen in het West-Afrikaanse land Liberia zongen jonge rebellen in de straten van de hoofdstad Monrovia: 'Hij doodde mijn vader, hij doodde mijn moeder, daarom stem ik op Taylor'."**

Een dergelijk soort wanhoopsstemming hopen de Amerikanen en andere westerse landen ook onder de bevolking van Joegoslavië af te dwingen. In de trant van: ze vermoordden onze familieleden, onze landgenoten en ruïneerden ons land met bombardementen in de NAVO-oorlog en met voortdurende sancties, maar er is geen andere uitweg dan stemmen zoals zij dat aangeven.

De nabije toekomst zal uitwijzen in hoeverre deze westerse tirannie en chantage jegens de Joegoslavische bevolking, gericht tegen hun bestaansvoorwaarden en overlevingskansen, het door het Westen beoogde effect zullen hebben.

Ook deze voor iedereen objectief waarneembare voortgaande abjecte westerse praktijken jegens Joegoslavië en zijn bevolking maken nog eens ten overvloede duidelijk, dat het geen toevallige samenloop van omstandigheden is dat de NAVO-bezetting van grote delen van Joegoslavië gelijk op blijkt te gaan met het geo-politieke streven van de de NAVO naar uitbreiding in oostelijke en zuid-oostelijke richting.
En tonen de diepe naïviteit van hen die dit een coïncidentie noemen, nog eens ten overvloede aan.

HOOFDSTUK 4

De oorlog als massa-psychologische bevrediging

4.1. Gespeelde naïviteit van de westerse elites als gecamoufleerde moordzucht

Het betreft hier een argeloosheid die overigens door vele politici die niet tot de elite behoren, en de media-vertegenwoordigers die zich met hen identificeren, slechts wordt voorgewend.
Dit om de kwade trouw te verhullen, die hen werkelijk drijft.

Het streven naar uitbreiding van westerse dominantie spreekt hen aan en windt hen op. Zoals eerder in de geschiedenis het geval was bij de westerse expansie, die leidde tot de koloniale heerschappij.

Wreedheid jegens volkeren en staten, waarop eerst met succes een vijandbeeld is geprojecteerd, is gelegitimeerde wreedheid. En zodoende een begeerd artikel om de collectieve agressie van de brave burgerij op te kunnen richten.

Macht en machtsstreven hebben altijd al de mens gefascineerd en in hun greep gehad.
Daarmee blijft het prettig identificeren, al vereist de vernislaag van beschaving tegenwoordig wél dat daar niet openlijk voor wordt uitgekomen en dat dit streven wordt versluierd met een codetaal van nobele bedoelingen.

Zelfs een door niets te rechtvaardigen agressie-oorlog als de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië van maart tot juni 1999, gericht op de afscheuring en NAVO-bezetting van Kosovo, blijkt, aldus verpakt, op de golftoppen van publieke steun te worden gedragen.

Omzwachteld als vernietigingsgeweld dat helaas onvermijdelijk is om de verdrukten te redden, komt en dergelijke oorlog, dieptepsychologisch gezien, tegemoet aan twee menselijke oerdriften bij uitstek: de op onze sociale kant gerichte behoefte om te helpen en de met onze evolutionaire ontstaansgeschiedenis samenhangende behoefte om te doden, om wat als concurent of tegenstrever wordt gepercipiëerd uit te schakelen.

Deze twee diep in de menselijke ziel verankerde basisbehoeften, de behoefte om te helpen en de behoefte om te vernietigen, worden in een dergelijke oorlog naadloos aan elkaar gesmeed. Want wat is nu, dieptepsychologisch gezien, mooier dan helaas moeten moorden en vernietigen voor een goed doel ?

Deze duistere krochten van de menselijke ziel werden, op basis van de eigen ervaringen en kennelijk ook de eigen emoties, treffend onder woorden gebracht door degene die jarenlang de militaire chef was over het grootste vernietigingspotentieel

op dat de aarde ooit gekend heeft, de Amerikaanse kernmacht. Namelijk oud-generaal Lee Butler.
Butler was lange tijd de opperbevelhebber over het Strategic Command, het hoogste militair beleidsorgaan inzake de Amerikaanse nucleaire macht, maar is thans een voorstander van nucleaire ontwapening.
In een artikel 'A Voice of Reason' in het mei/juni 1998 nummer van The Bulletin of Atomic Scientists schreef hij onder meer:

> **"Na dertig jaar in de nucleaire arena ben ik tot twee fundamentele conclusies gekomen in verband met de vraag hoe iemand voorstander kan zijn van kernwapens. De eerste verklaring die ik zie, is de volgende: kernwapens appelleren aan een heel diep zittende behoefte van de mens om te vernietigen. (..)
> De verschrikkelijke effecten van het mogelijk gebruik van een atoombom spreken de mens aan op zijn onbegrensde drang om alles en iedereen uit te moorden. De mogelijkheid om het totale mensdom met de dood te bedreigen brengt onze donkerste kanten naar boven: onmetelijke angst en onmetelijke agressie. (..) Wat erger is dan je je ooit zou kunnen voorstellen, wordt opeens mogelijk. Dit effect op mensen, het oproepen van diepgewortelde angst en agressie, staat los van politieke systemen of ideologieen. Zowel in democratieën als in totalitaire regimes kunnen mensen erdoor aangetast worden. Waar dat gebeurt, verdwijnen de normen van beschaafd gedrag."**

Dat agressie en bloeddorst zo oud zijn als de mensheid zelf, wordt ook als door de bijbel al onderkend. Niet voor niets is het juist daartegen dat de eerste vermaning van het boek 'Spreuken' zich keert:

> **"Mijn zoon,
> laat je niet overhalen door misdadigers,
> door mensen zonder geweten,
> ga niet op hun voorstellen in.
> Ze zullen je zeggen:
> 'Kom met ons mee,
> we willen bloed zien,
> we gaan iemand uit de weg ruimen.
> Nee, gedaan heeft hij niets.
> Kom mee:
> hij zal ons niet ontglippen,
> we sturen hem naar het dodenrijk!
> Niets laten we van hem over,
> we helpen hem wel het graf in!"**

De talrijke westerse politici, media-vertegenwoordigers, als ook de honderden miljoenen brave burgers in de westerse wereld, die Servisch bloed eisten middels bombardementen, onder het mom van humanitaire bekommernis, kunnen zich ook nog spiegelen aan het gedicht van onze Dichter des Vaderlands, Gerrit Komrij, dat op 27 januari 2000 op de voorpagina van het Algemeen Dagblad werd gepubliceerd.
Zij kregen wat zij eisten: duizenden dode, verminkte en gewonde Serviërs en een economisch vernietigd land:

"Sonnet van de Hoop

Kijk op uw eeuw terug. Geen zomerdag
Of een granaatinslag kwam hem bederven.
Een luchtalarm - en elke kinderlach
Onmiddellijk bedolven onder scherven.

Gedenk de mens. Hij jankte. Hij was wreed.
Hij had het moorden flink onder de knie.
Zijn beste vriend was zenuwgas - U weet:
Zo bent u niet - U prijst de amnesie.

Kijk in de spiegel. Zie u zelf daar staan.
Een man of vrouw die wars is van geweld,
Die alles ernstig onderzoekt en tòch
Kan lachen, die gastvij is en spontaan,
Die als hij slaat wel eerst tot honderd telt
En nooit gehoord heeft van gezichtsbedrog."

Zoals de Franse schrijver en cultuurfilosoof George Steiner het formuleerde:

> "Op die ene gruwelijke vraag, die alles van doen heeft met schoonheid en troost, heb ik nog niet de schim van een antwoord kunnen vinden. We zijn wel uit op schoonheid en troost, maar echt gefascineerd zijn we door het duistere."

Met dat "duistere" bedoelt hij dan de duistere kanten van het bestaan: oorlog, geweld, verkrachting.

Oorlog heeft altijd een magische aantrekkingskracht.
CBS World News maakte op 25 februari 1999 de uitslag bekend van een opinie-onderzoek onder de Amerikaanse bevolking. Daaruit bleek dat 54% van de Amerikanen vóór de uitzending van Amerikaanse troepen naar dat gebied was.
De oorlogsstemming zat er toen, een maand voor het losbarsten van de NAVO-agressie, dus al goed in.
Dit alhoewel uit datzelfde bevolkingsonderzoek naar voren kwam dat 50% van de Amerikaanse bevolking er nog steeds geen idee van had waar Kosovo nu eigenlijk op de kaart te vinden was.

4.2. Humanitaire emotionele incontinentie versus humanitaire emotionele constipatie

Juist die westerse politici en hun media-paladijnen, die het hardst de humanitaire lofzang van deze agressie-oorlog om Kosovo zongen, waren de eigenste kinderen van de door de filosoof Steiner genoemde duisternis.

Voor hen geldt wat de Oostenrijkse toneelschrijver Peter Handke in zijn toneelstuk 'De tocht met de kano' een van zijn personages laat zeggen:

> **"Kleine duivels van charitas zijn jullie. Humaniteitshyena's. Niemand is zo ontoegankelijk voor leed en zo hooghartig als jullie, humanitaire bureaucraten. Een brigade van Mars, die als beschermer van de mensenrechten optreedt. Hulpsheriffs."**

Niet alleen bevroor hun voorgewende humanitaire bewogenheid onmiddellijk in het perspectief van elk nieuw humanitair lijden dat van hun oorlogsgeweld het rechtstreekse of indirecte gevolg was.
Zoals het lijden van de sinds half juni 1999 honderdduizenden uit Kosovo verdreven Serviërs, zigeuners en leden van de alle andere niet-Albanese minderheden. Alsmede dat van de sinds juni 1999 vele duizenden gewonden in Kosovo als gevolg van aanslagen van door het UCK aangestuurde extremisten en van de duizenden nabestaanden van de honderden door het UCK vermoorde burgers.

Deze volkerenmoord op en vrijwel totale etnische zuivering van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen in Kosovo, die onmiddellijk na het einde van het oorlogsgeweld en het begin van de NAVO-bezetting in Kosovo zijn aanvang nam, vermocht geen spoor van emotie of medeleven bij hen op te wekken.

Maar onmiskenbaar bleek zelfs het lot van de Albanese bevolkingsgroep - **enig** ijkpunt voor hun humanitaire bekommernis - hen slechts precies zolang bezig te houden als dat voor het bereiken van hun eigen doelen, de bezetting van Kosovo en het toebrengen van zoveel mogelijk oorlogsschade aan Joegoslavië, noodzakelijk was.

Vandaar ook dat de Apeldoornse Courant op 20 januari 2000 de Duitse generaal Reinhardt, hoofd van de KFOR-troepen moest citeren, die vaststelde dat de NAVO-landen voor de wederopbouw in Kosovo niet echt te porren waren:

> **"Reinhardt wees erop dat de begroting voor de wederopbouw van Kosovo in 1999 minder was dan de kosten van een enkele dag bombarderen. 'Het is stom en absurd dat we toen wel het geld hadden en nu, terwijl het gaat om wederopbouw, niet', verklaarde Reinhardt tegenover het Duitse blad Die Woche.**
> **De VN-begroting voor Kosovo bedroeg vorig jaar ruim 139 miljoen gulden, een kwart van het geld dat de NAVO in de periode van de bombardementen dagelijks aan oorlogsinspanningen uitgaf."**

En dat de Volkskrant op 29 januari 2000 in een commentaar eveneens moest concluderen, dat zij die zo gretig waren geweest met hun bommen op Servië en op de bestaansvoorzieningen van de Servische bevolking aldaar, de nieuwe NAVO-landen in Oost-Europa die hun daarbij zo deemoedig behulpzaam waren geweest, nu vervolgens schaamteloos met de brokken laten zitten.

Economen hebben berekend dat de schade die de omringende landen als Macedonië, Roemenië, Hongarije en Bulgarije lijden als gevolg van de vergaande vernietiging van het economisch

potentieel van de Federale Republiek Joegoslavië in de honderden miljoenen zal lopen. Daar komen nog eens honderden miljoenen bij als gevolg van de gestremde scheepvaart op de Donau, die voor de meeste van deze landen van levensbelang is. Dit doordat de NAVO, in zijn ijver om Joegoslavië toch vooral maar zoveel mogelijk economisch te ontwrichten, de bruggen over de Donau in Servië kapot heeft gebombardeerd.

De Volkskrant schreef in het bewuste commentaar van 29 januari 2000 onder de titel "Buren draaien op voor paria-status Servië:

> "Het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa - wie weet nog wat het was ? Het werd gelanceerd door westerse leiders na afloop van de NAVO-bombardementen op Joegoslavië (Servië en Montenegro). Het was bedoeld voor de buurlanden van Joegoslavië. Die hadden hun luchtruim, dan wel hun grondgebied en hun luchtruim, aan de NAVO ter beschikking gesteld. De Macedonische, Bulgaarse en Roemeense regeringen deden dit met de grootst mogelijke tegenzin. Hun kwetsbare economieën hadden door hun jarenlange medewerking aan sancties tegen Joegoslavië al enorme schade opgelopen. Het bombarderen van het land was een regelrechte economische ramp. Joegoslavië ligt nu eenmaal in het hart van het Balkan-schiereiland. De infrastructuur is cruciaal, alleen al de scheepvaart over de Donau. Met hun steun aan de NAVO trotseerden de regeringen van de buurlanden ook de eigen bevolking. De inwoners hebben niet het demonische beeld van Serviërs dat de westerse media het afgelopen decennium hebben geschetst. Voor hen zijn Serviërs gewoon buren.
> De reden dat de buurlanden de NAVO steunden was hun diepe wens door 'het Westen' te worden opgenomen. Steun zou integratieprocessen versnellen en financiele compensatie opleveren, zo was de verwachting. Op 30 juli vorig jaar belegden westerse leiders in Sarajevo een grootschalige top met de staatshoofden uit de regio. De enige die niet mocht aanzitten was de 'boze' Slobodan Milosevic. Wijlen Franjo Tudjman van Kroatië, net terug van een laatste chemokuur, was wel van de partij. Zijn regime had identieke oorlogsmisdaden begaan.
> In Sarajevo werd gesproken over 'democratisering', 'veiligheidsstrategieën' en 'het verkennen van de mogelijkheden voor economische ontwikkeling'. Het resulteerde in de pompeuze aankondiging van het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa, met nader vorm te geven politieke, economische en militaire pijlers.
> En daar bleef het bij. De plannen werden niet opgegeven, ze kregen simpelweg geen enkele concrete gestalte. Het was derhalve niet verwonderlijk dat op de informele bijeenkomst van de regeringsleiders van Zuidoost-Europa over de 'voortgang van het Stabiliteitspact', afgelopen weekeinde in het Bulgaarse Hissar, de wanhoop overheerste. Er was helemaal geen voortgang !"

4.3. De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië als ontlading van westerse collectieve agressie en als media-spektakel

De gretigheid van het publiek om, desnoods ten koste van wat als vrienden wordt gepaaid, oorlog te voeren, bevindt zich heel dicht onder de oppervlakte. En laat zich maar al te gemakkelijk aanboren door die media-vertegenwoordigers die zelf ook opgewonden raken van het idee zo'n ontlading te kunnen coveren.

Wreedheid is altijd al een plezierige collectieve ervaring geweest. In de oudheid, toen de mensen zich verpoosden met gevechten in de arena, gaven zij daarbij openlijk uiting aan hun gevoelens, maar dat ligt vandaag de dag heel anders. Je dient jezelf tegenwoordig te positioneren als vredelievend, tolerant, vriendelijk en menslievend.
Om je agressieve instinct de vrije loop te laten heb je dan ook een goede reden nodig.

Het beste argument dat daarvoor denkbaar is, wordt voordurend opnieuw gecreëerd, als 'de internationale gemeenschap' weer eens een land of staatshoofd tot dermate duivels of bedreigend heeft geproclameerd, dat alleen een zware afstraffing een geëigend medicijn kan bieden tegen een dusdanig kwaad.

Met de regelmaat van de klok produceert 'de internationale gemeenschap' voor deze rol nieuwe kandidaten.
Nadat deze rol decennia lang vervuld was door de communistische landen en hun leiders, werd zij vervolgens overgenomen door o.a. het Iran van Khomeiny en zijn duivelse ayatollah's, het Libië van Khadaffi en het Irak van Saddam Hoessein, 'de slachter van Bagdad'.
Thans, rond de millennium-wisseling, wordt deze rol vervuld door Milosevic, 'de slachter van de Balkan' en zijn bende van Serviërs.
Het feit dat nu ook al Milosevic als 'slachter' wordt betiteld, duidt trouwens op een acuut gebrek aan negatieve superlatieven, waarin 'de internationale gemeenschap' zo langzamerhand verzeild raakt bij de karakterisering van al die door haar opgeroepen duivels.

Bij de creatie van steeds nieuwe zondebokken, waarop dan vervolgens de agressie kan worden afgereageerd, wordt voortdurend hetzelfde patroon gevolgd. Dat zo langzamerhand zeer herkenbaar is:

- Het fabriceren van diffamerende verhalen over 'wandaden' die door de beoogde zondebok zouden zijn begaan, dikwijls gebaseerd op pure leugens;

- Het bewerkstelligen dat deze verhalen voor een breed publiek de schijn van een hoog waarheidsgehalte krijgen, door een intensieve media-campagne;

- Het bieden van een voorstelling van zaken als zou geweld de enige mogelijkheid zijn om aan de 'wandaden' van de zondebok een eind te maken, eveneens via een intensieve media-campagne;

- Het voorspiegelen van het beoogde militaire geweld als zuiver humanitair van bedoelingen.

Dit patroon werd ook gevolgd bij de geleidelijke opbouw van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië, die door honderden miljoenen mensen in het Westen werd gedragen.
Toen het uiteindelijk zover was en de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië een feit was, zorgde de NAVO-propaganda er via de media voor dat de volgende schijnargumenten diep werden ingeprent in het collectieve bewustzijn van het westerse publiek:

- We voeren deze oorlog om de Albanezen te beschermen tegen de wreedheden die hen worden aangedaan;
- We bombarderen en doden de Serviërs, maar hebben niets tegen individuele Serviërs persoonlijk;
- We voeren alleen oorlog tegen Milosevic, niet tegen het Servische volk;
- We voeren deze oorlog omwille van de vrede;
- Als onze bommen neerkomen, doe dan de knop in uw hoofd om en schakel het idee dat er slachtoffers van komen even uit - ze worden er gewoon even verondersteld niet te zijn, de mensen, de bussen, de treinen, de ziekenhuizen, de scholen die geraakt worden;
- Deze verwoestingen moeten we helaas aanrichten voor een goed doel, namelijk om humanitaire redenen;
- Onze bombardementen zijn 'clean'en alleen gericht tegen militaire infrastructuur;
- We maken niet meer slachtoffers onder de burgerbevolking dan nodig is;
- Voor alle onbedoelde 'collateral damage', waarbij slachtoffers vallen, zeggen we al op voorhand 'sorry' (maar waar gehakt wordt, vallen er nu eenmaal spaanders!);

Aldus verankerd in het collectieve bewustzijn van de westerse bevolking is een oorlog als deze bij voorbaat al 'een publiekslieveling' bij uitstek.

Voor de oorlog tegen Joegoslavië geldt hetzelfde wat door Marko Lopusina in zijn boek "War, Lies and Videotapes - the Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia" in dit opzicht wordt aangegeven voor de oorlog tegen Irak:

> **"The general public in the U.S. ,just as during the bombing of Yugoslavia in 1999, was simply delighted in the destruction of military, and even civil structures, and in the deaths of innocent Iraqis. For Americans in the 90s, referred to in March 1999 by a TV commentator as the "post Seinfeld and pre-Star Wars 2 generation", it was just one more new computer war game, one more assertion that Americans are the real rulers of the world."**

4.4. De vorming van een collectieve oorlogs-psychose en de rol van de media daarbij

Noodzakelijk om dat stadium van colletieve geestdrift voor een oorlog als deze te bereiken, is dat het individuele morele oordeelsvermogen aan derden wordt overgedragen, waaraan autoriteit wordt toegekend.
Die rol wordt dan vervuld door onze voormannen in de politiek en in de media-wereld.
Bij alle reserves die we ons verbeelden tegen hen te hebben, zijn zij niettemin richtinggevend bij het bepalen van onze morele beoordelingskaders. En laten we die ook met overgave door hen bepalen en richten, zonder dat bewust als zodanig te beleven.

Zij smeden die gelijkgestemde **individuele** morele posities om tot een **collectief** beoordelingskader, dat als een krachtige bron van moreel gezag wordt ervaren.
Een collectiviteit waar we ons, allemaal dezelfde aldus breed en diep gevestigde normatiek deelachtig, met overgave aan laven. Ondanks de mythe van de individuele kritische geest en de enorme waarde die we een individueel krities vermogen zouden hechten.

Aldus onder het beheer gekomen van deze maatschappelijke autoriteiten en van andere zogenaamde experts, zijn we in de positie om onze kritische aanvechtingen en eventuele morele bedenkingen te negeren.
Het oordeel daarover hebben we als het ware 'uitbesteed'.
Ook met de morele gevolgen hoeven we ons zo niet langer bezig te houden.

De westerse media zien het als hun opdracht en roeping om aan de totstandkoming van een dergelijke breed gedragen morele gelijkgestemdheid mee te werken. Zij beschouwen dat als onderdeel van hun taak. Een vorm van ideologie-overdracht die hen, behorend tot de opiniemakers binnen het systeem, nauw aan het hart ligt.

Altijd en overal ter wereld hebben de media van de betrokken staten het in een oorlog ten strijde trekken van hun thuislanden van harte aangemoedigd en ondersteund. Zonder uitzondering en door de gehele geschiedenis heen.
Daar komt dan vanzelfsprekend voor de media ook nog eens een niet te verwaarlozen portie puur eigenbelang bij: iedere oorlog is natuurlijk als media-gebeurtenis de absolute top !

En zo is dus elke oorlog, voorgesteld als humanitaire interventie, dan ook bij voorbaat al een publiek succes-verhaal. Dat zich leent voor eindeloze reprises.

Hierin schuilt ook het gevaar van een eventuele **nieuwe oorlog** van de NAVO tegen Joegoslavië.
Om dit lastige obstakel verder op te ruimen.
Ook de NAVO heeft immers opnieuw bevestigd gekregen dat voor **elke** NAVO-oorlog brede publieke ondersteuning te verwerven is, als de risico's van westerse levens minimaal te houden zijn en voor die oorlog humanitaire argumenten in stelling worden gebracht.

HOOFDSTUK 5

Het samenstel van redenen voor het Westen om oorlog te voeren tegen klein-Joegoslavië

De vraag die zich dan vervolgens opdringt, is welke machtspolitiek het Westen dan in het kader van de Balkan voert. En waarom de resterende Federale Republiek Joegoslavië, na de verbrokkeling en het onder de westerse invloedssfeer brengen van het grootste deel van het voormalige Joegoslavië, toch nog steeds als een onduldbaar obstakel wordt beoordeeld. Dat met de grootste vijandschap bejegend moet blijven worden.

Aangenomen moet worden dat er niet één afzonderlijke reden is voor de westerse interventie in het voormalige Joegoslavië en de voortgezette westerse agressie tegen de resterende rompstaat Joegoslavië, maar dat er hier sprake is van een complex van faktoren.

5.1. Klein-Joegoslavië als verondersteld 'fremdkörper' in post-comunistisch Europa

Het weerstreven van de westerse dominantie, in een tijd dat het Westen besloten heeft het machtsvacuüm in Joegoslavië op te vullen, vormt op zich al een basis om tegen de rest-staat Joegoslavië front te maken.

Zeker als die rest-staat ook niet onverkort zwicht voor de waarden van de overwinnaars van de koude oorlog, die voortaan als universeel en onbetwist hebben te gelden.
Zoals de waarde van de vrije markt en de onbelemmerde bewegingsvrijheid van het kapitaal.
Een dergelijk "fremdkörper" wordt, zeker in Europa, niet langer geduld.

Reeds in mei 1995 publiceerde Der Spiegel een interview, waarin de Duitse generaal Klaus Naumann, toen voorzitter van de militaire commissie van de NAVO, aan het woord werd gelaten. Die verklaarde daarin onder meer:

> **"De Duitse troepen zullen worden ingezet voor het handhaven van de vrije markt en toegang, zonder belemmering, tot de grondstoffen van de gehele wereld."**

In datzelfde nummer van Der Spiegel deed de toenmalige Duitse minister van defensie Volker Ruhe de uitspraak dat:

> **"oorlog weer een wijze van politiek voeren is geworden."**

Dit brengt ons onmiddellijk bij de volgende factor die aan het onstaan van de oorlog hebben bijgedragen.
Namelijk de machtspolitieke aspiraties van het herenigde Duitsland, die een voor iedereen zichtbare rol hebben vervuld.

5.2. De Duitse geo-politieke machtsaspiraties

Het was Duitsland, dat de oude Joegoslavische Republiek uit elkaar wilde spelen, zodra de staatkundige crisis daar had toegeslagen. En de rest van de Europese Unie dwong om de erkenning van de Kroatische en Sloveense onafhankelijkheid te steunen. Dit om een Duitse "alleingang" binnen Europa bij een dergelijke erkenning te voorkomen.

Het Duitse streven is, als midden-Europese grootmacht, om zijn invloed opnieuw ook in zuidoostelijke richting uit te breiden. Zoals al enkele malen eerder in de historie van de afgelopen anderhalve eeuw het geval was.
In het kader van dit streven heeft Duitsland belang bij een staatkundig verbrokkelde Balkan. Bestaande uit kleine en zwakke staatkundige entiteiten, waarmee dan een cliënt-relatie kan worden aangegaan.

Instinctief zocht en vond Duitsland bij zijn streven naar afbraak van de oude Joegoslavische staat opnieuw een bondgenoot in het Kroatische nationalisme.
Zoals eveneens al eerder in de geschiedenis van de 20ste eeuw. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen Hitler aan de macht was.

Over de Duitse machtspolitiek op de Balkan, aanleiding gevend tot het uiteenvallen van de Joegoslavische Federatie, schreef Le Monde Diplomatique op 7 december 1999:

> **"L'Allemagne, au premier chef, a des intérêts et des motivations qui lui sont propres. L'histoire et la mémoire ne lui permettent pas de se désintéresser de territoires qui furent autrichiens ou allemands et dans lesquelles subsistent de substantiels reliquats de son influence.**
> **Contre l'avis des Européens et des Etats-Unis, elle reconnut prématurément, à la fin de 1991, l'indépendance de la Slovénie et de la Croatie, précipitant la désintégration de la Yougoslavie, dont la création fut l'un des aspects humiliants du traité de Versailles, explique un ancien ambassadeur de France à Bonn."**

De NRC van 26 februari 1999 schreef over dit Duitse optreden:

> **"Hoezeer oude voorstellingen nog levensvatbaar waren bleek toen in 1991 Joegoslavië uiteen viel. De Duitsers werd verweten het voor hun oude vrienden, de Kroaten, op te nemen."**

En Volkskant-commentator Dorien Pessers ging hier in haar column van 1 juni 1999 nader op in:

> **"Vanaf 1989 tot en met het akkoord van Rambouillet hebben Europa en Amerika een hypocriete Balkanpolitiek gevoerd. In officiële woorden werd de eenheid van Joegoslavië bepleit, maar de feitelijk gevoerde politiek liet een ander beeld zien.**

> Zo legden Kohl en Genscher in 1991 de eerste bom onder Joegoslavië. Zonder instemming van de Europese Unie gingen zij over tot erkenning van Kroatië en Slovenië, waarbij niet de garantie werd gevraagd dat de rechten van de minderheden zouden worden gerespecteerd. Cyrus Vance sprak later zelfs van 'Genschers oorlog'. Vervolgens probeerde Amerika de Duitse machtspolitiek op de Balkan te breken door Bosnië aan te moedigen onafhankelijk te worden. Willens en wetens accepteerden de Amerikanen daarmee de oorlog in Bosnië en massale etnische zuiveringen."

Onder de kop "Duitse ambities op het wereldtoneel" worden de Duitse machtsaspiraties belicht in de NRC van 5 november 1999:

> "Het zijn schaarse momenten waarop de ambities van staten helder aan het licht treden. Zo'n moment deed zich voor tijdens het bezoek deze week van kanselier Schröder aan Japan. Schröder en premier Obuchi waren het eens dat Duitsland en Japan een permanente zetel in de Veiligheidsraad toekomt, zo lieten zij weten. Op zichzelf is dit geen nieuws, maar dat beide regeringsleiders elkaar hierin openlijk steunden, bewijst dat het hun nog steeds menens is, ook al zijn zij de afgelopen jaren nog geen stap dichter bij hun doel gekomen."

Duitsland heeft inmiddels een van de belangrijkste met een machtsaureool omklede functies ter wereld in handen gekregen, het voorzitterschap van het International Monetair Fonds (IMF). De macht van het IMF is momenteel zo verstrekkend, dat het economisch en sociaal beleid van talloze landen daardoor bepaald wordt. De sociale positie van miljarden mensen hangt af van de dictaten van het IMF. Heel direct dicteert het IMF het sociale en economische beleid van het overgrote deel van de landen van de derde wereld en van de voormalige socialistische landen, maar ook haar invloed op het beleid van de rijke westerse landen is enorm.

Duitsland wil de positie van een grote mogendheid en wil ook daadwerkelijk als zodanig steeds uitdrukkelijker erkenning. Het streven naar het permanente lidmaatschap van de Veiligheidsraad en naar het voorzitterschap van het IMF vormt daar de afspiegeling van. Op de Balkan gedraagt Duitsland zich al als een grootmacht, met duidelijke geopolitieke machtsaspiraties.

Het Nederlandse maandblad Targets schreef in januari 2000: onder de kop "Kroaten zingen nog: 'Danke Deutschland':

> "Het was tenslotte te danken aan Hitler's invasie van Joegoslavië dat in april 1941 de Onafhankelijke Republiek Kroatië kon worden gesticht, met Bosnië-Herzegovina als territoriaal onderdeel (..).
> De aanhankelijkheid aan het Duitse broedervolk bewees Kroatië ook weer eens in 1991, toen Kroatië zich, evenals in 1941, op aandringen van de Duitse regering eenzijdig onafhankelijk verklaarde.

Het lied 'Danke Deutschland' was in die tijd de absolute tophit."

5.3. Klein-Joegoslavië als economisch potentieel

Vervolgens vertegenwoordigt ook de Joegoslavische rompstaat zelf aanzienlijke economische waarde in termen van grondstoffen-reservoir en economische potenties.
Dit maakt het van belang om dit gebied open te leggen voor westers kapitaal en ondernemingen, die daar op den duur aanzienlijke winsten zouden kunnen veilig stellen.
Dat geldt zeker ook voor Kosovo, dan bijzonder grondstoffenrijk is.

Al deze factoren vormen geen voortbrengsels van een overspannen links brein, maar vallen eenvoudig te destilleren uit wat gewone, door velen voor betrouwbaar gehouden westerse kranten hierover schrijven.
Zoals bijvoorbeeld Le Monde Diplomatique van 7 december 1999:

> "Le Kosovo, contrairement à ce que l'on a pu écrire, est loin d'être dénué d'intérêt tant sur le plan stratégique, en raison de sa situation géografique, que sur le plan économique. Il recèle la plus grande concentration de richesses minérales dans l'ensemble de l'Europe du Sud-Est: fournisseur majeur de l'Europe en plomb et en zinc, avant les crises et les guerres des années 90, il produit 100 % du nickel, 50 % de la magnésite de la Yougoslavie (elle-même troisième producteur mondial de ce mineral) et contiient encore d'importants depôts de cuivre, de fer, de charbon. Ce n'est pas l'effet du hasard s'il a été la cible de multiple conquêtes, de l'époque romaine au IIIe Reich, que l'Empire ottoman et l'Autriche-Hongrie se disputèrent le contrôle de ce territoire, occupé à quatre reprises par ler armées germanophones au cours des trois derniers siècles. L'Allemagne, au premier chef, a des intérêts et des motivations qui lui sont propres. L'histoire et la mémoire ne lui permettent pas de se désinterésser de territoires qui furent autrichiens ou allemands et dans lesquels subsistent de substantiels reliquats de son influence.
> Contre l'avis des Européens et der Etats-Unis, elle reconnut prématurément, à la fin de 1991, l'indépendance de la Slovénie et de la Croatie, précipitant la désintégration de la Yougoslavie, dont la création fut l'un des aspects humiliants de traité de Versailles, explique un ancien ambassadeur de France à Bonn."

Van deze grondstoffen-rijkdom is ook Servië zich natuurlijk zeer wel bewust.
De NRC van 21 juni 1996 liet de toenmalige voorzitter van de invloedrijke Servische Academie voor Kunsten en Wetenschappen Aleksandar Despic aan het woord, die een vreedzame oplossing van de problemen in Kosovo binnen de republiek Servië bepleitte.

De NRC vervolgt dan:

> **"Niet alleen blijven in dat geval, aldus Despic, "de bronnen van de Servische cultuur en de Servische geest binnen Servië", maar dat geldt ook voor het economische potentieel van de provincie, die rijk is aan delfstoffen."**

5.4. Herstel van de Duitse geo-politieke invloed 'tot elke prijs'

In het hierboven weergegeven citaat van Le Monde Diplomatique wordt ook aangegeven dat de vorming van een de sterke Balkanstaat Joegoslavië een uitkomst was van het Verdrag van Versailles en als zodanig deel vormde van de vernedering die Oostenrijk, en daarmee ook indirect bondgenoot Duitsland, na de Eerste Wereldoorlog moesten ondergaan.
Hun invloed in de zuidoost-flank van Europa ging daarmee verloren.

Door de ontbinding van Joegoslavië is een belangrijk deel van de Balkan opnieuw binnen de Duitse invoedssfeer gebracht.
In Kroatië en Slovenië heeft Duitsland duidelijke bondgenoten.
En in Bosnië en Kosovo heeft Duitsland militaire troepen.
Grootmacht Duitsland heeft daarmee eindelijk zijn oude invloed in dit centrale gedeelte van de Balkan hersteld.
Er zal rekening mee moeten worden gehouden dat Duitsland, als belangrijkste centraal-Europese macht, die herwonnen invloed niet meer zal prijsgeven en in de komende tijd nog verder zal willen consolideren.

Het was Duitsland dat, toen de oude Joegoslavische federatie in een crisis geraakte, er als eerste land openlijk op gekoersd heeft Joegoslavië uiteen te doen vallen.
Ongeacht de gevolgen.
Ongeacht het feit dat bij erkenning van onafhankelijkheid van deelstaten de rechten van minderheden daar op geen enkele wijze waren veilig gesteld.
Ongeacht het feit dat op voorhand al duidelijk was dat daarmee een bloedige burgeroorlog in het verschiet lag.
De enige overweging die voor Duitsland **werkelijk** telde was van machtspolitieke aard.

5.5. De balkanisering van Joegoslavië vanwege geo-politieke overwegingen, in het Westen voorgesteld als de hoogste humaniteit en tegemoetkoming aan gerechtvaardigde zelfbeschikking

Hoewel ook deze "realpolitik" door Duitsland al als een daad van opperste humaniteit aan de publieke opinie werd verkocht.
Deze voorstelling van zaken vond in de westerse heersende opinie gretig aftrek.
In Vrij Nederland van 5 februari 2000 schrijft de Amerikaanse essayist van Joegoslavische afkomst, Charles Cimic, overigens een rabiaat tegenstander van Milosevic, in dit verband:

> **"Westerse journalisten en intellectuelen schreven goedkeurend over de net onafhankelijk geworden republieken en zagen ze als voorbeelden van zelfbeschikking; ze konden niet begrijpen waarom mensen die zich nog altijd koppig Joegoslaven wilden blijven noemen, ontdaan waren. Door de opgeëiste minderheidsrechten werd een groot aantal mensen dat helemaal geen afscheiding wilde van de ene dag op de andere rechteloos. Het recept voor een ramp, geestdriftig gesteund in het buitenland, was zelfbeschikking voor iedereen behalve voor de Serven, van wie er twee miljoen de pech hadden buiten Servië te wonen, vooral in Kroatië en Bosnië."**

Omgeven met het bekende rituele prevelement dat de Serviërs natuurlijk de schurken zijn van de Balkan, zonder welk tribuut aan de vereiste politiek-correcte opstelling geen kolom van welke westerse courant dat ook überhaupt opengaat, schrijft de NRC, bij een bespreking van het boek van de Amerikaanse dipolomaat Richard Holbrooke "To end a war", op 6 augustus 1999 in dit verband:

> **"De morele verwarring van de diplomaten oog in oog met de raliteit van de Balkan-oorlog is aanmerkelijk. Natuurlijk, de Serviërs zijn verantwoordelijk voor het leeuwendeel van de gepleegde misdaden, maar de diplomaten begrijpen eveneens de angsten van de Servische minderheden in Kroatië en Bosnië. Een Bosnische Serviër wordt ergens aangehaald: 'Vijftig jaar lang was ik een Joegoslaaf en nu ben ik plotseling een Serviër in een land van Moslims'."**

Uiteraard is er hier in het Westen alles aan gedaan om het voor te stellen alsof de afscheiding van Kroatië en Slovenië niet alleen onvermijdelijk was, maar ook volkomen legaal en in overeenstemming met het volkenrecht. Zodat erkenning van hun zelf verklaarde onafhankelijkheid door de Westerse landen niet kon uitblijven.
Dit is volledig ongegrond.

5.6. Volkenrechtelijke erkenning van 'de nieuwe republieken' een flagrante schending van het volkenrecht en de Accoorden van Helsinki

Allereerst vormde deze erkenning van de onafhankelijkheid van Kroatië en Slovenië - en later van de zelfstandigheid van de andere afgescheiden republieken - een flagrante schending van de Accoorden van Helsinki. Waarin de onschendbaarheid van grenzen van de lidstaten uitdrukkelijk wordt bevestigd. Hetgeen dus onverkort ook betrekking had op de buitengrenzen van het de oorspronkelijke Joegoslavische federatieve staat.

Toen dat zo uitkwam, bleken de westerse landen in dit opzicht plotseling maling te hebben aan dit cruciale onderdeel van de Accoorden van Helsinki.

Alleen al dit opzicht vormde de erkenning van Kroatië en Slovenië door het Westen een - eerste - ernstige schending van deze belangrijke volkenrechtelijke regeling.

Maar, afgezien hiervan, voldeden Slovenië en vooral ook Kroatië bovendien in het geheel niet aan een uiterst belangrijke criterium om voor volkenrechtelijke erkenning van de door henzelf uitgeroepen onafhankelijkheid in aanmerking te komen. En dat is dat bij de uitroeping van een dergelijke zelfstandigheid gelijke rechten van alle bevolkingsgroepen duidelijk moet zijn gewaarborgd.
Zeker in Kroatië, waar - dikwijls al vele honderden jaren - een Servische minderheid van ruim 600.000 mensen leefde, was van een verzekering van de basisrechten van deze uitgebreide Servische minderheid, op gelijke voet met de Kroatische bevolkingsgroep, in het geheel geen sprake.
Integendeel.

5.7. 'Uitburgering' van honderdduizenden als gevolg van de vorming van 'de nieuwe republieken'

Zo werd Kroatië in de nieuwe grondwet van dat land gedefinieerd als "het land van de Kroaten".
Dit was meer dan alleen zinnebeeldig voor het feit dat alle niet-Kroatische minderheden in Kroatië, waaronder de vele honderdduizenden Serviërs, op slag vreemdelingen werden in hun eigen land.
Ook in hun rechtspositie en hun feitelijke bejegening werd deze positie van tweede rangs-burger onderstreept.

Omdat de grondwet van de nieuw gevormde Kroatische staat bepaalt dat Kroatië het land is van alle Kroaten, hebben ook Kroaten overal elders op de wereld stemrecht bij Kroatische verkiezingen. En zo doet zich de situatie voor dat honderdduizenden Kroaten in Bosnië meestemmen in de Kroatische verkiezingen. Burgers van Bosnië zijnde, brengen zij dus zowel hun stem uit bij Bosnische als Kroatische verkiezingen.
Als Kroaat zijn zij zonder meer aan de staatkundige entiteit Kroatië deelachtig en staan zo met één been in Kroatië.
En met het andere been in Bosnië.
Uiteraard komt deze positie alleen Kroaten toe.
Het puur etnische karakter van de nieuw gevormde Kroatische staat wordt daarmee nog eens duidelijk geaccentueerd.
De Bosnische Kroaten en hun leger worden voorts met zeker 150 miljoen dollar door Zagreb gesteund.
Hieruit blijkt ook feitelijk hoe Kroatië zich opstelt tegenover Bosnië.

Historisch gezien hadden de Serviërs, die zich plotseling als een duidelijk ongewenste bevolkingsgroep binnen een nieuw gevormde onafhankelijke Kroatische staat bevonden, alle reden om zeer bevreesd te zijn voor hun toekomst.
In het nieuwe Kroatië van Tudjman, van wie naar de Jerusalem Post van 18 november 1991 verluidt de uitspraak is:

> **"I am undoubtly a lucky man, my wife is neither Serbian nor Jewish",**

dat weer volop gebruik ging maken van de oude symbolen van de fascistische Ustasha-republiek ten tijde van de Tweede Wereldoorlog. Toen honderdduizenden Serviërs door de Kroatische fascisten vaak op de meest barbaarse wijze werden omgebracht. De genocide die in de toenmalige fascistische Kroatische Ustasha-staat op de Serviërs en andere minderheden werd gepleegd, staat de Servische bevolking overal ter wereld nog direct in de geest gebrand.

Alleen al in het concentratiekamp Jasenovac, dat bij de bevrijding in de herfst van 1945 slechts 87 overlevenden kende, werden honderdduizenden Serviërs door de Kroatische fascisten op de meest barbaarse wijze omgebracht.
Zo boekstaafde een Kroatische Commissie kort na de bevrijding op 15 november 1945:

> "..The exact number of victims swallowed by the camp of Jasenovac will never be established, because of the stated reasons, but that on the basis of investigation led by the Commission, it can be concluded that the number of aruond 500.000 to 600.000 conforms to reality."

Een van de weinige overlevenden van het kamp Jasenovac, Mladen Ivekovic, beschreef dit Kroatische vernietigingskamp aldus:

> "The Croats had built this crematorium by converting a brick factory. It had a deep pit at the bottom of wich wood and coal was arranged in order to heat the pit to a very high temperature. This 'stove' was enclosed and had a heavy steel door at the end of the tunnel that led to the burning area. The Croats created this crematorium to make it possible to destroy inmates as easely as possible and in large numbers. But when they brought the first group of Jewish women and children to murder them in this crematorium, they brought them through the tunnel first and after opening the door, they tried to push the victims into the human oven. It didn't work the way they wanted it to, because the woman fought desperately and the children screamed. After that, the Croats decided to use mallets and steel rods to hit each of the victims on the back of their heads, rendering them unconcious before shoving them into the fire. The crematorium worked for several months but was closed then, because the stench of burned human flesh was carried miles and miles from the camp and the Croat civilians and Germans living in the area began complaining."

En Michael Lees, de Britse auteur van het boek "The Rape of Serbia" (1990) schrijft:

> "No one will ever know the precise number of Serbs slaughtered. German sources indicate around 750.000 Serbs. Serbian claims are naturally much higher. There is confusion on the figures, because some sources refer only to those slaughtered in Jasenovac,

whereas large numbers were also slaughtered in their homes and churches and thrown into ravines all over the country. The true figure is probably nearer to a million, but even if it were 'only' half a million, the number is enormous, bearing in mind that the Serbian population was probably around three million in the area controled by Pavelic. Even more significant than the numbers was the brutality of the methods used by the Ustashi and the indiscriminate slaughter of old man, women and children to make up the quota. It must be bore in mind that there are still significant numbers of Serbs alive today who actually witnessed the genocide and a far larger number whose families were affected by the genocide. The genocide overrides everything else in the Serbian people's memory."

Over het - wederom - door een enghartig nationalisme vergiftige klimaat in het nieuw gevormde Kroatië, en met name ook over diens president Tudjman, liet Warren Zimmerman zich uit in een rapport, geciteerd door Marko Lopusina in zijn boek "War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia". Zimmerman was de laatste VS-ambassadeur in het oude Joegoslavië en later ook nog diplomatiek actief in Kroatië. Hij schrijft over Tudjman:

"His loyalty for Croatia was of the most narrow-minded type and he never showed too much understanding for, nor interest in, democratic values. Under his leadership, Serbs' rights were gravely violated. Serbs were ousted from jobs, they were required to sign declarations of loyalty, and were experiencing attacks on their homes and property. I was sitting at Tudjman's table, at dinners, a few times and listening to his ministers slandering Serbs in the most racist expressions. He never joined them, but did not stop them either."

De nieuwe Kroatische regering, die begin 2000 aantrad, heeft beloofd aan al deze praktijken uit de tijd van Tudjman een einde te maken.
Maar intussen zijn wel ruim 650.000 Serviërs uit dit nieuw gevormde Kroatië verdreven.
Bovendien heeft Kroatië zich in het recente verleden een meester betoond in het één zeggen en het ander doen.
Daarbij gebruik makend van de altijd weer aanwezige westerse gretigheid om Kroatië te profileren als een althans in aanleg goede bondgenoot op de Balkan. Welke westerse begerigheid zich door Kroatië maar al te gemakkelijk laat exploiteren, intussen onverdroten vasthoudend aan de eigen duistere politiek.

Tekenend is wat dit betreft de opinie die de Kroatische schrijfster Dubravka Ugresic gaf over de nieuwe Kroatische regering in Vrij Nederland van 15 januari 2000:

"De laatste dagen voel ik me een grote spelbreekster. Het in-postvak van mijn e-mail puilt uit van de berichten. Allemaal van dezelfde strekking:

'Gefeliciteerd ! Nu kun je eindelijk weer naar huis.' Ik kom op straat bekenden tegen. Ze komen hartelijk glimlachend naar me toe en zeggen: 'U bent zeker al aan het pakken ?' 'Waarom ? Ik heb net alles uitgepakt', antwoord ik. 'Wilt u dan niet naar huis!?'
Het optimisme van de mensen verbaast me altijd weer. Ik voel me schuldig . Vooral om mijn overvloed aan herinneringen. Optimisme veronderstelt juist een gebrek daaraan.
In Kroatië is onlangs Franjo Tudjman overleden. Na zijn dood zijn er verkiezingen gehouden en de oppositie heeft die gewonnen. Twee gegevens die, dat is zeker waar, reden zijn tot vreugde. 'Gefeliciteerd met deze revolutionaire veranderingen', zei een Engelse kennis gisteren tegen me. 'Bedankt', antwoordde ik vriendelijk. Wat voor revolutionaire veranderingen, vroeg ik me in stilte af. Tudjman was een natuurlijke dood gestorven, de 'revolutionaire' Kroaten hadden hem niet onthoofd, meer nog: de meesten hielden van hem. Ze zouden hem misschien wel voor de derde keer gekozen hebben, ware het niet dat hij tijdig zijn laatste adem had uitgeblazen. Ja, de oppositie had in Kroatië gewonnen. Tudjmans partij kwam in aantal stemmen op de tweede plaats, en op de vierde plaats stonden de nationalistische hardliners, de erfgenamen van de ustasa's, de Kroatische fascisten.
(...)
In Kroatië won een oppervlakkige oppositie. Na tien jaar lang tekeer te zijn gegaan, is het Kroatische nationalisme wat vermoeid geraakt. De oppositie heeft het nationalisme nimmer veroordeeld. Zij koos slechts voor een beleefde, nette en milde vorm van nationalisme waarmee men makkelijk aansluiting zou kunnen vinden bij West-Europa, wat dat ook mag betekenen."

Tot zover dit oordeel van deze Kroatische schrijfster over het hier in het Westen kunstmatig gecreëerde enthousiasme over 'het nieuwe Kroatië'.
Het is het Kroatische nationalisme geweest, dat na de onafhankelijkheidsverklaring ruim 650.000 Serviërs uit hun eeuwenoude woongebieden in Kroatië op de vlucht heeft gedreven.
Tot dusver werd, als concessie naar het westen, wel gesproken over terugkeer van de ontheemden, maar daar blijft het bij. Wellicht zal Kroatië ertoe overgaan een klein symbolisch aantal van de honderdduizenden Serviërs, die etnisch weggezuiverd werden, te laten terugkeren. In de, naar te verwachten valt gerechtvaardigde, verwachting dat het Westen daarmee genoegen zal nemen.

De erkenning van Slovenië en Kroatië door de westerse landen vormde dus, zoals hierboven uiteengezet, een flagrante schending van het geldende volkenrecht.

5.8. Afsplitsing van 'de nieuwe republieken' in flagrante strijd met de Joegoslavische constitutie

Maar bovendien was deze afscheiding volledig in strijd met de constitutie van de Joegoslavische Federatie, die toentertijd van kracht was.
In die toenmalige grondwet werd niet aan **deelstaten** het recht op afscheiding toegestaan, zoals valselijk nogal eens in het Westen wordt betoogd, maar werd het recht op secessie toegekend aan **naties**.
Binnen welke territoriale grenzen dit recht op zelfstandigheid voor de verschillende als naties erkende volkeren dan vervolgens zou moeten worden uitgeoefend, zou daarbij onderwerp moeten zijn van verdere procedures.
Constitutioneel gezien bezaten de Kroaten, erkend als natie, dan ook weliswaar het recht om zich, rekening houdend met de staatsrechtelijke procedures en de belangen van de andere naties, als zelfstandig te profileren, maar dat betekende dus geenszins dat dan de nieuw te vormen staatkundige entiteit voor de Kroatische natie zou samenvallen met de grenzen van de reeds bestaande deelstaat Kroatië. Al was het alleen maar omdat de uitgebreide Servische minderheid binnen de grenzen van de Kroatische deelstaat - de Serviërs werden grondwettelijk ook erkend als natie - evenzeer het recht hadden op zelfstandigheid.

In dit buitengewoon gecompliceerde grondwettelijke kader van het oude Joegoslavië was het dan ook onmiskenbaar inconstitutioneel dat de **Kroaten** als natie zelfstandigheid opeisten, met volstrekt voorbijgaan aan alle belangen van de andere entiteiten binnen de voormalige Joegoslavische federatie. Was het bovendien ongrondwettig dat de Kroaten als grondgebied voor hun zelfstandige natie-staat zonder meer het grondgebied van de Kroatische deelstaat claimden. Waarbij dan, tot overmaat van ramp, door de leiding van de aldus illegaal gevormde Kroatische staat tegelijkertijd de uitgebreide Servische bevolkingsgroep binnen deze oorspronkelijke Kroatische deelstaat op haar beurt haar grondwettelijke recht om deel uit te blijven maken van een eigen Servische natie grofweg werd ontzegd. Aldus de Serviërs binnen de nieuwe staatkundige eeenheid dezelfde rechten onthoudend, die zij wel voor de Kroatische bevolkingsgroep binnen het territoir van de voormalige Kroatische deelstaat reserveerde.

5.9. Erkenning van 'de nieuwe republieken' als garantie voor burgeroorlog

Onder deze omstandigheden was het al op voorhand volstrekt duidelijk dat buitenlandse erkenning van Kroatië en Slovenië als onafhankelijke staten een burgeroorlog onvermijdelijk zou maken.

Duitsland dwong niettemin de overige landen van de Europese Unie om in de erkenning van Kroatië en Slovenië mee te gaan. En zo schikte zich de rest van Europa naar deze Duitse aspiraties. Dit bevestigt de groeiende Duitse dominantie in Europa.

Een logisch uitvloeisel van de erkenning van 'het recht op afscheiding' van Kroatië en Slovenië vormde het feit dat ook aan de andere deelstaten van de voormalige Joegoslavische federatie het recht op zelfstandigheid moest worden gegeven. Bosnië ging vervolgens in bloed en vlammen op.

De enige nieuwe republiek, die vooralsnog een burgeroorlog bespaard is gebleven, is Macedonië. Maar wat nog niet is, kan daar gemakkelijk komen. Het Westen is volop bezig, door zijn volledige steun aan het Albanese separatisme in Kosovo, alsnog de situatie ook in Macedonië volledig rijp te maken voor een burgeroorlog.

5.10. Gemeenschappelijke westerse belangen bij de ontmanteling van Joegoslavië

Dat de steun voor verbrokkeling van de Joegoslavische Federatie aanvankelijk tot Duitsland beperkt bleef, wil niet zeggen dat er voor de overige Europese landen geen termen zouden zijn om afbraak van en agressie tegen Joegoslavië als in overeenstemming met hun belangen te kwalificeren.

Bij de politiek van opschuiven van de westerse politieke, economische en militaire macht in oostelijke en zuidoostelijke richting in Europa staat de Federale Republiek Joegoslavië, als land dat zich niet naar de westerse dominantie schikt, bovendien ook de belangen van ander westerse landen dan alleen Duitsland in de weg.

Daar komt dan nog bij dat deze Joegoslavische rompstaat een obstakel vormt in het streven naar verdere omsingeling van Rusland, waarbij niet alleen geo-politieke machtsaspiraties een rol spelen, maar waarmee bovendien onvermijdelijk ook vitale westerse economische belangen gemoeid zijn.

Allereerst geldt immers voor alle westerse landen gelijkelijk, de Europese landen zowel als de Verenigde Staten, dat het van belang is de Balkan verder toegankelijk te maken voor de invloed van de westerse kapitaal.
In tegenstelling tot wat, quasi-geringschattend, vaak over Kosovo wordt beweerd is hier niet alleen sprake van een aanzienlijke rijkdom aan grondstoffen, maar overigens ook van, zeker op de lange duur, niet geringe economische potenties.
De westerse kapitaalsbelangen zijn, in de nieuwe geo-politieke constellatie van na de Koude Oorlog, zeker niet genegen dit potentieel ongemoeid te laten.
En stuwen de westerse politiek op in de richting van een hechte greep op dit gebied.
Ook dit vormt een belang dat alle westerse landen gezamenlijk hebben, ook de verschillende Europese landen.

De steun voor de illegale afscheiding van Kroatië en Slovenië breidde zich aldus uit over alle West-Europese landen.
Bij de burgeroorlog die als gevolg van deze illegale afscheiding ontstond, probeerde het Joegoslavische nationale leger (JNA) de bewaking van de buitengrenzen over te nemen.

Om aldus de integriteit van het grondgebied van de Joegoslavische Federatie binnen de ook internationaal erkende grenzen veilig te stellen.
Deze pogingen faalden.

In het Westen werd deze burgeroorlog onmiddellijk voorgesteld als een agressie-oorlog van de Joegoslavische rompstaat, onder dominantie van Servië, tegen Slovenië en Kroatië.
Datzelfde gold voor de, overigens kwantitatief geringe steun, die het JNA gaf aan de Servische gemeenschappen in Kroatië, die zich op hun beurt van deze nieuw uitgeroepen staat afscheidden.
Als de westerse propaganda-machine het heeft over "de eerste van de vele oorlogen", "waarin 'Milosevic' de Balkan heeft gestort", dan is het deze volstrekt legale poging om de integriteit van het Joegoslavische grondgebied te verdedigen, alsmede om een bijdrage te leveren aan het veilig stellen van de grondwettelijke rechten van de meer dan een half miljoen leden omvattende Servische minderheid in Kroatië, waarop wordt gedoeld.

Westerse erkenning van de onafhankelijkheid van Slovenië en Kroatië impliceerde, zoals gezegd, automatisch dat het Westen ook het recht voor de andere deelstaten van het voormalige Joegoslavië om zich zelfstandig te verklaren zou moeten erkennen.
Met name voor de etnische lappendeken die de deelstaat Bosnië-Herzegovina vormde, voorspelde dit nieuwe rampen.
Niettemin gingen de westerse landen er in een latere fase evenzeer toe over om ook de onafhankelijkheid van deze deelstaat te erkennen, toen deze eenmaal door de radicale Moslimpartij van Izetbegovic werd uitgeroepen.
Onmiddellijk daarna ontplofte Bosnië in een baaierd van etnisch geweld tussen Moslims, Serviërs en Kroaten.

In een lezing die de directeur van het in Belgrado gevestigde museum voor de slachtoffers van genocide, dr. Milan Bulajic, op 27 juni 1994 gaf voor het Research Institute of the United States Holocaust Memorial Museum, stelde deze over het opbreken van Joegoslavië met westerse steun, en met name ook over de westerse erkenning van Bosnië als onafhankelijke staat, onder meer het volgende:

> **"With small funds and efforts Yugoslavia could have been integrated in the European Community as a territorial linkage with Greece. The importance of border lines between nationalities would be diminishing. The other peaceful solution would have been application of the right to self-determination of the three constituent peoples - the Serbs, the Croats an the Slovenes.**
> **Instead the European Community, led by united Germany and the Vatican, have recognized the secession of Croatia and Slovenia, invoking the rigt to selfdetermination of their administrative territories, ignoring the right of Serbian people living in the State of Yugosoavia, since 1918. This crime against peace has been done through foreign interference,**

illegal importation of arms, money, mercenaries. This is the cause of all war crimes and crimes of genocide. One who is not able tot understand this could not understand the roots of the Yugoslav tragedy, could not see the solution. There is no genius to draw up a map which would satisfy anybody in the broken up Yugoslav State.

The grave mistake of the premature recognition of the secessionist States in Yugoslavia has been openly admitted by the main actors in the Yugoslav Crisis - UN Secretary General Perez de Cuellar, Lord Carrington, french Foreign Minister Roland Dumas, Italian Foreign Minister Gianni de Michaelis, United States Secretary of State Warren Christopher, etc. Former Secretary of State James Baker went further stating that when "the European powers and the United States ultimately recognized Slovenia, and then Croatia, and then Bosnia as independent countries and admitted them to the United Nations ", they committed an "act in violation of the Helsinki Principles". In this opinion "the real problem was that there was an unilateral declaration of independence and the use of force to gain that independence rather than a peaceful negotiation of independence, which is the way it should have happened."

According to dr. Henry Kissinger. former Sercretary of State who became an institution, "the most irresponsible mistake of the current Bosnian tragedy was international recognition of a Bosnian state governed by Muslims. Blindly following the precedent of Germany's hasty recognition of Slovenia and Croatia, the international community established all the republics of the former Yugoslavia as independent states (except foor Montenegro, wich chose to remain with the new Yugoslavia).

In Kissinger's opinion "it is important that Bosnia has never been a nation; there is no Bosnia ethnic group or specifical Bosnian cultural identity. Serbs, Croats and Muslims - who are descendants of Slavic Christians convertted to Islam during Turkish rule - have managed to coexist only under alien rule. The last time Bosnia was the subject of an international agreement was at the Congress of Berlin in 1878. When it was organized on the basis of Turkish suzerainty, Austrian military control and local self-government - hardly a precedent for a modern nation state."

"But where Croatia and Slovenia had there own identity", continues dr. Kissinger, "Bosnia was a Yugoslavia in microcosm. It is a mystery why anyone coult think that Croats and Serbs, unwilling to stay together in the larger Yugoslavia, could be induced to create a joint state in Bosnia - together with Muslims they had hated for centuries".

Aldus Bulajic, die deze uitspraken van Kisinger ontleende aan de Washington Post van 5 juni 1993, en die vervolgens nog een kanttekening plaatst:

"Throug my personal experience, my mother being from the mixed christian-muslim community in Trebinje, Herzogivina, I would not speak of christian-muslim hate, having in mind many mixed mariages, but of the Islamic fundamentalist declaration of present Moslim leader in Bosnia and Herzegovina, Alija Izetbegovic."

Bulajic doelt hier op het feit dat met het aan de macht komen van het regime-Izetbegovic tegelijkertijd de meest fundamentalistische factie van de Muslim-bevolking in Bosnië een succesvolle greep naar de macht had gedaan. Die daarbij openlijk verklaarde van Bosnië een fundamentalistische moslimstaat te willen maken. Dit dus tegen de uitdrukkelijke wil van de Servische en Kroatische bevolking in Bosnië in, tesamen bijna tweederde van de bevolking uitmakend.

Aanvankelijk vochten in de Bosnische burgeroorlog alle partijen tegen elkaar om zoveel mogelijk grondgebied waar ook leden van de eigen bevolkingsgroep woonachtig waren. Maar nadat de Moslims en Kroaten, onder zware westerse druk, een uiterst wankele gelegenheidscoalitie hadden gevormd, kwamen de Serviers in Bosnië geïsoleerd in een geïsoleerde positie terecht.

De militaire hulp die, naar wordt beweerd, toen vanuit de Joegoslavische rompstaat aan de Servische bevolkingsgroep in Bosnië werd gegeven, staat in de westerse propaganda te boek als 'de tweede oorlog van Milosevic'op de Balkan.

De militaire hulp die daadwerkelijk door de Joegoslavische rompstaat aan de Servische partij in de Bosnische burgeroorlog werd verstrekt, was in feite bescheiden van aard.
Maar bovendien kan een dergelijke bemoeienis, van welke omvang dan ook, volkenrechtelijk onmogelijk als illegitiem worden aangemerkt. Zolang het resterende deel van de Joegoslavië de gepretendeerde onafhankelijkheid van Bosnië niet erkend had.

5.11. Expansie van de westerse invloedssfeer over het territoir van de voormalige bufferstaat Joegoslavië

Alle westerse landen hebben eveneens gezamenlijk belang bij een "roll-back" van de invloedssfeer van de voormalige Sovjet-Unie.
Per slot van rekening hebben de westerse landen, om dat doel te bereiken, 50 jaar lang een uitputtende Koude Oorlog gevoerd.
Nu dit doel eindelijk gerealiseerd kan worden, ligt het voor de hand om ook tegelijkertijd maar af te rekenen met Joegoslavië als voormalige bufferstaat tussen het Oostblok en het Westblok. En daar, in één moeite door, de westerse invloedssfeer over heen te schuiven.
Ook dat ideologische belang is een belang dat door alle westerse landen gezamenlijk als zodanig wordt ervaren.
Tegelijkertijd is het immers ook een gemeenschappelijk geopolitiek en economisch belang.

Volgens sommige analyses was er al begin 1998 sprake van een duidelijk besluit van de Verenigde Staten om een oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië te ontketenen.
Daarmee waren de Amerikanen hun Europese NAVO-bondgenoten dan ver vooruit.
De Verenigde Staten zou toen al besloten hebben dat zij hun doelstellingen niet zouden kunnen bereiken door een politieke en economische oorlogvoering tegen de Joegoslavische staat, zoals ze dat bijna een decennium lang hadden geprobeerd. Noch de economische wurging, noch de pogingen om Milosevic ten val te brengen door politieke druk en propaganda, hadden de democratisch gekozen Joegoslavische regering op de knieën gekregen. Joegoslavië bleef een eigen politieke koers varen. Daaraan moest volgens de Amerikanen een einde komen en daarvoor hadden ze ook een oplossing: militair geweld.

5.12. Oorlog op de Balkan als mogelijkheid voor nieuwe positionering van de NAVO

Een volgende factor van grote betekenis die ertoe heeft bijgedragen dat zo'n groot aantal landen uiteindelijk bereid was om de Verenigde Staten in de zucht naar wapengeweld te volgen, hangt samen met de positie van de NAVO na afloop van de Koude Oorlog.
Alle westerse landen die gezamenlijk de NAVO vormen, kampten in de nieuwe verhoudingen die ontstonden na de Koude Oorlog met een groot probleem.
Dat van de identiteit van de NAVO.
De vraag was wat de verdere functie van dit altijd als louter defensief gericht gepresenteerde militaire bondgenootschap nog zou kunnen zijn, nu de Sovjet-Unie immers was verdwenen.

Naïef-ideologisch getinte kringen in het Westen bepleitten, na de het uiteenvallen van de Sovjet-Unie en de opheffing van het Warschaupakt, dat het voor de hand lag om nu ook de NAVO op te heffen.
Vanzelfsprekend is dit nimmer een optie geweest voor degenen die werkelijk de politieke lijnen in het Westen uitzetten en bepalen.
Want wat een absurditeit zou het wel niet zijn om zo'n belangrijk militair-politiek machtsinstrument uit handen te geven op een moment dat een absolute westerse hegemonie voor het grijpen lag !

Maar dat betekende niet dat taak en functie van de NAVO in de nieuwe verhoudingen na de Koude Oorlog geen onduidelijkheid en verwarring opriepen.
Om aan deze identiteitscrisis, die zich steeds nadrukkelijker ging doen voelen, een einde te maken, ontstond er voor de NAVO een dringende behoefte om zich te manifesteren en te profileren.

Een militaire confrontatie met Joegoslavië zou een vlucht naar voren betekenen, die voor een breed publiek in de verschillende landen van het bondgenootschap de noodzaak van de NAVO weer voor lange tijd buiten twijfel zou stellen.

Bovendien zou zo'n oorlog als draaipunt kunnen fungeren om de NAVO voortaan anders te positioneren: van een militair bondgenootschap dat altijd als louter **defensief** werd voorgesteld, naar een organisatie die ook **offensief** zou dienen te kunen optreden als ergens de westerse belangen ernstig geschaad zouden dreigen te worden.
Een oorlog tegen Joegoslavië zou de NAVO in de gelegenheid stellen om zo'n dubbelslag te maken.

Een oorlog tegen Joegoslavië bood dus voor de westerse landen het perspectief om de NAVO ook voor de toekomst als een onmisbaar bondgenootschap te profileren, de westerse eenheid rond de NAVO te herbevestigen en tegelijkertijd de NAVO een omslag te kunnen laten maken van een zich als **defensief** voordoend bondgenootschap naar een ook openlijk als meer **offensief** ingestelde militaire organisatie.

Dat betekent niet dat er binnen de verschillende NAVO-landen geen verschillen van inzicht bestonden en dat van meet af aan al deze landen het ook op een militaire confrontatie met Joegoslavië hebben aangestuurd.
Uiteraard waren er vooral aanvankelijk grote twijfels en aanzelingen bij een aantal NAVO-landen tegen deze door de Verenigde Staten uitgezette koers.
Er is dan ook sprake geweest van een geleidelijk, maar niettemin snel verlopend proces.
Waarin de vooraanstaande westerse landen het aanstuurden op steeds verdergaande confrontatie. En waarbij de andere NAVO-landen dan, al instemmend, volgden.

Zo is het duidelijk dat de crisis die de NAVO-leiding en de Verenigde Staten in oktober 1998 forceerden te vroeg kwam.
Na wekenlange dreigementen met bombardementen van de kant van de NAVO-leiding en van de voornaamste NAVO-landen, kwam op dat moment van effectuering hiervan niets terecht.
De verschillende NAVO-landen bleken in die fase nog niet voldoende op één lijn te krijgen te zijn.
In plaats daarvan kwam toen het Holbrooke-Milosevic accoord tot stand.
Maar als opstap naar de bombardementen enige maanden later bleek dit desalniettemin een belangrijk tussenstation.

Uiteindelijk werd door de Verenigde Staten de fuik uitgezet van de dictaten van Rambouillet.
Zoals nog nader zal worden bezien, waren de daarin vervatte 'vredesvoorwaarden', door de VS opgesteld buiten alle overige NAVO-bondgenoten om, zodanig geredigeerd dat op voorhand duidelijk was dat deze door de Federale Republiek Joegoslavië niet anders dan afgewezen zouden kunnen worden.
Waarop dan, ook naar de NAVO-medebondgenoten toe, gesteld zou kunnen worden dat, nu Joegoslavië bleef weigeren om aan "redelijke vredesvoorstellen" te voldoen, geen andere optie overbleef dan de aanval op dat land te openen.

En exact zo heeft het scenario zich uiteindelijk ook voltrokken.
De laatste weerstand van bepaalde NAVO-bondgenoten tegen het beginnen van een oorlog tegen Joegoslavië werd door de diplomatieke manipulatie,

die de Verenigde Staten middels de Rambouillet-"vredesbesprekingen" opzette, definitief buiten de politieke kantlijn gemanoeuvreerd.
De zwarte piet voor het weigeren om in te stemmen met de "redelijke vredesvoorstellen" van Rambouillet lag toen definitief bij de Federale Republiek Joegoslavië.
De NAVO-landen waren daarmee uiteindelijk voldoende op één lijn gebracht om de aanval op Joegoslavië te kunnen openen.

5.13. De oorlog tegen Joegoslavië als mogelijkheid om de Amerikaanse hegemonie in Europa te bevestigen - Eurpees/Amerikaanse tegenstellingen bij aspiraties op de Balkan

Het was met name de Verenigde Staten dat voorts ook nog een extra belang had om het aan te sturen op een gezamenlijke oorlog met de westerse landen van Europa tegen Joegoslavië. Dit om nog eens met nadruk te kunnen doen blijken dat Europa zonder de Verenigde Staten militair in feite niets voorstelt en dan ook niet in staat is om zo'n oorlog op eigen kracht te voeren.
Hetgeen de Amerikaanse hegemonie, ook in Europa, opnieuw voor lange tijd onbetwist zou maken.
Le Monde Diplomatique van 7 december 1999 schreef in dit verband:

> "Les motivations de Washington étaient, on le sait, multiples, mais essentiellement d'ordre stratégique. Il s'agissait pour le gouvernment de M. William Clinton d'ancrer l'Alliance atlantique dans le XXIe siècle, en réactualisant son rôle, périmé depuis la chute de l'empire soviétique. Pour cela, il fallait démontrer que les Européens étaient impuissants à résoudre leurs propres problèmes sans s'appuyer sur la puissance militaire de l'Amérique."

Dat de belangen van de Verenigde Staten en de overige landen daarbij ook overigens bepaald niet in alle opzichte parallel lopen, wordt bevestigd in het volgende citaat uit Le Monde Diplomatique van 7 december 1999:

> "Si les Etats-Unis ont atteint leur principal objectif, celui d'ancrer leur présence hégémomique sur le continent, l'Union européeenne n'aura pas réalisé les siens, à savoir la stabilisation des Balkans et, en attendant,l'instauration au Kosovo d'un "protectorat" confié à l'Union. La proposition francaise adoptée par l'ensemble de ses partenaires a été officiellement présentée en mai 199 et aussitôt rejetée par Washington, qui, dès mars, n'avait pas dissimulé sa préférence pour un "protectorat de l'OTAN". En revanche, l'Union européenne a dû accepter de financer, quasiment seule, la réhabilitation du Kosovo, qui coûtera 10 milliards de dollars par an "pour au moins une dizaine d'années", selon le secrétaire général de l'UNO, sans compter les

11 milliards de dollars engloutis pour dévaster le Kosovo et la Serbie. Les entreprises américainens ne seront sans doute pas les dernières à tirer profit des travaux de reconstruction."

In "Europe's plan to control the Balkans" schrijft Chris Marsden in dit verband:

"A more accurate indication of the scale of Europe's ambitions can be gathered form the document produced in May by a leading think tank, the Centre for European Policy Studies (CEPS). Entitled "A System for Post-War South-East Europe: Plan for reconstruction, Openness, Development and Integration", it offers a template for a European take-over of the Balkans.
(...)
The CEPS calls for the creation of a "market regime" that is "multilateral, pan-European" and based on "zero-tariff free trade". Local currencies should be either pegged to the Euro or the Deutsche mark, or. preferably, replaced altogehter by full "euro-isation" from January 1, 2003.
(...)
Complete monetary integration in particular requires participation in the Target system, wich requires that the commercial banks accept common prudential and regulatory rules. For these standards to be met there would almost certainly have to be a large presence of EU commercial banks, such as is already the case in Latvia (70 percent foreign control), or Hungary (60 percent).
The document only notes in passing the geopolitical significance of the Balkan regio.
(...)
The attitude expressed towards reconstruction and investment conforms that NATO's destruction of Yugoslavia's industrial infrastructure was in line with the policy imposed to the former Stalinist regimes throughout Eastern Europe of scrapping large sections of industry that are not competitive on the world market.
The EU should not make any attempt to rebuild the region's industry, the CEPS insist. This is made more explicit in a companion document to the CEPS strategy, "An Economic System for Post-War Soyuth-East Europe". This states baldly: "A second basic point that must be kept in mind is that a large part of the region had already practically no viable industrial activity before the hostilities erupted. The few industries that existed in most of the poorer parts of the former Yugosloavia (and Albania) had been implemented under the old regime and cannot survive in an open market. In economic terms one starts essentially with a tabula rasa. (...) Reconstructing the factories destroyed by allied bombs cost more [than bridges, roads, etc.] but would not make economic sens. Experience has shown over the last decade that a fundamental condition for success

in the transition to a market economy is the acceptance that most of the large industrial dinosuars inherited from the socialist period cannot be saved. That Bosnanië-Herzegovina, Albania and Kosovo have no heavy industry left should be viewed as an advantage.
(...)
The CEPS strategy document is not official EU policy and, though well-received, large sections of it may never se the light of day. Nevertheless, it does indicate the dicussions taking place within the highest echelons of European political and economic establisment.
The CEPS report was drawn up with the collaboration of Romano Prodi, president of the European Union Commission. (..) Also taking part was Carl Bildt, the Swedish conservative politician and former EU High Representative for Bosnia-Herzegovina. Bildt has been tipped as a possible EU co-ordinator for the Balkans. At the CEPS discussion, Bildt called for the commitment of long-term military force and disarmament across the region alaongside full membership of the EU by 2010. The Economist magazine in Britain praised him in its June 12 edition for his plan for a 'de facto UN protectorate, protected by NATO'. It explained that, according to Bildt, the Balkans should be treated as one big region, with 'a tranfer of sovereignty to EU institutions in matters of economics and structural issues'."

Vast staat dat er tussen Europa, met Duitsland als belangrijkste macht, en de Verenigde Staten inderdaad een onmiskenbare rivaliteit en duidelijke belangentegenstelling bestaat als het gaat om de ontwikkelingen in de Balkan.
Europa probeert zich daar steeds meer als een ook **politiek en militair** zelfstandige macht te profileren. Met eigen economische belangen. Los van de NAVO en de hegemonie, die de Amerikanen immers op de Balkan hebben verworven.
De "successen" van de NAVO in Kosovo en, eerder al, in Bosnië, waren immers bij uitstek successen van de **Amerikaanse** militaire macht !
Daarmee heeft Amerika zijn positie op de Balkan hecht verankerd.

Er zijn zelfs aanwijzingen dat de Verenigde Staten er, middels deze oorlog, doelbewust op uit zijn geweest om een verdere groei van de Duitse invloed op de Balkan te stoppen.

5.14. De keuze door de VS van het UCK als voertuig voor de Amerikaanse belangen en als katalysator voor militaire interventie

Om dat te bereiken, zou de Amerika zich op een bepaald moment hebben verbonden met het terroristische UCK.
Dat de Amerikanen geruime tijd vóór de oorlog zijn begonnen het UCK aan hun borst te drukken, staat vast.

Dit vormde een grote omslag, want eerder stond het UCK op de Amerikaanse lijst van terroristische organisaties.
In Duitsland was zelfs al een proces gestart voor een verbod van de politieke kern van het UCK, de KLA.
Bij deze wijziging van taktiek werd het in de Verenigde Staten van die lijst geschrapt en vervolgens werden de banden met deze terroristen onmiddellijk stevig aangehaald.
In hoog tempo werd daarna in een publiekscampagne het imago van het terroristische UCK opgepoetst en werd deze organisatie "salonfähig" gemaakt.

Met voorbijgaan - en dat is het opvallende in dit verband - aan de meer gematigde Albanese politieke krachten in Kosovo. Zoals de "schaduw-regering" van Rugova, die herhaaldelijk door de overgrote meerderheid van Albanese Kosovaren in niet officiële verkiezingen als zodanig was aangewezen.

De meer gematigde frakties binnen de Albanees-Kosovaarse samenleving konden echter door de Amerikanen niet worden gemanipuleerd als katalysator voor een Amerikaanse inmening in een gewapende strijd.
Om de doodeenvoudige reden dat zij geen voorstander waren van een Albanese gewapende guerrilla-optreden tegen het Servische gezag.
Dit verklaart de plotselinge ontstane Amerikaanse voorliefde voor de Albanese terroristen en de bekering van de VS tot het UCK.

Door in zee te gaan met deze terroristische krachten, schiep de Verenigde Staten een scenario om zich in, op een nader te manipuleren tijdstip, de oorlog in te kunnen laten slepen. Die in eerste aanleg door het UCK zou worden ontplooid middels guerilla-gevechtshandelingen.
Het UCK zou aldus als wegbereider voor Amerikaanse interventie kunnen fungeren en de Amerikaanse administratie de gelegenheid bieden om, op elk moment dat dit geschikt zou voorkomen, de Amerikaanse oorlogsmachine op gang te doen brengen.

Bij de aanvang van de besprekingen in Rambouillet was het moment aangebroken voor de de Amerikanen om het UCK ook als de leidende politieke en diplomatieke vertegenwoordiger van de Albanese Kosovaren in het zadel te tillen. Waarbij dan Rugova zonder pardon ergens naar het tweede plan werd verwezen.
Zoals nog nader zal worden belicht, was daarmee uiteindelijk de weg vrij om Rambouillet diplomatiek uit te nutten als aanloop tot de oorlog.

In ruil daarvoor zijn door de Amerikanen in Rambouillet aan de leider van het UCK, Thaci, vergaande toezeggingen gedaan.
Vanuit de nauwe betrekkingen die Thaci met vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering onderhoudt, zoals met de woordvoerder van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken, James P. Rubin, doet Thaci, nu de NAVO-bezetting van Kosovo een feit is, bij een groeiend aantal conflicten een beroep op deze Amerikaanse beloften. Hem zouden de Amerikanen hebben toegezegd dat het UCK, of diens opvolgers, een groot aandeel in de toekomst van Kosovo zal toekomen.
Het is afwachten hoe lang de Amerikanen Thaci nog denken te kunnen gebruiken, alvorens hij uiteindelijk zal worden gemarginaliseerd.

Zowel in zijn opzet om, met medewerking van de gezamenlijkheid van NAVO-landen, een oorlog tegen Joegoslavië te ontketenen, als in zijn streven om daarmee hun hegemonie ook op de Balkan in Europa te vestigen en de invloed van Duitsland aldaar aan banden te leggen, is de Verenigde Staten dus geslaagd.

5.15. De Balkan als proeftuin voor nieuwe Amerikaans-Europese verhoudingen in Europa

Dat betekent niet dat aan de Europese NAVO-landen op de Balkan geen speelruimte meer zou zijn voorbehouden.
Natuurlijk hebben ook zij daar, als deelnemers aan de militaire bezetting, een ruime mate van invloed gevestigd.
Het gaat er nu om hoe die invloed aldaar uiteindelijk tussen Europa en de Verenigde Staten zal worden verdeeld en wederzijds afgebakend.

In dit verband hebben de nu bezette gebieden van de voormalige Joegoslavische bondsstaat voor de Europese landen ook een soort functie van proeftuin.
Waarin nieuwe vormen van Europese bestuurlijke en militaire samenwerking gestalte kunnen krijgen en kunnen worden uitgeprobeerd. En waarbij aan de politieke, militaire en economische presentie van de Verenigde Staten tegenwicht kan worden geboden.
Dit vormt ook de achtergrond bij de tegenstelling, waarvan Le Monde Diplomatique in het hierboven opgenomen citaat melding maakt, tussen de Verenigde Staten die van Kosovo een "protectoraat van de NAVO" wil maken, en leidende politieke kringen in Europa, die Kosovo willen omvormen tot een "protectoraat van de Europese Unie".

Het ziet ernaar uit dat de Amerikanen vooralsnog bereid zijn om een stap terug te doen, nu het doel van herbevestiging van hun absolute militaire superioriteit en onmisbaarheid is bereikt. En een getransformerde NAVO heelhuids door de identiteitscrisis van na de Koude Oorlog is geloodst.
Want blijkbaar hebben de Amerikanen ermee ingestemd dat een Eurocorps de kern zal gaan vormen van de bezettingsmacht in Kosovo.
Welke condities de Verenigde Staten bij de Europeanen voor deze toegeeflijkheid hebben bedongen, is voorlopig onduidelijk.

Waarschijnlijk maakt deze Amerikaanse tegemoetkoming aan Europa hier op de Balkan deel uit van een veel grotere en meer omvattende politieke ontwikkeling.
Zo vermeldde de Canadese analist en uitgever van The New World Order Intelligence, John Whitley, dat op de Bilderberg-conferentie die op 5 en 6 juni 1999 in het Portugese Penha Longa werd gehouden, door de daar bijeenkomende machtigen der aarde in bevestigende zin is gesproken over de noodzaak om versneld uitvoering te geven aan de totstandkoming van een Europees leger.

Het feit dat het maar nauwelijks mogelijk was gebleken de NAVO-staten gedurende de oorlog op één lijn te houden, zou de noodzaak van een min of meer gestroomlijnd eigen Europese leger hebben bevestigd.
De NAVO-structuur brengt immers mee dat de NAVO uiteindelijk slechts met eenparigheid van stemmen kan beslissen en handelen. Zouden er gedurende de oorlog dus NAVO-landen uit de boot zijn gevallen - hetgeen herhaaldelijk heeft gedreigd -, dan zou dit de voortzetting van de oorlog tegen Joegoslavië ernstig in gevaar hebben gebracht.
Dat maakt de NAVO tot een qua beslissingsstructuur uiterst kwestbare organisatie.
Het is deze ervaring uit de agressie-oorlog tegen Joegoslavië, die de door de politieke elites al eerder vastgestelde noodzaak van een eigen en geïntegreerd Europees leger nog eens heeft onderstreept.

Maar bovendien geeft een versnelde vorming van een geloofwaardige Europese legermacht, die het in het begin uiteraard nog zal moeten hebben van VS-steun, de Verenigde Staten de gelegenheid om zijn militaire aanwezigheid in Europa tot het hoogst noodzakelijke niveau te beperken om zijn belangen aldaar afdoende veilig te kunnen stellen.
Dit zal dan aanzienlijke VS-troepen kunnen vrijmaken om elders en de wereld te kunnen worden ingezet en zo overal de Amerikaanse hegemonie te kunnen handhaven.

Beide partijen, Europa zowel als Amerika, hebben dus belang bij de vorming van een eigen Europese legermacht.
Europa krijgt daarmee meer zeggenschap in Europa, dus in eigen huis. En de Verenigde Staten verschaft zich aldus meer ruimte voor troepeninzet elders in de wereld. Zonder dat overigens afbreuk wordt gedaan aan zijn eigen strategische positie in Europa.

Dat betekent niet dat, als de Amerikanen ervoor zouden hebben gekozen om Europa militair meer werk op te laten knappen in Kosovo, dit alleen als een concessie zou moeten worden gezien. En evenmin wijst dit erop dat de Amerikanen zouden beogen zich volledig uit Kosovo terug te trekken.

Om met dit eerste punt te beginnen, natuurlijk hoopt de Verenigde Staten uit een grotere militaire rol voor Europa in Kosovo ook voordeel te putten.
Voorzienbaar is namelijk dat de spanningen in Kosovo tussen de vooral door de Amerikanen opgepoetste en in een machtspositie geplaatste terroristen van het UCK en de NAVO-bezettingsmacht in Kosovo zullen escaleren en tot uitbarstingen zullen komen. Hoe meer het directe militaire werk in Kosovo dan door de **Europese** NAVO-landen opgeknapt zal worden, des te meer blijven de Amerikaanse soldaten dan zelf buiten schot.
En des te geringer wordt daarmee de kans dat zij in Kosovo, bij de groeiende spanningen tussen de NAVO-bezettingsmacht en de Albanese terroristen, in een Somalië-scenario terecht komen. Waar immers Amerika zich schielijk uit de voeten moest maken, toen de eerste Amerikaanse soldaten daar achter tanks door de straten van Mogadishu werden getrokken.
Tot groot ongenoegen van het Amerikaanse thuisfront.

Wat het tweede punt betreft: een herziening van de taakverdeling in Kosovo tussen Amerikanen en Europeanen betekent niet dat de Verenigde Staten zijn militaire presentie in Kosovo geheel zou opgeven.
Zonder actief bij het dagelijkse militaire handwerk betrokken te blijven, kan Amerika, met veel minder manschappen, daar wel militaire bases en andere militaire faciliteiten handhaven. Amerikaanse bruggehoofden in Kosovo blijven zo intakt, zonder verder nog actief militair in Kosovo te zijn geinvolveerd. Het feit dat de Verenigde Staten in Kosovo inmiddels een van de grootste militaire basis heeft gebouwd, die er buiten de Amerikaans grondgebied bestaat, Camp Bondsteel, wijst op Amerikaanse plannen om ook in Kosovo in elk geval 'strongholds' aan te houden.
Om daar zijn geo-politieke en strategische belangen veilig te stellen.

5.16. Klein-Joegoslavië als breukvlak in de omsingeling van Rusland

Een volgende belangrijke factor die bijdroeg tot de oorlog van het Westen tegen Joegoslavië, wordt gevormd door het feit dat een Joegoslavië, dat zich niet aan de westerse dominantie ondergeschikt maakt maar wel gelegen is op zo'n strategische plaats in het hart van de Balkan, een geweldig obstakel vormt in de westerse omsingelingspolitiek van Rusland.
Het vormt dan als het ware een breuklijn in deze ring.
Voor het Westen is ook dat een reden om een agressieve houding te blijven aannemen tegen Joegoslavië. Leidend tot pogingen om met een combinatie van diplomatiek, economisch en militair geweld dit obstakel op te ruimen.

En voorts ligt Joegoslavië op een geo-strategisch belangrijke positie ten opzichte van de oliegebieden in zowel het Midden-Oosten als de Kaukasus en west-Aziatische landen.
Een gegarandeerd onbelemmerde toegang tot deze olievelden in zowel het Midden-Oosten als ook tot de nieuwe oliegebieden in het voormalige Sovjet-gebied geldt voor het Westen, en met name ook voor de Verenigde Staten, als topprioriteit van buitenlands beleid.

Dat Joegoslavië zelf, gelet op zijn van het westen onafhankelijke positie, of onberekenbare spanningen rond deze posite van Joegoslavië, daarin ook maar op enigerlei wijze zouden kunnen interferen, wordt als een onduldbare bedreiging van deze vitale westerse belangen ervaren.

5.17. De belangen van het westerse militair-idustriële complex bij de oorlog tegen Joegoslavië

En verdere factor is dat het militair-industriële complex en de wapenhandel natuurlijk een enorm belang hebben bij de oorlog tegen Joegosolavië.

Miljarden zijn hieraan verdiend door de producenten van het meest 'sophisticated' vernietigingstuig.
En miljarden zullen er nog aan verdiend worden als gevolg van de de bewapeningsspiraal die deze oorlog opnieuw in gang heeft gezet. Overal ter wereld.

In hoeverre de lobby van de wapenproducenten mede tot deze NAVO-oorlog heeft bijgedragen, is een vraag waarvan het antwoord schuilgaat achter de ondoorzichtigheid van het militair-industriële complex.
Dat de invloed van deze lobby op de politiek hoog moet worden ingeschat, is echter een feit.
Al is het maar omdat "lobby" in dit verband eigenlijk een onjuist begrip is. Het militair-industriële complex neemt immers geen externe positie in ten opzichte van de politieke administraties in de westerse landen. Maar vormt daar mede de kern van.

5.18. De oorlog tegen Joegoslavië als test van nieuwe wapensystemen en van nieuwe methoden van oorlogvoering

Ook vormde de agressie-oorlog tegen Joegoslavië een proeftuin voor nieuwe wapens.
De wedloop om nieuwe wapens te produceren is, ondanks het einde van de Koude Oorlog, nooit opgehouden.

Overeenkomstig haar eigen strategische concepties moet de VS steeds tegenover iedere tegenstander, en in principe ook tegenover de EU, een wapentechnische voorsprong hebben, teneinde ieder conflict zegevierend te kunnen beëindigen. Hiervoor worden steeds nieuwe wapens ontwikkeld.

Zij moeten ervoor zorgen dat de oorlog op afstand kan worden gevoerd en zonder eigen verliezen winnend afgesloten kan worden. Hiervoor is munitie nodig die zelf haar eigen doel vindt, maar ook zijn wapens noodzakelijk die de tegenstander blind en stom maken, door uitschakeling van alle nieuws- en bevelscommunicatie.

Tot de wapens die, deels na verdergaande perfectionering, in Joegoslavië verder werden gebruikt en uitgetest, behoorden onder meer DU-projectielen (depleted uranium). Uranium is een materiaal met een grote dichtheid en heeft daardoor als hogesnelheidsprojectiel een grote doorboringskracht. Maar omdat het radioactief is, met een zeer lange stralingstijd, treedt bij gebruik hiervan langdurige radioactieve besmetting van het milieu op.

Voorts zijn nieuw ontwikkelde types clusterbommen gebruikt. Dit zijn bommen die fragmenteren in grote hoeveelheden metalen deeltjes, waardoor enorme oppevlakten tegelijk bestreken kunnen met een gordijn van splinters.
Mensen die zich in het bereik hiervan bevinden, worden hierdoor eenvoudig aan stukken gereten of ernstig verminkt.

Ook Nederlandse oorlogsvliegers hebben op grote schaal dergelijke clusterbommen in Joegoslavië afgeworpen.
Op ruime schaal zijn nu ook grafietbommen uitgeprobeerd.
Met name tegen electriciteitscentrales, transformatorstations en hoogspanningsleidingen.
Zij verdelen zeer kleine elektrisch geleidende grafietdeeltjes op de geïsoleerde onderdelen van dergelijke installaties en veroorzaken zo kortsluitingen en stroommuitval.
Waarbij met name de burgerbevolking wordt getroffen, die van de stroomvoorziening afhankelijk is.

In een interview dat de Amerikaanse omroep PBS in het Lehrer News Hour op 6 juni 1999 met een aantal Amerikaanse senatoren uitzond, verklaarde senator Joseph Lieberman in dit verband onder meer:

> "Welnu, de belangrijkste les is, denk ik, dat diplomatie, als deze gecombineerd wordt met geweld, onze waarden en onze belangen kan handhaven (..).
> Iets anders dat hier is gebeurd, is dat de NAVO, na vijftig jaar een defensieve organisatie te zijn geweest, in de aanval is gegaan. Dat is soms heel frustrerend uitgepakt, omdat het moeilijk is om 19 naties - democratieën - het eens te laten worden over het uitvoeren van specifieke militaire strategieën. Maar één van de lessen is dat we het gedaan hebben. Nu denk ik dat we het misschien een volgende keer - moge 'god' het verhoeden dat er een volgende keer komt -, meer effectief zullen doen.
> En dan de laatste les, die eigenlijk meer een vraag is. Namelijk in welke mate die buitengewone hightech afstand precisie-geleide wapensystemen van ons hebben gewerkt en of we daadwerkelijk in staat zijn om de doelen die we op de grond voor ogen hebben, zoals we in dit geval hebben gedaan, vanuit de lucht te bereiken. En welke lessen we daaruit kunnnen trekken voor onze toekomstige militaire kracht.
> Ik denk dat één van de lessen die wij daaruit zullen trekken is dat we zullen moeten blijven investeren in hoogtechnologische wapensystemen, maar tegelijkertijd niet moeten stoppen met investeren in de capaciteit om oorlogen op de grond te voeren als dat nodig is."

5.19. De oorlog tegen Joegoslavië als waarschuwingssignaal aan de mogelijke tegenstrevers van de westerse belangen overal ter wereld

Een laatste factor die een rol zal hebben gespeeld bij de beslissing om oorlog te gaan voeren tegen Joegoslavië hangt hier nauw mee samen. Deze oorlog is bewust ook bedoeld als een waarschuwing. Een krachtig en dreigend signaal van het Westen - en dan vooral van de Verenigde Staten - aan alle andere landen die het zouden wagen zich niet te schikken naar de westerse superioriteit en dominantie.

De boodschap luidt hier: we zijn niet alleen in staat, maar ook heel wel bereid, om iedere natie die wat wij definiëren als onze vitale interesses weerstreeft of zou kunnen bedreigen, met superieure militaire technologie te vernietigen.

Als het afgeven van deze dreigende boodschap al niet **rechtstreeks** deel heeft uitgemaakt van de besluitvorming om de oorlog te beginnen, dan zal dit in elk geval op de achtergrond een rol hebben gespeeld.

In dit verband schrijft Emil Vlajki in "The New Totalitarian Society":

> **"The dream of rulers seeking for absolute power has become reality. From now and by those dominating the world with a highly sophisticated technology, it is possible - without any risk and human cost on their side - to attack, destroy and finally defeat a given country simply by air strikes. At this time the Occident, having this kind of invicible weapons: missiles, bombers and logistic support, rules the entire earth through fear of military interventions, economic sanctions, embargoes, conspiracies and media propaganda. Without any power balance, the leading 'international community', comprising 15% of the world population, has been transformed into a powerful vampire able to kill nigth and day without the slightest possibility of being stopped. (..)**
> **In this context the UN is a useless dead body (..) and western public opinion enjoys its power and domination.**
> **After a long period of the development of rationality, apparently aiming at an unified world based on universal human rights, the modernity has become the matter of a few who exercise their world domination without scuples and with a brutal force.**
> **The Stone Age appears again in its most sophisticated version".**

Op een tweetal hierboven genoemde factoren die aan de NAVO-agressie en grondslag hebben gelegen, dient in dit verband nader te worden ingegaan.
Namelijk de omsingelingspolitiek die de NAVO jegens Rusland voert en het aspect van het strategische belang van een gegarandeerd onbelemmerde doorgang naar de olievelden in het Midden-Oosten en de west-Aziatische landen.

5.20. De afbraak van de oorspronkelijke Joegoslavische Federatie als uiteindelijke weloverwogen Amerikaanse machtspolitieke keuze

In "Globalization, Militarism and the U.S./NATO War against Yugoslavia" schrijft Richard Becker:

> **"Ten years ago, neither Yugoslavia nor Iraq would have seemed likely targets of U.S. military attack. Both are key countries in key strategic regions.**

While the United States had been fiercely hostile to both of them after their respective revolutions - Yugoslavia in 1945, and Iraq in 1958 - it seemed to change over the years. Ten years ago the U.S. policy toward both countreis was officially friendly. In 1990 and 1991 however, all this friendliness suddenly evaporated. The benign mask dropped away, revealing the true face of U.S. policy. The U.S. rulers proceeded to first demonize and than devastate both countries - tearing one in pieces, and inflicting on the other a human-made famine and deadly epidemics.

Both the Yugoslav and Iraqi people have suffered immense human, productive and cultural losses. Both were subjected to nearly a decade of war, blockade and subversion. Today the U.S. governments's official policy toward both countries is called "regime change". The western powers are continuing their aggression against both countries.

What happened to bring about such a cataclysmic change? Was there a dramatic change in the government of either country? No, those governments are basically the same today. Did they change their basic orientation? No, not at all. Did either one of them menace the United States or other western countries? No, neither is in a position to do so.

The real change that took place was inside Iraq nor Yugoglavia.
What happened was a sharp change in the balance of forces in the world, brought about by the disintegration and then the collapse of the Soviet Union and the socialist bloc in Europe in the period of 1989 to 1991. Friendliness toward Irag and Yugoslavia lasted exactly as long as the existence of the socialist camp.

The destruction of Yugoslavia with its extremely diverse and intermingled population required a bloody civil war. The United States and other NATO powers used an integrated economic, military and diplomatic strategy to destroy the former Yugoslavia. The economic austerity plan implemented by the International Monitary Fund (IMF) and the World Bank in the late 1980's played a major role in heightening the tensions between the different republics and provinces of Yugoslavia that had different standards of living, within the federal state.

The treat of trade sanctions and other economic penalties was used to support the secessionist movements in Yugoslavia in 1991-1992. Economic sanctions - a total blockade of the country that was based on the sanctions implemented two years earlier against Iraq - were brought to bear on Yugoslavia in 1992.

Both the U.S. and German regimes, but increasingly the U.S., armed, funded and trained the Croatian and Bosnian military. Washington insisted that NATO must carry out the bombings in Bosnia in the summer of 1995. Meanwhile the U.S.-retrained-and-led Croatian army ethnically cleansed more than 300.000 Serbs from the Krajina region of Croatia, where they had lived foor many centuries.

This was the integreted strategy. The combination of sanctions, blockade, economic and financial measures, NATO bombing en U.S. intervention forced the Yugoslav government to sign the Dayton Accords in 1995.
And 199 brougth a new round of war - a massive 78-day bombing campaign by NATO, led by the Pentagon, and then new economic sanctions, wich exists today.

Washington justifies this policy by claiming it was standing up for human rights. (...)
The real objective of the war on Yugoslavia and the integreted strategy followed toward this country is to re-balkanize the Balkans - to break up Yugoslavia into small, easely controllable pieces, in order to ensure U.S./NATO, and especially U.S., domination of this key strategic region.
While ten years ago it had none, today the United States has military bases in Albania, Macedonia, Hungary, Bosnia, Croatia and Kosovo. Washington and its NATO partners have cut up Kosovo into little pieces, occupation zones.

I want to read a quote from Thomas Friedman, who writes for the New York Times - an individual who is now held up as the highest example of U.S. journalism.
Friedman wrote approvingly on March 28, 1999:

> 'For globalization to work, America can't be afraid to act like the almighty superpower that it is. The hidden hand of the market will never work without a hidden fist. McDonald's cannot flourish without McDonald-Douglas, the designer of the F-15, and the hidden fist that keeps the world safe for Silicon Valley's technology is called the United States Army, Air Force, Navy and Marine Corps'."

Anders dan Duitsland heeft de Verenigde Staten zich in eerste aanleg terughoudend opgesteld tegenover de dreigende desintegratie van de oorspronkelijke Joegoslavische federatie. De officiële politiek, ingegeven door rapporten van de CIA en door ambtsberichten van Amerikaanse diplomaten in de Balkan-regio zelf, was oorspronkelijk dat de Joegoslavische federatie overeind moest blijven.
Deze politiek werd ingegeven door beduchtheid voor een reactie van de Sovjet-Unie, indien diens belangen als gevolg van onvoorspelbare ontwikkelingen bij uiteenvallen van Joegoslavië in het gedrang zouden komen.

Gelijk opgaand met de desintegratie van de Sovjet-Unie en de teloorgang daarvan als supermacht, valt dan vervolgens een wijziging in de Amerikaanse politiek te constateren. De laatste aarzelingen om zich ook op voormalig Joegoslavisch territoir een stevige machtsbasis te gaan verschaffen, worden dan aan de kant gezet.
De Russische belangen in dit gebied konden voortaan achteloos terzijde worden geschoven.

Daarbij rekende de Verenigde Staten het tot zijn taak om duidelijk front te maken tegen wat door de Amerikanen geïnterpreteerd werd als een groeiend streven naar Servische dominantie binnen de oude Joegoslavische federatie. Dit door hen aldus geïnterpreteerde proces van een groeiende Servische dominantie binnen de in een zware crisis geraakte Joegoslavische bondsstaat, beschouwde de Verenigde Staten als in strijd met zijn belangen. Een te sterk Servisch machtsblok zou de Amerikaanse interessen op de Balkan kunnen schaden.

In werkelijkheid vormde het door de Amerikanen gesignaleerde groeiende Servische overwicht binnen de Joegoslavische federatie een perspectief-vertekening. Doordat de naar afscheiding strevende staten binnen de Joegoslavische bondsstaat, met name Kroatië en Slovenië, hun vertegenwoordigers binnen de gezamenlijke Joegoslavische staatsinstellingen begonnen terug te trekken, kwam het zwaartepunt van de beslissingsmacht in veel gevallen bij de Serviërs te liggen, die het idee van een gezamenlijke staat trouw bleven. In hun pogingen om deze gezamenlijke staatsinstellingen te torpederen, hielden de vertegenwoordigers van de op secessie uitzijnde staten in een aantal gevallen gewoon op met daarin te participeren.

Bij deze nieuwe Amerikaanse opstelling speelde voorts dat Servië in de Amerikaanse beleving bovendien nog als een soort half-communistische staat werd ervaren.
In "War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia" laat Marko Lopusina een van de laatste presidenten van de oude Joegoslavische federatie aan het woord, die in zijn memoires aangeeft hoe de Verenigde Staten er op een bepaald moment toe overgaan om in te stemmen met het opbreken van de oude Joegoslavische bondsstaat, hoewel Amerika - blijkens vele eerdere rapporten - zich er zeer wel van bewust is dat dit gepaard zal gaan met zeeën van bloed:

> **"In his memoirs, Borisav Jovic, a former president of SFRJ (Joegoslavië), admitted to have recorded the following, after his conversation with general Veljko Kadijevic wich took place as early as in 1990: 'The military estimates that, after Eagleburger's visit to Yugoslavia, the U.S. have finally decided to overthrow Serbian leadership as - according to their evaluations - the only communist one in Yugoslavia.(...) They give priority to destruction of the governing communists in Yugoslavia over its integrity. Thus, if they do not manage to destroy communism as a whole, they will go for breaking Yugoslavia apart by 'conquering' piece by piece.**

Such a turnabout with respect to Yugoslav integrety is based on the reduced danger from Soviet interest in the access to the Adriatic Sea."

5.21. Het veiligstellen van de toegang tot de olievelden in de Kaukasus en in het Midden-Oosten

Een onbedreigde toegang tot de olievelden in de wereld vormt sinds de Tweede Wereldoorlog een vast kernpunt van het Amerikaanse buitenlandse beleid.
Het wekt dan ook geen verbazing dat geen enkele Amerikaanse presidentkandidaat eraan ontkomt om het belang daarvan te benadrukken bij de presentatie van zijn programma.
Zo ook de presidentkandidaten McCain en Bush bij het ontvouwen van hun programnma in de NRC van 6 maart 2000:
McCain ving aan met de woorden:

"In een opmerkelijk veranderde wereld en in deze dageraad van de volgende Amerikaanse eeuw, blijven onze centrale strategische belangen, net als de idealen waarop ons land is gegrondvest, dezelfde: het beschermen van het eigen grondgebied en het westelijk halfrond tegen dreigingen van buitenaf, het voorkomen dat Europa door één mogendheid wordt gedomineerd; het versterken van onze bondgenootschappen, het garanderen van toegang tot energievoorraden, en het continueren van de stabiliteit rondom de Stille Oceaan."

En Bush stelde in dit verband:

"Een Amerikaanse president dient te ijveren voor een geheel democratisch westelijk halfrond, verbonden door vrijhandel. Hij dient Ameria's belangen in het gebied van de Golf te behartigen (..)."

De oliereserves in het gebied van de Kaukasus en de Kaspische Zee worden momenteel geschat op wellicht 200 miljard vaten. Nog belangrijker eventueel zijn de schier onmetelijke gasreserves in het gebied.

Op 19 november 1999 maakte de NRC melding van een accoord over de aanleg van een oliepijpleiding tussen de Kaspische Zee en de Turkse havenstad aan de Middellandse Zee Ceyhan. Dit onder de kop: **"Akkoord pijpleiding voor Kaspische olie - Clinton: verzekeringspolis voor wereld":**

"Met name de Verenigde Staten hechten groot strategisch belang aan de oliepijpleiding. Een reden daarvoor is dat Washington een kanaal voor energievoorziening wil dat buiten Rusland en ook buiten Iran omgaat.
(...)
De nieuwe leiding omzeilt het in oorlog verkerende Tsjetsjenië en Armenië en blijft ook buiten het Russische netwerk om verstoring te voorkomen.

'Deze akkoorden zijn een verzekeringspolis voor de gehele wereld', aldus de Amerikaanse president Clinton, die als getuige bij de ondertekening aanwezig was. 'Zij helpen mee er voor te zorgen dat onze energievoorziening door diverse kanalen gaat, en niet door een punt dat gemakkelijk af te sluiten is."

Dit is een van de vele olie- en gasleidingen, die worden voorzien om deze grondstoffen vanuit het het Kaukusus-gebied aan de Zwarte Zee naar het Middellandse Zee-gebied af te voeren. Ook de Middellandse Zee-kust van Albanië en Griekenland zijn daarbij, naast Turkije, gepland als eindpunt van pijpleidingen vanuit de Kaukasus.
Dit doet de vraag rijzen naar de noodzaak om deze energiebronnen vanuit het Kaukasische gebied, over zulke enorme afstanden, nu juist naar het gebied van de Middellandse Zee te voeren. De Zware Zee-kust van Turkije is toch veel dichterbij? Dan kunnen olie en gas, buiten Rusland om, toch via de Zwarte Zee naar Amerika en Europa getransporteerd worden ?

De reden om een netwerk van pijpleidingen te bouwen die in het Middellandse Zee-gebied uitmonden, is deels van strategische aard. De invloed van Rusland in het Zwarte Zee-bekken kan zo volledig omzeild worden. Deels wordt dit ook ingegeven door ecologische noodzaak. De Bosporus is veel te nauw en te druk bevaren voor grote olietankers. Verdere beperkingen van de vaart van olietankers door de Bosporus vanwege van dreigende olierampen zijn op den duur van Turkse zijde zeker te verwachten.

Met de veiligheid van de geplande olie- en gasleidingen vanuit het Kaukasische gebied, de toekomstige levenslijnen van de westerse economieën, zijn de hoogst denkbare nationale veiligheidsbelangen van de Amerika en Europa in het spel.
Daarom dient de controle over het oostelijke Middellandse Zeebekken en het achterland hiervan absoluut gewaarborgd te zijn. Een, vanuit westers perspectief, 'instabiele faktor' als een Joegoslavië dat zich, in een strategische positie op de Balkan, aan westerse invloed onttrekt, is daarom blijvend onduldbaar.

De bekende toneelschrijver Harold Pinter zei hierover in een toespraak voor de Britse Confederation of Analytical Psychologists op 25 juni 1999 in Londen:

"Why is NATO in Yugoslavia ? (..) The answer appears to lie in the considerable potential oil wealth in the Caspian Sea region. One of the Guardian newspaper intellectuals had this to say the other day: 'How absurd it is', he jeered, 'to refer to the oil in the Caspian Sea region as having anything to do with the NATO operation. The Caspian Sea is over thousand miles fron Yugoslavia'. It is indeed. But to get the oil from the Caspian Sea into the hands of the West you can't use buckets. You need pipelines and those pipelines have to be installed and protected. The oil reserves in the Caspian Sea are vast.

> The pipelines mean that security in the Balkans is of concrete economic and strategic importance. The US Energy secretary, Bill Richardson has explained it quite clearly: 'This is about America's energy security. It's also about preventing strategic inroads by those who don't share our values. We are trying to move these newly independent countries toward the West. We would like to set them reliant on Western commercial and political interests. We made a substantial political investment in the Caspian and it's important that both the pipeline map and politics come out right'."

Het veilig stellen van de toekomstige olie- en gasstroom naar het oostelijke Middellandse Zee-bekken vanuit Kaukasisch gebied vormde zo een belangrijke reden om de Balkan volledig onder westerse controle te brengen. Dit met omverwerping van het obstakel Joegoslavië.

HOOFDSTUK 6

Is collectieve dwaling over de humanitaire bedoelingen van de NAVO--oorlog voorstelbaar ?

Maar is het dan voorstelbaar dat heel Nederland ernaast zit wat betreft het oordeel hier te lande dat de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië gevoerd werd om louter humanitaire redenen ?

Dat is heel goed mogelijk.
De geschiedenis spreekt wat dat betreft boekdelen.

Ook van de voorlaatste oorlog die Nederland voerde, tegen de Republiek Indonesië, deugde - achteraf gezien - geen barst. Ondanks de vrijwel unanieme en hardgrondige steun hiervoor in - **toen** - de bijna voltallige Nederlandse politiek, de media en bij het Nederlandse publiek.
En reken maar dat ook bij **die** oorlog trouwens de humanitaire motieven niet van de lucht waren! De rampokkende Republiekijnse terroristen moest een duchtig lesje worden gelezen!
Nu denken we heel anders over de juistheid van onze voorlaatste oorlog, die ruim 200.000 Indonesische burgers het leven heeft gekost.

In feite is trouwens nergens in Europa de laatste honderd jaar een oorlog gevoerd - zo dit ooit anders is geweest -, die **niet** een breedvoerige steun kreeg van de samenleving van het land dat die oorlog begon.
Zo te zien ontbreekt dus al op voorhand elk verband tussen de de steun aan een oorlog en de mate van gerechtvaarheidheid hiervan.

Maar is het dan ook denkbaar dat **de hele wereld** zich vergist heeft als het gaat om de aan de oorlog tegen Joegoslavië om Kosvo verleende steun ?

Zeker als men de arrogantie om "het westen" gelijk te stellen met de gehele wereld extrapoleert, is ook die mogelijkheiod verre van denkbeeldig.
Tot diep in twintigste eeuw heeft het westen de ene koloniale oorlog gevoerd na de andere. En nooit is er - **toen** althans - een spoor van twijfel geweest over de juistheid, de rechtmatigheid en de noodzakelijkheid daarvan in de gehele westerse koloniale wereld.
En reken maar dat ook bij **die** oorlogen de humanitiare motieven voorop stonden! Het ging er immers om die gekoloniseerde volkeren te verheffen en ze de zegeningen van de westerse beschaving bij te brengen!

Zo'n voorbeeld van een oorlog die tot het bittere einde door het westerse politieke establishment en door vrijwel de voltallige westerse media werd gesteund, was ook de oorlog in Vietnam.
En reken maar dat ook bij **die** oorlog de humanitaire motieven de doorslag gaven! Het Vietnamese volk moest immers van het communistische monster gered worden!
Die reddingsoperatie kostte ruim 3 miljoen Vietnamese burgers het leven en uiteindelijk moesten de "redders" hier als geslagen honden afdruipen. Zodat het verderfelijke communisme het Vietnamese volk alsnog in zijn klauwen kreeg.
Nu wordt er in "het Westen" in elk geval heel anders tegen deze oorlog aangekeken.

6.1. De broosheid van de westerse pretenties omtrent de humanitaire bedoelingen van de NAVO-oorlog om Kosovo in historisch perspectief

Er is geen reden om te denken dat de roerende westerse eensgezindheid over de juistheid van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië historisch een ander lot beschoren zal zijn dan alle hierboven bedoelde oorlogen op de duur hebben ondervonden.

Van de humanitaire pretenties voor alle hierboven bedoelde oorlogen deugde niets. In het licht van historie verbleekten die geheel.
De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië valt ongetwijfeld in de toekomst eenzelfde beoordeling ten beurt.

Het is allerminst nodig om daarvoor enige decennia te wachten. Zo'n genadeloos historisch oordeel is ook nu al volop voor de hand liggend.
In feite is een beetje gezond verstand nu al voldoende voor de vaststelling dat de maandenlange NAVO-bombardementen op de Federale Republiek Joegoslavië in het voorjaar van 1999 louter agressieve bedoelingen hadden.

6.2. De duidelijke taal van de objectieve feiten

Hoe weten we zeker dat deze NAVO-bombardementen volstrekt niets met welke humanitaire bewogenheid dan uitstaande hadden ?
Dat weten we zeker op basis van de voor iedereen kenbare en verifiëerbare feiten. Die allemaal, zonder uitzondering, ondubbelzinnig dezelfde kant op wijzen.

Kennisname van deze feiten - deels duidelijk aan het licht gekomen en naar voren getreden **na afloop van** de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, deels al **vooraf** zich duidelijk manifesterend - parend aan een dosis gezond verstand en een onbevooroordeelde blik, voert onvermijdelijk tot deze gevolgtrekking.

HOOFDSTUK 7

De redenen waarom met zekerheid te zeggen valt dat de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië om Kosovo niets met humanitaire bedoelingen uitstaande had

7.1. Het ontbreken van een humanitaire catastrofe voordat de NAVO de oorlog begon

Ten eerste weten we zeker dat de NAVO-oorlog om Kosovo niets met welke humanitaire pretentie dan ook uitstaande had, vanwege het feit dat er, **voorafgaande** aan de NAVO-agressie, naar welke standaard dan ook, in Kosovo geen sprake was van een humanitaire catastrofe.
Er was wel een geweldige propaganda-campagne om de indruk te wekken dat er een humanitaire catastrofe plaatsvond, die zeer succesvol was.
Maar deze propaganda spoort volstrekt niet met de feiten.
Dit zal hieronder nog breeduit in beeld worden gebracht.

Sommige westerse commentatoren erkennen min of meer dat er in Kosovo, zoals hier dus nog uitvoerig nader zal worden bezien, in de periode voorafgaande aan de NAVO-agressie weliswaar een een burgeroorlog woedde, maar dat er van een humanitaire ramp geen sprake was.
Maar vervolgens houden zij dan vol dat de grootschalige beestachtigheden die de Serviërs in Kosovo zouden hebben begaan vanaf het moment dat de NAVO met bombarderen begon, alsnog - met terugwerkende kracht - die NAVO-oorlog zouden rechtvaardigen.

Afgezien van de infantiliteit waarmee hier logica wordt bedreven - oorzaak, gevolg bij de argumentatie worden hier door elkaar gehaald op een manier die doorgaans op het verstandelijke niveau van een vijfjarige wordt ontstegen -,

wijzen inmiddels bekende feiten uit dat ook van de beweerde grootschalige moordpartijen en andere wreedheden op grote schaal, waarmee de Serviërs zouden zijn begonnen op het moment dat de NAVO-bombardementen een aanvang namen, geen sprake is geweest.

In de westerse propaganda werd ook altijd benadrukt dat er sprake was van een systematische discriminatie en vervolging van de Albanese bevolkingsgroep in Kosovo, alvorens de NAVO tot zijn agressie overging.

Ook dit is een als zodanig verifieerbare leugen.

Een van de toonaangevende landen van de NAVO-coalitie die zich op Joegoslavië heeft gestort, Duitsland, heeft vrijwel tot op de dag dat de bombardementen een aanvang namen altijd in officiële documenten het standpunt ingenomen dat van enig aantoonbare systematische achterstelling of discriminatie van de Albanese bevolkingsgroep in Kosovo geen sprake was.

Maar toen men het tijd vond om de oorlogstrom te gaan roeren, werd er door de Duitse autoriteiten echter plotseling een heel andere plaat opgezet !
Een plaat waarvan ook de andere westerse leiders als Kok, Van Aartsen, de Grave, Blair, Clinton en al hun verdere collega's onmiddellijk ook een copie voorhanden hadden.

Van diverse kanten is op deze onhoudbare discrepantie gewezen. Zoals o.a. door de Duitse sectie van de International Organisation of Lawyers Against Nuclear Arms (IALANA).

Uit de persverklaring van de Duitse sectie van IALANA van 29 april 1999 wordt hier het volgende ontleend:

> **"Through detailed excerpts from hitherto unpublished Foreign Ministry documents and from numerous German high-administrative-court decisions in refugee cases, IALANA had pointed to obvious and serious contradictions. Until mid-March 1999, just a few days before the start of NATO's air attacks against Yugoslavia, Joschka Fischer's Foreign Ministry constantly stated in his status reports and official intelligence information produced for asylum hearings: "Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable." Trusting the veracity of this official intelligence the German asylum judges found that the Milosevis regime had no state program of persecution of Kosovo-Albanians, and that the latter were not otherwise threatened in Kosovo by the Serb-dominated state on account of their ethnicity.**
> **However, since the NATO countries' air war, begun on March 24, 1999, had to be justified before the German public opinion and the Bundestag, the Foreigh Ministry spoke of "genocide", "deportations" and "ethnic cleansing", practiced by the Milosevic regime against Kosovo-Albanians not just since the war's beginning, but as having preceded the NATO attack for a considerable time.**

III.

The foreign Ministry passes over in silence the fact that the "Federal Bureau for the Recognition of Foreign Refugees" in Zirndorf (wich is under the Ministry of the Interior) had, on March 17, 1999 - that is, a few days before the start of NATO's air attacks wich were undertaken, according to Chancellor Schröder's executive declaration, "to prevent further and systematic violations of human rights and a humanitarian catastrophe in Kosovo", - issued a directive (AZ 2433787 - 138 of March 17, 1999) expressly based on the binding jurisdiction of the Bavarian High Administrative Court, of the Administrative Court of Baden-Wurttemberg and of the High Administrative Court of the Saar District, wich themselves had invoked the status report and official intelligence of the Foreign Ministry, in wich the following was stated:

> "When returning to their homeland, Kosovo-Albanians still are not subjected to group persecution..The situation in Kosovo has fundamentally changed due tot the agreement on the pacification of the region worked out between the OSCE, under the leadership of American Special Envoy Holbrooke and the Yugoslav state leadership...The ca. 50.000 refugees, who had temporarily holed up in the mountains and forests (mostly in the immediate vicinity of their villages), have almost all found stable lodgings since the partial withdrawal of the Security Forces...
> However, there are occasional armed incidents. These overwhelmingly consist of raids by the KLA and its supporters, using terrorist means, to wich the Yugoslav reacts within its area of operations in a targeted manner."

IV. Operation Horseshoe

In order to justify NATO's air attacks, the Foreign Ministry claims that "Operation Horseshoe provides for a systematic expulsion of the Kosovo-Albanian pouplation aiming at violent, demographic changes in Kosovo".
In doing so, it relies on documentatation and positions taken by Minister Sharpings's Ministry of Defense.

To begin with, "Operationa Horseshoe" will not do as a justification for NATO air attacks, if for no other reason than the fact that it first became known to the Ministry of Defense only after March 24, 1999. In its press statement, even the Foreign Ministry admits that it had become aware of the existence of such plan only on April 1, 1999.

What is more, one should realize that the documentation on "Operation Horseshoe" has not yet been presented to the public for critical scrutiny; it is merely claimed to exist. It is still impossible to know whether it can adequately prove that already before the NATO air attacks the Yugoslav state and its organs had introduced measures for "ethnic cleansing" of Kosovo, on the basis of a state program of persecution and carried out by systematic violations of the human rights of Kosovo's population linked to Albanian ethnicity.

And finally, in answer to the question whether the documents on "Operation Horseshoe" given her by Minister Sharping were useful, the Chief Prosecutor of the UN Criminal Court for Yugoslavian Affairs in the Hague, Louise Arbour, stated:

> "As to Operation Horseshoe, I have my doubts as to its capacity to prove anything, If it were a document with cover, date and signature, it would be fantastic. But mostly such things (referring to documents given her by various NATO countries) look more like verbal descriptions and conclusions." (See Der Spiegel, No. 17/1999, p. 152)

V.

The Foreign Ministry's claim that IALANA's exceprts from the Foreign Ministry's official positions are "citations that are selective and isolated from their context and do not correspondent to the predominant tenor of the status reports", is false.
This can be seen in the simply fact that in asylum proceeding the German High Administrative Courts understood the "status reports" and "official intelligence" on the Kosovo situation in preciesely the sense that the Foreign Ministry wishes now to deny.
If the Foreign Minisrtry, as it now claims, had in fact indicated "since May 1998 in its status reports" that an "ethnic expulsion policy on the part of Milosevic's regime against Kosovo-Albanians" was verifiable, and that in fact, as the asylym seekers constantly proposed, there was a state program of persecutions linked to ethnicity, then the asylum courts would properly have been forced to recognize the asylum-seeking Kosovo-Albanians.

However, until the most recent period, it was expressly on the basis of the Foreign Ministry's "status reports" and "official intelligence" that the High Courts cited by IALANA did not reach such conclusion.
Since the Foreign Ministry is still trying to deny the facts, IALANA, as a proof of these facts, points once again to the following up-to date compilation from the latest court decisions.

(The compilation is appended to this Press Information and mostly identical to all the other excerpts already published by IALANA.)

VI.

IALANA asks the Foreign Ministry:

- Have all these judges who have for years made decisions based on their trust in the accuracy of the Foreign Ministry's "status reports" and official intelligence reports, and knew the latter well, misread, misunderstood or wrongly elaborated the "status report" of November 19, 1998 and the Foreign Ministry's official intelligence reports of december 28, 1998, of january 6, 12 and 22, 1999 and March 15, 1999 ?

- If the Foreign Ministry's official intelligence reports before March 24, 1999, that is before the NATO air attacks, had been substantively misunderstood by the courts, why had the Foreign Ministry not pointed this out to the courts ?

(....)"

Excerpts from the official documents mentioned above:

I. Intelligence report from the Foreign Office january 6, 1999 to the Bavarian Administrative Court, Ansbach:

> "At this time, an increasing tendency is observable inside the Federal Republic of Yogoslavia of refugees returning to their dwellings...Regardless of the desolate economic siutation in the Federal Republic of Yugoslavia (according to official information of the Federal Republic of Yugoslavia 700.000 refugees from Croatia, Bosnia an Herzegovina have found lodging since 1991), no cases of chronic malnutrition or insufficient medical treatment among refugees are known and significant homelessness has not been obeserved...According to the Foreign Office's assessment, individual Kosovo-Albanians (and their immediate families) still have limited possibilities of settling in those parts of Yugoslavia in wich their countrymen or friends already live and who are ready to take them in and support them.

II. Intelligence report from the Foreign Office, januari 12, 1999 to the Administrative Court of Trier (Az: 514-516.80/32 426):

"Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable. The East of Kosovo is still not involved in armed conflict. Public life in cities like Pristina, Urosevac, Gnjilan, etc. has, in the entire conflict period, continued on a relatively normal basis. The actions of the security forces (were) not directed against the Kosovo-Albanians as an ethnically defined group, but against the military opponent and its actual or alleged supporters."

"The members of the Albanian people are not threatened by political persecution related to their national affiliation. Thus, in Belgrade alone several thousands of ethnic Albanians live. Their status is not unfavourable and they are not treated as unequal citizens on a systematic base by the state. In southern Serbia there are areas with a majority Albanian population wich no case of violation of human rights worth mentioning have been registered against this category of persons.

III. Report of the Foreign Office, March 15, 1999 (Az: 514-516,80/33841) to the Administrative Court, Mainz:

"As laid out in the status report of November 18, 1998, the KLA has resumed its positions after partial withdrawal of the (Serbian) security forces in October 1998, so it once angain controls broad areas in the zone of the conflict. Before the beginning of spring 1999 there were still clashes between the KLA and security forces, although these have not until now reached the intensity of the battles of spring and summer 1998."

IV. Opinion of the Bavarian Administrative Court, October 29, 1998 (Az: 22 BA 94.34252):

"The foreign Office's status reports of May 6, June 8 and July 13, 1998, given to the plaintiffs in the summons to a verbal deliberation, do not allow the conclusion that there is a group persecution of ethnic Albanians from Kosovo. Not even regional group persecution, applied to all ethnic Albanians from a specific part of Kosovo, can be observed with sufficient certainty. The violent actions of the Yugoslav military and police since February 1998 were aimed at separatist activities and are no proof of a persecution of the whole Albanian ethnic group in Kosovo or in a part of it. What was involved in the Yugoslav violent actions and excesses since February 1998 was a selective forcible action against the military

underground movement (especially the KLA) and people in immediate contact with it in its areas of operation.. A state program or persecution aimed at the whole ethnic group of Albanians exists neither now nor earlier."

V. Opinion of the Administrative Court of Baden-Wurttemberg, February 4, 1999 (Az: A 14 S 22276/98):

"The various reports presented to the senate all agree that the often feared humanitarian catastrophe threatening the Albanian civil population has been averted. ...This appears to be the case since the winding down of combat in connection with an agreement made with the Serbian leadership at the end of 1998 (Status Report of the Foreign Office, November 18, 1998). Since that time both the security situation and the conditions of life of the Albanian-derived population have noticeably improved....Specifically in the larger cities public life has since returned to relative normality (cf. on this Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier; December 28, 1998 to the Upper Administrative Court of Luneberg and December 23, 1998 to the Administrative Court at Kassel), even though tensions between the population groups have meanwhile increased due to individual acts of violence... Single instances of excessive acts of violence against the civil population, e.g. in Racak, have, in world opinion, been laid at the feet of the Serbian side and have aroused great indignation. But the number and frequency of such excesses do not warrant the conclusion that Albanian living in Kosovo is exposed to extreme danger to life and limb nor is everyone who returns there threatened with dead and severe injury."

VI. Opinion of the Upper Administrative Court at Munster, February 24, 1999 (Az: 14 A 3840/94 A):

"There is no sufficient actual proof of a secret program, or an unspoken consensus on the Serbian side, to liquidate the Albanian people, to drive it out or otherwise to persecute it in the extreme manner presently described....If Serbian state power carries out its laws and in so doing necessarily puts pressure on an Albanian ethnic group wich turns its back on the state and is for supporting a boycot, then the objective direction of this measures is not that of a programmatic persecution of this population group. ... Even if the Serbian state were benevolently to accept or even to intend that a part of the citizenry wich sees itself in a hopeless situation or opposes compulsory

measures, should emigrate, this still does not represent a program of persecution aimed at the whole of the Albanian majority (in Kosovo)."

"If moreover the (Yugoslav) state reacts to separatist strivings with consistent and harsh execution of its laws and with anti-separatist measures, and if some of those involved decide to go abroad as a result, this is still not a deliberate policy of the (Yugoslav) state aiming at ostracizing and expelling the minority; on the contrary it is directed toward keeping this people within the state federation."

"Events since February and March 1998 do not evidence a persecution program based on Albanian ethnicity. The measures taken by the armed Serbian forces are in the first instance directed toward combatting the KLA and its supposed adherents and supporters."

VII. Opinion of the Upper Administrative Court at Munster, March 11, 1999 (Az: 13A 3894/94.A):

"Ethnic Albanians in Kosovo have neither been nor are now exposed to regional or countrywide group persecution in the Federal Republic Of Yugoslavia."

Met een Duitse grondigheid is hier dus, gebaseerd op officiële Duitse rapporten, ook in rechte vastgesteld dat aan de vooravond van de het losbarsten van de NAVO-agressie noch van een 'humanitaire catastrofe', noch van structurele vervolging of discriminatie van de Albanese bevolkingsgroep sprake was.

7.2. Het op gang komen van de vluchtelingenstromen tegelijk met het op gang komen van de NAVO-oorlog

De enorme vluchtelingenstromen gedurende de NAVO-oorlog van maart tot juni 1999 tegen Joegoslavië kwamen er pas **nadat** de NAVO met zijn bombardementen begonnen was.

Niemand zou in redelijkheid kunnen volhouden dat, **als** deze vluchtelingen-massa al in geheel zijn omvang aan Servische moedwil zou kunnen worden toegeschreven en **als** deze vluchtelingenstroom dan al deel zou hebben uitgemaakt van een vooropgezet plan Servisch plan, dan in redelijkheid verwacht had kunnen worden dat de Joegoslavische autoriteiten een zodanig plan ook **werkelijk** zouden hebben uitgevoerd, zolang de NAVO-agressie nog niet was begonnen en zolang honderden OVSE-waarnemers zich nog in Kosovo bevonden. Zodat dit vermeende plan dan uitgevoerd had moeten worden **recht** onder de ogen van ruim 1300 OVSE-waarnemers.

Als er werkelijk vooraf zo'n plan zou zijn geweest, dan zouden het **juist** het ontketenen van het NAVO-geweld en **juist** de

aftocht van de OVSE-waarnemers zijn geweest, die dan voor de Joegoslavische autoriteiten de voorwaarden zouden hebben geschapen om dit euvele plan uit te voeren.

Overigens wordt altijd de indruk gewekt dat de Joegoslavische autoriteiten het vertrek van de OVSE-waarnemers zouden hebben geëist, voordat de NAVO-bombardementen begonnen.
Waarbij dan de suggestie wordt gewekt dat het Joegoslavische leger de vrije hand wilde hebben om zich ongecontroleerd, door wie of wat dan ook, op de Albanees-Kosovaarse bevolking te kunnen storten zodra de OVSE-waarnemers hun hielen zouden hebben gelicht.
Ook hier is sprake van een westerse falsificatie. De OVSE-waarnemers hebben zich domweg uit de voeten gemaakt toen de bombardementen dreigden te beginnen. Dit geheel op initiatief van de OVSE-top zelf.
Er zijn zelfs berichten uit Joegoslavische bron, hoewel daarvan - uiteraard - geen westerse bevestiging te verkrijgen is, dat de Joegoslavische autoriteiten erop aangedrongen zouden hebben dat zij zouden blijven.

Gesteld dan ook dat de Joegoslavische autoriteiten, alvorens de NAVO-landen tot hun agressie-oorlog overgingen, inderdaad een plan hadden klaarliggen om de Albanese bevolking op grote schaal te verdrijven, dan is het juist **het beginnen** van deze NAVO-oorlog geweest, waardoor in dat geval de noodzakelijke condities werden geschapen om dit plan ook daadwerkelijk door te voeren.

Dit dus voor het geval dat de massale vluchtelingenstromen inderdaad niet hoofdzakelijk een gevolg waren van de virulente oorlogshandelingen zelf.
Dat dit laatste wel degelijk aan de orde was, zal verderop nog uitgebreid aan de orde komen.
Evenals nog zal worden aangetoond, op basis van een OVSE-rapport, dat er tijdens de NAVO-agressie in Kosovo relatief bijna evenveel Servische Kosovaren op de vlucht waren als Albanese Kosovaren.

7.3. Het ontbreken van ieder bewijs voor plannen tot het op grote schaal verdrijven van Albanese Kosovaren, voordat de NAVO zijn agressie begon

De vluchtelingen-massa's waren dan ook wel in het minst de uitkomst van een al vooraf bestaand boosaardig Servisch plan om heel Kosovo te ontdoen van Albanese Kosovaren. Dat toch wel zou zijn uitgevoerd, of de NAVO nu zijn oorlog begon of niet.

Nog afgezien van het feit dat als zo'n plan er werkelijk zou zijn geweest, juist het ontketenen van de NAVO-agressie dus de beletselen zou hebben weggenomen om het uit te voeren, zodat ook dan de aanwezigheid hiervan voor de agressie-oorlog van de NAVO alleen maar het tegendeel van een rechtvaardiging zou hebben gevormd, is voor het bestaan van een dergelijk plan geen spoor van bewijs te vinden.

Het zogenaamde "plan Hoefijzer", dat het bestaan van een dergelijke intentie om Kosovo van Albanese Kosovaren te ontdoen zou aantonen, is een verzinsel, waarvoor geen spoor van bewijs bestaat.
In deze volstrekte bewijsnood heet het nu dat de westerse geheime diensten die de gegevens in handen zouden hebben de stukken niet openbaar zouden kunnen maken, omdat de bescherming van hun bronnen dat niet zo toelaten. Wie geloof hecht aan dergelijke flauwekul mag het zeggen. Overigens heeft ook het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal moeten melden dat er ook aldaar geen enkel bewijs is gedeponeerd voor het bestaan van zoiets als "het plan Hoefijzer", zoals eerder al aan de orde is geweest.

Als zodanig is het dus een NAVO-propagandaverhaal van hetzelfde kaliber als het NAVO-verhaal van de 100.000 Albanese mannen die door de Joegoslavische legereenheden zouden zijn vermoord.
Ook hierop zal nog nader worden teruggekomen.

7.4. Geen bewijzen van humanitaire catastrofe vóór de NAVO-oorlog - geen bewijzen van massa-slachtingen tijdens de NAVO-oorlog over Kosovo

Dat wil niet zeggen dat er geen misdrijven zijn begaan aan Servische zijde.
Maar de beweerde massa-slachtingen op honderdduizend of tienduizend burgers bestonden slechts in de westerse fantasie en die van de Albanees-Kosovaarse vluchtelingen, die van de westerse media de taak kregen toebedeeld om dit beeld te voeden.

Dit is dan ook het commentaar waarmee de Volkskrant, onder de kop **"Genocide blijkt valse grond voor NAVO-actie"** op 22 oktober 1999 kwam :

> **"Waar zijn de lijken ? Waar bevinden zich de massagraven ? Waar blijft het forensische bewijs van alle misdaden die de Serviërs in Kosovo hebben begaan ? Macabere vragen, toegegeven, maar daarom niet minder belangrijk. De Westerse leiders Blair en Clinton hebben hun ingrijpen in Kosovo gerechtvaardigd met een verwijzing naar de 'genocide' die in Kosovo is gepleegd. De Serviërs, zo beweerde NAVO-woordvoerder Jamie Shea in het voorjaar, hadden tienduizenden doden op hun geweten. Onschuldige Kosovaren, mensen die niet betrokken waren bij de bevrijdingsbeweging van het UCK, vrouwen en kinderen waren in koelen bloede afgeslacht. Zei Shea. (..)**
> **Ruim vier maanden na het einde van de oorlog blijft het bewijs voor een genocide uit. Dat is vreemd, want met de intocht van het internationale vredesbeweging KFOR trokken onderzoeksteams uit dertig landen het strijdtoneel binnen. Hun taak was bewijzen te zoeken voor de oorlogsmisdaden die de Serviërs zouden hebben begaan.**

Die bewijzen zouden worden voorgelegd aan het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag. In plaats van tienduizend slachtoffers hebben deze onderzoeksteams enkele honderden lijken gevonden. De grootste vondst wordt op het conto van de FBI geschreven: 124 lijken in een graf, gevonden in de door de Britse troepen gedomineerde sector van Kosovo. In totaal vonden de Amerikanen 200 lijken. Het Spaanse onderzoeksteam vond er 187, niet bij elkaar, maar afzonderlijk begraven.
Natuurlijk is het mogelijk dat er nog meer bewijzen van gruweldaden opduiken, maar met de dag wordt dat minder waarschijnlijk. Het is niet zo eenvoudig om massagraven te verbergen, zeker niet omdat er verwoed naar wordt gezocht - niet alleen door de buitenlandse experts, ook door overlevenden, die willen weten wat er met hun familie is gebeurd. De onderzoeksteams die de killing fields van nazi-Duitsland, Rwanda en Cambodja bezochten, deden hun belangrijkste ontdekkingen spoedig na aankomst.
In Kosovo hebben we elfduizend doden gevonden, zei de speciale VN-gezant Bernard Kouchner in augustus. Hij zou zijn gegevens van het oorlogstribunaal hebben gekregen, maar dat ontkent te weten hoeveel lijken er zijn gevonden. Sindsdien heeft Kouchner zijn bewering niet herhaald.
Ongetwijfeld hebben de Serviërs zich op grote schaal schuldig gemaakt aan martelingen, verdwijningen en andere mensenrechtenschendingen. Hoe erg ook, dat gebeurt vaker en misschien wel in ernstiger vorm elders op de wereld.
'Wij moeten nu in actie komen om duizenden onschuldige mannen, vrouwen en kinderen te vrijwaren van de dood', zei premier Blair in maart, een dag voor het uitbreken van de oorlog, in het Lagerhuis. Blair en Clinton voerden genocide aan als rechtvaardiging voor de aanval op Servië. Sterker, juist door die massamoorden was de NAVO moreel verplicht in actie te komen.
De Joegoslavische regering heeft vanaf het begin de juistheid van de geallieerde beschuldigingen ontkend. Volgens de Serviërs lieten de westerse regeringen zich om de tuin leiden door de propagandamachine van het UCK. De Kosovaarse bevrijdingsbeweging had er immers alle belang bij om de internationale gemeenschap bij haar strijd te betrekken.
Tijdens de oorlog bleek al hoe afhankelijk de NAVO was van het UCK om op de hoogte te raken van wat zich in Kosovo op de grond afspeelde. Van het UCK kwam bijvoorbeeld het bericht dat een aantal prominente Albanese intellectuelen was omgebracht.
Een paar dagen later doken die intellectuelen weer op en moest NAVO-woordvoerder Shea met het schaamrood op de kaken toegeven dat hij het bij het verkeerde eind had gehad.
De vraag is hoe gruwelijk mensenrechten-schendingen moeten zijn om een gewapende interventie te rechtvaardigen.

> Het is van belang te weten wanneer de grens wordt gepasseerd.
> De Amerikaanse denktank Startfor, die deze week als eerste in het Westen de vraag stelde waar de lijken zijn gebleven, vraagt zich het volgende af: 'Als een handvol - een paar dozijn, een paar honderd - mensen worden gedood tijdens perioden van sociale onrust, heeft de internationale gemeenschap dan het recht om gewapenderhand tussenbeide te komen ?'
> Als het antwoord nee is, moet de conclusie luiden dat de NAVO Servië schadevergoeding schuldig is. Als het antwoord ja is, zijn we toe aan een ingrijpende herziening van het begrip staatssoevereiniteit."

Deze Volkskrant-commentator slaat hiermee de spijker op de kop.
Dit natuurlijk afgezien van de uiteindelijk goede bedoelingen die ook hij hier het Westen toedicht. En de klakkeloze plichtmatigheid waarmee ook hij niettemin de Serviérs achteloos, als het ware tussen de regels door, als grootschalige misdadigers afschildert. En tenslotte ook los van de door hem gebruikte term "Kosovaren", waar hij "Albanese Kosovaren" bedoelt.

7.5. De ideologische rol van de inburgering van de term 'Kosovaren', gereserveerd voor het Albanese bevolkingsdeel

De voortschrijdende introductie in de westerse media van de term "Kosovaren", waar "Albanese Kosovaren" bedoeld worden, heeft een duidelijke ideologische lading. Met behulp van deze semantische wending wordt sluipenderwijs het gevoelen ingeburgerd dat de **werkelijke** Kosovaren de Albanese Kosovaren zouden zijn en dat alle andere, nu onder de westerse zeggenschap, uit Kosovo verdreven niet-Albanese minderheden daar eigenlijk niet thuis zouden horen.
De macht van de taal wordt hier dus aangewend ten dienste van de bestendiging van de inmiddels in Kosovo uitgevoerde etnische zuivering van alle niet-Albanese burgers, die het Westen maar al te goed uitkomt.

In het op internet gepubliceerde nieuwsbulletin van een aantal Joegoslavische organisaties van 11 februari 2000 werd dit als volgt verwoord:

> "The most blatant is the continuous referral of Albanians as "Kosovars". The same propaganda technique was employed by U.S. spin-doctors during the civil war in Bosnia-Herzegovina. The Bosnian Muslims were called "Bosniacs", suggesting territorial ownership while Serbs, and on occasion the Croats, were portrayed as interlopers coveting territory. The same technique is being in Kosovo and Metohija with as implication that the Albanians are the rightful owners, wich is a pure-bred falsehood."

7.6. Rechtvaardiging van de NAVO-agressie met verwijzing naar 'Servische massa-slachtingen' na de aanvang van de oorlog: een hopeloze verhaspeling van oorzaak en gevolg en laster bovendien

Ook door Volkskrant-commentator Marcel van Dam wordt onderstreept dat de stelling dat beweringen omtrent "Servische massa-slachtingen", waartoe het Joegoslavische legereenheden zouden zijn overgegaan nadat de NAVO-agressie daadwerkelijk was begonnen alsnog, met terugwerkende kracht, die NAVO-oorlog zouden kunnen rechtvaardigen, een bespotting vormt voor elke vorm van logica. En dat die aantijgingen bovendien zelf ook voornamelijk van lasterlijke aard zijn.
In zijn column van 28 oktober 1999 schreef hij onder meer:

> "In plaats van een humanitaire ramp te voorkomen, wat volgens Clinton het doel was, bleek de [NAVO-]actie die te bewerkstelligen. Bijna een miljoen Kosovaren sloegen op de vlucht (..).
> De enige NAVO-afdeling die perfect werkte, was de propagandamachine onder leiding van Jamie Shea.
> (...)
> Volgens de Britse regering werden er tijdens de oorlog in Kosovo meer dan tienduizend burgers vermoord. In de massagraven die in Kosovo zijn blootgelegd is dat aantal in de verste verte niet gevonden. Nog afgezien van het feit dat er ook veel slachtoffers moeten zijn gevallen in de gevechten tussen troepen van het UCK en de Joegoslaven en als gevolg van de NAVO-bombardementen.
> Volgens de Amerikaanse regering werden er in Kosovo honderdduizend mannen vermist. Na de oorlog is van die beschuldiging nooit meer iets vernomen.
> (...)
> Nadat de vijandelijkheden waren gestaakt en Kosovo was bezet, voltrok zich een tweede humanitaire ramp: de vlucht van een paar honderdduizend Serviërs en zigeuners. Ditmaal onder het oog van en soms zelfs onder begeeiding van NAVO-troepen. Nu moesten we het doen zonder Jamie Shea. Ook de media hebben relatief weinig aandacht gehad voor deze treurige gebeurtenis. En aan hulp voor de slachtoffers werd al helemaal niet gedacht.
> Heeft alle ellende nu geleid tot het uitzicht op een stabiel, gepacificeerd en multi-etnsich Kosovo. Integendeel. De vooruitzichten zijn onverminderd treurig. De NAVO, vooral Amerika, heeft het UCK tot de belangrijkste machtsfactor in Kosovo gemaakt. De gematigde Albanese leider Rugova is daarmee uitgeschakeld. Over het democratisch gehalte van het UCK en het respect voor minderheden maakt niemand zich enige illusie."

En naar aanleiding van de bekendmaking door de Nederlandse regering van het voornemen tot een zogenaamde "evaluatie" van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, reageerde Marcel van Dam in zijn column in de Volkskrant van 27 februari 2000 als volgt en formuleerde de volgende vragen:

"Ik ken de evaluatie niet maar ik weet nu al een aantal vragen waar Melkert, die het initiatief nam tot de de evaluatie, geen afdoende antwoord op zal krijgen.
1. Wat was nu precies het vooraf geformuleerde doel van de operatie? Je mag toch aannemen dat in de vergadering van de bondgenoten waarin over de aanval werd beslist een scherp omschreven doel op tafel lag. Een beschaafd mens begint geen oorlog zonder te weten wat hij er mee wil bereiken. Kan dat vooraf omschreven doel aan de Kamer worden overgelegd ?
2. We mogen aannemen dat in de vergaderingen die aan het besluit voorafgingen is gesproken over de legitimatie van de aanval. Op grond van welke internationale rechtsregels is besloten het Handvest van de VN aan de kant te schuiven ? (Het verbod om soevereine landen te dreigen met geweld en het verbod om geweld te gebruiken.)
(....)
4. Toen Servië nog oppermachtig was in Kosovo bestond de bevolking naast een meerderheid van Albanezen uit verschillende minderheidsgroepen. Serviërs, zigeuners, Servisch sprekende moslims, joden, etc. Sinds de NAVO oppermachtig is zijn en worden deze minderheden in Kosovo verdreven. Hoe verklaart de regering dat Milosevic beter in staat was de minderheden in Kosovo te beschermen dan de NAVO ?
5. Hoeveel vluchtelingen uit Kosovo waren er in totaal voordat de NAVO-aanval begon en hoeveel zijn er nu (inclusief Albanezen) ? Als er nu meer vluchtelingen zijn dan ervoor, hoe kan men dan volhouden dat de humanitaire situatie is verbeterd?
6. Wat is het totaal aantal slachtoffers van de bombardementen, hoeveel slachtoffers zijn er gevallen in de guerrilla tussen de Serviërs en het UCK en hoeveel Albanese Kosovaren zijn er vermoord door de Serviërs? Kan alsnog worden aangegeven waarop de mededelingen waren gebaseerd dat er meer dan tienduizend Albanezen waren vermoord (Engeland) en dat er honderdduizend Albanese mannen zoek waren (Amerika).
7. Hoe was het mogelijk dat het UCK een jaar voor de NAVO-aanval nauwelijks iets voorstelde en een jaar later meer dan tienduizend goed bewapende mannen op de been kon bengen?
8. Hoe groot is de totale schade die als gevolg van de NAVO-bombardementen is ontstaan in Kosovo, Joegoslavië en in de buurlanden? Welke bedragen zijn er door NAVO-landen toegezegd en hoeveel daarvan is tot nu toe daadwerkelijk uitbetaald? Welk deel van de daadwerkelijk betaalde steun is ten koste gegaan van de reguliere hulpverlening aan internationale organisaties en ontwikkelingslanden?
9. Wie heeft besloten ook burgerdoelen te gaan bombarderen in Joegoslavië, de politici of militairen?
(...)

Het doel heiligt de middelen niet. De mensen op de Balkan, in Europa en in de wereld zijn er politiek, moreel en humanitair door de NAVO-aanval op Joegoslavië niet op vooruit gegaan. Dus was de Kosovo-oorlog niet gerechtvaardigd. Zoals ook de sancties tegen Joegoslavië hun doel voorbijschieten en dus ongeoorloofd zijn.
Trouwens: waar halen politici de moed vandaan om over humanitaire beginselen te spreken zolang zij actief meewerken aan de genocide die in Irak wordt bedreven? De westerse sancties tegen dat land hebben volgens de VN nu al meer dan een miljoen doden tot gevolg gehad, waarvan meer dan 600 duizend kinderen. Welke Nederlandse politicus slaat er nu eindelijk eens alarm?"

7.7. Terughoudend optreden van het Joegoslavische leger tijdens de oorlog tegen het UCK en de NAVO, gemeten naar maatstaven in andere guerrilla-oorlogen

Tijdens het hoogtepunt van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië maakten schreeuwende kranten-koppen melding van 100.000 Albanees-Kosovaarse mannen, die inmiddels door Serviërs vermoord zouden zijn.
Later was er sprake van ruim 40.000 vermoorde Alabanees-Kosovaarse burgers en vervolgens van 22.000.

Eind 1999 waren er er in totaal ongeveer 2000 doden gevonden. Het gaat dan om slachtoffers van alle etnische groepen tesamen, waarbij verder doorgaans onbekend is of zij de status hadden van burger dan wel van combattant.
In totaal zijn dus eind 1999, van alle etnische groepen en ongeacht of het ging om combattanten of non-combattanten, in Kosovo ruim 2000 doden geteld.
Rekening houdend met de schaal van het onderlinge geweld dat heeft plaatsgevonden en dat tegelijkertijd voortdurend zware bombardementen in Kosovo werden uitgevoerd door de NAVO vanuit de lucht, is dat een extreem laag aantal.

Het wordt tijd voor de vaststelling dat de Joegoslavische legereenheden zich bijzonder terughoudend hebben opgesteld gedurende hun militaire campagne in Kosovo tegen de terroristen van het UCK.
Gesteld voor de noodzaak om, op één en hetzelfde moment, het hoofd te bieden aan aanvallen van binnenuit, het UCK, en van buitenaf, door de machtigste coalitie die ooit in de geschiedenis tot stand is gekomen, heeft het Joegoslavische leger blijk gegeven van een grote zelfbeheersing en militaire professionaliteit.

Waarschijnlijk is er geen enkel ander leger ter wereld dat zich in een dergelijke noodtoestand van extreme bedreiging door gelijktijdige aanvallen van buitenaf en van binnenuit zo het hoofd zo koel zou hebben gehouden als het Joegoslavische leger. En dat niet zou zijn vervallen tot slachtpartijen op de burgerbevolking van de binnenlandse vijand.

Het doel heiligt de middelen niet. De mensen op de Balkan, in Europa en in de wereld zijn er politiek, moreel en humanitair door de NAVO-aanval op Joegoslavië niet op vooruit gegaan. Dus was de Kosovo-oorlog niet gerechtvaardigd. Zoals ook de sancties tegen Joegoslavië hun doel voorbijschieten en dus ongeoorloofd zijn.
Trouwens: waar halen politici de moed vandaan om over humanitaire beginselen te spreken zolang zij actief meewerken aan de genocide die in Irak wordt bedreven? De westerse sancties tegen dat land hebben volgens de VN nu al meer dan een miljoen doden tot gevolg gehad, waarvan meer dan 600 duizend kinderen. Welke Nederlandse politicus slaat er nu eindelijk eens alarm?"

7.7. Terughoudend optreden van het Joegoslavische leger tijdens de oorlog tegen het UCK en de NAVO, gemeten naar maatstaven in andere guerrilla-oorlogen

Tijdens het hoogtepunt van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië maakten schreeuwende kranten-koppen melding van 100.000 Albanees-Kosovaarse mannen, die inmiddels door Serviërs vermoord zouden zijn.
Later was er sprake van ruim 40.000 vermoorde Alabanees-Kosovaarse burgers en vervolgens van 22.000.

Eind 1999 waren er er in totaal ongeveer 2000 doden gevonden. Het gaat dan om slachtoffers van alle etnische groepen tesamen, waarbij verder doorgaans onbekend is of zij de status hadden van burger dan wel van combattant.
In totaal zijn dus eind 1999, van alle etnische groepen en ongeacht of het ging om combattanten of non-combattanten, in Kosovo ruim 2000 doden geteld.
Rekening houdend met de schaal van het onderlinge geweld dat heeft plaatsgevonden en dat tegelijkertijd voortdurend zware bombardementen in Kosovo werden uitgevoerd door de NAVO vanuit de lucht, is dat een extreem laag aantal.

Het wordt tijd voor de vaststelling dat de Joegoslavische legereenheden zich bijzonder terughoudend hebben opgesteld gedurende hun militaire campagne in Kosovo tegen de terroristen van het UCK.
Gesteld voor de noodzaak om, op één en hetzelfde moment, het hoofd te bieden aan aanvallen van binnenuit, het UCK, en van buitenaf, door de machtigste coalitie die ooit in de geschiedenis tot stand is gekomen, heeft het Joegoslavische leger blijk gegeven van een grote zelfbeheersing en militaire professionaliteit.

Waarschijnlijk is er geen enkel ander leger ter wereld dat zich in een dergelijke noodtoestand van extreme bedreiging door gelijktijdige aanvallen van buitenaf en van binnenuit zo het hoofd zo koel zou hebben gehouden als het Joegoslavische leger. En dat niet zou zijn vervallen tot slachtpartijen op de burgerbevolking van de binnenlandse vijand.

Waarbij ook in aanmerking moet worden genomen dat het Joegoslavische leger zich voor de noodzaak gesteld zag om eventueel een invasie van NAVO-grondtroepen op te vangen - men kon toen nog niet weten dat het daarvan niet zou komen - en zich daar op voor te bereiden.
Daarmee stond het Joegoslavische leger dan tegeijkertijd voor de noodzaak om op zo kort mogelijke termijn met **het UCK** af te rekenen, om aanvallen in de rug bij een eventuele NAVO-invasie te voorkomen.

Ook de vanuit militair oogpunt dwingende noodzaak om met **het UCK** als binnenlandse tegenstander zo snel mogelijk korte metten te maken, teneinde dan de handen vrij te hebben om een te verwachten invasie van buitenaf, van de NAVO, te kunnen bestrijden zonder vrees voor aanvallen in de rug, heeft het Joegoslavische leger niet verleid tot grootschalige moordpartijen op Albanees-Kosovaarse bevolking.
Een mate van correctheid en militaire professionaliteit, die door geen enkel ander land dat in een guerrilla-oorlog verwikkeld raakte in de na-oorlogse historie aan de dag is gelegd.

Door Nederland niet tijdens de politionele acties in Indonesië. Daarbij hebben we toen, zoals al gezegd, ruim 200.000 burgers omgebracht.
Door Amerika niet in Vietnam. Daarbij zijn toen enkele mijoenen burgers tot slachtoffer gemaakt.
Door de Sovjet-Unie niet in Afganistan. Daarbij zijn tenminste een half miljoen burgers gedood.
En door Turkije niet tegen de Koerden. Daarbij zijn tenminste 35.000 burgers omgebracht.

Een bewonderenswaardige terughoudendheid, onder overigens onvergelijkbaar moeilijker militaire omstandigheden dan waarmee al deze eerder genoemde landen die in een guerrilla-oorlog betrokken raakten ooit te kampen hadden: namelijk in een situatie van een **dubbele** oorlog: bovendien nog tegen een vijand van buitenaf die het luchtruim volledig beheerste en ook een grondinvasie dreigde uit te voeren, waardoor er een grote tijdsdruk ontstond om ten spoedigste de guerilla eronder te krijgen.

7.8. De eclatante overwinning van het Joegoslavische leger op het UCK en de onaantastbaarheid van de Joegoslavische strijdkrachten voor de NAVO-agressors

Desalniettemin slaagde het Joegoslavische leger erin om in Kosovo op korte termijn grotendeels met **het UCK** af te rekenen en dit voorts terug te dringen tot over de Albanese grens.

Niet alleen werd het UCK in korte tijd volledig door het Joegoslavische leger in de pan gehakt, dit vond ook nog plaats zonder noemenswaardige verliezen te behoeven te incasseren van de NAVO-aanvallen vanuit de lucht.
Toen het bestand van kracht werd, zagen de NAVO-waarnemers, met opengevallen monden, hoe het Joegoslavische legermaterieel vrijwel ongeschonden Kosovo uitrolde.

Het was toen al onmiddellijk duidelijk dat, in weerwil van de NAVO-propaganda over de vernietigende slagen die de NAVO het Joegoslavische leger zou hebben toegebracht, ook hier hetgeen van Joegoslavische zijde koeltjes naar voren werd gebracht weer juist was. Ditmaal over de zeer geringe verliescijfers, die het Joegoslavische leger van de NAVO had moeten incasseren.

Al spoedig verschenen hierover de eerste berichten.
En op 25 maart 2000 beschreef correspondent Abe de Vries vanuit Belgrado in Trouw nog eens hoe de NAVO, vanaf kilometers hoogte bombarderend, als het ging om het Joegoslavische leger vooral genoegen had moeten nemen met namaak-doelen. Dit onder de kop **"NAVO trof veel nepdoelen"**:

> **"In plaats daarvan trof de NAVO vooral nepvliegtuigen. Volgens inwoners werden in de meubelfabriek Vojvodina en de liftenfabriek Lifam in Nova Pazova 24 uur per dag maquettes gemaakt die naar de basis werden gebracht en daar rondgereden. In de maquettes werd een gastank gemonteerd, zodat de constructie bij een treffer met veel geweld uit elkaar zou klappen. De NAVO-piloten moesten dan denken dat ze een echte jager hadden geraakt".**

Meer dan een jaar slaagde de NAVO er niettemin in om, naar de publieke opinie toe, kunstmatig het idee in leven te houden dat de NAVO het Joegoslavische leger zware verliezen had toegebracht en zo een eclatante overwinning had behaald. Totdat Newsweek de hand wist te leggen op een geheim gehouden rapport van de Amerikaanse Luchtmacht.

In het mei 2000-nummer van Newsweek wordt onder de titel **"The Kosovo Cover-Up"** aangegeven dat er in plaats van 120 tanks slechts 14 waren vernietigd. In plaats van de door de NAVO geclaimde 220 pantservoertuigen slechts 18 en in plaats van de door de NAVO beweerde 450 stuks artillerie slechts 20. Precies evenveel als indertijd opgegeven door de Joegoslavische autoriteiten:

> **"It was acclaimed as the most succesful air campaign ever. 'A turning point in history of warfare', wrote the noted military historian Jonh Keegan, proof positive that 'a war can be won by airpower alone.' At a press conference last June, after Serbian strongman Slobodan Milosevic agreed to pull his Army from Kosovo at the end of a 78-day aerial bombardment that had not cost the life of a single NATO soldier or airman, Defense Secretary William Cohen declared, 'We severely crippled the [Serb] military forces in Kosovo by destroying more than 50 percent of the artillery and one third of the armored vehicles.**
> **(...)**
> **At the end of the war the Serb's ground commander, Gen. Nobosja Pavkovic, claimed to have lost only 13 tanks. 'Serb disinformation', scoffed Clark. But quietly, Clark's own staff told him the Serb general might be right.**

'We need to get to the bottom of this', Clark said. So at the end of June, Clark dispatched a team into Kosovo to do an on-the-ground survey. The 30 experts, some from NATO but most fron the U.S. Air Force, were known as the Munitions Effectiveness Assessment Team, or MEAT. Later, a few of the officers would refer to themselves as 'dead meat'.
The bombing , they discovered, was highly accurate against fixed targets, like bunkers and bridges.
'But we were spoofed a lot', said one team member.
The Serbs protected one bridge from the high-flying NATO-bombers by constructing, 300 yards upstream, a fake bridge made of polyethylene sheeting stretched over the river. NATO 'destroyed' the phony bridge many times. Artillery pieces were faked out of long black logs stuck on truck wheels. A two-thirds scale SA-9 anti-aircraft missile launcher was fabricated from the metal-lined paper used to make European milk cartons. 'It would have looked perfect from three miles up', said a MEAT analyst.
(..)
When General Clark heard this unwelcome news, he ordered the team out of the helicopters: 'Goddamit, drive to each other of those places. Walk the terrain.'
(...)
At the beginning of August, MEAT returned to Air Force headquarters at Ramstein air base with 2600 photographs. They briefed Gen. Walter Begert, the Air Force deputy commander in Europe. 'What do you mean we didn't hit tanks'? , Begert demanded. Clark had the same reaction. 'This can't be', he said. 'I don't believe it. Clark insisted that the Serbs had hidden their damaged equipment and that the team hadn't looked enough. Not so, he was told. A 50-ton tank can't be dragged away without leaving raw gouges in the earth, which the team had not seen."

Het Newsweek artikel besluit dan aldus:

"The lesson of Kosovo is that civilian bombing works, though it raises moral qualms (..). Against military targets, high-altitude bombing is overrated. Any commander in chief who does not face up to those hard realities will be fooling himself."

Enige dagen na het verschijnen van deze Newsweek-editie kwam de bevestiging vanuit het Pentagon. Op 8 mei 2000 berichtte Trouw onder de kop "VS beamen slecht resultaat Kosovo":

"Het Amerikaanse ministerie van Defensie heeft dinsdag toegegeven dat het aantal geraakte doelen tijdens de Kosovo-oorlog minder is dan de NAVO altijd heeft beweerd. Daarmee bevestigt het ministerie een artikel uit het tijdschrift Newsweek, dat melding maakt van een ongepubliceerd rapport waarin de slechte resultaten worden beschreven.

> Terwijl de NAVO beweerde 398 artillerie-stukken te hebben vernietigd, kon dit volgens het rappport slechts in acht gevallen worden aangetoond. Het aantal geraakte pantservoertuigen was zes keer zo laag als was bekendgemaakt."

7.9. Een nieuwe slag voor het leugencomplex van de NAVO-oorlogspropaganda

Naar aanleiding van deze nieuwe déconfiture voor de geloofwaardigheid van de NAVO-propaganda rezen, ook bij de meest verstokte NAVO-protagonisten, meteen meer vraagtekens over de NAVO-waarheden.
Na de - hierna nog te bespreken - ontmaskering van de Servische massa-slachting in Racak als een smerige opzet van de NAVO om de westerse geesten rijp te maken voor oorlog, na de weerlegging, door de feiten zelf, van de leugens over de Servische massa-slachtingen gedurende de NAVO-agressieoorlog op 'de onschuldige Albanees-Kosovaarse burger burgerbevolking', was dit immers de zoveelste hoeksteen van het NAVO-leugencomplex, die viel.

Dit leidde tot tekenen van paniek onder degenen die oorlog hadden aangestuurd.
Zo schreef de vooraanstaande Amerikaanse columnist William Pfaf in de NRC van 12 mei 2000:

> "De onthulling in Newsweek magazine dat de NAVO heeft gelogen over haar luchtoorlog boven Kosovo een jaar geleden, roept een vraag op: zijn er misschien nog meer leugens verteld? Newsweek publiceert wat het noemt de achtergehouden bevindingen van een onderzoek door de Amerikaanse luchtmacht naar de resultaten van de luchtcampagne tegen de Servische strijdkrachten in Kosovo.
> Vorig jaar beweerde de NAVO dat ze 120 tanks, 20 pantservoertuigen en 450 stuks artillerie-geschut had vernietigd in 744 'bevestigde' luchtaanvallen. In Washington verklaarde de minister van Defensie William Cohen dat deze aanvallen de '[Servische] strijdkrachten in Kosovo ernstig hadden aangetast door meer dan 50 procent van [hun] artillerie en eenderde van de pantservoertuigen te vernietigen'. Volgens het nieuwe luchtmachtrapport heeft de NAVO in werkelijkheid 14 tanks, 18 gepantserde troepentransportwagens en 20 kanonnen vernietigd - min of meer wat de Servische regering destijds verklaarde, hetgeen door de NAVO werd afgedaan als 'valse voorlichting' door Servië.
> Helaas, de valse voorlichting kwam uit Brussel.
> (...)
> Het onderzoek bewees dat tactische luchtcampagnes tegen grondtroepen niet met succes kunnen worden gevoerd van zo'n twintig kilometer hoogte. Deze bevinding verrast niemand die al elders tactische luchtacties heeft meegemaakt.

> Maar bij geringe hoogten waarop tactische luchtaanvallen succes hebben, kunnen piloten sneuvelen en de Amerikaanse en bijgevolg de NAVO-doctrine luidt dat niemand aan de eigen kant in levensgevaar mag komen. Als dat in de praktijk niet goed uitwerkt, dan lieg je maar wat.

En dan blijkt dat de paniek over de mogelijke gevolgen van deze onthullingen toeslaat bij een conservatief 'opinion-leader' als Pfaf. Die de oorlog altijd door dik en dun heeft gepropageerd en gesteund. Hij vervolgt, min of meer handenwringend:

> "Zijn over de Kosovo-oorlog nog meer leugens verteld? Begon de etnische zuivering binnen Kosovo écht voor de NAVO-aanvallen een aanvang namen? De Serviers en enige rapporten zeggen: nee.
> Er is beweerd dat de VS de conferenties in Rambouillet opzettelijk saboteerden om een luchtcampagne uit te lokken, in de veronderstelling dat die snel en beslissend zou zijn. We weten dat in Brussel paniek uitbrak toen geen van beide het geval was.
> (...)
> Wat komt er nog meer te voorschijn over de ontwikkelingen in Kosovo voor de NAVO-interventie? Over de Amerikaanse banden met het Kosovo Bevrijdingsleger en de - mogelijke - beloftes daaraan? Over de diplomatie die tot de oorlog leidde en de diplomatie die deze beëindigde?"

Plotseling begint het dus bij Pfaf te dagen dat de hele rechtvaardiging van de oorlog, uitsluitend gebaseerd op een complex van leugens, dat zo zorgvuldig rond deze oorlog is gesponnen, wel eens als een kaartenhuis zal kunnen instorten. Hij besluit dan ook:

> "Ten slotte komt alles naar buiten, precies zoals de waarheid over de luchtcampagne nu naar buiten is gekomen. Het ware beter als de rest van de waarheid nu ook verteld wordt. Anders wordt de alliantie die de oorlog voerde ondermijnd, evenals de reputatie van de NAVO en de VS."

7.10. Slechts één mogelijke conclusie rest: de uitkomst van de oorlog was geen gevolg van een militaire nederlaag van Joegoslavië, maar werd louter afgedwongen door NAVO-terreur

Pfaf voelt aan zijn water dat, nu vast is komen te staan dat het Joegoslavische leger nauwelijks schade heeft opgelopen van de NAVO-agressie, dit natuurlijk de vraag centraal doet komen te staan, waarom Joegoslavië dan toch zich uit Kosovo heeft teruggetrokken. In dat verband trof hem de conclusie van Newsweek onaangenaam, dat "The lesson of Kosovo is that civilian bombing works, though it rises moral qualms". Het leek hem daarom raadzaam om op dit punt maar meteen onvervaard in de aanval te gaan. Hij schrijft dan ook verder in dit artikel:

> **"Wat de Servische regering tot overgave dwong waren niet de aanvallen op haar strijdkrachten in Kosovo, maar de bombardementen op strategische doelen in Servië - die maakten de elektriciteitsvoorziening in Belgrado onklaar en vernietigde geselecteerde industriële bedrijven die toebehoorden aan Slobodan Milosevic' politieke aanhangers. Newsweek noemt dit overigens 'terreuraanvallen op burgers',(..)"**

Dat zegt Newsweek niet, maar dat is natuurlijk wel wat het waren. Pfaf preludeert maar alvast direct op een dergelijke onvermijdelijke conclusie. Om daarop onmiddellijk frontaal de aanval te kunnen lanceren. Hij vervolgt dan ook:

> **"(..)wat klinkklare onzin is. De tapijtbombardementen op Hamburg en Berlijn of de aanvallen met brandbommen om Tokio te vernietigen tijdens de Tweede Wereldoorlog, waardoor miljoenen burgers omkwamen, dàt zijn 'terreuraanvallen op burgers'. In Servië bezorgde de NAVO een groot deel van de burgerbevolking ernstige overlast, waarbij een klein aantal burgers levensgevaar liep door indirecte bomschade, of door uitschakeling van de elektriciteitsvoorziening van de ziekenhuizen."**

Pfaf zegt hier dus: een beetje terreur tegen de burgerbevolking moet kunnen in een oorlog. En het was maar een klein beetje ! Dat werpt een heel nieuw licht op het geldende humanitaire oorlogsrecht.
Bovendien: het doden en verwonden van duizenden burgers en het ruïneren van de infrastructuur en de economische bestaansvoorwaarden van een heel volk zou dus, zeker als het om Serviërs gaat, alleen maar 'een beetje terreur' zijn. Volgens Pfaffiaanse maatstaven dan natuurlijk! Hij besluit dan ook op dit punt met:

> **"Het gaat niet aan om de NAVO van valse voorlichting te beschuldigen en tegelijk met flagrant taalmisbruik te vertellen wat er echt gebeurd is."**

Tot zover Pfaf, Newsweek woorden in de mond leggend die het blad niet gebruikt heeft, om maar te kunnen anticiperen op aanvallen die ongetwijfeld nog zullen komen.

7.11. De disproportionele schaal van verwoestingen en van dood en verderf, door de NAVO gezaaid in Joegoslavië.

De zekerheid dat de NAVO-bombardementen niets van doen hadden met humanitaire overwegingen, ontlenen we bovendien aan de schaal, aard en gevolgen van de verwoestingen die de NAVO in de Federale Republiek Joegoslavië, en met name in Servië, heeft aangericht.
Dit naast het feit dat dus van een humanitaire catastrofe in Kosovo vóór de oorlog geen sprtake was.

De omvang van deze vernietigingen, die er duidelijk op waren gericht om de bestaansvoorwaarden van het Joegoslavische volk zoveel mogelijk schade toe te brengen - en ook als zodanig ook op zichzelf al een ernstig oorlogsmisdrijf vormen -, tonen ondubbelzinnig aan dat hier sprake is van een barbaarse instelling bij de NAVO-landen in plaats van een humanitaire instelling.

Indien de intentie van de NAVO-landen werkelijk humanitair van aard zou zijn geweest, dan had de NAVO-agressie zich niet gericht op de Joegoslavische **bevolking.** Met duizenden directe burgerslachtoffers als gevolg. Van soms het meest afschuwelijke wapentuig. Zoals clusterbommen en munitie met verarmd uranium.
Afgezien van deze directe gevolgen, was de NAVO-intentie klaarblijkelijk ook gericht op een indirecte vernietiging van met name het Servische volk, door zijn economische bestaansvoorwaarden te verwoesten.
Begin 2000 werd de schade die door de bombardementen aan de economie en economische infrastructuur werd toegebracht door de Joegoslavische autoriteiten op ruim 100 miljar dollard berekend. Britse economen kwamen tot een soortgelijk schadebedrag. Hetgeen voor zo'n arm land als Joegoslavië de zekerheid betekent van een enorme verpaupering van de bevolking. En het is dan alleen maar uitnodigend tot hilariteit om te beweren dat dit niet werd beoogd.

Los nog van de beestachtigheid van het gebruikte wapentuig en van de toegepaste methodes van oorlogsvoering - die ieder voor zich een ernstige schending betekenen van de wetten en gebruiken van de oorlog -, levert het natuurlijk ook per saldo geen enkele humanitaire winst op om het ene volk aan de vernietiging prijs te geven om, naar zeggen, enig ander volk te helpen.

7.12. De vernietiging van Joegoslavië en met name van het Servische volk, wordt ook nu nog gewoon voortgezet

Ten derde hebben we de zekerheid dat het Westen met de NAVO-agressie echt geen humanitaire oogmerken had, omdat het Westen de vernietiging van een heel volk, het Servische volk, ook nu nog gewoon voortzet. Terwijl het doel, de bezetting van Kosovo en de beweerde "bevrijding" van de Kosovaarse Albanezen, toch bereikt is !
Waarom een heel volk, waarvan de economische bestaansvoorwaarden toch al grondig zijn vernield door maandenlange bombardementen, nog langer prijsgeven aan voortgaande ontreddering en afwurging door middel van rigide sancties en voortgezette vijandigheid, als het resultaat dat men zegt te hebben beoogd - een einde maken aan de beweerde onderdrukking en onmenselijke behandeling van de Albanese Kosovaren -, inmiddels gerealiseerd is ?

De schade die door middel van de jarenlange sancties aan de Joegoslavische economie imiddels is toegebracht, werd bij het ingaan van het nieuwe millennium door Joegoslavische economen

al op 150 miljard dollard geschat.
Het land en zijn bevolking zijn als gevolg daarvan letterlijk grijs van ellende geworden.

Na het beëindigen van de **militaire** NAVO-agressie werd deze vorm van **economische** agressie tegen de Joegoslavische bevolking in nog verhevigde mate voortgezet.
Dat kan niet anders dan wijzen op achterliggende, **werkelijke** bedoelingen van machtpolitieke aard.

In dit verband schreef het lid van Groen Links Hans Feddema op de opiniepagina van Trouw van 2 oktober 1999:

> **"Vijanddenken vanuit het Westen jegens Servië blijft troef, ook al tekende Milosevic een vredesakkoord. Er kwam daardoor een eind aan de NAVO-bombardemenen. Nu isoleren we het land echter en geven het geen hulp bij de wederopbouw. De oorlog gaat dus door. Waarom ?**
> **Het Westen wil van buitenaf een machtswisseling afdwingen. Ook Kroatië pleegde echter oorlogsmisdaden en deed aan etnische zuivering, maar daar dwingen we geen machtswisseling af. Waarom dit meten met twee maten ?**
> **We wilden bemiddelaars zijn in een conflict tussen de Albanese Kosovaren en Servië, maar verloren daarbij onze onpartijdigheid door een dwangmatige militaire interventie. Door de Navo-luchtoorlog werden we zelf partij - een doodzonde bij 'peace-keeping'-, waardoor Servië werd gedemoniseerd. Het pleit niet voor het Westen, dat het zich ondanks het vredesakkoord hiervan niet losmaakt, maar nog steeds oorlog voert. Niet meer via bommen, maar door een isolatiebeleid dat ongewenst, ineffectief en gevaarlijk is."**

Afgezien van de goede bedoelingen die ook hierin het Westen worden toegedicht - de bemiddelaarsrol, de intentie van 'peace-keeping' - is in elk geval de constatering die hier wordt gedaan dat het Westen de oorlog tegen Servië met andere middelen voortzet terecht.
Het tekent de zelfcensuur die de media zich met betrekking tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië opleggen, dat een dergelijk gematigd uitgesproken verbazing over de voortgezette westerse agressiviteit al als "op het randje" wordt beschouwd. En door Trouw zeker als blijk van "onafhankelijkheid en pluriformiteit" in de notulen zal worden bijgezet.

7.13. **De ontaarding van Kosovo in een fascistische en racistische maffia-staat, vrijwel volledig etnisch gezuiverd van alle niet Albanese bevolkingsgroepen die daar soms meer dan duizend jaar hebben gewoond, wordt door het Westen als een overwinning van humanitaire waarden gevierd**

Ten vierde weten we zeker dat de agressie-oorlog tegen Joegoslavië niets van doen had met humanitaire oogmerken, omdat

juist de NAVO-bezetting van Kosovo, die het beoogde resultaat was van de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië, heeft geleid tot een weergaloze humanitaire catastrofe in Kosovo, die bij diezelfde politici en hun media-paladijnen die de oorlog in werking stelden zonder commentaar wordt geaccepteerd.

Kosovo is thans vrijwel geheel etnisch gezuiverd van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen en vrijwel nergens op aarde is momenteel, nu de NAVO-bezetting daar een feit is, de rechteloosheid en wetteloosheid zo groot als juist daar.
Het liet zich zeer wel voorzien dat een dergelijke humanitaire ramp zich in Kosovo zou voltrekken en dat dit gebied tot volstrekte anarchie zou vervallen, op het moment dat de NAVO, om strategische redenen, een bondgenootschap met het terroristische UCK aanging.

Zo is de situatie in Kosovo, die eind 1999 werd aangetroffen door de Britse historicus Timothy Garton Ash, en werd weergegeven in Trouw van 12 februari 2000:

> "Vlak voor ik arriveerde was een bejaarde Servische hoogleraar gelyncht door een menigte die in Pristina de Albanese 'flag day' vierde. Vroeger woonden er zo'n 40.000 Serviërs in Pristina, nu hooguit een paar honderd. Het prachtige Servische klooster van Decani is alle Servische leken kwijtgeraakt door wie het vóór de oorlog werd onderhouden. Als de monniken boodschappen moeten doen, reizen ze onder escorte van de Italiaanse Kfor naar Montenegro. In Podujevo zorgen de Britse troepen ervoor dat twee Sevische grootmoeders die er achterbleven 24 uur per dag worden bewaakt - 'en de Albanezen zouden hen aan repen snijden als we dat niet deden', merkt een Britse officier op. Het is geheel op zijn plaats om in deze context te spreken van een omgekeerde etnische schoonmaak. Toch wordt deze etnische schoonmaak uitgevoerd vlak onder de neus van meer dan 40.000 man internationale troepen, en vlak voor de lopen van het tankgeschut. Momlico Trajkovic, de vooraanstaande Servische politicus die nog steeds in Kosovo verblijft, ontvluchtte Pristina nadat er door zijn voordeur op hem was geschoten door een Albanees. Nu woont hij in wat hij het Servische 'getto' noemt, rond het klooster van Gracanica, een gebied van een paar kilometer in doorsnee. Als hij ergens heen wil reizen buiten het getto, heeft hij een escorte van Kfor nodig. "Dit betekent", legt hij uit, "dat ik naar Pristina kan gaan om president Clinton te ontmoeten, maar er niet heen kan om een brood te kopen." Hij is nog steeds onverzettelijk. Wanneer ik hem vraag hoelang mensen in zo'n getto kunnen leven, antwoordt hij: "Duizend jaar!" Ze hebben meer dan vijfhonderd jaar Ottomaanse heerschappij doorstaan, zegt hij, en ze zullen ook dit overleven. Maar in zijn heroïsch optimisme staat hij alleen.
> (...)

Toch is de van haat vervulde scheiding tussen Albanezen en Serviërs maar de helft van het verhaal - en voor de toekomst van Kosova niet eens de belangrijkste helft. Belangrijker is de steeds verslechterende staat van anarchie. Het is moeilijk duidelijk te maken hoe chaotisch en bedreigend voor de Albanese 90 procent van Kosova deze winter is. In het donker, door ijskoude mist, over wegen vol kuilen en ijs razen eindeloze colonnes auto's, waarvan vele waarschijnlijk in West-Europa zijn gestolen. De helft van de auto's draagt geen kentekenplaat en wordt bestuurd door in het zwart geklede, ongeschoren jonge mannen die rijden als gekken. (..) Nog nooit van mijn leven heb ik zoveel ernstige verkeersongelukken gezien. (..) Nog steeds is er praktisch geen politie, en is de wet in feite niet van kracht. Ik moest steeds maar denken aan de titel van een boek van Graham Green, 'The Lawless Roads" (de wetteloze wegen).
Ondertussen is de Albanese maffia zich duchtig gaan roeren. Jonge vrouwen durven 's nachts niet uit te gaan in Pristina, uit vrees dat ze zullen worden ontvoerd en vervolgens tot prostitutie gedwongen. Het gebruik van drugs onder studenten is sterk gestegen, sinds de dealers aan het werk zijn gegaan. In de laatste week van november werden er tweeëntwintig moorden gerapporteerd; sommige daarvan waren executies in koelen bloede. De onafhankelijke dagbladuitgever Veton Surroi (..) ziet zijn voorspelling uitkomen: wat begon met Albanezen die Serviërs vermoordden eindigt met Albanezen die elkaar vermoorden. Vóór en tijdens de oorlog bleven Kosovaren mij maar verzekeren dat Kosova niet als Albanië zou zijn: corrupt, anarchistisch, geregeerd door geweren en bendes. Toch is dit in toenemende mate het geval.
(...)
De soldaten wisten altijd al dat ze de eigenlijke politie nooit zouden kunnen vervangen.
(...)
Daarom is het rampzalig dat Unmik slechts ongeveer 1800 man voor de internationale politiemacht kreeg, van de 6000 die Kouchner had gevraagd toen hij in juli arriveerde. En ook 6000 zou nog te weinig zijn. Sommige van deze politiemensen komen uit derde wereldlanden, zoals Bangladesh en Maleisië, en kritici zeggen dat ze hier voornamelijk zijn voor het geld. Ze zitten in cafés terwijl de misdaad overal om zich heen grijpt. De professionelere politiemensen paren onwrikbare vastberadenheid aan wanhoop.
(...)
De nieuwe politieacademie heeft amper een paar honderd politiemensen uit Kosova zelf afgeleverd. Zij ontberen nog steeds de steun van een effectieve structuur van wetten, rechters, rechtbanken en gevangenissen. Unmik heeft alleen al zes maanden de tijd genomen om overeenstemming te bereiken over de vraag welk wetsstelsel van toepassing zou moeten

zijn, dus het kan nog lang duren voor er met die toepassing ook echt een begin wordt gemaakt. Dit is het grootste fiasco van het internationale bestuur, maar niet het enige. Zes maanden nadat de wereld er binnentrok is er in de provincie nog steeds niets wat de benaming 'functionerende regering' verdient.
(...)
Ten tweede is er de verdeeldheid, corruptie en onverantwoordelijkheid van de plaatselijke Albanees-Kosovaarse politici, onder wie Kouchner partners hoopt te vinden voor een gezamenlijk bestuur. Vijf jaar geleden zou hij nog te maken hebben gehad met een betrekkelijk duidelijke structuur in het gebied, namelijk de ondergrondse regering van de Democratische Liga van Kosova (LDK), met aan het hoofd de officieuze president, Ibrahim Rugova - geen lichtend voorbeeld, maar in ieder geval een overtuigd voorstander van vreedzame verandering. Maar nu is er nog een andere belangrijke beweging, het KBL. Die - samen met zijn nieuwe politieke tak, de PPDK (zoals 'Sinn Fein' dat is van de IRA) - gelooft dat zij meer dan wie ook legitimiteit bezit vanwege haar gewapende strijd voor onafhankelijkheid. Op de achtergond bevinden zich nog verscheidene minder belangrijke rivaliserende bewegingen.
De leider van de officieuze KBL-regering, Hasjim Thaci, hier bekend als "Albrights Lieveling", begroet me in een modieus blauw pak en produceert gladjes alle correcte frasen over mensenrechten, verdraagzaamheid en stabiliteit. "Wij hebben geen oorlog gevoerd om deze anarchie te krijgen", zegt hij. Maar voortdurend speelt er een eigenaardige, ietwat sisnistere glimlach om zijn lippen, alsof hij in werkelijkheid denkt: "Wat een kolossale grap, dat de Verenigde Staten en de hele westerse wereld en deze man uit Oxford mij, dat jochie uit Drenica en de junkiehel van het station van Zürich, met zoveel respect behandelen". Welingelichte en hoogeplaatste westerse bronnen vinden het een slechte grap, omdat ze beweren harde bewijzen te hebben dat Thaci direct betrokken is geweest bij gangsterpraktijken van het KBL en bij methodes waarbij grove middelen niet werden geschuwd.
(...)
Op de achtergrond is er een tweede officieuze 'regering', geleid door Bujar Bukosji, die naar verluidt gedurende de jaren negentig honderden miljoenen Duitse marken heeft ingezameld bij in het buitenland woonachtige Kosovaren. Thaci duidt deze regering aan met de charmante term 'de maffia van Bukosji'."

Een persbericht van Associated Press (AP) van 11 februari 2000 berichtte:

"International policemen from UN Civil Mission flee Kosovo in great number, some because their contracts have expired, some simply because they are running away from duty. About 300 people have left the

international civil forces, wich include just 1.970 civil policemen and wich never completed the expected number of 4.700 people. Out of them, around 150 were sent home due to claims that they did not satisfy the requirements (..). More than 100 policemen required giving up duty before time. The Americans represent half this number (..)
Though different factors are being given as reasons for giving up duty by the UNMIK members, even 'hard work conditions and lack of necessary equipment', it is still stated that morale is the biggest problem."

Joegoslavische nieuwsbronnen maakten op 18 februari 2000 melding van recente reportages in Franse kranten over de explosieve ontwikkeling van de mafia in Kosovo-Metohija, sinds de NAVO-bezettingstroepen het daar voor het zeggen kregen:

"Paris, February 18th - While Kosovo-Metohija (Kosmet) is gradually turning into 'mafia land', the international forces fail to deal with the problem, report French media.
(...)
French daily 'l'Humanité' recently published the entire file on Albanian mafia in Kosmet, including the interview with a French criminologist Xavier Rauffe, who explained how NATO, with the aggression on Yugoslavia, opened a 'Pandora's box' and 'launched an enormous criminal catastrophe' in Kosmet.
The daily reported on all aspects of Albanian mafia actions in Kosmet, including heroin and cocaine trade, which is used for buying weapons, prostitution, car stealing and smuggling and the smuggling of cigarettes.
The same issue was subject of an article in another parisian daily 'Liberation'.
(...)
Mr. Rauffe, the criminologist at the French University Center for modern criminal threats research, explains how, after the international intervention in Kosovo, the mafia became widely spread, although NATO 'was unaware' that something like this could happen.
(...)
Obviously well informed, Rauffe claims that, since april last year - amidst the war -, there wasn't a single expert in criminology in British, German, French and Belgian Intelligence who did not warn NATO about the problem of Kosmet mafia, naming certain persons from Tachi's circles.
(...)
The Albanian mafia in Kosmet, according to various French and international experts, is extremely dangerous and hard to expose. On a meeting in Alicante in 1997, the heads of European anti-drug organizations concluded that gangs in Kosovo 'represent extremely hermetic clans based on family ties with expressed hierarchy that is highly respected'."

En de NRC van 7 februari 2000 schreef, onder de kop "Trend: beroof een hulporganisatie":

> "Het is de nieuwste trend onder criminelen in Kosovo: internationale organisaties beroven. En het legt hun geen windeieren. De organisatie ACT (Action Churches Together) raakte vorige week 650.000 mark kwijt. Een landbouwschool, gefinancierd door verschillende organisaties, werd beroofd van ruim 100.000 mark, een Arabische hulporganisatie miste ook 100.000 mark. (...)
> De drie instellingen werden alle binnen vier dagen beroofd.
> (...)
> De VN-politie heeft (..), zo zegt haar woordvoerder, steeds vaker aanwijzingen dat medewerkers van internationale organisaties worden benaderd in verband met roofovervallen. Zo deed een vrouwelijk personeelslid van de multinationale vredesmacht KFOR aangifte van intimidatie door een (lokale) ex-collega; ze moest vertellen waar KFOR tegenwoordig zijn geld bewaarde.
> (...)
> De hulpverleners zelf blijken ook een lucratieve bron van inkomsten. De politie rolde onlangs twee bendes op die zouden hebben ingebroken in de appartementen van buitenlanders. Ze observeerden de flat en braken onder werktijd in. Computers en geld verdwenen."

In dit NRC-bericht overigens geen woord over het feit dat het hier gaat om criminaliteit van Albanese Kosovaren. Want dat de misdadigers hier Albanezen zijn, staat vast. Al was het maar vanwege de omstandigheid dat er, na de etnische zuiveringen sinds de aanvang van de NAVO-bezetting, vrijwel geen andere nationaliteiten in Kosovo zijn overgebleven en de schaarse vertegenwoordigers van niet-Albanese bevolkingsgroepen opgesloten leven in enclaves, zonder ook maar de geringste bewegingsvrijheid.

Zou het hier **Servische** criminelen betroffen hebben, dan zou zou dit prominent vermeld zijn geweest. Maar nu het hier gaat om **Albanees-Kosovaarse** beschermelingen van het Westen, wordt de etnische identiteit van de betrokkenen het liefst verzwegen.

Peter Klebnikov berichtte in verband met de groeiende criminaliteit in Kosovo in februari 2000 op internet:

> "When the bombs stopped falling over Yugoslavia last June, over the craggy mountains separating Yugoslavia and Albania also a far less innocent traffic returned. A fleet of Mercedes sedans without license plates lined the streets of Kosovo's capital, Pristina, and young men with hooded eyes and bulky suits checked into the top floors of showcase hotels in Tirana, the Albanian capital. It was time for criminal elements with close ties to America's newest

ally to reopen the traditional Balkan Road - one of the biggest conduits for global heroin trafficking.
In the six months since Washinton enthroned the Kosovo Liberation Army in that Yugoslav province, KLA-associated drug traffickers have cemented their influence and used their new status to increase herion trafficking and forge links with other nationalist rebel groups and drug cartels.
(...)
For hundreds of years, Kosovar Albanian smugglers have been among the world's most accomplished dealers in contraband, aided by a propitious geography of isolated ports and mountainous villages. Virtually every stage of the Balkan herion business, from refining to endpoint distribution, is directed by a loosely knit hierarchy known as 'The 15 Families", who answer to the regional clans that run every aspect of Albanian life.
The Kosovar Albanian traffickers are so succesful, says a senior U.S. State department official,'because Albanians are organized in very close-knit groups, linked by their ethnicity and extended family connections'.
(...)
German Federal Police now says that Kosovar Albanians import 80 procent of Europe's heroin. So dominant is the Kosovar presence in trafficking that many European users refer to illicit drugs in general as 'Albanka', or 'Albanian lady'.
The Kosovar traffickers ship heroin exclusively from Asia's Golden Crescent. It's an apparantly inexhaustible source. Form there, the herion base passes through Iran to Turkey, where it is refined, and then into the hands of the 15 Families, wich operate out of the lawless border towns linking Macednia, Albania ans Serbia.
Not surprisingly, the KLA has also flourished there. According to the State Department, four to six tons of herion move throug Turkey every month. 'Not very much is stopped', said one official. 'We get just a fraction of the total'.
(...)
As the war in Kosovo heated up, the drug traffickers began supplying the KLA with weapons procured from Eastern European and Italian crime groups in exchange for herion. The 15 families also lent their private armies to fight alongside the KLA. Clad in new Swiss uniforms and equipped with modern weaponry, these troops stood alongside the ragtag irregulars of the KLA. In all, it was a formidable aid package, It's therefore not surprising, say European law enforcement officials, that the faction that ultimately seized power in Kosovo - the KLA under Hashim Thaci - was the group that maintained the closest links to traffickers. "As the biggest contributers, the drug traffickers may have gotten the most influence in running the country',

says the Greek drug expert Koutouzis.
(...)
In many places, Kosovar traffickers gained a foothold through raw violence. According to a 1999 German Federal Police report, 'The ethnic Albanian gangs have been involved in drugs, weapons trafficking, blackmail and murder. They are increasingly prone to violence'.
Tony White of the United nations Drug Control Program agrees with this assessment. They are more willing to use violence than any other group', he says. 'They have confronted the established order throughout Europe and pushed out the Lebanese, Pakistani and Italian cartels'.
(....)
Now free of the war and repressive Yugoslav police machine, drug traffickers have reopened the Old Balkan Road. With the KLA in power - and in the spotlight - the top trafficking families have begun to seek relative respectability without decreasing their herion shipments. 'The Kosovars are trying to position themselves in higher levels of trafficking', says the U.N's Tony White. 'They want to get away from the violence of the streets and attract less attention. Criminals like to move up like any other busisness, and the Kosovars are becoming business leaders'.
Italian national police discovered this new Kosovar outreach last year when they undertook 'Operation Pristina'. The carabinieri uncovered a chain of connections that originated in Kosovo and stretched through nine European countries, extending to Central Asia, South America and the United States.
'People from Pristina worked all over Europe and the world', says Jurgen Storbeck, director of Europol, the cooperative police force of the European Union. 'They used sophisticated methods, taking advanttage of places where police work was not so successful, like Eastern Europe'. (..)
As their business reaches a saturation point in Europe, Kosovar traffickers are looking more to the West. It's a smart business move. The United States has seen a market shift from cocaine to heroin use. According to recent DEA statistics, Afghan herion accounted for almost 20 procent of the smack seized in this country - nearly double the percentage taken four years earlier. Much of it is distributed by Kosovar Albanians'.

Washington hoopt klaarblijkelijk dat het KLA zich van de zijn drugs-banden zal ontdoen, nu het met NAVO-hulp de macht in Kosovo vast in handen heeft.
Maar alom is er grote twijfel of dit mogelijk zal zijn.
Het artikel vervolgt dan ook:

"Marko Nocivic, the former Belgrade police chief, put it a bit more succinctly: 'If Kosovo gets full autonomy, they may wel double their production of heroin', he says.

'Kosovo will become a smuggler's paradise, its doors open to every global criminal'.

The U.S. Foreign Assistance Act of 1961 prohibits aid to any entity that has colluded with narcotic traffickers. And so the Clinton administration tries to steer clear of questions suggesting the KLA has joined a rogues' gallery of narco-leaders. KLA drug-running is the last thing the administration wants to tackle with the success of its 'moral war' already open to question.

Last spring, Senator Charles Grassley sent a letter to President Clionton requesting an assessment of KLA drug trafficking. The president responded quickly, telling Grasley in a Juni 15 letter that he had demanded an intelligence assessment from the CIA and the DEA on Kosovar drug trafficking.
'Neither agency', the president wrote, 'has any intelligence that indicates the KLA has either been engaged in other criminal activity or has direct links to any organized crime groups'.
Clinton did acknowledge that crime groups 'have contributed at least limited funds and possibly small arms to the KLA'. He promised to 'monitor' narcotics distribution in the future.
'There was no action' said a congresional source close to Grassley. 'It was a nonanswer'. (..)

The DEA is equally reticent to adress the issue. According tot Michel Koutouzis, the DEA's website once contained a section detailing Kosovar trafficking, but a week before the U.S.-led bombings began, the section disappeared. 'The DEA doesn't want to talk publicly about the KLA', says OGD director Alain Labrousse. 'It's embarrassing to them'.
(...)
Even if it tried to stop Kosovar heroin, the U.S. would be hard-pressed to do so. 'Nobody's in control in Kosovo', adds the State Department official. Regardless of what it says, there's little indication that the administration wants to do anything with the intelligence available about its newest ally.
'There is no doubt that the KLA is a major trafficking organization', said a congressional expert who monitors the drug trade and requested anonymity. 'But we have a relationship with the KLA, and the administration doesn't want to damage its reputation. We are partners. The attitude is: the drugs are not coming here, so let others deal with it'.

That phrase is troublingly familiar. It raises the question: is our embrance of the KLA the latest in an ignoble tradition of aiding drug traffickers for political reasons ?
Similar recipients of U.S. largesse have included the Nicaraguan Contras, former Panamanian strongman Manuel Noriega, the Afghan Taliban and Burma's Khun Sa.

> Our embrace of the KLA may come to haunt us. Elections scheduled for this spring in Kosovo have been delayed; but no matter when they occur, observers say, their outcome is already certain. The clans will win. And the men in oversized suits - the kind who sing allegiance to democracy and global capitalism while conducting business in the back of an unlicensed Mercedes - will be running the show."

En Marko Lopusina schrijft in 'War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia':

> "Large numbers of Albanians from Kosovo and Methija - who have falsely claimed the right to asylum in Germany, Switzerland, Sweden and Belgium - have the assignment of providing the resources necessary to achieve separatist goals. Criminal activities such as arms smuggling, drug trafficking and prostitution networks run by Albanians in West European countries provide a tremendous material basis for separatist politics. The Corriere Della Sera wrote on March 6, 1998, that Albanians from Kosovo who live in Switzerland, Germany and the USA are involved in illegal activities - mainly drug smuggling, thus providing the basic source of financing terrorist activities.
>
> It is no longer a secret that Albanian criminals have taken over European underground along with their compatriots from Kosovo and Metohija. The western press is full of news and stories about the vicious, expanding Albanian underground organization, but European police, along with Interpol, seem helpless.
> The latest police discovery of mafiosi - Kosovo Albanians, made public after almost a year of investigation came from Milan. As Italian newspapers reported in early January, it was determined that the heroin market in Lombardy is controlled entirely by Kosovo Albanians who don't even bother to launder money in Italy but transfer it directly to Kosovo and Metohija to the so-called KLA and partly to Switzerland to finance the armamant of the KLA. After the press conference held by police and legal representatives in Milan regarding the discovery of the Kosovo Albanians criminal organization, a headline appeared in Rome's La Republica of January 19: 'Heroin sold in Milan Serves to Finance Kosovo Liberation Army'.
>
> Italian police officials said that in the course of the investigation they tapped phones of several Kosovo Albanian criminals. They found out that many of them referred to some Albanian politicians living in Pristina. In another words, mafiosi were directly connected to some Albanian leaders on Kosovo, wich has never really been a secret. The world actually knows about this but leaves it to local police to

deal with mafiosi avoiding to point to their mentors from Pristina who are the direct financial beneficiaries of criminal activities."

The latest discovery is just the top of the iceberg. The Albanian organized crime rules the streets of Geneva, and in Hungary, as György Holós, head for the narcotics in KBI said last year, the Albanian criminals control 80 procent of the heroin market in the country. It is no different in Czech Republic, where last year police broke an Albanian narco gang (..).

However, the activities of Albanian Mafia are not limited to drugs only. Financially stregthened by smuggling drugs that arrive to Europe from Turkey, Albanian Mafia started to smuggle weapons, cars, people, minors and lately, as the British weekly The Observer reports, - human organs.
(...)
The Hungarian newspaper Magyar Hirlap wrote on November 15, 1997, that Albanians from Kosovo and Metohija control almost the entire heroin market in Hungary. According to the newspaper, they send part of that money tot separationists fighting for a 'Greater Albania'. Albanian terorists are trained in Albania and Turkey (...). On march 7, 1998, the Italian newspaper Il Manifesto reported, that terrorism in Kosovo is 'imported from Albania' and that hundreds of young Albianans from Kosovo were trained for guerrilla actions in a special military camp in Albania. On March 5, 1998, La Republica similarly reported on a topsecret base of the so-called Kosovo Liberation Army in Albania, where terrorists are trained by Iranian instructors."

Uit de hierboven geciteerde berichten spreekt dus in wat voor een volstrekte maatschappelijke puinhoop Kosovo is beland sinds de NAVO-troepen daar binnentrokken. En hoezeer niet alleen dit NAVO-protectoraat wordt aangevreten door een snel voortwoekerende criminaliteit, maar hoe deze georganiseerde misdaad vanuit Kosovo ook nog eens uitwaaiert over de rest van Europa.

7.14. De westerse creatie van een fascistisch, racistisch en grotendeels etnisch gezuiverd Kosovo

Hoewel als gevolg hiervan de leefomstandigheden ook voor het niet-criminele deel van de Albanees-Kosovaarse bevolking ernstig worden aangetast, is de toestand voor de niet-Albanese bevolkingsgroepen in Kosovo natuurlijk nog onvergelijkbaar erger.
Zij hebben te maken met een terreur, die zonder weerga is in de na-oorlogse geschiedenis van Europa.
Onder het toeziend oog van de NAVO-bezettingsmacht zijn zij inmiddels met honderduizenden uitgedreven en dat proces gaat nog steeds door.

Hoewel de westerse media - altijd instinctief met de camera in de aanslag en, met getrokken pen, paraat als ergens melding zou vallen te maken van een Servische aanval op, immer al op voorhand onschuldig verklaarde, Albanese Kosovaren - er zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan proberen te geven, wordt het allemaal precies bijgehouden door Joegpslavische organisaties en ook door westerse non governmental organisations, die voortdurend door hen worden ingelicht.

Zo werden er in de periode van 12 juni 1999, de dag dat de NAVO-bezettingsmacht Kosovo binnentrok, tot 13 januari 2000 3433 terroristische aanslagen geregistreerd op Kosovaarse Serviërs en Montenegrijnen en 1274 op Kosovaarse zigeuners.

Het aantal geregistreerde vermoorde Serviërs en Montenegrijnen bedroeg in deze periode 648 en voorts werd melding gemaakt van 92 vermoorde zigeuners en van 25 vermoorde leden van andere etnische minderheden in Kosovo.
22 van hen werden eenvoudig afgeslacht of op straat gelyncht, 5 werden er levend in brand gestoken en 84 van hen werden gruwelijk verminkt.

In diezelfde tijd werden 598 Servische en Montenegrijnse Kosovaren en 22 personen van andere etnische minderheden als vermist of gekidnapt geregistreerd. Het lot van de meeste van hen is nog steeds onbekend. Van 64 staat inmiddels vast dat zij zijn vermoord.

Van de bijna volledige etnische zuivering van niet-Albanese bevolkingsgroepen, die zich sinds het begin van de NAVO-bezetting heeft voltrokken en waarbij honderduizenden op de vlucht zijn gedreven, zijn ook de zigeuners (Roma) de dupe.
Bij hun lot dient hier in dit verband nader stilgestaan te worden.
In het Nederlandse maandblad Targets van januari 2000 schrijft de publicist Gerrit Boogaard onder de kop "Zigeuners slachtoffer in marge van Kosovo drama":

> **"Met de terugtocht van het Servische leger en het binnentrekken van KFOR begon in Kosovo de verdrijving van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen. Behalve de meeste Serviërs hebben tienduizenden zigeuners van het Roma volk hun toevlucht gezocht in de omringende landen.**
> **Het is opvallend dat de internationale organisaties ter plaatse zich terughoudend opstellen ten opzichte van de benarde positie waarin deze op twee na grootste Kosovaarse bevolkingsgroep zich bevindt.**
> **(...)**
> **Onder de vluchtelingen uit Kosovo nemen de Roma een extra kwetsbare plaats in. Tijdens de bommenregen van de NAVO vielen onder hen verhoudingsgewijs de meeste slachtoffers, omdat zij in dicht tegen de industrie aangebouwde armenwijken woonden.**
> **Volgens de laatste volkstelling in Joegoslavië (1991) bedroeg hun aantal 42.806. Roma-organisaties komen echter tot schattingen die oplopen tot bijna 200 duizend.**

Om hun benarde positie aan te geven wijzen zij erop dat zij geen eigen staat, zelfs geen Servië of Israël hebben. Behalve het Centrum voor Roma-rechten in Boedapest schijnt niemand zich om deze groep te bekommeren.
Tijdens de confrontatie tussen Serviërs en Albanezen probeerden zij tussen de klippen door te laveren. Dat lukte niet zo best, want als kwetsbare groep (geringe schoolopleiding, grote werkloosheid, traditioneel geminacht) waren zij aangewezen op de officiële autoriteiten, de Serviërs dus. Bovendien voerde Belgrado vooral de laatste jaren een Roma-vriendelijke politiek, hetgeen de Albanezen allerminst beviel. In oktober 1998 werden zigeuners opgenomen in een 'Voorlopige Uitvoerende Raad voor Kosovo en Metohija', maakten zij deel uit van de Joegoslavische delegatie in Rambouillet en hadden zij een eigen programma op de tv van Pristina.
Na de machtsovername zette het UCK een meedogenloze vervolging in.
Tienduizenden Roma bevinden zich nu in vluchtelingenkampen in Montenegro en Servië of bij familie in Macedonië. Als zij nog in Kosovo wonen is dat in getto's zoals in Orahovac waar 900 van hen tezamen met enige duizenden Serviërs in feite opgesloten zitten. (...)
Van de ongeveer 800 duizend zigeuners in voormalig Joegoslavië woont het merendeel in Servië.
Dat de internationale gemeenschap, al is het alleen maar uit politiek eigenbelang, zich het lot van deze mesen nauwelijks aantrekt is onbegrijpelijk. (...)
KFOR noch de 'ad hoc task force on minorities' is tot nu toe in staat gebleken het geringe aantal achterblijvers van de resterende minderheden effectief te beschermen. Voor de Roma is in het nieuwe Kosovo in ieder geval in het geheel geen toekomst meer, zo lijkt het.
Met behulp van de OVSE is radio Pristina sinds juni weer in de lucht met programma's in het Albanees, Servisch en Turks, maar uitzendingen in de Roma taal werden niet hervat. Ook bij het interim-bestuur zijn de Roma de vergeten afwezigen. In een Overgangsraad, waarin Serviërs, Gorani en Turken geacht worden samen te werken met de Albanezen is geen vertegenwoordiger van de Roma. Slechts in de stad Kosovska Miitrovica, waar de zigeunerwijk geheel in de as is gelegd en waar voor de oorlog tussen de zesduizend en achtduizend zigeuners woonden hebben de achtergebleven Roma een vertegenwoordiger in de stedelijke 'Overgangsraad'."

Serviërs, Roma, Joden, Gorani of welke etnische bevolkingsgroep dan ook, het is om het even. Allemaal worden zij door de Albanese terroristen, onder toeziend oog van de NAVO-bezettingsmacht, massaal uit Kosovo weggezuiverd. Een weergaloze etnische zuivering in een gebied waar het Westen zich met wapengeweld van de macht meester heeft gemaakt.

Terwijl de westerse media over deze massale etnische zuivering, uitgevoerd onder rechtstreekse Westerse verantwoordelijkheid, in het algemeen er discreet het zwijgen toe doen.

En inmiddels zien de westerse politici alleen maar uit naar een volgende gelegenheid om de oorlog tegen de Serviërs te hervatten.
Waarbij het slechts afwachten is of Montenegro hen dat voorwendsel zal geven. Of misschien toch het laatste Servische verzet tegen de Albanese terroristische hordes in het enige en laatste gebied in Kosovo waar Serviërs en zigeuners nog enigzins onder menselijke omstandigheden kunnen leven, in het noordelijke deel van Mitrovica.
Of wellicht anders toch de ontwikkelingen in de Vojvodina.

7.15. Over deze etnische zuivering in Kosovo produceren de westerse media geen emotionele diarrhee

In de marge van een binnenpagina weggestopt, wordt er af toe door de westerse kranten toch nog een enkel bericht gepubliceerd over de honderduizenden die nu uit Kosovo verdreven zijn.
Maar dan natuurlijk wel op volstrekt neutrale en onderkoelde toon.
Bij **deze** etnische zuivering van Kosovo van honderduizenden mensen - ditmaal onder rechtstreekse verantwoordelijkheid van het Westen - moeten we het dus stellen zonder de emotionele diarrhee die de media over ons uitstortten ten tijde van de NAVO-agressie, toen het om honderduizenden **andere** vluchtelingen ging.
Maar **toen** moest er ook door de media een oorlog aan het publiek verkocht worden.

Nu gaat het erom te verhullen wat het eigenlijke doel van deze oorlog was: een verdere vernietiging van Joegoslavië, afscheuring en NAVO-bezetting van delen van Servië en het creëren van een toestand aldaar van etnische rust door het meewerken aan een grondige etnische zuivering van door de NAVO bezet gebied.

Vandaar dat, in plaats van het maandenlange massieve gebrul van verontwaardiging dat **toen** de media beheerste, **nu** alleen maar sporadisch een heel zacht piep-geluidje bij de media te horen is. En dan moet je nog héél goed luisteren, om dat te horen.
Dat piep-geluidje heeft dan ook nog de dubbelfunctie om bovendien te fungeren als schaamlapje, om de pretentie van pluriformiteit intakt te kunnen houden.

Zo schrijft Trouw, diep weggestopt op pagina 5, op 8 maart 2000 over de verdrijving van maar liefst 40.000 - nota bene **veertigduizend** ! - Slavische Moslims uit Kosovo.
Dit in volstrekt onbewogen termen, onder de kop "Kosovo pest Slavische moslims weg".

En zelfs hier, bij deze kop, druipt de onwil om de dingen werkelijk bij de naam te noemen er als het ware vanaf.

'Kosovo' verdrijft niets en kan natuurlijk ook niets verdrijven. Het zijn de Albanese Kosovaren, meer speciaal de Albanese terroristen en door hen aangemoedigde Albanese elementen, die hier verdrijven. Onder rechtstreekse verantwoordelijkheid van het Westen.
Maar die Albanezen zijn door Trouw - gelijkgestemd met de rest van de media in het Westen - als troetels ingelijfd.
En dus is het voor Trouw pijnlijk om te moeten schrijven 'Albanese Kosovaren pesten Slavische moslims weg'.

Maar ook in dat gebruik van de term 'wegpesten' manifesteert zich diezelfde weerstand om de zaken echt bij de naam te noemen. 'Wegpesten' heeft nog iets van plagerijtje hier en daar. En is als zodanig een in dit verband luchthartig begrip. Dat dan verhult hoe de bevolkingsgroep van Slavische moslims door de Albanese terroristen het slachtoffer werd gemaakt van moord, doodslag, plundering, brandstichting, verkrachting, diefstal en beroving van werk. Hoe zij hun leven volstrekt niet meer zeker waren als zij alleen maar zich op straat begaven. Hoe zij zaten te sidderen in hun huizen.
Dat is wat Trouw verhult met het gekozen taalgebruik.

Trouw schrijft:

> "DEN HAAG - Sinds de komst van de internationale troepenmacht Kfor zijn 40 000 Slavische Moslims uit Kosovo gevlucht. (....) In 1991 woonden nog 61 000 Slavische Moslims in Kosovo. Volgens Balic hebben Albanezen de afgelopen maanden ten minste 43 moslims vermoord. Twintig worden vermist.
> In 1969 verklaarde de toenmalige Joegoslavische President Tito de Slavische Moslims tot een natie. Sindsdien is er verschil tussen de Moslims (met hoofdletter M) als natie en de moslims (met kleine letter m) als religieuze groepering. Tot die laatsten behoren onder anderen ook de Albanese moslims. De Slavische Moslims kregen dezelfde rechten als andere naties: de Slovenen, Kroaten, Serviërs, Macedoniërs en Montenegrijnen. Alleen kregen ze geen eigen 'moederrepubliek'."

Die historische beschouwing gaat zo nog even door. En dan vervolgt het artikel:

> "De islamitische Albanezen behoren niet tot de moslimnatie, omdat zij al een eigen identiteit hebben. Die Albanese identiteit weegt zwaarder dan solidariteit met niet-Albanse geloofsgenoten. Ook die moeten veelal vertrekken ter wille van een etnisch zuiver Albanees Kosovo. Dat geldt ook voor de zigeuners, voor het merendeel moslim, die bijna allen uit Kosovo zijn gevlucht."

Van wie deze bevolkingsgroepen ook "moeten vertrekken", zoals Trouw dat formuleert, de krant vindt het kennelijk prima dat ze worden uitgedreven. Trouw laat er hier in elk geval geen woord van protest tegen horen. Dit in schrille tegenspraak met het gehuil van verontwaardiging dat uit alle Trouw-kolommen

opsteeg toen de Albanezen naar de indruk van Trouw 'moesten vertrekken'.
Trouw besluit dan dit artikel met de woorden:

> **"Alleen wie zich laat inschrijven als Albanees en de Albanese taal leert, maakt kans te mogen blijven."**

Trouw vindt ook dit kennelijk wel een te billijken gang van zaken. Want uit het feit dat de krant dit zo formuleert en er geen woord van protest tegen laat horen, valt op z'n minst een zekere instemming te destilleren.
Overigens zou het prettig zijn geweest als Trouw ook tegelijk zou hebben aangegeven bij wie men zich dan als "Albanees" zou kunnen laten inschrijven, om kans te maken om in Kosovo te mogen blijven. Wellicht dat Trouw daarvoor, samen met het UCK, een bureau zou kunnen openen in Kosovo !

7.16. De culturele genocide in Kosovo, onder westerse supervisie

Kosovo heeft voor Servië en de Serviërs een grote historische betekenis als bakermat van de Servische natie.
De Servische cultuur gaat hier terug tot de vroege Middeleeuwen.
Heel Kosovo is een schatkamer van talrijke middeleeuwse objecten van kunst en cultuur, waaronder een groot aantal kerken en kloosters. Een aantal daarvan staat zelfs op de UNESCO-lijst van cultureel wereld-erfgoed.

De overigens rabiaat anti-Servische Amerikaanse historicus prof. T. Emmert, verklaarde dienaangaande in een 'interview' op de web-site van de Washington Post op 1 mei 1999:

> **"Centuries ago, Kosovo was the center of the Serbian empire and site of its most sacred churches and monasteries."**

En op de vraag:

> **"How relevant are the orthodox monasteries in Kosovo to common Serbs today?",**

verklaarde hij:

> **"I don't know how 'relevant' they are. They are important to them emotionally because they are the epitome of their medieval cultural heritage and a visual sign of their medieval presence their. Clearly Kosovo without its religious and cultural monuments would not hold as much meaning for many Serbs. (...) Serbian controlled media has been trying to make much propaganda out of the fact that supposedly NATO bombers have damaged the jewel of that heritage, Gracanica near Pristina. They remind their viewers that even the Nazis and Italians did not damage these monuments."**

Tegelijk met het, onder toeziend oog van de NAVO-bezettingsmacht, definitief uitdrijven van de Servische bevolkingsgroep, zijn Albanese UCK-elementen ook bezig met een systematische vernietiging van het Servische culturele en religieuze erfgoed in Kosovo.
Tegelijk met het etnisch zuiveren van Kosovo van Serviërs, trachten zij op deze manier ook alle sporen van Servische cultuur uit te wissen. Zodat straks er niets meer aan zal herinneren dat meer dan duizend jaar Serviërs het gebied bewoond hebben.
Onder bewaking van NAVO-troepen zal dan de volkerenmoord op de Serviërs in Kosovo zijn definitieve beslag hebben gekregen.

De gezamenlijke westerse media zal je er nauwelijks over horen, maar niettemin is vanuit verschillende van elkaar onafhankelijke bronnen bevestigd dat gedurende het eerste half jaar van de NAVO-bezetting van Kosovo alleen al vele tientallen kerken en kloosters zijn vernietigd of zwaar zijn beschadigd.

In oktober 199 voerden Albanese terroristen, recht onder de ogen van KFOR-troepen, tot viermaal toe mortieraanvallen uit op het Patriarchaat in Pec. Gevolgd door brandstichting. Niemand sprak hier enige veroordeling over uit.

Door de kerk van de profeet Elias in het dorp Cernica, vlakbij Gnjilane op te blazen, gaven de terroristen uitvoering aan het plan om de christelijke cultuuur in Kosovo en Metohija uit te wissen. Sinds de intocht van KFOR in Kosovo en Metohija zijn meer dan 80 orthodox-christelijke heiligdommen met explosieven vernietigd en vervolgens met de grond gelijk gemaakt.

In juni 1999 werd het complex van kerken en kloosters bij Urohevac opgeblazen, alsmede de kathedraal van die stad. Aan de voet van de Nerodimska Berg bij Urosevac ondermijnden de Albanese terroristen de Servische historische monumenten aldaar en de overblijfselen van de zomer-residentie van de Servische koningen Dusan en Uros. En ook hakten zij de eeuwenoude pijnboom om, geplant door koning Dusan. De uit de 14e eeuw daterende Kerk van de Aartsengelen, waar volgens de overlevering koning Milutin in de kloostertuin stierf, werd geheel verwoest. Zijn stoffelijk overschot werd indertijd van hier overgebracht naar het Banjska klooster.

De Kerk van Maria Boodschap in het oord Sarenik, bij Gornje Nerodimlje, vormde ook het doelwit van terroristen. Oude manuscripten getuigen ervan dat deze kerk werd gebouwd door koningin Jelena, de moeder van koning Uros, op de plaats waar deze stierf op 2 december 1371. De biograaf van deze koning, de Patriarch Pajsije, verhaalt dat de stoffelijke resten van koning Uros eerst in deze kloosterkerk verbleven, en later, in 1705 werden overgebracht naar het Jazarak klooster op de berg Fruska Gora.

Albaanse terroristen verwoestten de middeleeuwse stadsburcht van Veliki Petri, gebouwd door de Nemanjic dynastie. Vier kilometer verderop ligt Gornje Nerodimlje, een historische stad die, met zijn kerken, één groot complex van monumenten vormt.

De vloeren van de vestingwallen waren bedekt met mozaieken van een uitzonderlijke artistieke waarde, die teruggingen tot de 6e eeuw, aangezien de Nemanjic dynastie deze bolwerken had gebouwd op de funderingen van een Byzantijns monument.

Brandstichters vernielden de zomer-residentie van koning Milutin in het dorp Beasica op de hellingen van de berg Kopaonik nabij Podujevo. De overblijfselen van de eertijds versterkte veste van Vrholab, waar de toren van koning Milutin over uitzag, werden door terroristen tot de laatste steen afgebroken.
Vrholab was de plaats waar koning Milutin op 12 september 1302 een vredesverdrag tekende met de stadsstaat Dubrovnik, waarbij per decreet aan deze stad zijn status van handelsstad werd teruggegeven. In Podujevo richtten terroristen met behulp van explosieven zware schade aan aan de Kerk van de apostel Andreas, terwijl zij in het gehucht Glavnik de restanten van de Romeinse nederzetting grondig vernielden. In een van de vertrekken hiervan bevond zich een buitengewoon waardevolle en historisch belangwekkende polychrome mozaiek met een iconografische afbeelding van Orpheus.

In augustus 1999 maakten de terroristen middeleeuwse kerken en kloosters in de regio Metohija tot hun doelwit, onder anderen het middeleeuwse klooster in het dorp Zocista bij Orahovac te vuur en te zwaard te lijf gaand.
Dit klooster dat gewijd aan de profeten Cosmo en Damiaan werd eerst in brand gestoken en later ge-boobytrapt.
De kloostergebouwen met hun gastenverblijven en koosterschatten en bijbehorende gronden werden eerst geplunderd en daarna plat gebulldozerd. Dit klooster was gebouwd op de overblijfselen van een Byzantijns vroeg-Christelijk heiligdom. Bij decreet van de vorst Stafan Decanski was het aangewezen om bestuurd te worden door het Chilandari klooster. Het vuur van de brandstichting vernietigde de middeleeuwse relikwieën en religieuze kunstobjecten, alsmede de iconostasis en de fresco's die dateerden van de 13e eeuw. Waaronder de afbeeldingen van de profeten in het koepelgewelf en de fresco's in het voorportaal.

Het klooster van de Heilige Moeder Maria in Musutiste, bij Suva Reka, werd met de grond gelijk gemaakt in juni 1999. De kern bij dit klooster dateerde van 1315. Volgens de getuigenissen van plaatselijke Albanezen zelf, werden de rijkdommen van het klooster geplunderd en werd het klooster, bewoond door monniken, eerst in brand gestoken en vervolgens met explosieven ondermijnd. Tot de kloosterschatten behoorden middeleeuwse boeken, die aan het klooster waren geschonken, evenals relikwieën en iconen die geschenken waren van monnniken van de berg Sinaï, de berg Atos, uit Rusland en verder oostelijk. Dit kloooster ontleende zijn bekendheid verder aan de icoon van Jesus en Maria, geschilderd door een onbekende artist van buitengewone vaardigheid in 1602.
De middeleeuwse kerk van Suva Reka onderging hetzelfde lot.

De brandstichters en plunderaars hebben ook het klooster van de Aartsengelen in het dorp Binale, bij Kosovska Vitina, verwoest.

Voordat dit klooster in de 13e eeuw werd gerestaureerd , was het schip van het kloostergebouw gedurende de regeerperiode van keizer Vassilius II de zetel van het Byzantijnse epicopaat, zoals oude manuscripten uitwijzen.

Albanese brandstichters en vandalen hebben voorts alle kerken en kerkhoven vernietigd in het gehele gebied Metohija, zonder één enkele uitzondering, en verder daar alle middeleeuwse stadsmonumenten omver gehaald.

Niemand in het Westen heeft tegen deze culturele exterminatie enig protestgeluid laten horen.
Integendeel, om de waanzin van deze gebeurtenissen compleet te maken en om de westerse steun aan de Albanese vandalen te accentueren, hebben vertegenwoordigers van KFOR er bij de betrokken religieuze hoogwaardigheidsbeklederS herhaalde malen zelfs op aangedrongen om het puin en andere constructiematerialen te verwijderen van waar de verwoeste kerken en kloosters tevoren stonden.

Als een stel Hunnen hebben de Albanese rabauwen zich gestort op alles wat getuigt van meer dan anderhalf duizend jaar christelijke cultuur in Kosovo.
Met de kennelijke bedoeling om, mét de Serviërs, tegelijk ook elk spoor van christelijke beschaving daar definitief uit te roeien. Zodat van het feit dat daar ooit een christelijke beschaving gevestigd was niet meer zal overblijven dan een ver gerucht.
Niet de geringste zucht van protest verwekt deze cultuurmoord zonder weerga hier in het Westen.

7.17. De balans van de NAVO-bezetting van Kosovo na een half jaar tijd

Nog geen half jaar nadat de NAVO-troepen onder valse voorwendsels Kosovo binnentrokken is dit dus de balans:

- honderden doden en duizenden gewonden onder de niet-Albanese bevolkingsgroepen als gevolg van een niet-aflatende terreur door Albanees geteisem;

- ongeveer 350.000 ontheemden van niet-Albanese identiteit, waarmee heel Kosovo vrijwel etnisch gezuiverd is van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen;

- systematische en totale cultuurmoord op de Servische en christelijke beschaving in Kosovo door Albanese rabauwen en de vernietieging te vuur en te zwaard van alles wat deze cultuur weerspiegeld in een golf van barbarij zonder weerga in de historie;

- een klimaat van voortgezette volstrekte terreur, primair gericht tegen alle mensen van niet-Albanese identiteit, aangestuurd door de UCK-vrienden van het Westen;

- een hand over hand verder om zich heengrijpend klimaat van banditisme, wetteloosheid en bandeloosheid, dat zich ook steeds meer keert tegen alle Albanezen en waarvoor letterlijk niemand nog veilig is;

Iedereen die **deze** volledige catastrofe **niet** beschouwt als een humanitaire ramp, maar die **toen**, alvorens het NAVO-oorlogsgeweld over Joegoslavië losbarstte, **wél** deel uitmaakte van het koor dat om deze NAVO-bombardementen riep en die **nu**, in het licht van **deze** ontwikkelingen in Kosovo, met stilzwijgen of zelfs een zweem van instemming toekijkt, manifesteert zich daarmee als een racist.
Dat klinkt ongerijmd en ongenuanceerd. Maar zo wordt een dubbele standaard naar verschillende etniciteiten toe nu eenmaal gekwalificeerd.

Toen was er maar een fractie van het aantal ontheemden dat er **nu** is en **toen** was er ook een veel kleiner aantal doden en gewonden onder de bevolking dan **nu**. Zoals nog uitgebreid aan de orde zal komen.

7.18. Het Westen wenst een etnisch gezuiverd Kosovo

Ten vijfde is het onmiskenbaar dat van humanitaire bedoelingen van de NAVO geen sprake is geweest, omdat nu, van dag tot dag, duidelijker wordt dat de NAVO, die immers de **feitelijke** bezettingsmacht vormt in Kosovo, wel naar buiten toe de schijn ophoudt dat behoud van een multi-cultureel Kosovo het oogmerk zou vormen, maar er in werkelijkheid een totaal andere agenda op na houdt. Ook de NAVO-landen, met in haar voetspoor de VN-vertegenwoordigers in Kosovo die aan de NAVO-leiband lopen, komen er steeds openlijker voor uit dat zij af willen van het idee van een multi-etnisch Kosovo.

Behoud van een multi-etnisch Kosovo is nooit een doelstelling geweest van het Westen.
Net zomin als het ooit een doelstelling van het Westen was in enig ander deel van de voormalige Joegoslavische bondsstaat, dat nu onder invloed van het Westen is gesteld.
Kroatië, Bosnië en nu ook Kosovo, overal waar de westerse invloedssfeer hecht is gevestigd of zelfs regelrecht NAVO-troepen zijn gelegerd, is uiteindelijk sprake van etnisch vrijwel geheel gezuiverde gebieden.

De feiten spreken wat dit betreft voor zichzelf.
Natuurlijk wordt al lang en breed door het Westen onderkend dat juist mono-etniciteit een voorwaarde is voor de stabiliteit die het Westen nodig heeft om zijn invloed in deze gebieden volledig tot ontplooiing te brengen.

Daarom wordt de chaos in Kosovo, waarover Ash hierboven schrijft, door het Westen doelbewust geëxploiteerd.
Daarom ook weigert het Westen meer politiemensen naar Kosovo te sturen, waarvan de dringende noodzaak ook door Ash wordt onderstreept.

Daarom ook wordt er niet opgetreden tegen Thaci en zijn UCK, of de mantelorganisaties waarvan deze terroristische club zich thans bedient. Integendeel, de boevenbende van Thaci en zijn terroristen-organisatie blijven de grote vriend en toeverlaat van het Westen in Kosovo en de westerse machthebbers aldaar.

Thaci en zijn terroristen spelen immers een cruciale rol bij de gewenste verdrijving van alle minderheden in Kosovo en het aldus ontstaan van een voor het Westen gemakkelijker hanteerbaar mono-etnisch mandaatsgebied. Zij knappen wat dit betreft het vuile werk op voor het Westen, dat intussen zijn handen in onschuld kan wassen.
Dat vormt de reden waarom een voor iedereen duidelijke schurk als Thaci door de vertegenwoordigers van het Westen in Kosovo op handen gedragen. En niet het veel meer gematigde alternatief dat ook voorhanden is. In de persoon van Rugova.

Om de doodeenvoudige reden dat van Rugova niet verwacht kan worden dat hij de etnische zuivering van Kosovo voor het Westen uitvoert en Thaci die service aan het Westen wél biedt.

Op deze manier bedient het Westen zich van deze bandieten om zijn oogmerken in Kosovo te verwezenlijken.

Wat zegt u, het Westen doet zo iets niet, dat lijkt u ongerijmd en rijkelijk ongenuanceerd ?
Integendeel, van Mobutu tot Pinochet en van Soeharto tot Pol Pot is het Westen juist overal voortdurend geneigd de grootste misdadigers te steunen. Als dat in haar belang wordt geacht. Moordaanslagen op aan het Westen onwelgevallige staatshoofden behoren tot tot het normale instrumentarium. Van de geslaagde moordpartijen op de eerste Congolese president Lumumba tot de Chileense president Allende en van de beraamde moordaanslagen op de Joegoslavische president Milosevic tot de Cubaanse leider Castro.

In het januari 2000-nummer van het Nederlandse maandblad Targets werd melding gemaakt van de vele honderden moordaanslagen die door de Amerikaanse CIA alleen al op Castro werden gepleegd:

> **"In de afgelopen 40 jaar zijn niet minder dan 637 moordaanslagen op de Cubaanse leider Fidel Castro verijdeld. De aanslagen varieerden van gif in een milkshake tot het impregneren van dodelijke bacteriën in een duikerspak dat als kado was bestemd. Volgens onderzoekers in Havana tonen de moordpogingen de obsessie van de CIA en anti-Castrogroepen, die door de CIA zijn georganiseerd en gefinancierd. (...)**
> **De pogingen om de Cubaanse leider te elimineren werden onthuld in documenten die onlangs door de Amerikaanse regering zijn vrijgegeven. Zij laten de betrokkenheid zien van negen Amerikaanse regeringen en de CIA, welke terugggaat tot 1959. De informatie werd gepresenteerd in Havana tijdens het proces dat 30 Cubaanse organisaties op 30 mei jl. hebben aangespannen tegen de Amerikaanse regering."**

7.19. 'Het Westen treedt in Joegoslavië op om etnische zuivering te stoppen' : een topsucces van media-manipulatie

Het mag gerust als een fabelachtige prestatie van volslagen manipulatie naar voren worden gehaald, dat de Westerse politieke elite en hun media-paladijnen erin zijn geslaagd om de publieke opinie in het Westen ook in dit opzicht volledig om de tuin te leiden en precies de tegenovergestelde indruk te vestigen van wat het Westen op dit punt werkelijk beoogt: als stereotyp is in de collectieve bewustzijn van het Westen ingebrand dat wij, het Westen, in het territoir van de voormalige Joegoslavische bondsstaat druk doende zijn om etnische zuiveringen tegen te houden. Terwijl wij, het Westen, daar in feite bezig zijn om, met behulp van allerlei politieke, diplomatieke en militaire middelen, het ontstaan van mono-etnische staatkundige eenheden aldaar juist af te dwingen. Teneinde daar de rust te brengen die nodig is om onze invloed aldaar volledig tot gelding te brengen.

Met dat doel voor ogen houden we daar dan bovendien ook nog een bezettingsmacht van vele duizenden soldaten achter de hand.

Ook vele zich als kritisch beschouwende mensen hier in het Westen kunnen het eenvoudig niet opbrengen om te geloven in de volstrekte kwade trouw van de westerse bedoelingen. Zij weigeren te enen male de waarheid van de cynische en kille westerse machtspolitiek onder ogen te zien.

Zoals prof. Koen Koch, vaste medewerker van Trouw, die op 9 oktober 1999 onder de kop "Het manipulatieve talent" schreef:

> **"De internationale gemeenschap, dat wil zeggen de menslievende dan wel bemoeizuchtige staten die zich als zodanig afficheren, houdt zich sinds 1991 met de Joegoslavische tragedie bezig. Het verklaarde doel was steeds Joegoslavië als multi-etnische en democratische politieke gemeenschap bijeen te houden, of althans de voorwaarden voor democratie en eerbied voor de rechten van de mens te versterken. Sinds 1991 spande de internationale gemeenschap zich ook steeds meer in om dit doel te bereiken. Aanvankelijk ging het slechts om diplomatie, humanitaire hulpverlening en het instellen van sancties. Maar al snel kwam de militaire factor erbij. Na het kwakkelende begin met de VN-vredesmachten in Kroatië en Bosnië zagen we de Navo wekenlang een vernietigende luchtoorlog tegen Servië voeren.**
> **Naarmate de internationale gemeenschap zich aldus meer inspande, kwam het beoogde doel steeds verder weg te liggen. Joegoslavië viel uit elkaar, Kroatië en Servië ontwikkelden zich tot extreem-nationalistische regimes die slechts in uiterlijkheden de kenmerken van een democratie vertonen. Het is slechts een historisch detail om op te merken dat de door de Kroaten ondernomen etnische zuivering van de Krajina waarbij honderdduizenden Serven op de vlucht**

werden gejaagd, door de vingers werd gezien terwijl de Servische pogingen daartoe aanleiding waren voor internationaal ingrijpen. Bosnië viel na een verschroeiende oorlog uiteen in twee of eigenlijk drie etnisch zuivere republiekjes, waar de overvloedige internationale hulp in geld, goederen en zogenaamde expertise heeft geleid tot een byzantijns systeem van corruptie en afhankelijkheid. De luchtoorlog tegen Servië werd gevoerd met het doel Servië als territoriale eenheid te behouden waar de mensenrechten geëerbiedigd zouden worden. In Kosovo is door de VN inmiddels de Duitse mark als officieel betaalmiddel ingevoerd, VN-functionarissen voeren aan de Kosovaarse grens douanecontroles uit, aan de Kosovaarse burgers, die officieel nog gewoon als Servische onderdanen moeten worden beschouwd, worden door de VN identiteitspapieren verstrekt. Al met al daagt de internationale gemeenschap beslissend bij aan de totstandkoming van een onafhankelijk, etnisch zuiver Kosovo, waaruit juist door de Albanese meerderheid de meest kwestbare minderheden, zoals de Roma, verdreven worden. Het internationale streven naar het instandhouden van een democratische en multi-culturele gemeenschap resulteert in een steeds verdergaande etnische versplintering. Een dramatisch voorbeeld van het mysterie van de onbedoelde gevolgen waarover ik vorige week schreef.
Het mysterie van de onbedoelde gevolgen kan op een eenvoudige wijze worden opgelost. De feitelijke uitkomst van het beleid kan men bij nadere beschouwing opvatten als de werkelijke bedoeling van dat beleid. Het studiefinancieringsstelsel is niet bedoeld om studenten sneller en efficiënter te laten studeren, zoals aangekondigd, maar een bezuinigingsmaatregel. Ontwikkelingshulp is niet bedoeld om een zelfstandige economische ontwikkeling op gang te brengen, maar om afhankelijkheid te continueren. De internationale interventie in Joegoslavië was eigenlijk opgezet om de ontwikkeling van etnisch-homogene mini-staatjes te bevorderen. Ik weiger deze oplossing van het mysterie van de onbedoelde gevolgen te aanvaarden. Zij is gebaseerd op een te cynische houding tegenover politici, die om steun te te verwerven andere doelstellingen formuleren dan zij nastreven, en op overschatting van hun manipulatieve talent. Ik geloof echt dat de etnische versplintering van Zuidoost-Europa door onze politici als een grote bedreiging wordt gezien. Des te mysterieuzer is het dat het optreden van de internationale gemeenschap dat nu juist bevordert."

7.20. Rotsvast vertrouwen in de integriteit van de westerse politiek en de westerse politieke elite als sociaal-psychologisch mechanisme, in het zicht van het manifeste tegendeel

Ook Koch wenst zich dus krampachtig vast te klampen aan een "rotsvast" geloof in de integriteit van, wat hij noemt, "onze" politici. Hij ziet dan ook geen verklaringen, alleen mysteries.
Een dergelijke houding van mensen die geen afstand kunnen doen van hun geloof in de integriteit van van het westerse politieke systeem, en van de daarmee verbonden politiek en politici, is sociaal-psychologisch volkomen begrijpelijk.

Collectief zijn we hier in het Westen doordrenkt van gevoelens van deelachtigheid aan een systeem van maatschappelijke suprematie op werkelijk alle fronten. Ook als dat niet steeds als zodanig onder woorden wordt gebracht, achten we onze westerse beschaving het hoogste wat ooit bereikt is en een voorbeeld voor anderen.

Ons economisch systeem beleven we immers als het beste wat de wereld te bieden is, en het bewijs daarvan zien we in onze weergaloze westerse rijkdom en onze ongeëvenaarde economische macht in de wereld. Technisch staan we hier in het Westen op eenzame hoogte en militair kunnen we hier in het Westen alles en iedereen verpletteren. De vrijheid en democratie, waarvan het primaat bij ons berust, vormen een lichtend voorbeeld voor de rest van de mensheid. Ook moreel staat onze westerse superioriteit naar ons gevoel zo vast als een huis. Rechtstreeks beschouwen we ons als de uitvinders van de rechtsstaat en van het concept van de mensenrechten, terwijl wij in het Westen onszelf tegelijkertijd zien als de enige betrouwbare waarborg voor handhaving daarvan.

En dit superieure en moreel zo voortreffelijke systeem zou op cruciale fronten integriteit ontberen ?
Dat is meer dan velen hier in het Westen gevoelsmatig kunnen bevatten en verdragen.
Onze eigen identiteit is hecht verweven met dit systeem en iedere uiteindelijke twijfel aan integriteit daarvan wordt dan ook zonder meer ervaren als een twijfel aan onze eigen integriteit.

Dus **blijven** mensen als Koch - en er zijn vele "Koch's" in de westerse wereld -, koste wat het kost, geloven dat het westerse systeem, in de kern althans, niet anders dan goed kan zijn. Omdat zij ook **zichzelf** althans in de kern als goed ervaren. Want hoe kan een systeem waarmee zij zich wezenlijk verbonden voelen en dat hun identiteit mede vorm geeft, op fundamentele onderdelen slecht zijn, als zij als deelgenoten van dit systeem een fundamenteel goed gevoel over zichzelf en hun sociale functioneren hebben ?

Zover gaat deze identificatie, dat zelfs als we **rationeel** weten dat het westerse systeem op bepaalde fundamentele punten volstrekt niet deugt, we dit **gevoelsmatig** niet tot ons laten doordringen.

We kunnen die wetenschap dan niet echt verwerken en zullen proberen deze werkelijkheid te verdringen met schijnargumenten. Zodat we ons geloof in het systeem - en daarmee in onze eigen identiteit die daarmee is verweven - intakt kunnen houden.
Want het alternatief is voor velen te bedreigend: verlies van geloof in het systeem wordt immers ervaren als verlies van een belangrijk stuk van de eigen sociale identiteit. En die prijs wordt door velen als te hoog ervaren.

Een vast geloof in de uiteindelijke goede bedoelingen van het Westen in Joegoslavië, zoals Koch dat aan de dag legt, kan bergen verzetten.
De berg feiten echter die allemaal ondubbelzinnig uitwijzen dat er daar van goede bedoelingen geen sprake is en dat het Westen in Joegoslavië zich bedient van lippendienst aan de eigen ideologie van "westerse waarden", maar daar in werkelijkheid volstrekt contrair aan handelt, is zo hoog dat dit ook voor mensen als Koch onoverkomelijk zou moeten zijn.

Maar dan, als de twijfel dan toch binnen dreigt te sluipen, bestaat er nog altijd de mogelijkheid om zich te spiegelen aan de volgende categorie mensen en daar zonder meer aansluiting bij te zoeken.
En dat is de categorie mensen die zich zo volkomen hebben geïdentificeerd met de westerse waarden, dat zij zelfs absoluut niet meer bereikbaar zijn voor wat voor kritiek op welke daden van het westerse systeem dan ook.
De dominantie van het westerse systeem is immers zo overweldigend, dat het eigenlijk in niets meer rekenschap van zijn daden behoeft te verschaffen. Zij zijn van oordeel dat het westerse systeem zodanig superieur is in alle opzichten dat het zich **alles** mag veroorloven, **juist** vanwege die soevereine superioriteit. Hier geldt als premisse: wat het Westen doet, is welgedaan.

Veel westerse politici behoren tot die categorie.
Dit brengt dan deze westerse politieke machthebbers - en de politici van de tweede garnituur die zich op hen richten ! - in de positie om kritische vragen **van buitenaf** naar de legitimiteit van bepaald westers optreden kortweg te negeren. En degenen **afkomstig uit de westerse wereld zelf** die dergelijke kritische vragen opwerpen, eenvoudig aan de kant te zetten als zonderlinge types.

Vanuit hun belevingskader is het in geen enkel opzicht paradoxaal, en ook volkomen consistent, om bij etnische zuiveringen die de Serviërs worden toegedicht moord en brand te schreeuwen en te roepen om bombardementen, terwijl etnische zuiveringen die uitgaan van niet-Serviërs dan volstrekt worden genegeerd of zelfs worden bevorderd.
Als dit alles, naar hun opvatting, maar in overeenstemming is met de westerse **belangen**.
Het automatische gevolg daarvan is dan, naar hun beleving, dat daarmee immers ook uiteindelijk de westerse **waarden** worden gediend.

Voor hen is dan ook de vraag of het Westen al of niet de

bedoeling heeft om Joegoslavië te verdelen in etnisch zuivere mini-staatjes of niet een absolute non-kwestie.
Als dat in het belang van het Westen en de westerse waarden zou zijn om dat te doen, dan heeft het daar immers alle recht van de wereld toe. Zonder dat dit ook maar enige legitimiteitsvraag doet rijzen.

Anders dan Koch meent, is het dus voor veel politici en hun media-paladijnen, juist in de kwestie-Joegoslavië, geen vraag of zij al of niet doen wat zij zeggen te doen. Zolang zij wat zij doen voor zichzelf maar kunnen plaatsen als in overeenstemming met, en ten dienste van, de westerse waarden en belangen.
Wat die belangen zijn, wordt dan vervolgens weer door hun bepaald. En zo is dan de cirkel rond en blijven vragen over westers optreden achterwege.

Daar komt dan ook tenslotte nog de volgende factor bij.
De meeste mensen zijn geneigd om zich veel hartstochtelijker vast te houden aan hun geloof in ficties - dat wil zeggen zaken die alleen maar veronderstellingen zijn of zelfs directe leugens, dan wel mythen of meningen zonder enig fundament - dan aan een geloof in waarachtigheid en waarheid, dat wil zeggen in wat werkelijk is gebleken uit feiten of is gebaseerd evidenties.
Dit wordt deels veroorzaakt doordat wat we benoemen tot "feiten" ons minder diep raakt dan wat we puur als "geloof" hebben aanvaard. Geloof in wat we hebben geaccepteerd als "feiten" kan immers worden bijgesteld door het opkomen van nieuwe feiten. Er bestaat daarvoor dan een open houding en dit proces van verandering van mening op basis nieuwe feiten kan dan plaatsvinden zonder het ego of het gevoel van identiteit van de persoon in kwestie aan te tasten.
Maar geloofsovertuigingen die we ons eigen hebben gemaakt op basis van bij uitstek geloofsvertrouwen, verbonden met een gevoel van correctheid en geworteld in het eigen systeem van intrinsieke logica van de individuele persoon in kwestie zelf, houden we in ons hart gesloten. Zij maken deel uit van onze identiteit. Twijfel aan datgene wat we ten diepste willen geloven, impliceert dan ook voor ons gevoel twijfel aan onze identiteit. En identiteit is de sleutel tot zelfwaardering en tot sociale overleving.

Als een publiek van een bepaalde doelgroep eenmaal is gekomen tot een aldus met de identiteit van de individuele personen rechtstreeks verbonden bepaald geloof, bijvoorbeeld op basis van wat geloofwaardig geachte leiders, gedragen door geloofwaardig geachte instituties zeggen, dan is het bijzonder moeilijk om dat geloof weer ongedaan te maken. Zelfs als er massaal en overweldigend bewijs van het tegendeel wordt aangedragen en keihard kan worden aangetoond dat het hier om leugens gaat.

En als leiders, geruggesteund door als vertrouwd en betrouwbaar ervaren instituties, zo'n geloof bijvoorbeeld in een verwarde situatie eenmaal tot stand hebben gebracht, waarin informatie omtrent het tegendeel moeilijk kon doordringen, kan zonder meer verwacht worden dat dergelijke leugens stand

zullen houden en dat de waarheid wellicht nooit boven water zal komen. Of zo laat dat het dan nog maar weinig uitmaakt.

Dit verklaart waarom het soms extreem lang duurt, generaties zelfs, voordat gemeenschappen uiteindelijk kunnen aanvaarden dat wat histories gezien lange tijd voor juist werd gehouden, uiteindelijk verkeerde opvattingen waren. En veelal gebaseerd op valse interpretaties, misleiding en verhullingen.

Veel politieke professionals, behorend tot de opiniemakers, huldigen als devies dat het soms nodig is om "economisch met de waarheid om te gaan" teneinde belangrijk geachte politieke doeleinden te bereiken of om eenvoudig tot een snellere besluitvorming te komen.
Wat we zien in de kwestie-Joegoslavië is het gebruik van de techniek van de misleiding, leugen en verhulling op een zo massieve en steeds weer herhaalde schaal, dat onwaarachtigheid en misleiding als het ware doel op zichzelf zijn geworden. Alles en iedereen corrumperend.

7.21. **De leugen : militaire bezetting gericht tegen etnische zuivering - de werkelijkheid : militaire bezetting gericht op etnische zuivering**

Volgens dit leugencomplex waren alle westerse militare interventies in voormalig Joegoslavisch gebied ingegeven door humanitaire bewogenheid.
Eerst de NAVO-interventies in Bosnië en in 1999 de NAVO-oorlog om Kosovo.
Die interventies zouden dan primair tot doel hebben gehad om een einde te maken aan die afschuwelijke etnische zuiveringen. Waaraan vooral de Serviërs zich overal op de Balkan schuldig zouden maken.

Inmiddels gaat, onder toeziend oog van de NAVO-bezettingsmacht, de etnische zuivering in Kosovo van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen zijn laatste fase in.
Alleen al in de voorlaatste week van januari 2000 waren er volgens Joegoslavische bronnen 10 moorden in Kosovo, waaronder 8 op leden van de niet-Albanese bevolkingsgroepen.
Een bericht van het Joegoslavische ministerie van binnenlandse zaken van 24 januari 2000 gaf aan:

> **"KFOR and international police members were silent observers of these crimes, though they were committed in front of their patrols or points. Their investigation teams were always coming to the crime scene and the surrounding terrain only a couple of hours after crime had been committed. Their officials were most often stating that they "came across criminal's trails". They often had a couple of suspects who were released after a day or two "due to lack of evidence".**

En de Weense Koerier meldde op 31 januari 2000 volgens de samenvatting door een internet-bron:

"The U.N, has given up its proclaimed task of preserving the multi-ethnic character of Kosovo and Metohija, the daily said, assessing that there is violence everywhere where Albanians do not live alone, and that is directed not only against Serbs and Gypsies, but also against Goranies, Turks, Muslims and Catholics.

En op 2 februari 2000 berichtte Borba, de oudste krant van Joegoslavië, over dit artikel in de Weense Koerier:

"The Vienna daily Kurier in an unusually critical review of the situation in Kosovo and Methija pointed out that the UN has done very little for the normalization of life in the southern Serbia province.
Violence continues unabated, there is no work, the postal system is not working, power supply is restricted, people are freezing in their appartments, if they have them at all, and telephones that were connected last week are dead most of the time, Kurier said.
The daily said in conclusion that the disarming of the "KLA" had not succeeded and those 2000 international policeman, instead of the planned 6000, do not look serious."

Dezelfde editie van Borba liet ook nog een vertegenwoordiger van de Servische gemeenschap aan het woord over wat formeel als VN-optreden aldaar moet worden beschouwd, maar in feite uivoering is van de NAVO-politiek in Kosovo.
Westerse krachten dringen aan op een census en op verkiezingen, maar volgens de Servische gemeenschap kan er van vrije en eerlijke verkiezingen onder de huidige omstandigheden natuurlijk geen sprake zijn. En kan er pas een volkstelling komen als alle verdrevenen in staat zijn gesteld om terug te keren.

Het gaat hier om een duidelijke poging van het Westen om een volgende stap te zetten naar definitieve afscheiding van Kosovo en om de etnische zuivering die heeft plaats gevonden middels een nu te houden volkstelling te bestendigen:

"Serb national assembly for Kosovo and Metohija excutive council president Veljko Odalovic said Tuesday in Pristina that immediately a consistent implementation of Resolution 1244 must be started.
"What is currently done in Kosovo and Methija under the auspices of the Security Council, or a part of its members, very seriously compromises the UN', said Odalovic in a conversation with a Tanjug journalist.
Kouchner's intention to organize a census, to organize some kind of elections in cooperation with the separatists is, Odalovic said, absurd.
"A census can be conducted when the situation is normalized and when people return to their homes, to their homesteads, to their native towns an villages", Odalovic said, noting that the same was true for elections."

En inmiddels wordt het koor van politici en commentatoren hier in het Westen dat ook openlijk de lof begint te zingen van een etnisch zuiver Albanees Kosovo steeds sterker.

Ook Timothy Ash, hierboven al eerder geciteerd uit zijn reisverslag van Kosovo in de NRC van 12 februari 2000, mengt zich in dit koor:

> "Dankzij ons eindigt Kosova met een a - de Albanese spelling in plaats van de Servische. De A staat voor Albanees. (..) Het is nu volstrekt duidelijk dat de interventie van de Navo een beslisssende oplossing heeft gebracht, ten gunste van de Albanezen, voor de al minstens 120 jaar durende strijd tussen Serviërs en Albanezen om dit grondgebied (...)
> De vierde reden voor de warboel is de diepgaande dubbelzinnigheid van de Resolutie 1244 van de Veiligheidsraad die, als een papieren brug tussen het westerse en het Russisch-Chinese standpunt, verklaart dat de provincie is onderworpen aan de soevereiniteit van de Federale Republiek Joegoslavië en tegelijk een substantiële mate van autonomie en zelfbestuur zal genieten. Maagdelijkheid en moederschap ineen. Dit is een "nachtmerrie", zoals een hooggeplaatst ambtenaar van de Unmik ronduit stelt. De Russen en Chinezen schreeuwen moord en brand bij elke stap op weg naar zelfbestuur, zoals het opmaken van een begroting in Duitse marken in plaats van in dinars, of het uitgeven van aparte identiteitspapieren. Toch zijn zulke stappen de enige uitweg uit de anarchie."

En in het verslag van zijn reis in Servië dat op 19 februari 2000, een week later dus, in Trouw werd gepubliceerd, schreef hij:

> "Ik heb nu al een paar jaar betoogd dat deze opdeling van landen in kleine staten of deelstaat-achtige eenheden met duidelijke etnische meerderheden, al wordt zij afgedwongen door manipulatief en vaak cynisch post-communistisch nationalisme, niettemin krachtige precedenten en tegenhangers heeft in de rest van Europa. Ook elders in Europa geven mensen er doorgaans de voorkeur aan geregeerd te worden door degenen die zij op de een of andere manier als 'van hun eigen soort' beschouwen. Alleen bij een dergelijke inrichting, met een of andere versie van een natie-staat, zijn ze bereid om zich (tot op zekere hoogte) te verenigen in grotere regionale en pan-Europese eenheden. Wil men realistsich, ruimdenkend internationalisme voor de eeentwingste eeuw, dan moeten de inzichten van ruimdenkende nationalisten uit de negentiende eeuw daarin worden verdisconteerd."

Blijkbaar geldt hierbij, ook voor Ash, een onuitgesproken restrictie. Iedere etnische groep heeft er in die opvatting blijkbaar recht op om 'in kleine staten of deelstaat-achtige eenheden' te worden geregeerd door mensen 'van de eigen

soort', als het maar Albanese Kosovaren betreft. Of Kroaten, of Bosniërs.
Roma, Turken, Vlaki, Gorani en de talloze andere minderheden moeten natuurlijk niet met zo'n wens aankomen.
En ook Serviërs niet. Daar in Bosnië en in Kroatië waar zij in de meerderheid waren - zoals in de Krajina en Slavonië - stichtten zij, na de afscheiding van deze deelstaten van de oorspronkelijke Joegoslavische federatie, eigen staatkundige eenheden. Die vervolgens met westerse steun werden gelikwideerd. Honderdduizenden Servische ontheemden veroorzakend.

Ash liet toen niets van zich horen.
Het belijden van begrip voor de wens om door mensen 'van de eigen soort' geregeerd te worden, als voorportaal van een 'ruimdenkend internationalisme voor de eenentwintigste eeuw' is ook voor Ash kennelijk alleen aan de orde als het die etnische groepen betreft die in westerse ogen van betekenenis zijn bij het realiseren van de westerse machtsaspiraties op de Balkan.

Serviërs behoren daar niet toe. Die staan aan de andere kant van de streep.
Daarom worden zij gebombardeerd op beschuldiging - vals of niet - van dezelfde soort etnische zuivering, als waarvoor door Ash begrip wordt uitgesproken als het om - in dit geval - **Albanese Kosovaren** gaat. Dan gelden etnische zuiveringen plotseling als een existentiële vooorwaarde om een 'ruimdenkend internationalisme voor de eenentwintigste eeuw' binnen handbereik te brengen.
Ook hoe het dan in een dergelijke opvatting met de uitgezuiverde minderheden moet, is een kwestie die Ash verder siberisch laat. Als het tenminste niet-Albanese Kosovaren betreft.

In toenemende mate worden er ook personen met het aureool van "hoogeleerd" in de media naar voren geschoven, die dan vervolgens, als met professoraal-wetenschappelijk gezag omklede opinie, de noodzakelijkheid, onvermijdelijkheid of uiteindelijke rechtvaardigheid van een etnisch zuiver Kosovo mogen verwoorden.
Soms dezelfde hooggeleerde heren die eerder vuur spuwden over de afgrijselijkheid van de etnische zuiveringen, die Serviërs in Kosovo jegens de Albanezen zouden uitvoeren of zouden willen uitvoeren.

Zoals de Belgische historicus prof. Raymond Detrez, die volgens de Volkskrant 'fantastische boeken' over de burgeroorlog op de Balkan heeft geschreven. Die dan ook bol staan van eenzijdige beschuldigingen aan het adres van de Serviërs.
In een interview met Anet Bleich - die we dikwijls snikkend in de kolommen van de Volkskrant konden aantreffen over de vermeende etnische zuiveringen die de Serviërs de arme Albanese bevolking in Kosovo vóór en tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië zouden hebben aangedaan, maar die een omgekeerde etnische zuivering wel ziet zitten -, verklaarde prof. Detrez in de Volkskrant van 12 juni 1999 op het volgende 'aangevertje van Bleich:

"'- Het uitgangspunt van Rambouillet en ook van dit accoord is een autonoom multi-etnisch Kosovo dat deel blijft uitmaken van Joegoslavië. Is dat haalbaar ?'

'Op den duur niet.(...) Ik heb een voorkeur voor multi-culturele samenlevingen en ik ben ervan overtuigd dat het werkt. Maar ik zie dat de internationale gemeenschap andere oplossingen verkiest.'

'- Wat brengt u tot die conclusie ?'

'Het Westen heeft geen moeite gedaan de Joegoslavische federatie bijeen te houden. Ik weet niet zeker of dat tien jaar geleden had kunnen lukken. Maar het viel te proberen. Door zich harder te keren tegen tegen het Sloveense en Kroatische separatisme én tegen het Servische centralisme, door de federale regering van premier Ante Markovic financieel te ondersteunen. Maar in plaats daarvan is, terwijl een crisis op uitbreken stond, Joegoslavië door het IMF juist onder druk gezet.
Het oude Joegoslavië is door ons in het Westen zonder slag of stoot opgegeven. Daarmee is een keuze gemaakt: wij kiezen niet voor federale staten, waarin veel volkeren samenleven, wij kiezen voor etnisch homogene staten. En nu staan we voor de consequenties, want nu kan elk volk aanspraak maken op zo'n etnisch homogene staat, en wat kunnen we daar tegenin brengen? Wél Slovenië erkennen en Kroatië, toestaan of zelfs aanmoedigen dat Tudjman in 1995 250 duizend Serviërs uit Kroatië verjaagt en dan ineens hó zeggen? Waarom hebben de Kosovaren geen recht op onafhankelijkheid? Als we dat zeggen, hebben we moreel gesproken geen been om op te staan. Ik vind het zelf weerzinwekkend, maar nu de keuze eenmaal is gemaakt, zullen we verder moeten gaan in de richting van etnisch zo homogeen mogelijke staten. Dus opdeling van Bosnië, waardoor Servië alle Serviërs kan omvatten, en Kroatië alle Kroaten. Een onafhankelijk Kosovo, dat zich waarschijnlijk aansluit bij Albanië. Ook de Albanezen in West-macedonië zullen zich daarbij willen voegen. Het klinkt cynisch, maar als die homogene staten er eenmaal zijn, heb je rust op de Balkan.'

'- Wacht even: zijn het Dayton-verdrag in Bosnië en de NAVO-interventie in Kosovo niet juist bedoeld om de vorming van etnisch homogene staten en alle geweld waarmee dat gepaard gaat een halt toe te roepen? Tot hier en niet verder?'

"Tja, dan hebben de Kosovaren pech. Maar ik geloof niet dat de NAVO zich laat leiden door idealistische overwegingen. Er is sprake van heel andere motieven. Ik vraag me af: wil het Westen niet gewoon graag militair aanwezig zijn, in Macedonië, Albanië en Kosovo? Er is sinds de val van de Berlijnse Muur een machtsvacuüm ontstaan.

> In midden-Europa wordt dat gevuld door aansluiting van die staten bij de NAVO. Op de Balkan gebeurt het op deze manier. Dat is toch ook logisch? Waarom zou een militaire organisatie niet streven naar controle over een zo groot mogelijk gebied?'"

De 'logica' van deze hooggeleerde heer, die overigens wel ondubbelzinnig is over de werkelijke bedoelingen van het Westen, is dus: ik vind het zogezegd 'walgelijk', maar het etnisch zuiveren moet toch maar door gaan. Mits het maar is op kosten van de Serviërs natuurlijk. Albanezen hebben recht op een etnisch gezuiverd zelfstandig Kosovo, dat van Servië wordt afgescheurd. Maar de Serviërs natuurlijk niet op bijvoorbeeld een zelfstandige Krajina, die van Kroatië wordt losgemaakt. Het is "logisch" dat die Serviërs daaruit zijn verdreven, met honderdduizenden tegelijk. Met westerse steun. Zoals het ook "logisch" is dat ze nu met honderdduizenden tegelijk worden verdreven uit Kosovo. Met westerse steun.

Intussen stapelen de aanwijzingen dat het Westen vanaf het allereerste begin van de NAVO-bezetting een positieve grondhouding tegenover etnische zuivering van Kosovo heeft ingenomen, zich op.
Diametraal tegenovergesteld dus aan wat oraal voortdurend wordt beleden.
Zo schrijft Trouw van 3 februari 2000:

> "Het is wellicht de grootste fout van de internationale gemeenschap in Kosovo, zegt Natasa Kandic. Ze doelt op het half en half goedpraten van het etnisch geweld tegen de Serviërs na de intocht van de KFOR-troepen in juni vorig jaar.
> "iedere moord, iedere aanval op niet-Albanezen ontmoette begrip.(..) Bernard Kouchner, de chef van het VN-bestuur, zei zelfs in het openbaar dat hij zich het geweld tegen de Serviërs kon voorstellen. Dat was de verkeerde boodschap. Een grote fout. Kouchner had moeten wijzen op de plicht van iedereen om zich aan de wet te houden."
> Kandic is directeur van een mensenrechtenorganisatie in Belgrado, het Humanitarian Law Fund. Gevraagd om commentaar op haar dinsdag gepubliceerde rapport over Orahovac, zegt ze dat Kfor en de VN niets hebben gedaan om 'gewone' mensen te steunen in hun verzet tegen geweld. Volgens haar hebben mede daardoor de radicalen nog steeds de overhand. Niet alleen in Orahovac, maar in heel Kosovo."

Deze Servische mensenrechten-activiste ging er hierbij, wellicht uit tactische overwegingen, kennelijk impliciet nog van uit dat het Westen werkelijk de intentie zou kunnen worden toegedicht om de multi-etniciteit in Kosovo in stand te houden en om ook de minderheden in Kosovo een plaats om te leven te verzekeren.
Er zijn inmiddels overtuigende bewijzen van het tegendeel.
De westerse leiders die werkelijk de agenda bepalen, zijn onmiskenbaar uit op een mono-etnisch Kosovo, waaruit alle andere bevolkingsgroepen dan de Albanezen zo veel mogelijk zijn verdreven.

Al op 6 juni 1999, dus onmiddellijk na de zogenaamde vredesovereenkomst tussen de Joegoslavische regering en de NAVO-landen, gaf de afdeling voorlichting van Servische Democratische Partij een persverklaring uit, waarin het volgende werd vastgesteld:

> **"What is important is that Washington no longer conceals its intentions by at least cheap, ostensibly humanistic rhetoric. Thus the Pentagon spokesman Kenneth Bacon, suffering from either superfluous cynicism or the lack of sanity, said that "Kosovo wil no longer be a happy place for the Serbs, so they will leave it together with the army and police.". He added "the Serbs will be allowed to go", thereby showing that Washington has already accepted the Kosovo citizens as U.S. subjects. In fact, Bacon's statement has brought nothing new at all. It is just a small remembrance of U.S. officials' words during the Serbs' exodus from Krajina.**
> **(...)**
> **The Serbs have to accept the U.S. occupation without harbouring any illusions about its true nature, just like they had accepted the Ottoman conquests. Those who are trying to make the occupation look like liberation, act just like those Serbs under the Ottoman rule, who are known for the notorious name of 'poturica' (converts to islam)"**

7.22. Het UCK trekt voor het Westen de kar van de etnische zuivering

Het Westen, en dan met name de Verenigde Staten, is een bondgenootschap aangegaan met de politiek meest extreme en voorts openlijk criminele krachten, de terroristen van het UCK. Door deze extremisten toe te staan feitelijk de bestuurlijke macht in Kosovo in handen te nemen, is een blijvend klimaat van terreur tegen alle minderheden verzekerd. En daarmee is een voortgaande etnische zuivering van Kosovo van niet-Albanese bevolkingsgroepen vanzelf gegarandeerd.
De NAVO-bezettingsmacht hoeft dan verder alleen nog maar toe te kijken hoe dit proces zich voltrekt.En kan intussen de handen in onschuld wassen.

In "NATO Has Installed a Reign of Terror in Kosovo" van de Canadese professor Michel Chossudovsky schrijft deze:

> **"As Western leaders trumpet their support for democracy, State terrorism in Kosovo has become an integral part of NATO's post-war design. The KLA's political role for the post-conflict period had been mapped out well in advance. Prior to Rambouillet Conference, the KLA had been promised a central role in the formation of a post-conflict government. The 'hidden agenda' consisted in converting the KLA paramilitary into a legitimate and accomplished civilian administration.**

According to US State Department spokesman James Foley in the New York Times, 2 February 1999:

> 'We want to develop a good relationship with them [the KLA] as they transform themselves into a politically-oriented organization,.. [W]e believe that we have a lot of help that we can provide to them if they become precisely the kind of political actor we would like to see them become'.

In other words, the US State department had already slated the KLA 'provisional' government' (PGK) to run civilian state institutions. According to the Financial Times, 4 August 1999, the KLA has taken over municipal governments and public services including schools and hospitals. Rame Buja, the KLA 'minister for Local Administration' has appointed local prefects in 23 out of 25 municipalities." Under NATO's regency, the KLA has replaced the provisional Kosovar government of president Ibrahim Rugova, elected by ethnic Albanians. The self-proclaimed KLA administration has branded Rugova as a traitor (..)."

De Joegoslavische krant Borba gaf op 2 februari 2000 een interview weer met de voorzitter van de uitvoerende raad van de Servische Nationale Assemblée, Veljko Odalovic, waarin deze onder meer vaststelde:

> "What is currently being done in Kosovo and Metohija under the auspices of the Security Council, or a part of its members, very seriously compromises the UN". He said that resolution 1244 defines a clear framework for the behavior of all in Kosovo and Metohija, but that those who should strictly implement and interpret it unfortunately violated it, and these are the UN civilian mission head Bernard Kouchner and KFOR.
> "Kouchner is establishing some kind of new authority and does everything to dispute the sovereignty and territorial integrity of Serbia and Yugoslavia. His strongest and most important point of support, in all his actions in Kosovo and Metohija, is the terrorist Hashim Thaqi, and the nature of the agreements they conclude is clear to all", Odalovic said."

Op 11 februari 2000 publiceerde het Duitse blad "Junge Welt" een artikel van de hand van het Britse Labour-parlementslid Alice Mahon, weergegeven door een Engelstalige internet-bron. Waaruit het volgende wordt ontleend:

> "Mahon, who chairs the British partiament's Committe for the Balkans, visited Kosovo and Metohija last autumn as a member of the so-called North Atlantic Assembly, an institution wich is to exercise parliamentary control of NATO.

> Mahon said in the article that it did not take her long to realize what was happening and subsequent reports of international organizations had confirmed, that Serbia's southern province was being ethnically cleansed by the KLA while the U.N. mission (UNMIK) and KFOR did not show the slightest readiness to take legal action against them."

Berichten dat KFOR niet alleen toekijkt, maar de etnische zuivering ook daadwerkelijk steunt, worden steeds veelvuldiger.
Zo ook Trouw van 3 februari 2000, onder de kop "Kfor zou terreur UCK in Kosovo steunen", waarin de mensenrechten-activiste Kandic zich ditmaal explicieter uitlaat:

> "De Servische mensenrechtenacitviste Natasa Kandic heeft in een rapport zware kritiek geuit op het internationale bestuur van de stad Orahovac in Kosovo. Kandic acht het Nederlandse Kfor-detachement medeschuldig aan het Albanese geweld tegen de achtergebleven Serviërs.
> "In Orahovac blijkt hoe het internationale bestuur de terreur van het UCK openlijk gesteund heeft, op basis van het principe dat 'iedere Serviër een oorlogsmisdadiger is' en dat iedereen het recht heeft om Serviërs te beschuldigen en te veroordelen'.

Wat zich siert met de naam van 'internationale hulporganisaties' helpt naar vermogen bij het bevorderen van de uittocht van niet-Albanezen uit Kosovo door hen systematisch zoveel mogelijk van hulp verstoken te houden.
Hun donoren en de regeringen van hun thuislanden zien dat graag zo en hun overlevingsinstinct als bureaucratieën doet hen zich voetstoots naar deze wensen schikken.
Op 11 februari 2000 meldde Trouw:

> "DEN HAAG - Veel humanitaire organisaties in Kosovo verlenen nauwelijks hulp aan minderheden als Serviers en zigeuners. Hun lokale medewerkers zijn voornamelijk Albanezen, die weinig op hebben met andere groepen. Vooral zigeuners verkeren in een uitzichtloze positie. Dat stelt een onderzoeker die de kwestie in kaart heeft gebracht voor de VN-vluchtelingenorganisatie UHNHCR.
> Van de 151.000 zigeuners die er voor de Navo-acties in Kosovo woonden, zijn er 30.000 over. Sommige achterblijvers verdwijnen spoorloos. De onderzoekers verwijten de OVSE desinteresse."

Nu en dan een ritueel veroordelinkje uitsprekend over 'het voortgaande etnische geweld', waarvoor dan natuurlijk 'beide partijen' verantwoordelijk worden gesteld - voorzover het niet doenlijk is om vast te houden aan de hoofdregel dat voor etnisch geweld nu eenmaal per definitie 'Servische krachten die door Milosevic worden gestuurd' aansprakelijk zijn, wacht het Westen af. Tot de gewenste etnische zuivering in hoge mate een feit is. En het klimaat rijp is om openlijk van positie te veranderen.

Zodat kan worden overgegaan op het standpunt dat 'het idee van een multi-etnisch Kosovo niet langer een realistische optie is'.

Dat moment breekt thans aan en een dergelijke omslag van standpunt wordt nu voorbereid.

Joegoslavische nieuwsbronnen maakten op 13 februari 2000 melding van een artikel van The Sunday Times of London, die het volgende aan diplomatieke bronnen ontleende:

> **"In a situation when there is inter-ethnic hatred and ethnic Albanian violence over Serbs and other non-Albanians, the international community has given up its dreams of a multi-ethnic Kosovo and Metohija, the weekly said.**
> **How can one build a multi-ethnic society when a person is murdered if he speaks Serbian in Pristina, a western diplomat told the weekly."**

Inmiddels is de laatste fase van de etnische zuivering van Kosovo aangebroken.
Slechts op één enkele plaats bevinden zich thans, begin 2000, in Kosovo nog Serviërs en zigeuners in redelijke aantallen. In Mitrovica.
Al maandenlang belegeren door het UCK geregisseerde Albanese bendes het voornamelijk door Serviërs bewoonde noordelijke stadsdeel van Mitrovica. En regelmatig proberen zij dit te bestormen. Daarbij worden ze tegengehouden - maar niet meer dan dat - door Franse KFOR-eenheden.

Half februari 2000 was er incident waarbij vanuit Albanese huizen in het Servische stadsdeel op KFOR-militairen werd geschoten door Albanese sluipschutters. Een aantal van hen werd gearresteerd. Franse KFOR-militairen werden door deze Albanese sluipschutters gewond.
Dit vormde duidelijk een provocatie, met als onmiskenbare bedoeling om de Serviërs voor het schieten op de Franse KFOR-militairen te laten opdraaien. Althans déze specifieke terroristische provocatie van de Albanezen mislukte.

Dat wil overigens niet zeggen dat 'de internationale gemeenschap' niet ook hier onmiddellijk klaar stond om de Serviërs de schuld te geven van dit incident. Evenals van alle andere incidenten, die door Albanese extremisten in Mitrovica worden geprovoceerd. Waarbij op de achtergrond voortdurend zogenaamd de hand van Milosevic wordt gesignaleerd.

Schaamteloos tegen de verpletterende evidentie in dat het hier gaat om uitwassen van Albanees extremisme.
In een poging om ook dit laatste Servische toevluchtsoord op Kosovaarse bodem op te ruimen.

Nieuwe incidenten met grof wapengeweld van Albanese zijde werden begin maart 2000 gepleegd. Albanese terroristen gooiden toen een aantal handgranaten in een voornamelijk Servische menigte in Mitrovica, waarbij niet alleen een groot aantal Serviërs zwaar gewond raakten, maar ook een aantal Franse KFOR-militairen.

Deze laatsten als gevolg van de rondvliegende splinters.

Geweld en chaos dreigen voortdurend in Mitrovica.
De Amerikanen blijven de Albanese terroristen openlijk steun geven bij hun pogingen om ook de laatste Serviërs uit Kosovo te verdrijven.
Inmiddels zijn ook de onderlinge verhoudingen tussen de westerse bezettingseenheden als gevolg hiervan grondig verstoord. De Amerikanen werden zwaar in verlegenheid gebracht toen de Fransen in het Servische stadsdeel van Mitrovica op 18 februari 2000 een ziekenwagen met een Rode kruis-embleem onderschepten, die bleek te zijn volgestouwd met Amerikaanse wapens.

Hoe verziekt en ondoorzichtig de verhoudingen tussen met name de Franse en Amerikaanse commandanten van de bezettingstroepen rond Mitrovica inmiddels zijn geworden, wordt in beeld gebracht door het volgende bericht uit het Nederlands Dagblad van 8 maart 2000 onder de kop "KFOR-troepen verhinderen onderzoek VN":

> **"KOSOVSKA MITROVICA - Franse KFOR-troepen hebben verhinderd dat de VN-politiemacht in Kosovo een onderzoek kon instellen naar het geweld in het noordelijk deel van Kokovska Mitrovica. Zeker veertig mensen liepen daar dinsdag verwondingen op tijdens rellen. Dit heeft een VN-functionaris gisteren gezegd.**
> **Volgens een regionale commandant van de VN-poliie in Kosovska Mitrovica verhinderden de Fransen dat er een onderzoek kon worden ingesteld, ondanks het feit dat de VN in de stad het primaat heeft. Hij wees erop dat een gedegen onderzoek naar het geweld nu nagenoeg onmogelijk is, omdat 'wij, net als de politie overal ter wereld, onmiddellijk toegang moeten hebben'."**

Inmiddels zou op het hoogste niveau besloten zijn om de Franse troepen in Mitrovica geheel of gedeeltelijk te vervangen door eenheden van andere NAVO-landen. Die meer dan de Fransen bereid zullen zijn mee te werken aan de gezamenlijke wens van de Amerikanen en de Albanese terroristen om ook Mitrovica open te stellen voor etnische zuivering.
Zodat deze in heel Kosovo voltooid kan worden.
De Fransen wilden althans zo ver niet gaan. Reden waarom ze inmiddels voortdurend in de westerse media als 'pro-Servisch' worden afgeschilderd.

Onder het motto dat het noordelijke stadsdeel van Mitrovica multi-etnisch moet zijn, worden een aantal Albanezen die daar woonden maar waren weggevlucht, met veel machtsvertoon door KFOR-eenheden naar hun huizen teruggebracht. En wordt bijvoorbeeld het enige ziekenhuis in heel Kosovo, waar Serviërs zich nog veilig medisch konden laten behandelen, gedwongen om Albanees personeel en een Albanese leiding aan te nemen.
Uiteraard past de onder Amerikaanse dominantie opererende bezettingsmacht er wel voor op om elders in Kosovo soortgelijke maatregelen <u>in omgekeerde zin</u> af te dwingen en met

soortgelijk machtsvertoon Serviërs naar hun huizen terug te brengen en ziekenhuizen die geheel zijn 'ge-albaniseerd' voor Serviërs 'open te breken'.

In de omstandigheden van Mitrovica vormen dergelijke door Kouchner en de Amerikanen geïnstigeerde maatregelen even zovele opzettelijke provocaties om de spanningen aldaar verder op te voeren.
Om vervolgens onder dekking van geweldsuitbarstigen het laatste hoofdstuk van de etnische zuivering van Kosovo te kunnen laten schrijven.

Het Joegoslavische persbureau Tanjug meldde op 23 februari 2000:

> "Only three days after Madeleine Albright met with Hashim Taci in Tirana, the so called KLA organized massive action trying to persecute Serbs from Kosovska Mitrovica.
> These two events did not happen accidently. On the contrary, the action of Albanian terrorists, who brought Kosovo Albanians from Pristina to protest with a false motto of 'reunion', came after the high US official gave the instructions to the leader of the Albanian separatists what to do.
> However, in order to hush up the real reason for the meeting, the US side, after the meeting of Albright and Taci in Tirana, said that the US Secretary of State asked from her favorite ward to 'abstain' and to 'disavow' from the influence of those who spread intolerance.'
> One of the Albright's assistants, counselor for the Balkans, James Dobbs, after the meeting of Albright and Taci, gave some estimation that clearly point out the farce that Washington plays. Dobbs said in innocent and naïve voice that Taci convinced Albright that he was doing his best to do what she wanted him to do.
> 'We accepted his assurances', said Dobbs further. 'According to our information, there are no clues that Taci is responsible for the situation in Kosovska Mitrovica', lied Dobbs.
> Fast developments confirmed totally opposite things. Even The New York Times refutes him today. On the cover page there is a picture of a well-organized mass of Kosovo Albanians marching with Albanian flags towards Kosovska Mitrovica. The title of picture says that the protests of ethnic Albanians were aimed at expulsion of the remaining Serbs out of the town.
>
> So the title of the article in The New York Times precisely says what the Albanians want: the expulsion of Serbs from Mitrovica.
>
> Another leading US newspaper, The Wasington Post says: "Demonstrations today were organized by former fighters, close associates of Hashim Taci, member of the transitional government of Kosovo'.

That means that The Washington Post precisely knows who organized the alleged protest - that is an aggressive attack on Serbs and other non-Albanian population who found rescue in this enclave in their own country trying to escape the terror of ethnic Albanians -, that's even supported by KFOR, especially by US and German soldiers.
Agim Ceku, without any disguise, led the etnic Albanians who tried to expel the Serbs by force.

The Washington Post further reveals one of the barest facts on terror of the Albanians and of patronage attitude of KFOR to them. According to this newspaper, Ceku generously pardoned the leaders of the international mission, German General Klaus Reinhardt and Bernard Kouchner, Both of them, namely, promised the raging crowd of Kosovo Albanians, headed by the terrorists, that they would provide them the entrance to the northern part of the town. Shamefully, some KFOR representatives were loudly convincing the raging crowd that 'they have the same aim'.

Ceku set a deadline to the heads of the international mission warning them that he would take them out to the crowd if they failed to fulfill what they had promised, says this Washington daily.
Could anyone still have any doubt on who is the rabble-rouser in Kosovska Mitrovica even after the US press revealed such facts as well ?

Such estimation was confirmed even by a series of synchronized statements of the US and NATO officials, who blamed Serbs for everything.
In the same time, outer pressure aiming at concealing the truth and distracting public opinion follow the creation of interior chaos, as it was usually the case in obscure Washington plans."

En de Joegoslavische krant Politika van 24 februari 2000 begint zijn verwijzing naar een artikel over dit onderwerp in het Duitse blad 'die Junge Welt' aldus:

"Die Jonge Welt begins its commentary quoting the reports on the latest events in Kosovo by clearly stressing the actual events in the southern Serbian province:

'Almost a year after the NATO aggression, Yugoslavia and its leadership are once again in the crossfire of the international propaganda. Instead of condemning loud and clearly the Albanian campaign against Mitrovica as another chauvinist attempt to expel the remaining minorities from Kosmet, above all the Serbs, and supporting the endangered, various usurpers target Belgrade once again'.

The conclusion of the commentary is in the same style: 'People, hear the signal, NATO is calling for the final battle in Kosovo'.

'While the organized members of the so-called KLA storm the last Serb stronghold in Kosovo, clash with KFOR-troops, target the buses with Serb civilians and throw hand grenades at Serb cafes in Mitrovica, the US en German KFOR troops systematically terrorize the victims - the remaining Serbs in the province', reports Die Junge Welt.
In contrast to other parts of Kosovo, where there aren't any other nationalities left, the situation in the French sector is different, Thus, the KLA is calling to 'conquering of the north', wich would complete the ethnic cleansing of this NATO protectorate.

Die Junge Welt reminds that the international troops in Kosovo (KFOR) openly play their trumpet: as little as possible Serbs - and the problems disappear. 'In cooperation with the US, British and German troops and by killing and expelling, the KLA managed to create an ethnically cleansed Kosovo' says Die Junge Welt. 'The plan was not carried out only in Kosovska Mitrovica, first of all because of the fact that this town and the northern sector of the province are under the control of French troops. In fact, French troops satisfied themselves with monitoring the bridges between the two parts of the town - northern mostly populated by the Serbs and southern populated by the Albanians'."

De voortdurend in ernst toenemende gewapende provocaties van Albanese terroristen in Mitrovica worden vervolgens aangegrepen om ook het navolgende doel te dienen, waarvoor zij eveneens worden opgezet: het bieden van een grondslag voor een groeiend aantal verzuchtingen van politici en media-vertegenwoordigers over de onmogelijkheid van een multi-etnisch Kosovo.
Nog een paar provocaties daar en dit concept kan definitief overboord.

Op 25 februari 2000 schreef de NRC onder de kop **"Wereld stelt harde keuzes in Kosovo uit"**:

> **"De Westerse landen kiezen er voorlopig voor de veiligheid te waarborgen door versterkingen te sturen. Maar zelfs die oplossingen bieden geen zekerheden: nog meer Franse soldaten in Mitrovica zullen beschuldigingen over een pro-Servische houding van de Franse troepen niet doen verstommen."**

Blijkbaar plaats je je ook in de ogen van deze 'kwaliteitskrant' al in een pro-Servische positie, als je Albanese rabauwen het plezier van het aanrichten van een bloedbad onder de Serviërs wilt onthouden. Want dat dit nou precies is waar het Albanese geteisem op uit is, als de Franse KFOR-militairen hen de vrije doortocht zou bieden, staat als een paal boven water.

De 'kwaliteitskrant' komt dan vervolgens met de de eigenlijke boodschap. Een boodschap, die de komende tijd nog in vele toonaarden herhaald zal worden.
Om de geesten zolang te masseren tot zij rijp zijn geworden voor een totale omslag van moraliteit: eerst heeft men de publieke opinie grondig overtuigd van het idee dat het voeren van een oorlog moreel dringend noodzakelijk was om een multi-etnisch Kosovo in stand te houden; maar nu moet de publieke opinie tot de overtuiging worden gebracht dat een etnisch volledig gezuiverd Kosovo de enige moreel aanvaardbare optie zou zijn:

> "Hoe lang kan het Westen dit beleid volhouden: aanwezig blijven zonder de situatie daadwerkelijk te verbeteren en de instabiliteit in Kosovo intact houden ? Daarvan gaat geen stabiliserend signaal uit naar de regio.
> 'Multi-etniciteit is duidelijk op dit moment geen goed woord. Eerst veiligheid, dan vreedzaam samenleven, daarna zien we wel verder', zei Kouchner in december. Maar zijn 'veiligheid' en 'vreedzaam samenleven' te scheiden als afzonderlijke doelen ? Beide hebben alles te maken met de keuze voor een multi-etnische samenleving, en voor uitstel van een besluit over de toekomstige status."

En inmiddels leggen NAVO-functionarissen en Amerikaanse politici, welhaast dwangmatig, de schuld voor de Albanese provocaties in Mitrovica bij de Amerikaanse president Milosevic. Hetgeen, niet gehinderd door enige hang naar de werkelijkheid of de waarheid, en evenmin door enige drang tot gehoudenheid daartoe, onmiddellijk met grote gretigheid wordt overgenomen door de westerse media en hun reeks van commentatoren.

Aan iedereen die niet aan beide ogen geslagen is met blindheid manifesteert zich echter onmiddellijk dat het de Serviërs zijn, die in Mitrovica worden belaagd en aangevallen door Albanezen. En dat het dus de Albanezen zijn die hier de rol van actors vervullen, terwijl de Serviërs zich alleen maar, zo goed en zo kwaad als het gaat, verdedigen.
Hoe Milosevic er dan in zou kunnen slagen om de gebeurtenissen in Mitrovica te sturen, is een diep raadsel.
Daarvoor zou hij toch tenminste vat moeten hebben op de actors, de Albanezen dus, en die dan moeten kunnen manipuleren ! Hetgeen de onzinnigheid van deze 'analyse', dat Milosevic achter het geweld in Mitrovica zou zitten, voldoende aantoont.

Het gaat hier dan ook om een rituele bevestiging van Milosevic en zijn Serven als de schuld van alle onheil op de Balkan. Het oude vijandbeeld wordt zo nog eens bevestigd en op deze goedkope manier wordt bovendien ook nog eens de aandacht afgeleid van de onuitsprekelijke schuld die het het Westen zelf draagt voor de etnische zuivering in Kosovo.

De NRC schijnt niettemin zelf te geloven in de voorstelling van zaken van Milosevic als zondenbok voor het geweld in Mitrovica en schrijft op 25 februari 2000 in het eerder geciteerde artikel:

"Milosevic profiteert van het vacuüm van een ontbrekende duidelijke koers en van voldoende middelen. Hij probeert volgens westerse diplomaten van Mitrovica een Servische enclave te maken, dicht bij de Servische grens."

Ook William Pfaf, columnist van de International Herald Tribune, ziet de slagschaduw van president Milosevic al weer dreigend over Mitrovica hangen en de NRC is zo onder de indruk van diens analyse dat die op 9 maart 2000 ook in deze krant werd geplaatst. Pfaf begint aldus:

"De precaire situatie in het Noord-Kosovaarse stadje Mitrovica, dat nu in een Servisch en een etnisch Albanees deel is gesplitst, toont aan hoe miniem de kansen zijn dat de internationale gemeenschap in Kosovo een multi-etnisch bestuur zal weten te vestigen.
Net als in Bosnië in 1995 is de NAVO ook hier een oorlog begonnen om etnische zuiveringen (..) ongedaan te maken. Dit loffelijke streven stuitte van meet af aan op eindeloze problemen en frustraties, wat noopte tot de vraag hoe realistisch het was. Maar wat is het alternatief, ook uit een oogpunt van opportuniteit ?
De NAVO heeft de zone waarin Mitrovica ligt onder Frans bestuur geplaatst, in de veronderstelling dat de aanzienlijke Servische bevolking daar erop zou vertrouwen dat de Fransen hen zouden behoeden voor wraak van de Albanezen (..). De Fransen waren zo onverstandig toe te staan dat de Serviërs de stad in tweeën deelden."

Voor de Pfaf's in de wereld is dit inderdaad een vervelend probleem. Elders in Kosovo werden steden en dorpen namelijk niet verdeeld en worden de niet-Albanese minderheden gewoon verdreven of uitgeroeid, zodat bijna geheel Kosovo op slag gezuiverd werd van niet-Albanese 'elementen'. Problemen eenvoudig opgelost, nietwaar ?
Alleen Mitrovica ligt hier dwars.
Pfaf vervolgt:

"In het door Serviërs bevolkte noorden van de stad bleven geplunderde Albanese woningen en enkele geïsoleerde Albanese inwoners achter, in het door teruggekeerde Albanezen beheerste zuiden een aantal Serviërs."

In het wereldbeeld van Pfaf is dat niet zoals het hoort. Elders in Kosovo, buiten Mitrovica, zijn in hoodfzaak alleen nog maar Albanezen overgebleven, en deelt het UCK de lakens uit. En hier, in Mitrovica, wonen ook nog Serviërs, die er nota bene nog iets te vertellen hebben ook !
Pfaf gaat verder:

"Sindsdien doen NAVO-strijdkrachten alle moeite de Albanezen die hun eigendommen in het noorden opeisen te scheiden van bendes Serviërs die, op afstand

bestuurd vanuit Belgrado, hun deel van Mitrovica hebben gebarricadeerd met het doel zich te kantonneren en de uiteindelijke splitsing van heel Kosovo af te dwingen."

Pfaf houdt zijn vertrouwde wereldbeeld ook hier, onder de benarde omstandigheden van Mitrovica, recht overeind.
Het kent twee simpele peilers: a) de Serviërs zijn tuig en daarom worden twee of meer Serviërs door hem automatisch gepromoveerd tot een 'bende Serviërs'; en b) alle kwaad in de wereld wordt aangestuurd door Milosevic [vroeger was dat Saddam Hoessein, maar die is inmiddels 'uit'].

Verderop in het artikel komt Pfaf dan tot de kern van de zaak: een multi-etnische samenleving is eigenlijk teveel gevraagd, het zit er niet echt in:

**"De speciale vertegenwoordiger van de Verenigde Naties in Kosovo, Bernard Kouchner, erkent dat de Servische en Albanese populaties in Kosovo, na wat hun is overkomen sinds 1989 (...) waarschijnlijk 'inderdaad een poos lang liever gescheiden zullen willen leven'. Maar, zo betoogt hij, 'de geschiedenis leert dat verdeelde steden en verdeelde gemeenschappen zich uiteindelijk herenigen'.
Deze uitspraak is slechts gedeeltelijk waar als het gaat over de 19e en 20ste eeuw, de periode waarin het nationaal bewustzijn en het moderne nationalisme tot volle wasdom zijn gekomen in de regio's die voorheen deel uitmaakten van het Habsburgse en het Ottomaanse rijk.
Het lijkt een fundamenteel principe, of gewoon een realistisch standpunt, dat mensen met een gemeenschappelijke culturele achtergrond het recht moeten hebben hun eigen staat te vormen."**

Pfaf wil zich daar wel sterk voor maken. Dat de Albanezen in Kosovo een eigen etnisch zuivere staat kunnen gaan vormen. **Niet** de andere bevolkingsgroepen van Kosovo met hun eigen 'gemeeenschappelijke culturele achtergrond' natuurlijk! Die moeten gewoon wegwezen. Amerika heeft er geen belang bij dat **die** ook allemaal 'het recht op een eigen staat' zouden effectueren. Dat recht geldt alleen waar dat in het belang is van de Verenigde Staten.
Verderop stelt Pfaf dan:

"Het besluit van de internationale gemeenschap om in Kosovo en Bosnië multi-etnische samenlevingen te vestigen was uitermate ambitieus, ambitieuzer dan de meesten wilden toegeven (of zelfs beseften) toen het werd genomen."

In het verwrongen wereldbeeld van Pfaf is het dus 'de internationale gemeenschap' die 'besloten' zou hebben om van Kosovo een multi-etnische samenleving te maken.
Een buitengewoon curieuze waarneming !
Kosovo vormde al eeuwen een gemeenschap van tientallen volkeren, voordat 'de internationale gemeenschap' - Pfaf bedoelt

hier gewoon het Westen onder leiding van Amerika - zich met Joegoslavië en Kosovo begon te bemoeien.
En juist sinds die 'internationale gemeenschap' besloten heeft om zich met Kosovo te gaan bemoeien, blijft er daar van een multi-etnische samenleving niets meer over. Onder de handen van die 'internationale gemeenschap' verwordt Kosovo in een hoog tempo tot een volstrekt mono-etnische samenleving.

Maar de intentie van deze woorden is duidelijk: als het zo is dat 'de internationale gemeenschap' **besloten** heeft om in Kosovo een multi-etnische samenleving te vestigen, dan kan zo'n **besluit** natuurlijk ook weer ongedaan gemaakt worden. En is er in elk geval reden genoeg om dat **besluit** in de toekomst eens grondig in heroverweging te nemen.
Pfaf en zijn collega-commentatoren over de gehele westerse wereld zullen er persoonlijk zorg voor dragen dat daar met spoed naar toe gewerkt wordt.

Dat het multi-etnische karakter van Kosovo niet berust op een **besluit** van Amerika c.s., maar een historisch gegeven vormt, en dat Amerika c.s. dus dan ook allerminst een dergelijk non - existent besluit kunnen herzien, is voor Pfaf irrelevant. Evenzeer als het feitelijke en voor iedereen constateerbare gegeven dat 'de internationale gemeenschap' helemaal niet bezig is met in Kosovo een multi-etnische gemeenschap te vestigen. Maar juist met deze in hoog tempo te vernietigen.

7.23. Nogmaals de verborgen agenda van het Westen: een etnisch zuiver en stabiel gebied binnen de westerse invloedssfeer

Uiteindelijk zullen de westerse machthebbers en hun media-commentatoren als 'oplossing' op de agenda zetten een smetteloos van alle niet-Albanese elementen gezuiverd Kosovo, als onderdeel van een Groot-Albanië. Zodat in dit nieuwe onder westerse invloedssfeer gebrachte gebiedsdeel van de Balkan een door het Westen gewenste stabiliteit kan ontstaan.

Waaruit dan honderdduizenden mensen van allerlei niet-Albanese bevolkingsgroepen op gewelddadige wijze **definitief** verdreven zullen zijn.
Zonder dat **welke westerse politicus dan ook** zich om hun totale ontrechting nog op enigerlei wijze druk zal maken, evenmin als **welke westerse commentator** dan ook.

Wat zegt u, dat komt u onvoorstelbaar en ongerijmd voor, we stáán hier in het Westen toch immers voor de mensenrechten ? Integendeel, de precedenten liggen voor het oprapen.
Wie maakt zich in het Westen nog druk over de honderdduizenden uit Kosovo verdreven niet-Albanezen ? Wie bekommert zich om het lot van de meer dan honderdduizend zigeuners die zich daaronder bevinden ? Wie weet überhaupt waar zij leven ? Wie betooont enige betrokkenheid bij het lot van de 300.000 Serviërs die uit de Krajina werden verjaagd ? Wie houdt zich bezig met de overige honderdduizenden Serviërs die elders uit Kroatië werden verdreven ?

Wie betoont enige betrokkenheid bij het lot van de miljoenen van hun grondgebied verdreven Palestijnen ? Wie heeft te doen met het lot van de meer dan een miljoen bruut uit hun woonstreken in Oost-Turkije verjaagde Koerden ?
En zo zou nog wel bladzijden-lang doorgegaan kunnen worden.

Als de westerse machthebbers en hun media-paladijnen het niet politiek opportuun vinden om rond welk grootschalig vluchtelingenprobleem dan ook, met behulp van een intensieve mediacovering, een diarrhee van emoties te creëren, dan zorgen zij er eenvoudig voor dat de aandacht hiervoor wordt afgedempt. Dat maakt elke humanitaire catastrofe dan binnen de kortste keren tot een non-issue. Waardoor deze volledig uit beeld verdwijnt.
Zo sterk is de macht van de media.

Zodra dan ook de publieke opinie, middels een intensieve media-campagne, zal zijn overtuigd van wat zal worden aangeduid als 'de onvermijdelijkheid van een politieke herschikking op de Balkan' is de enorme tol in menselijk lijden van de honderdduizenden vluchtelingen, die van deze nieuwe westerse schoftenstreek tot het vestigen van een Groot-Albanië het gevolg zal zijn, wel het geringste probleem waarmee de westerse machthebbers dan te rekenen zullen hebben.
De media zullen dan wel zorgen voor een emotionele constipatie van het grote publiek tegenover de honderdduizenden slachtoffers daarvan.
Waarvan de meeste trouwens **nu** al gemaakt zijn. Zonder dat iemand daar wakker van ligt.
Hetgeen de juistheid van deze analyse alleen maar bevestigt.

Die machtigen der aarde die op 5 juni 1999 in het Portugese Penha Longa bijeen kwamen in de aldaar gehouden Bilderbergconferentie, betoonden zich geporteerd voor de vorming van een Groot-Albanië. Volgend op het toen nog alleen op de agenda prijkende, maar inmiddels gerealiseerd zijnde tot een westers protectoraat maken van Kosovo.
Ook de afscheuring van de Vojvodina van Joegoslavië en de terugkeer daarvan tot Hongarije werd daar door de aldaar verzamelde Bilderbergers op de agenda gezet.

De editie van februari 2000 van het prominente Amerikaanse tijdschrift National Geografic open slaand, wordt men geconfronteerd met een kaart van de Balkan waarin Groot-Albanië al in duidelijke kleuren is ingetekend. Weliswaar voorlopig alleen als 'taalkundige' eenheid, maar wel als zodanig prominent in beeld gebracht. Alsof het - ook voor National Geografic - volstrekt irrelevant is dat daar honderdduizenden mensen wonen - of althans thuis horen - die **niet** Albanees-sprekend zijn.

7.24. Westerse politiek van militaire interventie nimmer in de historie ingegeven door humanitaire overwegingen

Er is nog een zesde reden waarom dit, onder Amerikaanse militaire leiding gepleegde, oorlogsgeweld niets met welke humanitaire pretentie dan ook uitstaande kan hebben.
En wel het eenvoudige feit dat de na-oorlogse buitenlandse politiek van de Verenigde Staten **nimmer** ingegeven is geweest door welke overweging van humanitaire aard dan ook.

En er is geen reden dat dit plotseling anders geworden zou zijn.

Werkelijk niets wijst immers op zo'n plotselinge discontinuiteit in het Amerikaanse buitenlandse beleid. Ondanks de toenemende rethoriek dat het buitenlandse beleid steeds meer om mensenrechten zou gaan en de steeds verfijndere media-manipulaties dat dit alles ook echt in de buitenlandse politiek zou worden nagestreefd. En ondanks de steeds toenemende behoefte in het Westen om onze politiek jegens de rest van de wereld daadwerkelijk als ethisch geinspireerd te willen ervaren.

Voor een goed beschouwer is het immers al spoedig duidelijk dat thema's als "mensenrechten" en "ethische buitenlandse politiek" de nieuwe speeltjes zijn in het spel van realpolitik en machtspolitiek, dat gewoon door gaat. En dat de grenzen van een door dergelijke overwegingen ingegeven politiek precies daar liggen, waar zij voor werkelijke politieke belangen een sta-in-de-weg vormen. En die grenzen zijn meestal zeer snel in zicht.

In "The Kosovo/NATO Conflict - Questions and Answers" schreven Michael Albert en Stephen R. King onder meer:

> "Is the U.S. motivated by humanitarianism in the Balkans ?
> No. But how do we prove such a claim ? Suppose the U.S is motivated to wage war and drop bombs in this instance by humanitarian concerns. If so, that would mean that concern for the plight of oppressed minorities and populations ranked very high in U.S. policy-making calculations. We would than expect, if follows, that in any case where large populations are suffering horrible repression Washington would try to intervene to stop repression.
>
> Now consider the reverse claim that U.S. foreign policy is never motivated by concern for the well being of local constituencies, but will only opportunistically use related rhetoric for rationalization purposes when possible.
> If this were true, in contrast, we would expect that de U.S. would intervene in the affairs of other countries only to serve domestic elites in the U.S. or to aid local elites in other countries on behalf of U.S. elites, or perhaps to influence or enhance policies undertaken by other countries thought to

benefit U.S. government and elite interests - but with the human costs to victims playing virtually no role in the calculations.

Now look at the evidence.
Before World War II, for example, the United States could have admitted many Jews fleeing from Hitlers's Germany; it did not.
During World War II, the United States could have bombed the death camp Auschwitz, slowing down the Nazi killing machine; it did not.
When hundreds of thousands of people were slaughtered in Indonesia in 1965, the killers were cheered on by the U.S. government, who even provided lists of communists to exterminate.
When the Pakistani army began slaughtering and raping hundreds of thousands of Bengalis in 1971, sending millions on exile, U.S. policy was to (in Kissingers's words) "tilt in favor of Pakistan".
When Indonesia invaded East Timor, leading to the death of one third of the population, it received weapons and diplomatic support from Washington.
When the Khmer Rouge was responsible for monstrous killings in Cambodia, the United States encouraged China to aid the Khmer Rouge and provided covert aid of its own.
When the government of Guatemala killed 200.000 people in the 1980s, it was with United States aid and encouragement.
When upwards of a half million people, mostly members of the Tutsi minority, were exterminated in Rwanda in 1994, the Clinton administration demanded that a UN already on the scene to be reduced and obstructed efforts to save lives, even failing to appply diplomatic pressure against the killers.

Investigation of all these cases and many more - the Turkish treatment of Kurds in Turkey, for example - reveals a consistent pattern, which has nothing to do with concerns for repressed populations and everything to do with calculations of U.S. elite and geo-political interests.
In every case policy would have been roughly opposite to what took place, if there had been humanitarian concerns. There weren't and there aren't.

En Richard Becker schreef in "Globalization, Militarism and the US/NATO war against Yugoslavia":

"Washington and NATO launched a war against Yugoslavia for the same reasons the U.S. army invaded Cuba, Puerto Rico and the Philippines in 1898. They want to dominate Central and Eastern Europe. They don't care about the lives of any of the peoples of Yugoslavia any more than they cared about the lives of the peoples of Cuba, Puerto Rico or the Philippines a hundred years ago.

Just since World War II, Washington had fought the Korean War, overthrown the elected governments of Guatemala, Iran, Chile, Indonesia; fought wars against the peoples of Central America; invaded Lebanon; carried out a genocidal war in Indochina, in wich millions of Vietnamese, Cambodians, Laotians and more than 50.000 U.S. troops died; and enforced an economic blockade against Iraq, that has taken the lives of more than a million and a half people, half of them children under the age of 5.

Given this horrific and bloody record, are we to believe President Clinton or Madeleine Albright or Gen. Wesley Clark on certain days wake up in he morning and say: "Human righst are being threatened somemwhere in the world - we must act !" No, of course not; it's ludicrous to think so."

En de beroemde toneelschrijver Harold Pinter stelde het in een toespraak voor het congres van de Confederation of Analytical Psychologists op 25 juni 1999 in Londen aldus:

"There is indeed a breathtaking discrepancy between, let us say, US government language and US government action. The Unites States has exercised a sustained, systematic and clinical manipulation of power world-wide since the end of the latest World War, while masquerading as a force for universal good. Or to put it another way, pretending to be the world's Dad. It's a brilliant - even witty - stratagem and in fact has been remarkably succesful.
But in 1948 George Kennan, head of the US State department set out the ground rules for US foreign policy in a 'top secret' internal document. He said: "We will have to dispense with all sentimentaliity and day dreaming and our attention will have to be concentreted everywhere on our immediate national objectives. We should cease to talk about vague and unreal objectives such as human rights, the raising of living standards and democratisation. The day is not far off when we will have to deal in straight power concepts. The less we are hampered by idealistic slogans the better".
Kennan was a very unusual man. He told the truth.

I believe that the United States, so often described - mostly by itself - as the bastion of democracy, freedom and Christian values, for so long accepted as leader of the 'free world', is in fact en has in fact been for a very long time, a profoundly dangerous and agressive force, contemptuous of international law, indifferent to the fate of millions of people who suffer from its actions, dismissive of dissent or criticism, concerned only to maintain its economic power, ready at the drop of a hat to protect that power by military means, hypocritical, brutal, ruthless and unswerving.
But US foreign policy has always been remarkably consistent and entirely logical.

It's also extremely simple. 'The free market must prevail, big business must be free to do business and nobody - but nobody - can get in the way of that'.

NATO is America's missile. As I think I indicated earlier, I find nothing intrinsically surprising in what is essentially an American action.
There are plenty of precedents.
The US did tremendous damage to Iraq in the Gulf War, did it again last December and is still doing it. Earlier this year it destroyed a pharmaceutical factory in Khartoum, declaring that chemical wapons were made there. They were not. Baby powder was. Sudan asked the United Nations to set up an international enquiry into the bombing. The United States prevented this enquiry from taking place. All this goes back a very long way. The US invaded Panama in 1990, Grenada in 1983, the Dominican Republic in 1965. It destabilised and brought down democratically elected governments in Guatamala, Chile, Greece and Haïti, all acts entirely outside the parameters of international law. It had supported, subsidised and in a number of cases engendered every right-wing dictatorship in the world since 1945. I refer again to Guatemala, Greece, Chile and Haïti. Add to these Indonesia, Uruguay, The Philippines, Brazil, Paraguay, Turkey, El Salvador for example. Hundreds upon hundreds of thousands op people have been murdered by these regimes, but the money, the resources, the equipment (all kinds), the advice, the moral support as it were, has come from successive US administrations.
In 1975 Kissinger and Ford gave a nod to the Indonesian government to invade East Timor. 200.000 East Timorese people, a third of the population, were murdered. The West has maintained a very active business relationship with Indonesia ever since. The arms trade has flourished. Israël's oppression of the Palestinian people continues, while Israëli settlement of the West Bank goes on, in contravention of International Agreements and UN Resolutions.

The devastations the US inflicted upon Vietnam, Laos, Cambodia, the use of napalm, agent orange, was a remorseless, savage systematic course of destruction, wich however failed to destroy the spirit of the Vietnamese people. When the US was defeated, it at once set out to starve the country by way of trade embargo. Its covert action against Nicaragua was declared by the International Court of Justice in The Hague in 1986 to be in clear breach of international law. The US dismissed this judgment, saying it regarded its actions as outside the jurisdiction of any international court. Over the last six years the United Nations had passed six resolutions with overwhelming majorities (at the last one only Israël voting with the US) demanding that the US stop its embargo on Cuba.

The US has ignored all of them.
There are many brutal dictators. But the brutality of Clinton (and of course Blair) is insidious, since it hides behind sanctimony and the rhetoric of maral outrage."

Welhaast van jaar tot jaar kan deze lijst met Amerikaanse wandaden worden uitgebreid.
Half februari 2000 werd bekend dat het Amerikaanse Congres op het punt stond 3.5 miljard dollar vrij te maken voor wapenhulp aan Colombia. Inmiddels is het besluit daartoe genomen en is met de uitvoering hiervan een begin gemaakt.
Het doel hiervan is zogenaamd om de drugshandel daar te bestrijden, maar in feite gaat het erom de oorlog tegen de FARC te intensiveren, de linkse guerrilla die zeer succesvol is en inmiddels grote delen van het land onder controle heeft.
Amerika heeft namelijk vastgesteld dat de FARC en drugshandel één pot nat zouden zijn.

Een Latijns Amerika-correspondent meldde op 18 februari 2000 op de radio dat het de bedoeling is om grote gebieden in het zuiden van Colombia, waar de guerrilla de baas is, geheel te ontvolken. Om zo de guerrilla's uit te roken. Daarbij dient men zich te realiseren dat er inmiddels al 2 miljoen ontheemden in Colombia zijn.

Diezelfde correspondent maakte bekend dat de Verenigde Staten maandenlang bij de verschillende regeringen van Latijns Amerika de deuren heeft platgelopen, in een poging om te komen tot een Latijns Amerikaanse inverventiemacht, die in Colombia zou kunnen worden ingezet tegen de FARC. De bedoeling zou dan zijn dat deze landen de daarvoor benodigde grondtroepen zouden leveren en dat Amerika zich dan 'low profile' op de achtergrond zou houden.
In de praktijk wil dat, geheel in lijn met de traditie van het laatste decennium, dan dus waarschijnlijk zeggen, dat de Amerikanen zich voorstellen om hoog vanuit de lucht bombardementen uit te voeren in Colombia. Zonder risico's op Amerikaanse slachtoffers. Terwijl het sterven op de grond, in militaire confrontaties met de FARC, dan aan de Zuid-Amerikaanse eenheden wordt overgelaten.

Vooralsnog schijnen de Latijns-Amerikaanse regeringen er weinig te voelen om zich voor dit Amerikaanse plan te lenen. Maar niettemin staat nu al vast dat, met behulp van Amerikaans wapentuig, binnenkort vele honderdduizenden Colombianen extra in dat land op de vlucht zullen worden gedreven.

Op voorhand is al duidelijk dat, als de westerse plurifirmiteit van media in de toekomst al melding zal maken van de door het Amerikaanse optreden met zekerheid te verwachten honderdduizenden extra doden en doden en extra vluchtelingen in Colombia, dit met piepkleine lettertjes zal zijn. In de uiterste marge van het nieuws !

Eind februari 2000 ging ook de geschreven pers hier nader op in. Natuurlijk niet prominent en niet in emotionerende bewoordingen waarin over vermeende Servische misdaden wordt bericht,

maar op de binnenpagina's en in zogenaamd neutrale termen. Per slot van rekening betreft het hier Amerikaanse beestachtigheden; en dus beestachtigheden van een bondgenoot. Dat noopt op z'n minst tot terughoudendheid in de berichtgeving, als het al niet dood te zwijgen valt.

Op 24 februari 2000 maakte de NRC melding van nieuwe vormen van samenwerking tussen de rechtse paramilitaire doodseskaders van Carlos Castano en het reguliere Columbiaanse leger en berichtte verder:

> "De samenwerking tussen het reguliere leger en de 'koppensnellers' van Castano is een nationale strategie, die in de hoogste legerechelons wordt bepaald. De samenwerking bestaat uit het leveren van informatie, wapens, manschappen en helikopters aan de paramilitairen. Leger en paramilitairen plannen samen het vermoorden van activisten voor de rechten van de mens en massaslachtingen op boeren.
> (...)
> Volgens Human Rights Watch wordt 78 procent van de schendingen in Colombia gepleegd door rechtse paramilitairen. Alleen al afgelopen week werden 56 ongewapende burgers door hen vermoord. "De paramilitairen dansten en dronken, terwijl ze tenminste 28 dorpelingen martelden en op een tafel op het basketbalveld onthoofdden", vertelde onderzoeksrechter Pablo Gonzélez gisteren over een paramilitaire slachtpartij in het Noord-Colombiaanse El Salgado.
> In het noordelijke Ovejas werden vrijdag nog eens 23 boeren vermoord. De boeren werden voor de ogen van hun vrouwen en kindrren op het dorpsplein onthoofd. Daarna werden hun huizen in brand gestoken.
> Doel van de paramilitairen is de bevolking op de vlucht jagen om de basis voor de linkse guerrillastrijders weg te nemen. "We halen het water uit de zee om de vis te vangen", zegt Carlos Castano over zijn strategie van territoriale zuivering.
> Er zijn op dit moment 1,5 miljoen binnenlandse vluchtelingen in Colombia. "Elk uur worden er zeven families gedwongen hun huis te ontvluchten", stelde de Colombiaanse vluchtelingenorganisatie Codhes gisteren. Het afgelopen jaar werden 290.000 mensen op de vlucht gejaagd, volgens Codhes vooral door paramilitairen. De organisatie onthulde dat de Amerikanen met hun militaire hulpoperatie komend jaar rekening houden met 150.000 vluchtelingen extra. Die informatie zou komen van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken. In het hulppakket van de VS wordt slechts geld uitgetrokken voor tienduizend vluchtelingen.
> (...)
> Het hulppakket, dat volgende week door het Amerikaanse Congres wordt goedgekeurd, bestaat deels uit de schenking van in totaal 63 gevechtshelikopters van het type Black Hawk en Huey, nachtkijkers en infrarood-artillerie. Amerikaanse experts zullen ook twee nieuwe 'elite-bataljons' trainen, die begin

volgens jaar het door de linkse guerrilla gedomineerde zuiden van Colombia moeten binnenvallen. Een deel van het geld is uitgetrokken voor de 'hervestiging' van tienduizend burgers die van hun grond verdreven zullen worden. Zij zullen zich voegen bij de 1,5 miljoen binnenlandse vluchtelingen die Colombia al rijk is.
(...)
Vorig jaar werden de militaire uitgaven voor Colombia (300 miljoen dollar) alleen nog overtroffen door die aan het Midden-Oosten. Op dit moment zijn er in Colombia ongeveer 300 Amerikaanse militaire experts en twee speciale eenheden. Officieel heten deze eenheden nog steeds 'anti-drugs bataljons'. Maar ook Amerikaanse officials geven toe dat er geen onderscheid meer bestaat tussen strijd tegen drugs en strijd tegen de guerrilla.
Afgelopen juni zette de Amerikaanse regering de volgende stap: informatie van de Amerikanen over bewegingen van de guerrilla worden doorgespeeld aan het Colombiaanse leger. Een deel daarvan wordt verzameld door Amerikaanse vliegtuigen die opstijgen vanaf de Nederlandse Antillen."

Het komt er dus op neer dat de Verenigde Staten als officiële, en breeduit door het Amerikaanse Congres gesteunde, doelstelling hanteren het ontvolken van een groot deel van Colombia. Terwijl miljoenen mensen in Colombia met Amerikaans wapentuig, met door Amerika getrainde en bewapende legereenheden en door Amerika gesteunde rechtse moordenaarsbendes op de vlucht worden gedreven, trekt de Verenigde Staten geld uit om 10.000 van hen elders onderdak te brengen.
Het Koninkrijk der Nederlanden verleent aan deze genocide hand- en spandiensten, door militaire vluchten vanaf grondgebied van het Koninkrijk toe te staan.

Bij deze door Verenigde Staten mogelijk gemaakte genocide op het Colombiaanse volk, blijkt uit de hulp die Amerika toch maar weer bereid is te geven aan tenminste een paar van de honderdduizenen gezinnen waarvan de verdrijving door Amerika wordt beoogd en ook door Amerika mogelijk zal worden gemaakt, opnieuw maar weer eens hoe onuitsprekelijk humanitair de Verenigde Staten is.
Dit is waarlijk een humanitaire model-oorlog, waarvoor niets dan lof denkbaar is !

Dit keer, bij deze oorlog tegen het Colombiaanse volk, blijft de NRC, anders dan bij de oorlog tegen het Joegoslavische volk, in gebreke om de Amerikanen openlijk lof toe te zwaaien voor deze onbaatzuchtige humanitaire militaire interventie!

Trouw, de nationale huilebalk onder de Nederlandse kranten als het gaat om vermeend onrecht tegen Albanese Kosovaren, is wel te porren voor enig enthousiasme voor een Amerikaanse geweldaadje meer of minder, en begint zijn beschouwinkje op 26 februari 2000 over dit onderwerp met:

> "Zijn jongens zorgen voor wat vuurwerk in de Zuid-Colombiaanse jungle. Granaten vliegen de bomen in, een black Hawk-helicopter schiet een raket af. Na de 'oefening' wenst het opperhoofd van de Amerikaanse drugsbestrijding, generaal b.d. en Vietnamheld Barry McCaffrey, het kersverse Colombiaanse bataljon voor de ogen van de internationale pers sterkte in de strijd. Die moet de door de Amerikanen getrainde en uitgeruste eenheid van 950 man aangaan met de Colombiaanse drugsmaffia.",

vermeldt halverwege dat die wat wereldvreemde Democraten in Amerika zich, zoals Trouw dat uitdrukt, wat druk zouden maken over de mensenrechten:

> "Democraten maakten zich vooral druk over een nieuw rapport van Human Rights Watch, dat de innige banden tussen het Colombiaanse leger en rechtse doodseskaders onthult.",

en rondt deze parel van verslaggeving ("Trouw - misschien wel de beste krant van Nederland !") dan als volgt af:

> "McCaffrey doet zijn best die zorgen weg te wuiven (..). En zijn Rambo's voegt hij toe: "Let op de mensenrechten, jongens."

Hoewel ook Trouw wel weet dat de Amerikanen gelukkig pal zullen staan voor de mensenrechten - in Colombia evengoed als dat in Joegoslavië het geval was ! - is deze krant niettemin altijd bij de hand als het onverhoeds mis zou gaan. Er zal daar dan zeker, zonder aanziens des persoons, door Trouw aandacht aan geschonken worden. Als daar tenmniste, temidden van de noodzakelijke berichtgeving over de niet aflatende reeksen van Servische misdaden, nog ergens een gaatje in de kolommen voor te vinden zal zijn. Gezien de ruimte die daar permanent voor nodig is, is de kans hierop helaas wat klein.

Welk land zal overigens, bijvoorbeeld tijdens een buitenlands bezoek, als eerste durven overgaan tot arrestatie en berechting van de zittende Amerikaanse President ? Of desnoods eerst maar eens, om te beginnen, van enige Amerikaanse oud-President ? Dit wegens de ontelbare grove schendingen van de mensenrechten, dag in dag uit, door de Verenigde Staten onophoudelijk overal ter wereld gepleegd.
Pinochet was niet meer dan een onderaannemertje van de toenmalige Amerikaanse President en verantwoordelijk voor nog niet een fractie van de misdrijven tegen de mensenrechten, waaraan de President van de Verenigde Staten zich doorlopend achteloos schuldig maakt.

7.25. Het prestige van de NAVO als argument voor de oorlog

Een zevende reden waarom de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië niets met welke humanitaire pretentie dan ook te maken kan hebben, is de voortdurend weer in commmentaren in de pers en

media beleden noodzaak dat deze oorlog, zodra deze begonnen was, niet meer kon worden afgeblazen omdat de NAVO het zich nu eenmaal niet kon permitteren om met minder dan een overwinning genoegen te nemen. Dat zou immers het prestige van het bondgenootschap onherstelbare schade hebben toegebracht.

Zo schreef Hofland van de NRC in een commentaar op 16 februari 2000:

> **"Het enige dat na 24 maart als een paal boven water stond, was dat de NAVO de oorlog niet mocht verliezen en niet kon verliezen, en dus werd de oorlog voortgezet, wat tot toenemende onenigheid in het NAVO-hoofdkwartier leidde."**

Sommige commentatoren gaan daarin nog een stap verder en stellen dat zelfs al na de dreigementen die de NAVO had geuit, er al geen terugweg meer bestond en oorlogvoeren de enige optie was die overbleef toen de Joegosolavische autoriteiten niet voetstoots accoord gingen met de door de NAVO geëiste bezetting van Kosovo. Alle andere opties waren, zo heet het dan, daarmee achterhaald, omdat de geloofwaardigheid van de NAVO daarmee op het spel stond.

Wat het gaan voeren van een oorlog, of de voortzetting daarvan, om redenen van geloofwaardigheid en prestige van de NAVO van doen zouden kunnen hebben met welke humanitaire bekommernis dan ook, is natuurlijk een diep raadsel.
Ook dit onderstreept alleen maar de onverbiddelijke conclusie dat ook deze oorlog, zoals te doen gebruikelijk met oorlogen, puur werd gevoerd om redenen van machtspolitiek.

7.26. Vooraanstaande 'opinion leaders' zeggen het zelf: de oorlog had niks met humanitaire bedoelingen te maken

Het was Henry Kissinger, die zich begin juli 1999 op doorreis naar Warschau om het verschijnen van het volgende deel van zijn memoires op te luisteren, opnieuw liet interviewen door The Daily Telegraph over Kosovo.
Zoals de NRC van 7 juli 1999 meldt, fulmineerde hij daarin, doelend op de Amerikaanse president Clinton en de Britse premier Blair, nog eens tegen het feit hoe met:

> **"weerzinwekkende zelfingenomenheid een ontduiker van de dienstplicht en een voormalig Ban-de-bom-ijveraar het publiek nu een nieuw soort oorlog voorschotelen: de morele, de humanitaire oorlog."**

En tot slot zegt Kissinger in dit interview:

> **"Ik maak bezwaar tegen staatslieden die beweren dat ze een nieuw concept van oorlog voeren hebben uitgevonden en dat in de voorafgaande eeuwen de lakens zijn uitgedeeld door mensen die van dit licht verstoken waren gebleven."**

De schrijver van dit artikel in de NRC, Hofland, voegt daaraan toe dat hij:

> **"(..) de weerzin van Kissinger (kan) begrijpen: tegen het vertoon van humanitaire vroomheid der beide staatslieden - dat is een kwestie van smaak - en tegen de aanspraken van Clinton op de inauguratie van een nieuw tijdperk van oorlog voeren, waarmee feitelijk niets minder dan een revolutie in de wereldgeschiedenis tot stand zou zijn gebracht.**
> **Mij lijkt dit zoveelste nieuwe tijdperk eerder een vondst van de speechwriters in het Witte Huis en Downing Street 10 die vooruitkijken naar de volgende verkiezingen.**
> **Natuurlijk was de oorlog om Kosovo geen humanitaire oorlog. Het ging (en het gaat er nog steeds om) het oude Joegoslavië in zijn geheel binnen het moderne Europa van na de Koude Oorlog te brengen."**

Afgezien van dat laatste - dat "binnenbrengen" van Joegoslavië in "het moderne Europa": blijkbaar moet de nieuwe bewoner eerst worden doodgemept voordat hij, als lijk, eventueel de drempel van het nieuwe huis Europa zou worden overgedragen - is dit natuurlijk geheel correct.
Humanitaire waarden zijn de vlag die de lading, machtspolitieke belangen, moeten dekken.

En in een ander commentaar in de NRC van 16 februari 2000 schreef Hofland:

> **"Ethische overwegingen op zichzelf zijn geen grondslag voor politiek en oorlog, beide al heel lang 'de kunst van het mogelijke'. Daarom zal de eerste humanitaire oorlog waarschijnlijk wel de laatste zijn. Het begrip hoort niet in het handboek van de politiek."**

Hofland behoort tot het in het Westen wijdverbreide slag van commentatoren dat enerzijds zeer wel inziet dat de humanitaire pretenties van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië alleen maar een propaganda-verhaal is, maar anderzijds toch voortdurend ook over deze oorlog blijft schrijven als zou het inderdaad om een humanitaire operatie zijn gegaan.

Deels zal dat een weerspiegeling zijn van hun eigen gespletenheid in deze kwestie. Zoals ook bij de hierboven geciteerde commentator van Trouw, Koch, het geval is, weten zij **rationeel** wel dat deze NAVO-oorlog volstrekt niet deugde, maar weigeren zij eenvoudig uit te gaan van de kwade trouw van de leidende westerse politici, die deze oorlog hebben gearrangeerd. En kunnen zij dus deze wetenschap **gevoelsmatig** eigenlijk niet aan. Dat dwingt hen te blijven denken en schrijven binnen het keurslijf van wat zij zelf al als propaganda hebben ontmaskerd.

Deels zal de oorzaak van deze ernstige vorm van schizofrenie gezocht moeten worden in hun loyaliteit tegenover het westerse systeem, dat hen heeft voortgebracht,

en waarvan zij de waarden onderschrijven en gewend zijn uit te dragen.
En dat dan ook automatisch de koers van hun pennen bepaalt.
Ook voor hen geldt als uiteindelijke - impliciete en innerlijke - directive dat een kritische houding natuurlijk wordt verondersteld, maar niet daar waar de waarden van het systeem zelf in discussie dreigen te komen.
Dan komt ook hun eigen identiteit, die met het westerse systeem en zijn belangrijke vertegenwoordigers verweven is, immers in het gedrang.

Deels zal het komen omdat je, als westers commentator, alleen maar een 'case' hebt, zolang je 'goed' en 'kwaad' kunt profileren.
Als 'wij', in het Westen dan de 'goeden' zijn - en dat zijn we, althans in laatste instantie, per definitie - dan **moet** ons oorlogsgeweld, eveneens per definitie, toch wel "humanitair" van tint zijn.
En dan **moeten** trouwens die anderen wel 'de slechten' zijn. Of in elk geval in de commentaren als zodanig geprofileerd worden.
De meeste commantatoren volgen dan ook dat stramien. De Serviers worden voorgesteld als zó slecht, dat eigenlijk alles wat het Westen daartegen onderneemt bij voorbaat al als 'goed' kan gelden, hoe barbaars ook.

Deels zal die gespletenheid van een groot deel van de westerse commentatoren, die in hun kolommen naar buiten komt, fungeren als een soort overstort van hun private agressie en van de collectieve agressie waarvan ons westerse systeem en zijn individuen bol staan.
Als **'zij'** het zo bont maakten dat **'wij'** wel genoodzaakt waren om een oorlog op hen los te laten, dan hebben ze ons daarmee het volste recht verschaft om eens ongehoord gewelddadig tegen hen uit te halen. En zo doen we dat dan ook.

Deels zal het ook gewoon een kwestie zijn van gebrek aan geestelijke moed. Of minder omfloersd: van ordinaire lafheid.
Per slot van rekening zien de hoofdredactie en de concernleiding niet graag dat je als commentator al te veel afstand neemt van de 'mainstream'. Om maar te zwijgen van het lezerspubliek, dat het eigenlijk - diep in hun hart - niet genoeg zwart/wit kan zijn.
Wat zal je je, als broodschrijver, daartegen verzetten ?
Temeer daar je immers je naam als kritisch commentator alweer voldoende hebt veilig gesteld door toch maar duidelijk te maken dat je die humanitaire praatjes eigenlijk niet gelooft !
Dat is toch al op voldoende op de rand van het qua kritiek toelaatbare ?

Zo'n commentaar, waarin enerzijds blijk van wordt gegegeven van een parmantig 'je kunt mij niet voor de gek houden, want van humanitaire bedoelingen is natuurlijk geen sprake', en tegelijkertijd voortdurend wordt gegoocheld met een humanitair begrippenkader als verklaring en rechtvaardiging van de oorlog, was ook aan te treffen in de NRC van 23 december 1999, van de hand van oud-generaal A.J. van Vuren.

Daarmee zoekt en vindt ook van Vuren aansluiting bij deze collectieve schizofrenie, waartoe westerse commentatoren het ten hoogste vermogen te schoppen, als zij hun 'kritische zin' willen laten spreken. Hij schrijft in dit verband:

> "In werkelijkheid hebben ook westerse landen niet zo veel over voor mensenrechten, het gaat vooral om nationale belangen en de belangen van regeerders.
> (...)
> Hoewel het dus in de praktijk vooral gaat om belangen is het evenzeer gebruik dat nooit openlijk te zeggen. En dus wordt bijvoorbeeld de naleving van mensenrechten op de voorgrond geplaatst omdat dat beter in het gehoor ligt.
> (...)
> Wie praat er nu nog over over die nieuwe wereldorde? Kortom, er zullen altijd redenen te bedenken zijn om militaire interventie te rechtaardigen en humanitaire redenen zijn maar één mogelijkheid uit een breed scala.
> Naar analogie probeerde minister De Grave in zijn defensie nota nog even op de golf van medemenselijkheid mee te liften: "De regering [..] stelt uiteindelijk humaniteit boven soevereiniteit". Terecht wijst Scheffer op het potsierlijke intrekken van deze zin terwijl de redenering die ertoe leidt in de defensienota blijft staan.
> Humanitaire interventies worden trouwens niet in Den Haag bepaald maar in Washington. De Amerikaanse president zal zich weinig gelegen laten liggen aan de nog door het Nederlandse kabinet te ontwikkelen criteria voor toetsing van humanitaire interventie. De criteria die hij hanteert zijn verontwaardiging in de media, schokkende beelden op televisie, economische belangen, kans op Amerikaanse verliezen en politieke solidariteit van bondgenoten (de Europese militaire inbreng deed er minder toe). Dat verklaart waarom interventie omwille van de mensenrechten in Tsjetsjenië en Tibet is uitgesloten. Alleen kleine, geïsoleerde, zwakke landen zoals Servië lopen die kans."

Van Vuren vindt het best dat alleen zwakke landen, en hun bevolkingen, het risico lopen om onder de quasi-humanitaire aandacht van het Westen verpletterd te worden. Daarmee geeft hij aan wat voor een morele reus hij is. Van dezelfde morele reuzen-statuur als de NRC, die zulk soort schrijfsels graag in haar kolommen ziet.

7.27. Emotionele incontinentie bij 100.000 Albanees-Kosovaarse ontheemden, emotionele constipatie bij 100.000 niet-Albanese ontheemden

Toen de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië begon en een stroom van ontheemden op gang kwam, leidde dat reeds bij een aantal van 80.000 ontheemde Kosovaren tot

pagina-grote artikelen in de pers, urenlange t.v.-reportages en schreeuwende aantijgingen. Zoals in de NRC van 29 maart 1999:

> "Ruim 80.000 Kosovaren zijn naar de buurlanden gevlucht met gruwelijke verhalen over moord en etnische zuivering.
> (...)
> Volgens de Britse minister van defensie worden dorpen in Kosovo letterlijk van de kaart geveegd. Zijn Duitse collega sprak van "genocide" door de Serviers.
> (..) en een NAVO-woordvoerder zei gisteren dat 'we op de rand staan van een grote humanitaire catastrofe, zoals we sinds de Tweede Wereldoorlog niet meer hebben gezien'. In Pristina woeden vele branden: tachtig procent van alle winkels van Albanezen in de stad is geplunderd.
> (...)
> In Djakovica, bij de grens met Albanië. zouden honderden Albanezen door Serviërs zijn vermoord. In een rivier werden de lijken van 33 Albanezen geteld."

Trouw van 29 maart 1999 maakte het, op het moment dat er 80.000 onheemde Albanees-Kosovaren waren, nog bonter en schreef onder meer:

> (..) Albanezen worden vermoord - en masse of één voor één -, steden worden geplunderd en staan in brand.
> (...)
> In Pristina staat geen Albanese winkel, geen café, geen restaurant meer overeind. De oude binnenstad van Djakovica is verwoest. Het centrum van Pec en enkele andere wijken zijn uitgebrand. Volgens inwoners liggen in Pec de lijken op straat. Ook in Podujevo, Glogovac, Srbica, Syva Reka, Orahovac, Stimlje, Kosovo Polje en Komovan woeden branden. (..)
> Bij Bela Grikia liggen dertien lichamen: acht kinderen, drie vrouwen en twee mannen (..)
> Her en der worden nog wat afzonderlijke doden gevonden - in totaal zestig.

Dag in dag uit ging de berichtgeving in deze toonzetting door. In alle westerse landen gelijkelijk. In de kranten, op de radio en op televisie.
Meestal met "getuigenverklaringen" van Albanezen als enige bron.
Toen er 300.000 Albanees-Kosovaarse ontheemden waren geteld, overspoelde de berichtgeving als een vloedgolf de westerse wereld. De oppervlaktes krant die hieraan, in de meest emotionele bewoordingen, toentertijd werd besteed, waren alleen nog maar in vierkante meters uit te drukken. Voortdurend vuur spuwend naar de Serviërs.

Dit staat in schril contrast met de oorverdovende stilte waarmee de inmiddels 350.000 niet-Albanese vluchtelingen in Kosovo door de voltallige westerse media zijn onthaald.

Die zich plegen te sieren met de epithetons "onafhankelijk, objectief en pluriform". Als bij toverslag heerst hier, na de gigantische media-ontlading die de Albanees-Kosovaarse ontheemden enige maanden eerder te beurt viel, slechts een ijzingwekkend zwijgen.

Dit is overigens al de zoveelste keer. Dat de "pluriforme,onafhankelijke en objectieve" westerse pers - eenparig - weigert aandacht te geven aan honderdduizenden vluchtelingen. Vooral als zij van Servische afkomst zijn, kan er strijk en zet gerekend worden op een eenstemmige boycot van de westerse media.
Zoals toen op slag ruim 250.000 Serviërs door het Kroatische leger uit hun woonplaatsen in de Krajina werden verdreven tijdens de operatie "Storm'. Ook daarover heerste, als bij toverslag, een ijskoude media-stilte.

Walter R. Roberts van de Washington Post Company publiceerde daarover op internet op 10 april 1999 onder de Kop "Serbs as Victims":

> "The pictures from the borders of Kosovo have outraged the whole world. (..)
> But where was the outrage when more than 300.000 Serbs were evicted by the Croatian government from the Krajina, a Croatian land inhabited by Serbs for centuries? Although a few clips were shown on TV, they soon disappeared from the screens. There were hardly any statements denouncing Croatian actions. The NATO powers quietly encouraged them because they weakened the Serb position in Bosnia. (...) Serbs had to leave instantaneously; houses were burned, and many Serbs were killed. The Yugoslav government, burdened by U.N. sanctions, absorbed these refugees into Serbia. There were no relief flights from NATO countries and hardly any help from U.N. or other nongovernmental relief organizations."

En het Algemeen Dagblad schreef op 6 april 1999 onder de kop "Oogkleppen zonder grenzen":

> "De beelden waren verschrikkelijk. Vluchtelingen zochten in volgepakte auto's, op tractoren of te voet een veilig heenkomen, terwijl achter hun rug hun dorpen in brand werden gestoken door het oprukkende leger. Gewapende benden haalden achterblijvers uit hun huizen en excuteerden in enkele dagen zo'n 2000 mensen. Waarnemers spraken van de grootste etnische zuivering sinds het begin van de oorlogen in voormalig Joegoslavië. "Deze humanitaire ramp kan alleen worden afgewend als de internationale gemeenschap snel ingrijpt", verklaarde een coördinator van de hulporganisatie Artsen zonder Grenzen.
> De op dat moment grootste humanitaire ramp in het verscheurde land van Tito voltrok zich in augustus 1995. Bij een bliksemoffensief veroverde het Kroatische leger de Krajina terug op de Servische milities, die deze landstreeks sinds 1991 beheersten.

> Ongeveer 200.000 Serviërs sloegen op de vlucht tijdens deze etnische zuivering. De Kroatische overheid belemmert sindsdien systematisch hun terugkeer, aldus de Vereniging voor Bedreigde Volkeren. "Midden in Europa voert Kroatië een apartheidspolitiek naar Zuid-Afrikaans voorbeeld", schreef deze Duitse mensenrechtenorganisatie eind vorige maand nog in een rapport over het Kroatische optreden.
> Wat deed de internationale gemeenschap? Helemaal niets. De verdrijving van de Serviërs van huis en haard paste namelijk niet in het selectieve denken, waarin politici en journalisten uitblinken vanaf het allereerste begin van de Joegoslavische crisis.
> (...)
> En de daders waren volgelingen van de Kroatische president Franjo Tudjman, aanvoerder van een uiterst autoritair regime, dat ook in de Bosnische burgeroorlog niet voor misdaden terugdeinste, maar wel een gerespecteerde bondgenoot was van de Verenigde Staten, Duitsland en de rest van Europa.
> De massavlucht uit de Krajina is inmiddels vrijwel vergeten; gereduceerd tot een voetnoot (..)."

In voorbespreking van de door de VPRO in mei 1996 uitgezonden Britse documentaire "Pax Americana - the death of Yugoslavia", schreef Maarten van Bracht in de VPRO-gids onder meer:

> "Washington beheerste vervolgens het vredesproces door gebruik te maken van Kroatië. De VS had er bij Kroatië op aangedrongen een sterk leger op te bouwen, met als doel de opstandige Serviërs verdrijven die al vier jaar lang een niet-erkende mini-staat binnen Kroatië bevolkten. De Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Warren Cristopher geeft in de film toe dat de aanval van Kroatië op de opstandige Serviërs onaangename gevolgen zou hebben: 'We dachten heus niet dat zo'n aanval tot iets anders kon leiden dan een hoop vluchtelingen en dus een humanitair probleem.' Om er met een twinkeling in de ogen aan toe te voegen: 'Aan de andere kant, het zag er natuurlijk sterk naar uit dat de zaak daarmee een stuk eenvoudiger zou worden.'"

Gekozen werd dan ook voor die oplossing, waaromtrent de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken 'een twinkeling in de ogen kreeg': een moorddadige etnische zuivering van de Krajina.

7.28. 'Humanitair interventionisme' als het nieuwe fascisme

Niets bevestigt krachtiger de juistheid van de observatie van Noam Chomsky in zijn begin 2000 nieuw verschenen boek "New Military Humanism" over het ware karakter van dit verschijnsel, dan 'deze twinkeling in de ogen' bij deze Amerikaanse minister van buitenlandse zaken als het gaat om de

etnische zuivering van de Krajina.
Hij geeft daarin aan dat het zogenaamde 'humanitaire interventionisme' niet uitgaat van universele principes en ondeelbaarheid van de mensheid en slachtoffers van humanitair lijden. Maar daarentegen juist bewerkstelligt dat er onderscheid gemaakt wordt tussen belangrijke en onbelangrijke slachoffers:

> **"The new military humanism does not defend the victims, but establishes the difference between important victims and the ones wich are not."**

Ook de Duitse filosoof Peter Sloterdijk wijst dit selectieve zogenaamde moralistische interventionalisme, met de westerse media als supergeleider, aan als het nieuwe fascisme.

7.29. **Bij 300 doden in de burgeroorlog in Kosovo was de NAVO-intentie, gericht op oorlog, een feit - bij een veelvoud van het aantal doden nu in Kosovo zwijgen de oorlogshitsers als het graf**

Zoals hieronder, voornamelijk op basis van **gewone dagelijkse en eenvoudige** krantenberichten en ander **"gewoon"** materiaal, als rapporten van Amnesty, de VN en de OVSE, opnieuw in beeld zal worden gebracht, dreigde de NAVO al in de zomer van 1998 tot bombardementen op Joegoslavië over te gaan.
Dat was na een goed half jaar burgeroorlog met **het UCK**.

Opgegeven reden voor deze kille oorlogsdreiging was, zoals gezegd, de 'humanitaire catastrofe' die zich in Kosovo zou aftekenen.
De cijfers over de slachtoffers in Kosovo tot dat moment aan Albanese zijde **naar opgave van het UCK zelf** loochenstraften deze westerse claim: 300 doden en 150.000 ontheemden.

Het bewijs voor deze aantallen, die nu, na maanden van intensieve demonisering van de Serviërs, als volstrekt onwaarschijnlijk en absurd voorkomen - want veel te laag ! - volgt verderop. Op basis van officiële VN-documenten en van opgave van nota bene **het UCK** zelf.

Niet meer dan 300 doden in een half jaar burgeroorlog en niet meer dan 150.000 ontheemden aan Albanese kant gaven de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO toen, naar zij beweerden, het oordeel in dat er sprake was van een 'humanitaire catastrofe'. Die noodzaakte tot gewapend optreden tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Dat ging toen, na ruim een half jaar gewapende strijd in Kosovo, op het laatste moment niet door. Omdat de NAVO-landen op dat moment nog niet allemaal op één lijn gebracht waren.

In plaats daarvan kwam **toen** het Holbrooke-Milosevic akkoord, dat de Servische legereenheden op grote schaal uit Kosovo dwong. Zodat **het UCK** de kans kreeg om, onder stilzwijgende instemming van het Westen, zonder slag of stoot grote delen van Kosovo militair te bezetten.

Inmiddels hebben de NAVO-bombardementen die **toen** niet doorgingen, **wel** plaatsgevonden.
Als gevolg hiervan zijn **duizenden** onschuldige Servische burgers gedood en gewond geraakt.
En is er voor ruim **100 miljard gulden** schade toegebracht aan de Servische economie en aan de Servische infrastructuur.
Daarmee zijn de mogelijkheden op een **menswaardig bestaan** van een heel volk voor wellicht meerdere generaties **vernietigd.**

7.30. Nogmaals het zwijgen van de NAVO-interventionisten in het licht van een thans heersende veel ernstiger humanitaire situatie in Kosovo

Diezelfde westerse stemmen die luidkeels om militair ingrijpen riepen bij niet meer dan 300 Albanese doden en niet meer dan 150.000 Albanese ontheemden, blijven in het licht van deze volstrekte ramp stom.
Blijkbaar is **dat** geen **humanitaire catastrofe.**

Inmiddels hebben de NAVO-bombardementen geleid tot het beoogde doel. Kosovo is bezet door de NAVO en opnieuw is de afscheuring van een stuk van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië gerealiseerd. Opnieuw is een stuk van de Balkan onder westerse invloedssfeer gebracht en is aan de expansie van de NAVO een nieuw hoofdstuk toegevoegd.

Als direct gevolg van de terrritoriale bezetting van Kosovo door de NAVO en het daarop volgende vrij baan geven aan de terroristen van **het UCK,** is er thans sprake van een terreur in Kosovo die **zonder enig precedent** is.
Geen enkel lid van welke niet-Albanese minderheid in Kosovo is zijn leven nog ook maar een moment zeker.

Vielen er **toen,** in het eerste half jaar van de burgeroorlog in Kosovo, zeg maar van januari tot augustus 1998, niet meer dan **300** Albanese doden en was er **toen** sprake van niet meer dan **150.000** ontheemden, **eind 1999** was er sedert het begin van de NAVO-bezetting van Kosovo in juni 1999 - dus eveneens in goed een half jaar tijd - sprake van ruim 350.000 ontheemden in Kosovo en zijn er inmiddels meer dan 500 mensen vermoord.

Toen, in augustus 1998 - bij niet meer dan 300 Albanese doden en niet meer dan **150.000** Albanese ontheemden in een situatie van een half jaar burgeroorlog -, werd door de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO van de daken geschreeuwd dat er sprake was van **een humanitaire catastrofe.**
Die tot NAVO-interventie zou noodzaken.
In verband met de, toen, niet meer dan **150.000** ontheemden werd toen eveneens voortdurend van de daken geroepen dat er sprake was van **etnische zuivering** in Kosovo.

In januari 2000, bij **800 doden en een bijna evengroot aantal vermisten** onder alle minderheden in Kosovo, maar vooral onder de Serviërs en de zigeuners, en bij ruim **350.000** niet-Albanese ontheemden, in een situatie van zogenaamde vrede onder NAVO-bezetting -,

wordt allerminst gerept van een humanitaire catastrofe.
Geen enkele maatregel wordt overwogen om aan deze situatie ook maar iets te veranderen.
Ten overstaan van de, nu, vrijwel volledige verdrijving van bijna alle niet-Albanese minderheden in Kosovo binnen een half jaar tijd, ten getale van - thans - ruim 350.000 mensen, wordt nu het woord ethnische zuivering zelfs niet in de mond genomen.

In het licht van deze koude feiten zijn er slechts twee mogelijkheden.
Of de humanitaire bekommernis bij de NAVO-bombardementen en de daarop volgende NAVO-bezetting van Kosovo vormde slechts een voorwendsel.
Of de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO bestaan uit een bende racisten. Die niet alleen met verschillende maten meten als het gaat om de verschillende bevolkingsgroepen in Kosovo, maar zelfs volstrekt onverschillig staan tegenover het lot van andere bevolkingsgroepen in Kosovo dan de Albanese bevolkingsgroep.

Zij mogen kiezen.
Vooropgesteld dat zij niet kiezen voor het predikaat racist, staat daarmee - zeker nu, achteraf - onomstotelijk vast dat de zogenaamde humanitaire bewogenheid bij de NAVO-bombardementen op Joegoslavië en de daarop volgenden bezetting slechts een voorwendsel vormde.

7.31. De nieuwe fascistische doctrine in concrete gedaante: Servische slachtoffers van humanitair geweld zijn onbeduidende en irrelevante slachtoffers van humanitair geweld

Behalve politici die in de pas lopen, is er ook een categorie politici die de pas bepalen, die de marsroute uitzetten.
Zij zijn het die denken in termen van geo-politieke strategie.
Overal en altijd zijn er toonzetters en meelopers. Dat geldt ook voor de westerse politiek.
De toonzetters onder de westerse politici - zij die het politieke spel werkelijk bepalen - en de media-mogols die hun daarbij steunen, hebben onder het westerse publiek op het geëigende moment en ware psychose ontketent van humanitaire bewogenheid.
Een stortbak vol emoties die de westerse wereld overspoelde.
Als het ging over het lot van de Albanese bevolkingsgroep.

Een diarrhee van emoties die prompt omsloeg in een volstrekte emotionele constipatie, als het handelde om het lot van de Servische bevolking.

Als men duidelijkheid wil over de vraag welke westerse politici en media-vertegenwoordigers spelbebepalend zijn en welke alleen meelopers, tweederangs politici en journalistieke sufferds die er geen benul van hebben waar het werkelijk over gaat, dan is er een even simpele als onmiskenbare lakmoesproef bij de hand.

Het volstaat dan hun opstelling te bezien in kwesties als de burgeroorlog in Oost-Turkije, de gebeurtenissen in Oost-Timor en de oorlog in Tsjetsjenië.
Verkondigen zij, drijvend op de golven van humanitaire emoties, geestdriftig dat het Westen ook daar militair zou moeten optreden, dan zetten zij zich daarmee onmiddellijk als onnozelaars te kijk.

Zij zijn de politieke en journalistieke randfiguren, de nonvaleurs die zo naïef zijn om **werkelijk** te geloven in de nieuwe humanitaire zendingsdrang van het Westen.
Die niet door hebben dat humanitaire drijfveren alleen naar voren dienen te worden geschoven als dat een politiek wenselijk resultaat oplevert en dat het natuurlijk niet zo is dat humanitaire drijfveren de politieke agenda zouden bepalen.

Maar **zelfs** al deze politieke en journalistieke naïevelingen, hoezeer zij ook pretenderen zich politiek te laten leiden door humanitaire bekommernissen, leggen toch in ieder geval zoveel politiek en journalistiek overlevingsinstinct aan de dag - betonen toch allemaal zo'n primair benul voor het politiek correcte en haalbare -, dat zij beseffen waar hun humanitaire emoties **in elk geval** hun begrenzingen moeten vinden.

Ook zij voegen zich daarom naadloos en zonder tegenstribbelen naar de politiek en journalistiek stilzwijgend geproclameerde ongeschreven wet.
Inhoudende dat in elk geval **Servisch** humanitair leed geen enkele emotie behoort op te roepen. Dat dit eenvoudig over het hoofd moet worden gezien. Dat het 'not done' is daarover zelfs maar te praten.

Alle gebieden van de voormalige Joegoslavische bondsstaat, waar het Westen zijn tentakels naar heeft uitgestrekt, of die in ieder geval tot de westerse invloedssfeer zijn gaan behoren, zijn inmiddels grondig etnisch gezuiverd.

Kroatië is inmiddels een etnisch vrijwel geheel gezuivere staat. Honderdduizenden Serviërs zijn daar verdreven.
Kroatië wordt nu gerekend tot de westerse invloedssfeer en beschouwd als een westerse bondgenoot.

Het laatste half jaar van 1999 hebben we de volgende stap in het opbreken van Joegoslavische bondsstaat meegemaakt. Het gewapenderhand bezetten van Kosovo door het Westen.
En in een paar maanden tijd is nu ook Kosovo grondig etnisch gezuiverd.
Onder toeziend oog van de NAVO-bezettingsmacht.
Ruim 350.000 leden van niet-Albanese minderheden, voornamelijk Serviërs en zigeuners, zijn in hoog tempo uitgedreven.

7.32. De Federale Republiek Joegoslavië als laatste bolwerk van enige omvang van multi-etniciteit

De enige nog altijd multi-culturele staten op het territoir van de voormalige Joegoslavische bondsstaat van enige omvang is de Federale republiek Joegoslavië, en dan met name Servië. Waar de zegeningen van de westerse invloedssfeer nog altijd niet de overhand hebben kunnen krijgen.

Ruim 850.000 Servische vluchtelingen en talloze leden van andere minderheden - tesamen meer dan een miljoen ontheemden - onder de zegeningen van de westerse invloedssfeer verdreven uit de rest van het voormalige Joegoslavische territoir, zijn inmiddels opgenomen in Servië.
Een land dat door een combinatie van verwoestende bombardementen en economische sancties door het Westen tot de bedelstaf is gebracht.

Om het lot van deze meer dan een miljoen ontheemden daar bekommert niemand zich in het Westen. Evenmin trouwens als om het lot van de miljoenen mensen die daar al woonden.

En terwijl de Serviërs, onder invloed van de NAVO-propaganda, altijd in één adem worden genoemd met etnische zuivering, is het dus niettemin alleen Servië, dat nog een waarlijk multiculturele samenleving vormt.
Zo wordt ook, met enige verbazing, bevestigd in een artikel in Elsevier van 2 oktober 1999. Dit onder de kop: **"Etnische verrassing"**.

Het artikel geeft een tamelijk correct beeld van de etnische situatie in Servië, die gekenmerkt wordt door een unieke verdraagzaamheid, die verder nergens meer in voormalig Joegoslavisch gebied is te bekennen.
Met dien verstande dat ook dit artikel het niet kan laten gewag te maken van "haatcampagnes van de staatsmedia", die eenvoudig uit de duim zijn gezogen (anders zou er trouwens geen sprake zijn de geconstateerde etnische verdraagzaamheid).

Enkele citaten omtrent deze aan de westerse propaganda onwelgevallige feiten, zoals vermeldt in dit artikel in Elsevier:

> **"Na vier oorlogen op de Balkan en twee NAVO-bommencampagnes uit naam van multi-etnische idealen is nog slechts één stuk ex-Joegoslavië werkelijk multi-ethnisch. Niet Slovenië, dat nooit grote minderheden had, noch Kroatië, dat zichzelf heeft "gereinigd" van honderdduizenden mensen. Niet Bosnië-Herzegovina, dat met geweld in drie ethnische territoria is opgedeeld, en ook Kosovo niet, waar Albanese nationalisten inmiddels 90 procent van alle minderheden hebben verdreven. Het is Servië.**
> **De permanente Balkancrisis van de afgelopen tien jaar heeft de Serviërs het onsympathieke imago bezorgd van ethnische zuiveraars bij uitstek. Toch herbergt hun elf miljoen mensen tellende thuisland 26 volkeren, nationaliteiten en minderheden.**

De twee miljoen Albanezen in Kosovo meegerekend is eenderde van de bevolking niet-Servisch. Een kwart is moslim."
(...)
In de jaren dat in Kroatië elk spoor van de Servische cultuur systematisch werd vernietigd en honderdduizenden Serviërs etnisch "gezuiverd" werden, konden de Kroaten in Servië gewoon blijven waar ze waren. Ze wonen voornamelijk langs de Sava en de Donau en in de Vojvodina, in steden als Belgrado, Novi Sad, Pancevo en Zemun. Zonder dat hun een haar wordt gekrenkt.
In de Servische multi-ethnische steden - dat zijn alle steden - hebben de niet-Servische bevolkingsgroepen zich niet opgesloten in "eigen" wijken. Met uitzondering van Kosovo leeft iedereen kriskras door en naast elkaar.
(...)
Ook de Servische jeugdcultuur is veelzijdiger dan de clichés doen vermoeden. In Servië zijn maar liefst zeven van de tien succesvolste popzangers en -zangeressen van niet-Servische afkomst. "De wereld denkt dat de Serviërs een zootje agressievelingen zijn met alleen oog voor hun eigen cultuur. Bullshit!", roept Milos. In zijn stalletje in de drukste winkelstraat van Belgrado verkoopt hij illegaal gekopieerde dc's en cassettebandjes.
Het populairst zijn de Kroatische zangeres Angela en haar band Magazin, en de eveneens Kroatische Doris. "In Kroatië is het levensgevaarlijk Servische muziek op straat te draaien", meent hij. "Hier verkoopt Magazin duizenden cd's en is de groep in elke discotheek te horen". Angela's nieuwste hit, Is er hoop voor ons ?, wordt door de radiostations grijs gedraaid. Doris vertegenwoordigde Kroatië op het Eurovisie Songfestival in 1998. "Ze was bij ons eerder populair dan in haar eigen land. Veel Serviërs zagen haar als onze kandidate",zegt Milos. In de volksmuziek zijn moslimmuziekanten geliefd. Van de Bosnische zanger Harid Djinovic verkoopt hij elke dag tien tot twintig cassettes. "Driekwart van de muziek hier komt van niet-Serviërs." (...)
(...)
Een van de NAVO-bommen op Servië ontplofte een paar honderd meter van de kinderkermis in het Cuburska Park in Belgrado. De Kroatiosche Dasa Zupanevac en haar Servische vriendin Nada Petrovic bestieren het kermisje. In een hokje verkopen ze kaartjes voor de twee draaimolens. "Alle moeders komen bij ons, van welke nationaliteit dan ook", zegt Dasa. Boven de kassa hangen kleine bidprentjes, een van Moeder Maria en en van de orthodoxe heilige Petka. De twee vrouwen gaan altijd samen naar de kerk. De ene keer naar de de katholieke, de andere keer naar de orthodoxe. Er is maar één God, zeggen ze."

Het is dit specifieke beeld van Servië, onwelgevallig aan de westerse propaganda van het Westen, dat door de westerse media en politici, in ontroerende eendracht, vrijwel volstrekt wordt doodgezwegen.

HOOFDSTUK 8

Het streven naar absolute controle over het bewustzijn van het publiek middels media-manipulatie en manipulatie van het recht

8.1. Westerse haat tegen Servië en de Serviërs - de absolute controle van de media op de geesten van het grote publiek

Het mag gerust als een fabelachtige prestatie van de propaganda van de westerse politieke elite en hun media-mogols worden geboekstaafd, dat zij erin zijn geslaagd Servië en de Serviërs als de grote etnische zuiveraars van de Balkan neer te zetten.

Terwijl alle staten van het voormalige Joegoslavië inmiddels vrijwel totaal etnisch zijn gezuiverd, behalve juist Servië. Daar komt dan het mini-staatje Macedonië nog bij als, nog altijd, multi-culturele staatkundige eenheid.
In Servië leven alle volkeren nog steeds vreedzaam samen. Waarbij niet-Serviërs meer dan eenderde deel van de bevolking uitmaken.

Diezelfde propaganda is erin geslaagd een cordon van westerse haat rondom Servië te leggen.
Van de meer dan 850.000 Servische slachtoffers van de etnische zuiveringen in voormalig Joegoslavië daders makend.

Dit alles getuigt van een vrijwel absolute controle van dit propaganda-apparaat over **het geschreven en gesproken woord.**

8.2. Het zich meester maken van de categorie van het recht voor de perfectionering van de schuldtoemeting voor de Balkan-catastrofe aan Servië en de Serviërs

Behalve de uitoefening van de absolute controle over **het geschreven en gesproken woord,** streven de westerse politie elite en hun media-mogols ook nog naar een totale controle over **het recht.**
Ten dienste van hun streven om de geschiedenis van de Balkan - catastrofe te schrijven als de uitkomst van Servische barbarij.
Het recht vormt hierbij een machtig instrument.
Door zijn schijn van onafhankelijkheid en objectiviteit.

Het is les één van de criminologie dat als criminaliteitsonderzoek wordt gericht op één bepaalde bevolkingsgroep, die bevolkingsgroep strijk en zet als de meest criminele te voorschijn zal komen.
Dit als gevolg van het feit dat die bepaalde bevolkingsgroep dan nu eenmaal tot lijdend voorwerp van onderzoek is gemaakt. Decennia lang is zo bijvoorbeeld in Amerika met behulp van dergelijk onderzoek "bewezen" dat de zwarte bevolkingsghroep crimineler zou zijn dan andere bevolkingsgroepen.

Datzelfde gebeurt met betrekking tot het voormalige Joegoslavië. Ook daar wordt één speciale bevolkingsgroep bij uitstek tot onderwerp gemaakt van onderzoek en opsporing.
Daarvoor is, onder Amerikaanse druk - dat staat buiten kijf -, door de Veiligheidsraad het Joegoslavië Tribunaal ingesteld.

De rechters hiervan beoordelen alleen die zaken die aangebracht worden door het bureau van de aanklager, zeg maar het Openbaar Ministerie (OM).Zo werkt nu eenmaal elk strafrechtelijk rechtscollege.
Bij het Joegoslavië Tribunaal worden er door het bureau van de aanklager hoofdzakelijk zaken aangebracht tegen Serviërs.

Het bureau van de aanklager, het "OM" dus, richt zijn onderzoeks- en opsporingsbeleid dus vrijwel uitsluitend op misdrijven begaan door Serviërs.
Dat is niet primair de schuld van de rechters bij het Tribunaal. Die zijn immers lijdzaam en ondernemen geen eigen intitiatief. Zij beperken zich uitsluitend tot de beoordeling van de zaken die de aanklager, het "OM" dus, aan hen voorlegt.

Het opsporings- en vervolgingsbeleid van het Joegoslavië Tribunaal is dan ook uitsluitend een verantwoordelijkheid van het bureau van de aanklager. Niet dus van de rechters van het Tribunaal zelf.
Dat bureau van de aanklager staat echter zwaar onder Amerikaanse invloed. De geldstromen hiervoor komen uit Amerika en het barst bij dit bureau van de aanklager van de Amerikaanse adviseurs en advocaten.

Dat het bureau van de aanklager, het "OM", bij het Joegoslavië Tribunaal de aandacht van opsporing en vervolging eenzijdig gefixeerd houdt op criminaliteit van de Serviërs, is gemakkelijk aan te tonen.
Er is nog **nooit** enige Kroaat aangeklaagd voor misdrijven begaan op Kroatisch grondgebied tegen de Servische bevolkingsgroep aldaar. Terwijl er toch **honderdduizenden** Serviërs met geweld uit Kroatië zijn verdreven.

Toen het Kroatische leger met barbaars geweld, getraind door en met behulp van Amerikaanse militaire adviseurs, ruim 200.-000 Serviërs uit de Krajina verdreef, keek de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal de andere kant op.
Tot op de dag van vandaag is nog geen enkele **Kroatische** functionaris, militair of civiel, hiervoor in staat van beschuldiging gesteld.

Maar bij de burgeroorlog in Kosovo stond de openbare aanklager voortdurend aan de grens te trappelen om een onmiddellijk onderzoek in te stellen naar Servische misdrijven.
En om terstond over te gaan tot vervolging van zoveel mogelijk Serviërs.

Nog nooit is enige **Albanees** aangeklaagd voor de vele daden van UCK-terreur.
Nimmer vermochten deze de interesse van het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië op te wekken. Hoewel grote aantallen Servische burgers als gevolg van deze terreur gedood of gewond zijn en thans honderdduizenden niet-Albanezen als gevolg hiervan uit Kosovo zijn verdreven.

En zo is ruim 80% van degenen die door het Joegoslavië Tribunaal worden vervolgd Serviër.

De opzet van dit alles is zo langzamerhand voor iedereen manifest en onmiskenbaar.
Middels deze manipulatie wordt ook <u>rechtens</u> vastgelegd dat **de Serviërs** de grote schuldigen zijn van de misdadigheid in het voormalige Joegoslavische territoir.

8.3. De Amerikaanse opzet om middels het Joegoslavië Tribunaal ook <u>rechtens</u> vastgelegd zien te krijgen dat Servië schuldig zou zijn aan 1. genocide en 2. agressie tegen zijn buuurstaten

Het bureau van de aanklager bij het Joegolavië Tribunaal maakt er absoluut geen geheim van dat de grote uitdaging die men zich daar gesteld heeft, is een poging om Serviërs veroordeeld te krijgen voor **genocide** op andere bevolkingsgroepen in voormalig Joegoslavië.
Die aanklacht ziet men dan ook voordurend terugkomen bij Serviërs, van wie de zaak wordt voorgebracht voor behandeling.

Tot nu toe is het aanklager nog niet gelukt om de rechters van het Joegoslavië Tribunaal daarvoor over de streep te trekken, maar men verwacht daar dat de aanhouder wint.

Een tweede grote uitdaging die de aanklager, in feite dus qua positie een verlengstuk van de Verenigde Staten, zich gesteld heeft, is om de rechters van het Joegoslavië te laten uitspreken dat de militaire verwikkelingen waarmee het uiteeenvallen van de oorspronkelijke Joegoslavische bondsstaat gepaard ging geen burgeroorlog vormden. Maar dat het hier ging om een oorlog van Servië tegen de nieuw gevormde staten.

Dit maakt het dan mogelijk om Servië, als belangrijkste staat van de resterende Joegoslavische federatie, ook **in rechte** als **agressor** te brandmerken.

Slaagt "het OM" erin om de rechters van het Joeslavië Tribunaal dit te laten uitspreken en zo deze dubbele opzet te realiseren, dan is daarmee ook **in rechte** vastgelegd dat het Servië is, als onderdeel van de nog resterende Joegoslavische Federatie,

dat zich heeft schuldig gemaakt aan agressie tegen en volkerenmoord op de overige volkeren in het voormalige Joegoslavië.

Voor zover er dan vervolgens nog analyses denkbaar zouden zijn die het zouden wagen om het Westen, en met name ook Amerika, aan te merken als de drijvende kracht bij het uiteenvallen van het voormalige Joegoslavië, zou de 'omjuistheid' en 'onwaarachtigheid' daarvan dan met behulp van deze rechterlijke uitspraken onomkeerbaar vastgesteld zijn.
Omkleed immers met de het kolossale gezag van het recht, is dan immers daarmee voor altijd **definitief** en **onomstotelijk** "bewezen" dat het de Serviërs waren, die middels genocide en agressie tegen hun "buurlanden" verantwoordelijk waren voor de catastrofe op de Balkan.

Met betrekking tot de kwestie-Joegoslavië zal, zodra **dat** bereikt wordt, niet alleen de controle over **het geschreven en gesproken woord** voor de westerse politieke elite volkomen zijn, maar ook hun controle over **het recht.**

Niet alleen wordt dan door iedereen **gezegd** dat de Serviërs de grote misdadigers waren op de Balkan, dat is dan ook nog eens onomstotelijk **rechtens** vastgelegd.

De ideologische **controle** van de westerse politieke elite over de geschiedschrijving van het Joegoslavische drama wordt daarmee **compleet** en **absoluut.**
Historisch is dan definitief geboekstaafd dat Servië en de Serviërs de grote schuldigen waren.

Het Joegoslavië Tribunaal vormt op de manier een belangrijk beheersinstrument.

Een absolute controle over het gesproken en geschreven woord en over de categorie van het recht door de westerse politieke elite leidt op die manier tot een volledige controle over het bewustzijn, op de visie van het publiek omtrent het Joegoslavische drama.

En zo slagen westerse politieke elite en hun protagonisten bij de media erin om de morele dimensie van het denken, de gevoelens en het mededogen van het publiek inzake het drama-Joegoslavië te manipuleren en te exploiteren.
Golven van emoties sturend in de richting van de slachtoffers van de ene ethnische groep en kille onverschilligheid genererend, of zelfs haat, gericht op de slachtoffers van een andere ethnische identiteit.
Al naar gelang de politieke belangen daarvoor de toon zetten.

8.4. De verzaking van de intelligentsia aan zijn kritische rol in de postmoderne tijd

En wie zal aan deze absolute controle van de politieke elite en hun media-belangen over het geschreven en gesproken woord en over de categorie van het recht tegenwicht bieden ?

De intelligentsia heeft het publieke domein verlaten en zich teruggetrokken uit het maatschappelijk debat.
De erkende opinietijdschriften houden zich nog uitsluitend bezig met leuterkonterij en oriënteren zich voor het overige op de dominante maatschappelijke analyses.
Zo is vrijwel nergens regelmatig een diepere, door niets ingegeven anti-Servische haat aan te treffen, dan in de kolommen van bijvoorbeeld een blad als Vrij Nederland.

8.5. de hedendaagse intellectuele elite als a-historische mensenrechten-mummelaars

Er is een stam van westerse politici, pseudo-historici en commentatoren, die het bewijs van de nieuw ontloken westerse nobelheid zoekt en vindt in het feit dat wij, westerse landen, ons toch maar belangenloos opwerpen om aan de barbaarsheden die de Balkan-volkeren elkaar aan doen militair paal en perk te stellen.

Dat militair optreden wordt dan voorgesteld als getuigend van een nieuwe geest van humanitaire edelmoedigheid, culminerend in snorkende krantenkoppen als, vet en groot, in Trouw van 31 december 1999: **"Voor het eerst oorlog om rechten van de mens".**

In deze zienswijze geldt de Balkan als een achterlijk gebied, waar niemand eigenlijk belang bij heeft. Zodat het op zich al een manifestatie vormt van humanitaire bewogenheid dat we ons verwaardigen het ons aan te trekken wat daar gebeurt.
Vroeger was dat wel anders, zo heet het dan. Toen lieten we de Balkan-volkeren gewoon in hun eigen sop gaar koken, als ze elkaar weer eens te lijf gingen, in één van de vele Balkan-oorlogen die de laatste 125 jaar gevoerd werden.

De arrogante stompzinnigheid van deze benadering, behept met op niets gestoeld westers dédain en superioriteitsgevoel, springt in het oog.
Eén blik in de historie is voldoende om er kennis van te nemen dat de oorlogen op de Balkan geen lokale achteraf-conflictjes waren, maar dat het keer op keer de supermachten van die tijd waren, die elkaar daar te lijf gingen.

Verre van ons van deze oorlogen niets aan te trekken, waren de westerse mogendheden daar keer op keer in deze Balkan-oorlogen geïnvolveerd. Vaak tot hun nek toe. Als zij niet al de onmiddellijke en directe aanstichters daarvan waren.

Les één van de politiek en van de geschiedenis is dat machtige landen geen oorlogen voeren om gebieden waar zij geen belang bij hebben. En zeker niet keer op keer wéér !
Dàt de mogendheden van die tijd, keer op keer, oorlog voerden om de Balkan bewijst dus onomstotelijk het belang van dit gebied.

Zo'n kop **"Voor 't eerst oorlog om rechten van de mens"** maakt dan extra nieuwsgierig wat mensen die zich met rede en oordeelsvermogen begiftigt achten en met een roerende trouw en

regelmaat, dag in dag uit, dit soort schrijfsels produceren dan toch bezielt en van wat voor soort argumenten zij zich dan voor dergelijke onzinnigheden bedienen.

We lezen dan in het Trouw-artikel onder die kop:

> **"In Kosovo daarentegen voert het Westen oorlog tegen een staat om hem te dwingen in eigen land de mensenrechten van een bedreigde minderheid te eerbiedigen."**

Het getuigt van een morele scheelheid die elk zicht op de werkelijkheid wanstaltig verwringt, als je zo iets op papier kunt krijgen.

In de dagelijke werkelijkheid merken de 350.000 niet-Albanese burgers van Kosovo die van huis en haard zijn verdreven immers niets van die westerse dwang om de mensenrechten aldaar te doen eerbiedigen. Evenmin trouwens als de nog tienduizenden overgebleven leden van alle niet-Albanese minderheden aldaar. Die geen stap meer kunnen verzetten buiten de deur en dag in dag uit het acute risico lopen om te worden gelyncht. Om maar te zwijgen van de honderden niet-Albanese burgers die het laatste half jaar domweg zijn vermoord. Die merken al helemaal niets meer, laat staan iets van de zegeningen en de mensenrechte-eerbiediging die de Westerse oorlog in Kosovo zou hebben gebracht.

Het is een bekend sociologisch verschijnsel dat als zij zich als leden van de intelligentia beschouwen zich losmaken van oude religieuze banden, dit vaak leidt tot het omarmen van een nieuwe (pseudo-)religie.
Zo leverde het zich deconfessionaliserende studentenvolk van Nijmegen in de jaren zestig de meest fanatieke sectarische communisten op.

Hier speelt datzelfde fenomeen.
Van de protestantse religie is Trouw in één moeite door een fanatieke protagonist geworden van de nieuwe mensenrechtenreligie.
En net als de christelijke religie de kruistochten tegen de goddeloze mohammedanen rechtvaardigde, rechtvaardigt de nieuwe mensenrechten-religie de blinde vernietiging van volkeren die de mensenrechten niet zouden respecteren. Zoals van het Irakese volk en het Servisch volk.
Hun mensenrechten bestaan niet en van **hun** leed wordt door deze humaniteits-hysterici niet gerept. Dat alles is voor **hen** opgeschort. Tot zij zich hebben gezuiverd van hun dictators.

En zo heeft Trouw zich getransformeerd tot een spreekbuis voor deze nieuwe geesteszieken van deze tijd.

8.6. Het taboe in de media om tot drie te tellen

Het kan ook zijn dat hetgeen in dit opzicht voor alle westerse media geldt, hier voor Trouw als exponent opgaat.
Namelijk de kritiek van de filosoof Sloterdijk op het journaille. Al in zijn 'Kritik der Zynischen Vernunft' (1982) verweet hij journalisten een 'encyclopedische mentaliteit'. Zij geven louter opsommingen van feiten zonder ze in een verband te plaatsen. Wie in het journalistieke beroep verbanden wil leggen en uit alle onderwerpen een groot verhaal wil maken, is ongewenst:

> **"Een onderwerp is een onderwerp, en méér mag niet van het medium. Een samenhang aanbrengen tussen onderwerpen, ja hoor eens, dat zou neerkomen op ideologie. En dus: wie samenhang aanbrengt, vliegt eruit. Wie denkt, kan vertrekken (..). Een journalist is iemand die uit hoofde van zijn beroep gedwongen wordt te vergeten hoe het getal heet dat na een en twee komt."**

Of het nu uit mensenrechten-idelogische blindheid is, of juist als gevolg van de angst om tot een samenhangende visie te komen die zou neerkomen op ideologie-vorming, een feit is dat niet alleen Trouw, maar alle westerse media in de kwestie van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië vergeten blijken te zijn hoe het getal heet dat na een en twee komt.

Na het leed van de Albanezen, dat door de NAVO-oorlog als opgelost wordt verklaard, bestaat er voor hen geen leed meer in Kosovo. En zeker geen leed dat oorzakelijk verband houdt met de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië.
Verder tellen geldt hier voor alle media als een volstrekt taboe.

Dat hier niet verder willen tellen dan drie vormt ook voor de media-mogols en de politieke elite, die door de media als hun ijkpunt worden beschouwd, een test-case.
Een test-case voor de mate waarin de controle die de politici en hun media-paladijnen over geesten van het publiek kunnen uitoefenen inmiddels als absoluut kan gelden. En een test-case voor de vraag of een dergelijke lomp tegen alle stutten van het gezond verstand aanschoppende zelfcensuur van de westerse politiek en media onbeperkt als de heersende opinie in stand kan worden gehouden.

De pogingen om de publieke opinie blijvend tot een morele spagaat te brengen, waarbij het lijden van bepaalde groepen als volstrekt irrelevant wordt bejegend, vormen het ultieme bewijs voor de is de hierboven al aangeduide dodelijke waarneming van de beroemde linguist Noam Chomsky in zijn nieuwe boek "New Military Humanism". En wel dat het zogenaamde humanitaire interventionisme niets anders voorstelt dan het maken van een fascistisch onderscheid tussen slachtoffers die er toe doen en slachtoffers die er niet toe doen.

HOOFDSTUK 9

De rol van een NGO als Amnesty International bij het rijp maken van de geesten voor oorlog tegen Joegoslavië

Amnesty International heeft een klinkende naam als het gaat om pijnlijk in acht genomen objectiviteit bij het aan de kaak stellen van mensenrechten-schendingen.
Bewijsbaar ten onrechte, als het gaat om de ontwikkelingen in Kosovo in de aanloop tot de NAVO-oorlog.
In hoeverre dit zou nopen tot een nader onderzoek naar de juistheid van Amnesty's claim van objectiviteit en onafhankelijkheid in het algemeen kan hier buiten beschouwing blijven.
Feit is dat bij haar opstelling in de Kosovo-crisis weinig objectiefs gebleken is.
Kennelijk laat ook zelfs
bij een NGO als Amnesty International de stemming bij de achterban en de donateurs de inhoud van haar werk niet onberoerd !

9.1. Gebrek aan objectiviteit bij Amnesty International: elke gedode Kosovaarse Albanees voorgesteld als een vermoorde non-combattant

In rapporten van Amnesty International van juni 1998 wordt melding gemaakt van gevechtshandelingen tussen Servische gewapende eenheden en het UCK in het voorjaar van 1998.

Hoewel later uitdrukkelijk bevestiging heeft gevonden dat het UCK gebruik maakte van de taktiek van gefortificeerde dorpen, waarbij dus in feite de burgerbevolking automatisch bij de strijd werd betrokken - bij een dergelijke taktiek wordt het gebruik van de dorpsbevolking als menselijk schild als het ware tot systeem verheven - wordt over een dergelijk systematies handelen van het UCK in strijd met de wetten van het humanitair oorlogsrecht geenszins veroordeeld of zelfs maar afgekeurd. Uitsluitend worden daarentegen alle slachtoffers die aan Albanese kant vallen, ongeacht of het burgers zijn of UCK-terroristen, in deze Amnesty-rapportages systematisch beschreven en veroordeeld als misdrijven en buitengerechtelijke terechtstellingen.

Door systematisch te weigeren om onderscheid te maken tussen combattanten en non-combattanten als het erom gaat doden als gevolg van de gevechtshandelingen tot voorwerp van haar rapportage te maken, blijkt dat ook Amnesty International het volstrekt niet kan opbrengen om objectiviteit te betrachten en uit te gaan van vanuit humanitair oorlogsrecht passende beoordelingskaders.

In de mate dat Amnesty International zich er niet toe kan zetten om 1) een duidelijke veroordeling uit te spreken van de door het UCK toegepaste standaardtaktiek om gebruik te maken van en te opereren vanuit gefortificeerde dorpen als zijnde

een taktiek die onmiskenbaar in strijd is met de de regels van het humanitair oorlogsrecht en 2) aan zijn rapportages weigert een vanuit het humanitair oorlogsrecht passend onderscheid tussen combattanten en non-combattanten - d.w.z. tussen UCK-terroristen alsmede hun vrijwillige handlangers en de als non-combattanten te beschouwen burgerbevolking - ten grondslag te leggen, waarbij 3) zelfs zo ver wordt gegaan dat alle bij de gevechtshandelingen gedode Albanezen als buitengerchtelijk geexecuteerden worden voorgesteld - gesneuvelde UCK-terroristen bestaan in de AI-rapportages eenvoudig niet - maakt deze organisatie zich als "onafhankelijke" organisatie volstrekt ongeloofwaardig en diskwalificeert zij zich als en rapporteur.

Er onstaan dan rapportages als de volgende, ontleend aan Document Series A-2. Al Index: EUR 70/33/98, Amnesty International June 1998:

> "Killing of three men in Glodjane, 24 march 1998
>
> On 24 March police clashed with armed men in the village of Glodjane. Although accounts vary as to exactly how the incident started, it is clear that there was a relatively small-scale incident in wich police and armed men exchanged fire in the hamlet of Dubrava, near Glodjane, at around 10.30am. This was followed by the deployment of police reinforcements in the area. When it became clear that something serious was happening, many people tried to flee the village and shelter in the neighouring ones as police started checking houses, one by one, throughout the village. According to testimony taken by the HLC (Humanitarian Law Centre), four unarmed young men, Xh.Z., Gazmend Mehmetaj, Agron Mehmetaj and Him Haradinaj had tried to evacuate the children from the village school, but found them gone. Returning again towards the school, during a lull in the shooting at about 2.30pm, they saw a police vehicle about 100 metres from the school and turned back. They started to run when the police opened fire on them without warning, first from positions near the vehicle and then from a helicopter. Gazmend and Agron Mehmetaj and Him Haradinaj were killed. The police reported that two men involved in the fighting had been killed (Him Haradinaj's body was not found until 28 march), and the KLA claimed in an announcement in May that the men were its members. However, the testimony collected by the HLC indicates that the men where unarmed and were extrajudicially executed. To Amnesty International's knowlegde, no investigations were carried out into the killings."

Naar objectieve maatstaven en rekening houdend met de regels van het humanitair oorlogsrecht is hier van enig misdadig optreden van Joegoslavische zijde geen sprake, althans zeker niet prima facie.
Uit het verslag blijkt van een gewapend treffen tussen UCK-terroristen en Joegoslavische eenheden. Er daarbij tenminste vier uur over een weer geschoten. Plotseling komen er vir mannen te voorschijn die beginnen te rennen en die vervolgens worden neergeschoten. Zij blijken tot de UCK-terroristen te behoren. Dat zij ongewapend zouden zijn geweest op het moment dat zij werden neergeschoten, kan geen doorslaggevend gewicht worden toegekend. Nergens uit blijkt dat zij zich wilden overgeven, zij renden weg. En het is natuurlijk volstrekt niet zo dat enige regel of beginsel van humanitair oorlogsrecht zou vorderen dat zodra een eerdere combattant zijn wapens zou weggooien, hij daarmee terstond verder als een non-combattant zou moeten worden beschouwd en behandeld. Oorlog voeren is geen spelletje, waarbij je door je wapens op zeker moment weg te gooien automatisch de status van non-combattant verwerft ! Bovendien is het maar zeer de vraag of de Servische eenheden gewaar waren - of vanuit hun positie zelfs maar konden zijn - dat deze UCK-terroristen op dat moment ongewapend waren, als dit deel van de rapportage al juist is.

Er zou alleen sprake zijn van een misdrijf naar geldend oorlogsrecht van Servische kant, en wel het misdrijf van disproportioneel geweld, indien zou komen vast te staan dat deze UCK-terroristen de intentie hadden om zich over te geven, deze intentie voor de Servische eenheden duidelijk en ondubbelzinnig zou zijn geweest en bovendien niet voor een valstrik of anderszins gevaar van de zijde van deze mannen te duchten was. Dit staat echter volstrekt niet vast en evenmin levert deze rapportage daarvoor aanwijzingen.

Mitsdien laat wat Amnesty International hier tot een misdrijf bestempelt en als buitengerechtelijke executie aanduidt zich, althans volgens de in de rapportage weergegeven feiten, naar geldend oorlogsrecht onmogelijk als zodanig te betitelen. Deze UCK-terroristen moeten vooralsnog naar geldend oorlogsrecht als gesneuveld bij gevechtshandelingen worden aangemerkt, behoudens te leveren tegenbewijs van gebruik in deze van disproportioneel oorlogsgeweld.

Het geldt dan ook als bijzonder kwalijk dat Amnesty Inrernational hier niet alleen haar aureool van onpartijdigheid en onafhankelijkheid te grabbel gooit, maar daarbij ook nog eens een volstrekt verkeerde voorstelling geeft van de regels en van de inhoud van het humanitair oorlogsrecht.
Door bepaalde daden als misdrijven en als schendingen van de mensenrechten te etaleren die dat niet zijn, werkt Amnesty International onvermijdelijk en devaluatie van het begrip mensenrechten in de hand. Het rechtsconcept zelf raakt daardoor aan erosie onderhevig.

Natuurlijk beschikt Amnesty International als "mensenrechten-multinational" over voldoende deskundigheid om te weten wat wel en niet in strijd is met het humanitair oorlogsrecht en anders beschikt zij wel over de mogelijkheid om deze deskundigheid in huis te halen.

9.2. Amnesty International als instrument van de westerse anti-Servische coalitie

Dat zij desondanks jegens Servisch optreden in haar rapportages herhaaldelijk als misdadig aanduidt wat naar geldend oorlogsrecht allerminst als zodanig valt aan te merken, zoals in het hierboven weergegeven rapport gebeurt, leidt dan ook onvermijdelijk tot de conclusie dat ook Amnesty International ideologie voor recht laat gelden.
Als het erom gaat een bijdrage te leveren aan criminalisering van de Servische autoriteiten, dan wenst Amnesty International kennelijk graag en partijtje mee te blazen. En sluit zich klaarblijkelijk maar al te graag aan in het westerse anti-Servische koor.

De hand- en spandiensten die zij daarbij levert zijn van cruciale betekenis. Zij bestaan eruit het recht toe te snijden naar anti-Servische snit. Wat misdadig is wordt daarbij niet langer bepaald door objectieve rechtscriteria, maar door wie het begaan is. Het recht komt zo ten dienste van de anti-Servische ideologie te staan.
Door het recht om te smeden tot een anti-Servisch instrument wordt de westerse heerschappij over het recht totaal.

Deze handelwijze van Amnesty International gaat ten koste van haar eigen integriteit, hetgeen zij overigens zelf moet weten. Maar erger is: het gaat ook ten koste van het recht zelf, dat door een dergelijke praktijk wordt gecorrumpeerd. En dat trekt diepe sporen in de gemeenschap van staten. Want een recht als horig instrument aan westerse dominantie betekent niets anders dan het grootste onrecht.
Amnesty International draagt daarvoor een grote verantwoordelijkheid.

9.3. De rol van Amnesty International in de aanloop tot de oorlog - gebrek aan pariteit en reciprociteit met betrekking tot de aan de partijen bij het conflict gestelde eisen tot naleving van regels en voorschriften

In het licht van deze onmiskenbare ideologische zelfpositionering van Amnesty International als instrument van de anti-Servische westerse coalitie is het ook begrijpelijk dat Amnesty International in al haar rapportages inzake Kosovo voortdurend kwam met hele reeksen van eisen en aanbevelingen aan **de Servische autoriteiten** en dan tenslotte, voor de vorm, ook nog met wat schamele wensen, gericht tot **het UCK**.
Dit al vanaf het eerste moment dat **het UCK** met haar gewapende terroristische akties in Kosovo begon.

Want natuurlijk kon Amnesty International er niet aan ontkomen om af en toe ook een paar wandaden van **het UCK** te rapporteren. Anders zou er te manifest sprake zijn van ongeloofwaardigheid! Zo worden in hetzelfde rapport waaruit hierboven al is geciteerd een aantal gevallen van UCK-terreur tegen leden van de Servische burgerbevolking beschreven:

"Human rights abuses by opposition groups

At the time of writing, in early Juni 1998, Amnesty International was seeking to verify a significant number of recent reports of human rights abuses committed by the KLA. Article 3 common tot the four Geneva Conventions of 1949 places obligations on all parties to an armed internal conflict not to carry out "violence to life and person...mutilation, cruel treatment and torture", the taking of hostages and "outrages upon personal dignity".
In the period prior to June the most detailed accounts of abuses by the armed opposition came from Glodjae village, in information compiled by the HLC. Following on the police operation in Glodjane and killing of three men described above, the KLA set up checkpoinsts at the entrances to the village. Three Serbian men, Dragoslav and Mijat Stojanovic and Veselin Stijovic, from the Dubrava hamlet, returned to their house on 18 April to collect some of their possessions. The Serbs were detained by uniformed men at their houses where they were knocked to the ground and beaten. They were then taken to what they called the KLA headquarters in Glodjane, where they were further beaten with rifle butts and clubs during interrogation. They were released next day. One of them was reportedly treated in hospital for serious injuries to the spleen, stomach and duodenum. The victims stated that they recognized most of the perpetrators as local people whom they knew.
On 12 april two Serb men, Novak Stijovic and Stanisa Radosevic, and the mother of the latter, Rosa Radosevic, went to the village of Pozar near Glodjane tot collect the elderly father of Novak Stijovic. They were detained, beaten and questioned by armed ethnic Albanian men, who took them to the so-called KLA headquarters in Glodjane. They were made to retrieve and hand over a hunting rifle from the house of one of them, before being released and allowed to leave in the direction of Decane. Meanwhile, Stanisa's father, Slobodan Radosevic, had stayed behind to look after their farm in Dasinovic village and his family has not had any news from him since. However, on 27 April the Kosovo Albanian language daily Koha Ditore reported that the KLA had executed five abducted Serbs, but did not give their names. According to the pro-government Media Centre in Pristina the bodies of Slobodan Radosevic and that of another missing Serb, Milos Radunovic, had been seen at the side of the road in Dasinovic. Neither of these reports has been independently confirmed."

Dit leidt dan aan het slot van dit rapport tot de volgende aanbevelingen van Amnesty International aan het adres van het UCK:

"To etnic Albanian armed opposition groups in Kosovo province

- The KLA should ensure that all forces under its control abide by basic humanitarian law principles as set out in Common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949 wich prohibit the killing of those taking no part in hostilities as well as hostage-taking.

- The KLA should ensure that it cooperates with the ICRC (Rode Kruis), in particular to resolve the fate of prisoners reportly by its members"

En daarbij blijft het dan. Althans wat betreft de eisen die Amnesty International aan het UCK stelt.

Wat betreft de Servische autoriteiten ligt dat echter geheel anders. Die worden in hetzelfde Amnesty-document met een waslijst van eisen van Amnesty International geconfronteerd. Zo moeten die ervoor zorgen dat "deliberate and indiscriminate attacks on civilians" worden voorkomen. Het UCK mag van Amnesty International kennelijk wél weloverwogen en niet-onderscheidende aanvallen op de Servische burgerbevolking uitvoeren (als daarbij maar geen doden vallen als bepaald in artikel 3 Conventies van Genève).
Zij hebben zich ook te houden aan o.a. the UN Principles on the Effective Prevention and Investigation of Extra-legal, Arbitrary and Summary Executions en the UN Body of Principles for the Protection of All Persons under Any Form of Detention or Imprsonment. Het UCK hoeft dat kennelijk niet.
Voorts wordt bepaald:

"The authorities should ensure that in situations of armed conflict the relevant prohibitions of international humanitarian law contained in Common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949 and in Protocol II Additional to the Geneva Conventions relating to the protection of victims of Non-International Armed Conflicts, shall be applied and all members of the security forces deployed in Kosovo should be made familiar with them."

Hieruit blijkt dat van de Servische autoriteiten niet alleen respectering wordt geëist van artikel 3 van de Geneefse Conventies, maar bovendien ook van het Tweede Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève.
Van het UCK wordt door Amnesty International kennelijk alleen het eerste geëist. Aan Protocol II hoeven zij zich blijkbaar van Amnesty niet te houden.
En evenmin geldt blijkbaar volgens Amnesty voor het UCK de verplichting om haar terroristische organisatie onderricht te geven in de verplichtingen van Protocol II, want ook dat is kennelijk alleen een verplichting voor de Servische autoriteiten !

Het zijn ook alleen de **Servische autoriteiten** van wie in het kader van dit rapport instemming met en medewerking aan een onafhankelijk onderzoek naar de beweerde schendingen van de mensenrechten van hun zijde wordt gevorderd, getuige de aanbeveling:

> **"The authorities should allow independent investigation of recent human rights abuses(..)"**

Het UCK hoeft zich echter klaarblijkelijk geenszins te onderwerpen aan een onafhankelijk onderzoek naar **hun** in dit Amnesty-rapport beschreven schendingen van de mensenrechten, laat staan dat hun de verplichting zou worden gesteld om daaraan mee te werken.

Aan de **Servische autoriteiten** wordt voorts ook de verplichting gesteld tot het bieden van zekerheid dat de daders van de vermeende Servische mensenrechten-schendingen worden opgespoord en vervolgd.
Bepaald wordt immers:

> **"The authorities should ensure that criminal investigations and procedures are initiated (...)"**

En ook hier zien we weer dat dergelijke eis aan **het UCK** volledig ontbreekt. Blijkbaar mogen de **UCK**-misdadigers van Amnesty frank en vrij blijven rondlopen, iets anders valt uit het ontbreken van pariteit van eisen op dit punt niet te concluderen !

Van de **Servische autoriteiten** wordt door Amnesty International geëist dat zij zich bereid verklaren om volledig mee te werken met het Joegoslavië Tribunaal.
Dienaangaande wordt in dit Amnesty rapport gesteld:

> **"The authorities should cooperate in full with the International Crinminal Tribunal for the former Yugoslavia (...)**

En ook deze verplichting wordt in genen dele aan **het UCK** opgelegd.

En tenslotte wordt dan in dit rapport nog van de **Servische autoriteiten** geëist dat in Kosovo voor onbepaalde tijd een ruim detachement van OVSE-waarnemers wordt toegelaten.

Hoe objectief en onafhankelijk die OVSE wel werkt, daarvan zal nog een beeld worden gegeven bij een nadere analyse van de werkwijze en verslagen van deze organsatie.

Een en ander komt erop neer dat Amnesty International, door een groot aantal eisen die jegens de **Servische autoriteiten** worden gesteld niet gelijkelijk ook voor **het UCK** te laten gelden, als zogenaamd onafhankelijke mensenrechten-organisatie extra hard en openlijk door de mand valt.
Het UCK mag blijkbaar van Amnesty International vrijwel onbelemmerd zijn gang gaan, als het zich maar houdt aan artikel 3 van de Conventies van Genève.

Iets anders laat zich uit de volstrekte onevenwichtigheid van de door Amnesty gestelde eisen niet afleiden !
En daarmee komt dan tevens vast te staan dat Amnesty International kennelijk hoofdzakelijk geïnteresseerd is in haar rol naar de Servische autoriteiten toe.
Dat er in de rapportages ook nog iets over wandaden van en eisen aan **het UCK** op papier wordt gezet, is klaarblijkelijk niet meer dan window-dressing.
Als relevante en te respecteren factor schakelt Amnesty International zich daarmee uit.

Niet alleen **het onderhavige en hier geciteerde en geanalyseerde rapport** van Amnesty International over Kosovo kenmerkt zich door deze werkwijze en benadering, maar deze karakteristieken worden teruggevonden in **alle** Amnesty-rapporten over Kosovo, die dateren van van de laatste anderhalf jaar vóór de aanvang van de regelrechte NAVO-oorlogsagressie tegen Joegoslavië.
Strijk en zet worden daarin wisselende reeksen van eisen gesteld aan de **Joegoslavische autoriteiten**. Terwijl naar **het UCK** toe systematisch wordt volstaan met de hierboven in extenso geciteerde eis, bij wijze van een soort vaste standaardfrase. Als er tenminste op zichzelf al enige aanbeveling richting **UCK** is opgenomen, want in veel Amnesty-rapporten uit die cruciale periode ontbreekt zelfs elke aanbeveling aan **het UCK** totaal.

En op deze manier levert Amnesty International dan haar tribuut aan de door de westerse politieke hoofdstroom gewenste groeiende anti-Servische agressiviteit. Het klimaat zo mede rijp makend voor de latere desastreuze NAVO-oorlog om Kosovo.

HOOFDSTUK 10

De verduistering van de schuld van het UCK aan het bezwijken van het Holbrooke-Milosevic-akkoord

10.1. De toemeting van de verantwoordelijkheid voor het groeiende geweld in Kosovo in 1998 aan de Joegoslavische autoriteiten als vervalsing van de historische werkelijkheid

Om tegemoet te kunnen komen aan de behoefte aan een duidelijk vijandbeeld, de behoefte aan en simpel en helder antwoord op de schuldvraag en om ook de gepleegde agressie tegen Joegoslavië blijvend te kunnen rechtvaardigen, is men voor, tijdens en na de oorlog tegen Joegoslavië in toenemende mate ongenuanceerd het beeld gaan inprenten dat het de Serviërs waren die verantwoordelijk waren voor iedere toename van geweld in Kosovo, in welke fase van de periode voorafgaand aan het losbarsten van de NAVO-agressie dan ook.

Dat beeld is niet alleen zo maar onjuist, het is zo apert bezijden de waarheid dat er zelfs voor de pro-westerse rapportages uit die tijd geen ontkomen aan was om aan te geven dat de bron van escalatie van het geweld, na een relatief rustiger periode in mei-juni 1998, bij het UCK lag.

10.2. Het Rapport van de Secretaris-Generaal van augustus 1998 over de situatie in Kosovo

Zo wordt in het Report of the Secretary-General prepared pursuant to security council resolution 1160 (1998) van 5 augustus 1998 onomwonden gesteld:

> "16. The continuing infiltration from outside the borders of the Federal Republic of Yugoslavia is a source of continuing widespread concern."

Die toenemende infiltraties van wapens en UCK-terreuraanvallen vormden een flagrante schending van alle inmiddels aangenomen Veiligheidsraads-resoluties.
Uiteraard was er voor de Joegoslavische autoriteiten geen ontkomen aan om op deze escalatie van UCK-geweld te responderen. Het rapport van de Secretaris-Generaal van 5 augustus 1998 vermeldt dan ook:

> "I must therefore report that, as the Security Council is already aware, the situation in Kosovo continues to deteriorate. Increased heavy fighting between the security forces of the Federal Republic of Yugoslavia and the so-called Kosovo Liberation Army (KLA) has been reported from several areas in Kosovo."

Dit leidde ertoe dat:

> "The numbers of civilian and military casualties are at their highest point since the outbreak of the conflict."

En:

> "The attitudes of the two sides appear to be hardening with every day of fighting. There is no progress on renewal of dialogue."

Het vervolg van dit citaat geeft dan aan waar deze toevloed van wapens en hernieuwde terroristische aktie van het UCK toe leidt:

> "Most disturbing are reports of increased tensions along the border between the Federal Republic of Yugoslalvia and Albania.
> (...) However, with the increasing militarization of the border region and the escalation of the tensions in Kosovo, destabilization of the Albanian border region is possible."

En verderop in dit rapport:

> "Numerous armed clashes were reported from the regions of Kosovo bordering Albania.
> (...)
> 3. Meanwhile, the OSCE presence (mission) in Albania has reported a number of serious armed clashes inside Kosovo, close to the border with Albania, with the number of such incidents increasing after 15 July. OSCE observers witnessed stepped-up military activities in the Decani area. Increased cross-border transit of KLA-troops as well as shipments of arms and ammunition were recorded, as was a flare-up of the fighting on the border region on 18 July.
> (...)
> 5. The continued violence in Kosovo has reinforced overall militancy among ethnic Albanians on both sides of the border. KLA transborder activities have become increasingly overt. Regular movement of KLA arms/ammunition and manpower has been observed by OSCE across known refugee routes."

10.3. Misbruik door het UCK van terughoudendheid van het Joegoslavische leger in het voorjaar 1998

Wat er gebeurde is dus volstrekt duidelijk.
Dit rapport van de Secretaris-Generaal van de VN bevestigt onmiskenbaar dat het UCK misbruik maakte van de afname van militaire aktiviteiten gedurende het vroege voorjaar van 1998 - dit als gevolg van de zware westerse druk -, om zich te hergroeperen en herbewapenen en daarna nieuwe offensieven te ontplooien. Daarbij werd de grensregio met Albanië in hoge mate gemilitairiseerd.

Met als gevolg dat die westerse krachten die op een interventie in Kosovo koersten een argument toegespeeld kregen om aan te voeren dat de stabiliteit en de veiligheid in de regio in het gedrang dreigden te komen door de gevechtshandelingen in Kosovo.
Zo werden nieuwe bouwstenen aangedragen voor een alibi voor interventie.

10.4. Schending van de Veiligheidsraadsresoluties door het UCK door over te gaan tot geweldsescalatie

Inmiddels werd, gevoed door de OVSE, andere westerse waarnemers en politici, in de westerse media een beeld gegeven alsof het Joegoslavië was dat primair verantwoordelijk was voor de geweldsescalatie en dat hier niets anders aan de orde was dan een verheviging van terreur van het Joegoslavische leger en politie-eenheden tegen de Albanese burgerbevolking.
Volkomen ten onrechte, want het was - zo blijkt ook uit dit UN-rapport - onmiskenbaar het UCK dat doelbewust tot escalatie

van de strijd overging.
Dit bovendien geheel in strijd met de resolutie van de Veiligheidsraad.

Dat deze escalatie van de gevechten in Kosovo geheel voor rekening van het UCK kwam, wordt nog eens uitdrukkelijk bevestigd in het onderhavige rapport van de Secretaris-Generaal van de VN:

> "1. The period between the 16 June meeting between President Milosevic of the Federal Republic of Yugoslavia and President Yeltsin of the Russian Federation and the end of the month was marked by a drop in the number of combat operations in Kosovo. (..)
>
> 2. Shortly thereafter the KLA became more active, moving on from defensive actions to sporadic attacks on the Yugoslav security forces. (..)"

En:

> "Since mid-June, there has been further escalation of the conflict in Kosovo, with the hostilities spreading to engulf the entire south-western part of the province.
> By mid-July, the crisis had reached new levels of intensity. As the fighting drew nearer Pristina, the "Kosovo Liberation Army" (KLA) removed any ambiguity as to its intention to bring the province under its control."

10.5. Schuldtoekenning aan en bestraffing met sancties van Joegoslavië door het Westen voor geweldsescalatie door het UCK

In een openlijke en flagrante schending van alle relevante Veiligheidsraads-resoluties over Kosovo ging het UCK dus over tot hervatting en intensivering van de gevechtshandelingen, in een onverhulde poging om Kosovo gewapenderhand onder zijn controle te brengen.

Niettemin werd dit in de westerse media 180 graden omgedraaid en werd het voorgesteld alsof het de Joegoslavische autoriteiten waren die verantwoordelijk waren voor de escalatie van het geweld. Waarbij het larmoyante beeld werd gehanteerd dat de Servische barbaren zich uit pure ethnische zuiverings-lust op de onschuldige Albanese burgerbevolking storten.

Een geduldig en gestaag bouwen van deze aperte vervalsing van de werkelijkheid had de westerse wereld al eerder in staat gesteld om het sanctie-regime van de EU tegen Joegoslavie te versterken. In het onderhavige VN-rapport wordt daar aldus melding van gemaakt:

"The string of measures adopted with the purpose of bringing more pressure to bear on the Belgrade authorities includes the 8 June Europian Union decision (wich went into force on 23 June) to freeze within the boundaries of the European Union all the fixed assets and financial resources of both the Federal Republic of Yugoslavia ans Serbia, and the 29 June resolution of the Council of Ministers banning all flights by JAT airlines as well as other Yugoslav carriers to EU destinations."

En zo werd Joegoslavië door het westen gestraft met "gelegaliseerde" verduistering van zijn eigendommen voor een doelgerichte escalatie van het geweld door het UCK, met als door dit VN-rapport bevestigd doel een gewelddadige verovering van Kosovo.

Objectieve waarneming laat daarbij geen ruimte voor andere uiteindelijke conclusie dan dat de UCK-provokaties het Westen maar al te zeer van pas kwamen om agressieve bedoelingen jegens Joegoslavië verder gestalte te kunnen geven.
De verantwoordelijkheid voor elk geweld en voor iedere geweldstoename in Kosovo werd daarbij door het Westen onveranderlijk onmiddellijk voor rekening gebracht van de Joegoslavische autoriteiten en terstond aangegrepen vor een bezinning op verdere stappen tegen Joegoslavië.

10.6. De strategie van het UCK in het voorjaar 1998: niet praten maar geweldsescalatie bewerkstelligen

Het rapport van de Secretaris-Generaal bevat voorts een verslag van de technical assessment mission van de OVSE van diens missie naar Joegoslavië van 14 tot 22 juli 1998.
In dat rapport wordt ook het standpunt van de Joegoslavische regering opgenomen:

"Federal Government Minister Jovanovic, like other government representatives, emphasized the official view that the Kosovo problem was one of separatism and terorism, and not of national and minority rights. The Government of the Federal Republic of Yugoslavia needed to defend the interests of all residents of Kosovo. The situation could be resolved only through direct dialogue between the parties on a series of confidence-building measures and forms of self-governance for the province, includibg different forms of autonomy. The outcome must respect the territorial integrety of Serbia and the Federal Republic of Yugoslavia and the rights of all nationalities and minorities, according to European standards.(...) He called for European countries to stop what he claimed was the provision of assistance to Albanian extremists in Kosovo from groups based on their territory."

En van de Servische autoriteitenter plaatse:

> "The representatatives of the local Serb authorities insisted that the Serb security forces only responded to attacks made on them by the so-called Kosovo Liberation Army (KLA). They claimed that the continuing presence of Serbian special units in the province was only necessary because of KLA attacks. They also denied that the Serbs had used disproportionate force on their engagements with the KLA. They handed the mission lists of names of 30 Albanians and 14 Serbs who they said had been killed by the KLA, together with a list of 111 Serbs, Albanians and other minority nationals who they claimed had been kidnapped since the beginning of the year. They said they were ready to continue the dialogue wich had begun with the meeting between President Milosevic and Mr. Rugova on 15 MAy. But the Albanian side had failed to appear for the scheduled meetings since 22 May."

Dat het onomstotelijk het UCK was dat expliciet weigerde te onderhandelen en doelgericht de strategie hanteerde om het Westen middels geweldstoepassing en geweldsescalatie steeeds dichter bij militaire interventie te brengen, blijkt evenzeer duidelijk uit het onderhavige VN-rapport:

> "14. The emergence on the Kosovar Albanian political scene of the KLA, as a force commanding considerable influence througout the Albanian community, has introduced a new element into the idea of negotiations. Representatives of the KLA believe that the political parties should accept the existence and importance of the armed organization and that none of the parties represent the KLA. Neither do they recognize the leadership of Ibrahim Rugova. The KLA further rules out the possibility of declaring a ceasefire should the talks resume without them being accepted as one of the negotiating parties."

Dat van een staakt-het-vuren van de kant van het UCK voorals-nog een sprake kon zijn, onderstreepte het UCK dan vervolgens met zijn gewelds-offensief, in strijd met de relevante resoluties van de Veiligheidsraad, dat elders in dit VN-rapport wordt beschreven.

10.7. De opzet van het UCK: het Westen in de strijd betrekken

De OVSE-missie benadrukt daarop in zijn verslag dat bij dit VN-rapport is gevoegd wat daarbij de opzet van de vertegenwoordigers van de UCK-terroristen was:

> "They stressed the importance of international involvement in the process, into wich they said the KLA needed to be brought."

Deze internationale rapportages bevestigen dus overduidelijk dat de strategie van het UCK was: **doorgaan met het geweld, in weerwil van de resoluties van de Veiligheidsraad over Kosovo, totdat het Westen militair zou ingrijpen.**

Daarbij moet het het UCK al spoedig duidelijk zijn geworden - als deze terreur-organisatie daarvan geen openlijke signalen hebben bereikt, dan wel op grond van herhaalde ervaring - dat met schending zijnerzijds van het geweldsverbod van de Veiligheidsraads-resoluties voor het UCK steeds opnieuw een forse beloning binnen te halen viel. Want steeds weer werd de schuld aan dat geweld door Westerse vertegenwoordigers dan onmiddellijk op rekening van de Joegoslavische autoriteiten gezet en werd militaire interventie van het Westen in Kosovo daarmee een stap dichterbij gebracht.

Zich - zonder dat deze terreur-organsatie daarbij door het Westen een strobreed in de weg werd gelegd - vooral niets aantrekken van het geweldsverbod dat het UCK in alle relevante Veiligheidsraads-resoluties werd opgelegd, bleek zo een probaat middel om het hierboven omschreven UCK-doel van "**international involvement in the process**" met rasse schreden dichterbij te brengen.

HOOFDSTUK 11

De mythe van de humanitaire catastrofe in Kosovo

11.1. Het ontbreken van een humanitaire catastrofe in Kosovo op het moment dat de NAVO zijn oorlogskoers jegens Joegoslavië manifest maakte

Nu de NAVO-agressie tegen Joegoslavië zich heeft voltrokken - met duizenden doden en duizenden gewonden in Servië als gevolg van de bombardementen en met de economische verwoesting van dat land door het aanrichten van een schade van meer dan 100 miljard gulden aan de economie en infrastruktuur als uiteindelijk resultaat - wordt gepoogd om, ter rechtvaardiging van deze NAVO-orgie van vernietiging, achteraf een beeldvorming in stand te houden van een buitengewoon ernstige en catastrofale humanitaire situatie in Kosovo, die een dergelijke verwoestend ingrijpen zou rechtvaardigen en welke daarvoor als een geëigend en evenredig middel zou kunnen gelden.

Daarom is het goed om de feiten te laten spreken, zoals zij vaststaan omtrent de humanitaire situatie in Kosovo halverwege het jaar 1998. Verderop zal nog naar de feiten en cijfers op dit vlak worden gekeken aan de vooravond van het losbarsten van de NAVO-agressie.

11.2. Minder dan 300 doden en minder dan 150.000 ontheemden tot half 1998 - de straalmotoren van de NAVO-bommenwerpers werden toen al opgestart

Volgens de opgave van het UCK zelf waren er toen, d.w.z. eind juli 1998, ongeveer 300 Albanezen gedood en 150.000 ontheemden in Kosovo zelf. Dit vanaf het begin van 1998, dus zeg maar het moment dat de gewelddadigheden in Kosovo feitelijk begonnen. Dit valt te ontlenen aan het OVSE-rapport van de Technical Assessment Mission aan Joegoslavië van 14 tot 22 juli 1998:

> "The Kosovo Albanians told the mission that some 300 Albanians had been killed, and 150.000 displaced, since the beginning of the year."

Aangezien het UCK er in elk geval geen belang bij had om de OVSE-missie te voorzien van een onderschatting van het aantal gedode Albanezen, mogen we aannemen dat het werkelijke aantal gedurende de eerste helft van 1998 in elk geval niet hoger heeft gelegen. Waarschijnlijk zelfs zeer aanzienlijk lager.

Daarbij komt nog dat het UCK bij het geven van het aantal gedode Albanezen geen onderscheid maakt tussen combattanten (tijdens de gevechten gesneuvelde UCK-terroristen en hun helpers en handlangers) en non-combattante Albanese burgers. Ook de westerse waarnemers en de westerse media maakten, in navolging van het UCK, nimmer enig onderscheid tussen gesneuvelde (tot het UCK behorende) combattante Albanezen en non-combattante leden van de Albanese burgerbevolking.
Elke dode Albanees werd in de westerse rapportages en de westerse media altijd automatisch voorgesteld als deel uitmakend van de onschuldige Albanese burgerbevolking.

Van gedode UCK-strijders werd in de officiële westerse rapportages en in de westerse media vrijwel nimmer gerept.

De conclusie op basis van deze feiten kan geen andere zijn dan dat het werkelijke aantal onschuldige Albanese burgers als gevolg van de burgeroorlog in Kosovo gedurende de eerste helft van 1998 in ieder geval aanzienlijk minder dan 300 heeft bedragen.

Evenzo geldt dat het UCK er natuurlijk evenmin belang bij had om het aantal intern ontheemde Albanese Kosovaren lager voor te stellen dan in werkelijkheid het geval was.
Voor het eerste half jaar van 1998 noemt het UCK daarvoor dus een aantal van 150.000.
Het onderhavige rapport van de OVSE-missie geeft daarop als commentaar:

> "The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) said it had identified the whereabouts of some 57.000 internally displaced persons in the province but believed the total number was over 100.000."

Hieruit zou afgeleid kunnen worden dat het werkelijke aantal ontheemden als gevolg van de burgeroorlog in Kosovo na een half jaar van gevechten ten hoogste tussen de 100.000 en 150.000 zal hebben gelegen. Waarbij dan nog wel in overweging moet worden genomen dat een groot aantal hiervan zich ophield in de onmiddelllijke omgeving van hun woonplaatsen om daar het einde van de gevechtshandelingen af te wachten, zoals nog door latere rapportages werd bevestigd.

Zonder dergelijke gegevens en getallen te bagatelliseren, dient te worden vastgesteld dat een dergelijke uitkomst voor een burgeroorlog onmogelijk als bepaald extreem kan worden aangemerkt.
Niettemin werd ook toen al gerept van 'een humanitaire catastrofe'.

11.3. Historisch vervalste beeldvorming ten dienste van de westerse oorlogshysterie

Hoewel er dus, blijkens dit VN-rapport, volgens cijfers van **het UCK zelf** gedurende het eerste half jaar van 1998 **in totaal** niet meer dan 300 Albanezen waren gedood - waarbij dan aangenomen moet worden dat het werkelijke aantal burgerslachtoffers aanmerkelijk daaronder lag - en volgens **het UCK zelf** het aantal ontheemden niet meer dan 150.000 bedroeg - en ook hier kan het werkelijke aantal alleen maar lager hebben gelegen -, wordt in de latere propaganda niet geschroomd om dit beeld op een afschuwelijke wijze te vervalsen.

Zo schreef de gepatenteerde **oorlogshitser** van het Inter Kerkelijk **Vredesberaad** Mient Jan Faber, die doorlopend aan de anti-Servische diarrhee is, op 23 januari 1999 in Hervormd Nederland:

> **"De Serviërs sloegen vervolgens, in februari 1998 genadeloos toe. In elke Albanees werd een terrorist gezien en het beste was hen met huid en haar van de bodem te laten verdwijnen. De strategie van de verschroeide aarde werd van stal gehaald en in augustus werden 495 dorpen vernietigd, geplunderd en in brand gestoken, terwijl de Albanese bevolking, voorzover ze het er levend van afbracht, de bergen werd ingejaagd waar haar een ijskoude hongerwinter te wachten stond."**

Als dat kon bijdragen tot oorlog tegen Joegoslavië, dan schroomde deze **vredespotentaat** niet voor een historische vervalsing meer of minder en stonden de media in de rij om zijn oorlogspraat op te vangen en te verspreiden. Want wat is nou mooier dan een **"vredes"**-man, die voor diezelfde **oorlog** pleit, waar je als media-mogol zelf ook zo naar uitziet ?

Hij vormt overigens maar één lid in het alles overstemmende koor van vervalsers van de historie, dat slechts een tweeledig doel voor ogen heeft:

toen - de geesten rijp maken voor NAVO-agressie tegen Joegoslavië door de Joegoslavische autoriteiten zo zwaar mogelijk te criminaliseren; en nu - pogen de middels de NAVO-agressie aangerichte catastrofe in Joegoslavië en Kosovo blijvend te rechtvaardigen.

Zo schreef bijvoorbeeld de NRC op 5 februari 1999, toen de dreiging met NAVO-agressie weer eens een nieuw hoogtepunt had bereikt:

> **"In februari vorig jaar besloot Belgrado dit rafellegertje (van het UCK) onschadelijk te maken. Die campagne introduceerde het geweld op grote schaal in Kosovo: dorpen werden platgebombardeerd, honderdduizenden mensen sloegen op de vlucht en tweeduizend burgers kwamen om het leven."**

"Zo'n leugen-campagne moet nu wel kunnen", is kennelijk de overheersende gedachte geweest in kringen van westerse politici en media, na weer een tijdvak van anti-Servische crimininalisering. Waarbij niet uit te sluiten is dat men hardgrondig in de eigen voorstelling van zaken is gaan geloven. Of meent dat voor "de goede zaak", namelijk het de Serven een lesje leren, een dergelijk compromis met de waarheid wel geoorloofd is. Of dat men elkaar eenvoudig napraat, uit gemakzucht of om er in de anti-Servische hype gewoon "bij te horen". Of een combinatie van al deze factoren.

In ieder geval is de uitkomst dat het Westen hier nog roomser is dan de Paus. En met cijfers smijt waarbij zelfs claims van het UCK van de aantallen Albanese slachtoffers, zoals opgegeven aan de VN-autoriteiten, eenvoudig verbleken.

11.4. Iedere dode Albanees is een onschuldig burgerslachtoffer van Servische terreur

Uiteraard wordt bij deze presentatie van het aantal Albanese slachtoffers de suggestie gewekt dat het hierbij gaat om uitsluitend burgerslachtoffers.

En zo ziet men ook hier weer dat bovenzinnelijke gebeuren, dat pure wonder. Dat zich alleen voltrekt waar westerse media en politici toeschouwen: UCK-terroristen zijn onsterfelijk ! Of althans boven-natuurlijke wezens. Die op wonderbaarlijke wijze transformeren in onschuldige Albanese burgers, zodra zij in de strijd de laatste adem uitblazen. En zodoende heeft nog nooit een westerse waarnemer een dode UCK-terrorist kunnen zien en daar melding van kunnen maken. Een haast mystiek feit !

Dat mystieke gebeuren zien we ook weer in de terugblik die het NRC Magazine in december 1999 wijdt aan de gebeurtenissen in Kosovo.
In deze special, waarin de NRC het presteert met geen woord te reppen over de humanitaire catastrofe die zich inmiddels in Kosovo heeft voltrokken als gevolg van grenzeloze terreur tegen alle niet-Albanese minderheden in Kosovo -

en die toen al geresulteerd had in honderden moorden en een grondige etnische schoonmaak als gevolg van verdrijving van ruim 300.000 mensen van niet-Albanese herkomst -, wordt de NAVO-oorlog nog eens uitbundig als een groot humanitair succes gevierd.
En worden opnieuw gesneuvelde UCK-terroristen consekwent en zonder dralen als burgerslachtoffers ten tonele gevoerd, waarbij natuuurlijk automatisch iedere gesneuvelde terrorist als slachtoffer van een Servische "moordpartij" wordt geboekstaafd.

Mitsdien heet het dan ook in deze NRC-"geschiedschrijving":

> **"Toch vormen moordpartijen de motor van het conflict. De 26 leden van de familie Jashari, die op 28 februari 1998 door Servische ordetroepen worden omgebracht in het opstandige Drenica, zetten Kosovo op de politieke agenda. Dan komt de provincie onder leiding van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK massaal in opstand." (blz. 10)**

Alsof het geknechte Albanees-Kosovaarse volk zich plotseling als één man verhief in reactie op deze Servische bloeddorst jegens onschuldige burgers.
Wat zich in feite voltrok, was een al weken aan de gang zijnde poging van het UCK om middels gewapende terreur in het strategisch belangrijke Drenica gebied een machtsbasis te formeren. In de gewapende strijd die daarmee door het UCK werd geïntroduceerd, werden slachtoffers aan Albanese zijde in een goed geregisseerde westerse campagne systematisch als "onschuldige en wreed vermoorde burgerslachtoffers" aangemerkt.
Nimmer maakten westerse organisaties en media ook maar melding van één gesneuvelde terrorist.

11.5. NAVO-oorlogsdreiging tegen Joegoslavië reeds ver vóór oktober 1998

De NRC-special van december 1999 vervolgt dan zijn "retrospectief" omtrent de aanloop tot de NAVO-oorlog om Kosovo:

> **"Als na een half jaar vechten in oktober honderdduizenden Albanezen zich onder plastic in de bergen verschuilen, stelt de NAVO Belgrado voor het eerst een ultimatum. Kosovo is een internationaal probleem geworden."**

Alsof de NAVO zich pas met Kosovo ging bemoeien in oktober 1998 !
Al maanden eerder, in feite reeds vanaf het voorjaar van 1998, nam de NAVO een dreigende houding aan tegen Joegoslavië.
Deze zware en voortdurende NAVO-dreiging, waarin permanent de eis werd gesteld aan de Joegoslavische autoriteiten van terugtrekking van leger- en politie-eenheden uit Kosovo, bleef niet zonder effect. Enerzijds weerhield dit aanvankelijk de Joegoslavische autoriteiten van een effectief gewapend antwoord op het UCK-geweld.

Waardoor deze NAVO-dreigementen anderzijds tot gevolg hadden dat **het UCK** in korte tijd zijn posities in Kosovo aanmerkelijk kon uitbreiden.

Vanuit deze posities, waarbij als gevolg de verlammende uitwerking van de NAVO-dreigementen op **de Joegoslavische autoriteiten** niet onaanzienlijke delen van Kosovo in feite zonder slag of stoot in handen van **het UCK** waren gespeeld, verhevigt **het UCK** vervolgens de provocaties en terreur tegen het **Joegoslavische gezag** in de rest van Kosovo.
Tot de maat voor **de Joegoslavische autoriteiten** vol is en een militaire reactie van die kant niet langer kan uitblijven.

11.6. Antwoord van het Joegoslavische leger eind september op de verhevigde UCK-terreur

Het is dan eind september 1998.
Het gewapende antwoord dat dan komt van de zijde van **de Joegoslavische autoriteiten** wordt onmiddellijk aangegrepen door de NAVO om met een ultimatum te komen.

Inmiddels zien we ook in dit NRC-citaat weer het maar al te bekende verschijnsel van zogenaamde grote westerse bewogenheid met de arme Albanese burgers, die zich in oktober 1998 met "honderdduizenden" tegelijk "onder plastic in de bergen verschuilen" - ziet u het voor u ! -, terwijl van eenzelfde humanitaire bekommernis over het lot van die **andere** honderdduizenden vluchtelingen, die bij wijze van spreken op de vlucht werden gedreven op het moment dat deze larmoyante regels voor het NRC-verhaal werden geschreven, in het geheel geen sprake is !
Die vallen van NRC-zijde slechts ijskoude onverschilligheid te beurt. Maar dat zijn dan ook alleen maar **niet-Albanese** vluchtelingen.

Overigens waren die "honderdduizenden" vluchtelingen "onder plastic in de bergen" eind oktober 1998 grotendeels weer thuis. Zo blijkt uit het verloop van de ontwikkelingen, die nog nader onder de loep zullen worden genomen. Er zijn dan ook geen meldingen van Albanese ontheemden, die de winter van 1998/1999 in de bergen hebben moeten doorbrengen.

Anders is het met betrekking tot de honderdduizenden niet-Albanezen die thans zijn verdreven. Die zijn Kosovo uitgejaagd. Definitief. Onder toeziend oog van de NAVO-bezettingsmacht. In wat de grootste etnische zuiveringsoperatie vormt die de Balkan tot dusver heeft gekend.

11.7. **Als er toen sprake was van een 'humanitaire catastrofe' in Kosovo, dan is er nu sprake van tenminste een 'humanitaire super-catastrofe'**

Gelet op de zeer gematigde aantallen slachtoffers als door het UCK zelf gemeld, is het dan de vraag hoe de NAVO-interventie zelf, die geleid heeft tot duizenden doden en gewonden en tot een materiële vernietiging van meer dan 100 miljard gulden, moet worden betiteld.
En de situatie die in Kosovo is ontstaan na deze alles verwoestende NAVO-agressie, nu de NAVO het daar in feite voor het zeggen heeft.

Waarbij alleen al tussen juni en februari 2000 meer dan 800 burgers zijn vermoord, meer dan 700 burgers zijn verdwenen en meer dan 300.000 burgers van alle nationale minderheden zijn verdreven. Zodat een vrijwel volledig etnisch gezuiverd Kosovo is ontstaan. Waarin letterlijk niemand die behoort tot enige minderheid zijn leven ook maar een moment zeker is.
Wat is die situatie dan ? Een humanitaire super-catastrofe ?

In dergelijke termen wordt door de westerse waarnemers, politici en media hierover echter allerminst gepraat. Integendeel, de belangrijkste conclusie die door de westerse vertegenwoordigers getrokken wordt, is dat de humanitaire situatie enorm verbeterd is.
Als de gevolgen in termen van menselijk leed niet zo afschuwelijk waren, zou men en dergelijke stompzinnige cultuur van ontwijking eenvoudig als hilarisch kunnen betitelen.
Nu passen daarvoor uitsluitend de kwalificaties fascistisch en racistisch.

HOOFDSTUK 12

Het Holbrooke-Milosevic bestand - sabotage door het UCK met stilzwijgende instemming van de OVSE-leiding en de NAVO

12.1. **Eind september - begin oktober 1998: resolutie 1199 en de volmacht die de lidstaten aan de NAVO verlenen om zonder verdere toestemming tot oorlog over te gaan**

Als gevolg van het weer oplaaien van de gevechten door de doelgerichte escalatie van de zijde van het UCK, nam de humanitaire ontwrichting in Kosovo in de tweede helft van 1998 scherp toe.
Vanzelfsprekend was dit koren op de molen van die westerse krachten die koersten op een verdergaand ingrijpen in Joegoslavië. Steeds openlijker werd gedreigd met NAVO-bombardementen op Joegoslavië.

Eind september 1998 werd resolutie 1199 door de Veiligheidsraad aangenomen, waarin een vergaande terugtrekking van de Joegoslavische leger- en politie-eenheden uit Kosovo werd geëist, het inachtnemen van een bestand, de terugkeer van de vluchtelingen en onderhandelingen met de Albanezen over de toekomst van Kosovo.

Op 12 oktober 1998 gaf de NAVO een **activation order** uit, inhoudende dat de NAVO zonder verdere toestemming van de NAVO-partners tot bombardementen op Joegoslavë zo mogen overgaan, tenzij de Amerikaanse gezant Holbrooke in Belgrado alsnog een doorbraak zou bereiken.
De volgende dag stemde **de Joegoslavische autoriteiten** in met de stationering van 2000 OVSE-waarnemers, die in Kosovo zouden meten toezien op de naleving van resolutie 1199.
Desondanks bleef de NAVO de oorlogstrom roeren en handhaafde de **activation order.**

12.2. Afwijzing van het Holbrooke-Milosevic akkoord door het UCK door het Westen stilzwijgend geaccepteerd

Op 13 oktober 1998 maakte **het UCK** daarop bekend dat het weigerde in te stemmen met het onder de dreiging van acuut NAVO-geweld jegens Joegoslavië afgedwongen Holbrooke-Milosevic akkoord en riep het op tot luchtaanvallen op Joegoslavië.
"Elke oplossing die niet voorziet in onafhankelijkheid is onaanvaardbaar", aldus deze UCK-verklaring.
Dat was nou niet bepaald in de geest van het akkoord, waarvan de drie allereerste en belangrijkste basisprincipes - in totaal 11 in getal - luidden:

1. Regeling van de problemen via dialoog
2. Geweld en terrorisme moeten onmiddellijk worden beëindigd
3. Iedere oplossing moet de territoriale integriteit, de soevereiniteit en de internationaal erkende grenzen van Joegoslavië erkennen.

Het UCK maakte dus terstond al duidelijk het Holbrooke-Milosevic akkoord volstrekt niet te erkennen.

Op 16 oktober 1998 werd het NAVO-ultimatum aan Joegoslavië met 10 dagen verlengd. De NAVO dwong af dat zij verkenningsvluchten boven Kosovo zou mogen houden.

12.3. UCK-schendingen van het Holbrooke-Milosevic bestand door de OVSE-leiding en de westerse vertegenwoordigers doodgezwegen - hysterisch onthaal door het Westen van Joegoslavische militaire tegenmaatregelen tegen deze bestandsschendingen

Op 19 oktober 1998 berichtte de NRC onder de schreeuwerige kop "Servische politie rukt uit in Kosovo - Belgrado riskeert NAVO-luchtaanval":

> "Belgrado, 19 okt. In Kosovo is een colonne tanks, pantserwagens en vrachtwagens van de Servische politie uitgerukt, kennelijk op weg naar een gebied waar de afgelopen dagen door het Kosovo Bevrijdingsleger drie Servische politiemannen zijn gedood.
> Het Servische bewind loopt met de politie-actie het risico door de NAVO met bombardementen op de vingers te worden getikt. De NAVO eist - op straffe van luchtacties - dat Belgrado de eisen van de VN in de Kosovo-crisis nakomt. Een van die eisen is het staken van geweld. (...) De Serviërs hebben naar aanleiding van de dood van de de drie politiemannen de "terroristen" van het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) beschuldigd van pogingen het akkooord tussen de Amerikaanse gezant Holbrooke en de Joegoslavische president Slobodan Milosevic te torperderen, door de Servische politie met aanvallen te provoceren. (...) Volgens de Serviërs hebben UCK-strijders in vijf dagen veertig aanvallen op de politie gepleegd, waarbij vier doden en twaalf gewonden zijn gevallen. De Servische prefect van Kosovo, Veljko Odalovic, zei gisteren dat die aanvallen "bewijzen wat de internationale gemeenschap nog niet wil erkennen, namelijk dat de terroristische benden vijandig staan tegenover elke politieke regeling van de problemen in Kosovo."

Van een ontkennen of erkennen kan hier geen sprake zijn. Het UCK had immers direkt al laten weten het Holbrooke-Milosevic akkoord niet te erkennen !
En natuurlijk ging het daarna weer onverdroten door met de strategie van vanouds: het plegen van gewelddaden. Waar het door het Westen nimmer op aangekeken wordt. Het tegengeweld dat dit van Servische zijde uitlokt, geeft dan vervolgens het Westen weer de gelegenheid om een keel op te zetten van jawelste. Zo het moment van toepassing van westers geweld dichterbij brengend.

Commentator Koen Koch schreef daarover in Trouw van 24 oktober 1998:

> "Deze week werd ik op mijn wenken bediend, hoewel ik het liever andersom had gehad. Zoals ik eerder voorspelde, probeerde het UCK door aanvallen op Servische posities alsnog NAVO-luchtaanvallen uit te lokken, en besloot Nederland waarnemers ter beschiking van de OVSE te stellen. Ook al was de fundamentele voorwaarde daarvoor, instemming van alle partijen met het bereikte akkoord, afwezig, zoals door de gewelddadige acties van het UCK nog eens onderstreept werd.(...) De OVSE-missie gaat dus toezien op de naleving van een akkoord dat één van de conflictpartijen eigenlijk ten principale verwerpt.

Dat is vragen om moeilijkheden en Nederland toont zich royaal bereid om in die moeilijkheden te delen. Wij zijn bereid honderd waarnemers te zenden, evenveel als de Verenigde Staten."

Op 24 oktober 1998 stelde de NAVO de Joegoslavische autoriteiten een nieuw ultimatum. Joegoslavië moest alle legereenheden terugtrekken uit Kosovo, ook alle tanks en zware wapens moesten weg en het staakt-het-vuren moest stipt worden nageleefd. Duidelijk is waar inwilliging van zo'n serie ultimatieve eisen toe zouden leiden. Namelijk het overdragen van Kosovo aan het UCK. Nochtans voegde een NAVO-vertegenwoordiger eraan toe dat Joegoslavië geen keus had.

12.4. Terugtrekking van de Joegoslavische eenheden - overname van de vrijgekomen posities door het UCK met stilzwijgende westerse instemming - voortzetting en escalatie van de UCK-terreur vanuit deze nieuwe posities

Op 27 oktober meldde de westerse pers massale terugtrekking van Joegoslavische leger- en politie-eenheden. De NAVO besloot daarop niet over te gaan tot bombardementen op Joegoslavië.

Op 10 november 1998 berichtte de NRC onder de kop" Serviërs vermoord - vrees voor nieuw geweld in Kosovo":

"Pristina, 10 nov. In Kosovo neemt het gevaar van een escalatie van het geweld weer toe nu de Servische politie heeft gedreigd intensiever te gaan patrouilleren. Dat besluit is een reactie op de moord op twee Servische politiemannen. De twee werden vrijdag ontvoerd toen ze patrouilleerden in de buurt van Malisevo in Centraal-Kosovo. Gisteren werden hun lijken gevonden niet ver van de plaats waar ze waren verdwenen. De twee bleken van dichtbij te zijn doodgeschoten. Hun lichamen vertoonden sporen van marteling.
(...)
De strijders van het UCK hebben de afgelopen weken het terrein bezet, dat door de Servische politie en het Joegoslavische leger is ontruimd op grond van het akkoord van Milosevic en Holbrooke. Het UCK patrouilleert er en doet, volgens een waarnemer ter plaatse, "alsof het de baas is". Daar komt bij dat het UCK geen partij is in het akkoord en de bepalingen van het bestand dus simpelweg kan negeren. (..)
Gisteren hield het UCK met veel uiterlijk vertoon een militaire plechtigheid in de regio Drenica, ter gelegenheid van de samenvoeging van vijf eenheden tot één bataljon. Daarbij werden vijftienhonderd strijders van het UCK opgetrommeld.

Op 13 november 1998 meldde Trouw:

"Volgens het Albanese Informatiecentrum dreigen de Serviërs gijzelaars te doden als twee Serviërs die kennelijk zijn ontvoerd door guerrillastrijders van het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) niet worden vrijgelaten.
(...)
Met automatische geweren bewapende Serviërs proberen de vrijlating te bewerkstelligen van twee andere Serviërs die woensdag vermist raakten in de regio Drenica in Midden-Kosovo.
(...)
Het hoofd van de Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa (OVES), Bronislaw Geremek, toonde zich gisteren bezorgd over de verslechterde veiligheidssituatie in Kosovo."

Op 21 november 198 berichtte Trouw onder de kop "UCK doodt Serviërs:

"Bij een aanval van het Albanese Kosovo Bevrijdingsleger UCK zijn gisteren twee Servische politieagenten omgekomen en vier gewond geraakt. De rebellen vielen het dorpje Prilep aan, in de buurt van het UCK-bolwerk Decani in het westen van de Servische provincie."

En op diezelfde dag schreef Koen Koch in Trouw:

"De schaatsmarathon van Veenoord staat al weer op het programma. In Kosovo zal het dus wel echt winter zijn. Merkwaardig genoeg horen we daar weinig over. Toen er nog gedelibereerd werd over luchtaanvallen, kon je steeds horen over de nadere gruwelen van de komende winter. We zagen Kosovaren in het bos onder wankele tentzeiltjes bivakkeren en de boodschap was dat er snel ingegrepen moest worden om een humanitaire ramp te voorkomen. Ik wil graag zien hoe het hen nu vergaat. Zitten zij weer behaaglijk in hun huizen, of zwerven zij nog rond ? Is de hulpverlening goed op gang gekomen of niet ? Het volstrekt ontbreken van dergelijke informatie brengt me ertoe te vermoeden dat de door de politici zo benadrukte zorg om de Kosovaarse vluchtelingen slechts een alibi was in hun confrontatie met Milosevic. Nu die strijd weer voor even gestreden is, zijn we ook de Kosovaren vergeten. Zelfs de gedachte aan zo iets moois als een actie "Help de Kosovaren de winter door" is niet geopperd."

Op 24 november schreef het SP-Kamerlid Van Bommel in de NRC:

In zijn bijdrage laat Hoekema ook de kernproblemen onbesproken. Zo ontbreekt het aan een politiek akkoord tussen Milosevic en de ethnische Albanenzen, die hopeloos verdeeld zijn. Een deel van de Albanezen wil onder leiding van hun leider Rugova aan de onderhandelingstafel gaan zitten om resultaten te

boeken, terwijl krachten binnen het Kosovo Bevrijdingsleger kiezen voor de gewelddadige weg naar een onafhankelijk Kosovo. De internationale gemeenschap wil echter niet verder gaan dan beperkte autonomie. De strijders van het bevrijdigsleger hebber er dus belang bij om het conflict te laten escaleren, waardoor de NAVO zich alsnog genoodzaakt ziet om luchtaanvallen op Servië uit te voeren. Het provoceren van de Servische politie, zoals nu gebeurt, is een eerste stap in die richting."

Op 2 december 1998 berichte de NRC onder de kop " "Missie in lente gevaarlijk - OVSE heeft twijfel over Milosevic":

"Oslo, 2 dec. De OVSE (organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) heeft gisteren bij monde van haar vertrekkende voorzitter, Bronislaw Geremek, twijfel geuit over de mate van eerlijkheid van de Joegoslavische president Milosevic inzake Kosovo. "Ik weet niet in welke mate Milosevic zich gebonden voelt aan het akkoord (over Kosovo) dat hij heeft ondertekend", aldus Geremek.
(...)
Volgens OVSE-diplomaten wordt de twijfel aan de eerlijkheid van Belgrado in de crisis gevoed door een weigering van Milosevic om de resterende politiemacht in Kosovo opdracht te geven een belangrijke steunpost in Kosovo op te geven. Die steunpost ligt bij Malisevo in Centraal-Kosovo, een bolwerk van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK."

De OVSE-leiding is kennelijk van mening dat de Joegoslavische leger-autoriteiten , steevast aangeduid als 'Milosevic', niet zo moeilijk moesten doen en ook het aangrenzende gebied maar gelijk gewoon zouden moeten overdragen aan het UCK . Want voor iedereen is duidelijk dat dit de konsekwentie zou zijn van het prijsgeven van dit steunpunt.

Op 5 december meldde Trouw dat Rugova had opgeroepen tot internationale militaire interventie.

"Zijn oproep volgde op de moord donderdag op acht Albanese strijders, die werden doodgeschoten door Joegoslavische grenswachters",

aldus vervolgt Trouw.
En zo wordt ons opnieuw een blik gegund op de wondere denkwereld van de westerse media en politici. Die een gevecht met terroristen, die geen enkel akkoord erkennen en gewoon doorgaan met terroristische akties, aanduiden als een moordpartij. Want de NRC wist onder de alarmerende Kop "Vredesproces Kosovo onder druk" al een dag eerder, op 4 december 1998, te melden:

"Volgens het Joegoslavische persbureau Tanjug trachtten gisteren negen "terroristen" bij Gorozup in het zuidwesten van Albanië de grens over te komen. Ze stuitten op een Joegoslavische legereenheid, die -aldus Tanjug - "energiek reageerde en acht terroristen liquideerde".

> Zelf zouden de Joegoslaven geen verliezen hebben geleden. Tanjug meldde niet of het bij de slachtofers om Albanese staatsburgers ging of om Kosovaren.
> Het incident zet het vredesproces in Kosovo, en het in oktober afgesproken bestand, onder zware druk."

Met andere woorden: als het Joegoslavische leger zich reactief opstelt tegenover terrroristische provocaties en indringers, dan zijn het de Joegoslavische autoriteiten die het bestand schenden ! Blijkbaar eisten de westerse politici, waarnemers en media dat de grenswachten vers aangekomen terroristen handenschuddend en met koffie tegemoet zouden treden.

Ook hier geldt dus weer - zoals voortdurend -dat het UCK door de OVSE-waarnemers geen strobreed in de weg wordt gelegd bij welke aktie dan ook om zijn posities te consolideren of het bezette gebied verder te vergroten. Zodra echter het Joegoslavische leger ook maar vin verroert om zich daartegen te verweren, is het westerse gekrijs niet van de lucht.

Niet alleen krijgt de OVSE-leiding enige veroordeling van de ondanks het bestand door het UCK stelselmatig doorgevoerde gebiedsbezettingen van grote delen van Kosovo niet uit de strot, het is zelfs zonneklaar de OVSE-leiding daar ook niets op tegen heeft.
Dit betekent dat de OVSE-leiding en diens grote "stok achter de deur", de NAVO, zich daarmee voor elke objectieve waarnemer als handlangers van het UCK diskwalificeerden.

Op 9 december 1999 maakt de NRC gewag van een nieuw plan-Hill over de toekomst van Kosovo, waarin er in is voorzien dat de Joegoslavische soevereiniteit over het gebied ook op de lange duur in stand zou blijven. Dit plan werd onmiddellijk door de Albanezen afgeschoten in de meest krasse bewoordingen:

> "De nieuwe versie werd direct door de Albanezen afgewezen als "totaal onaanvaardbaar", zoals chefonderhandelaar Fehmi Agani het uitdrukte. "Het kan zelfs niet dienen als basis voor onderhandelingen". De Albanezen, zo bleek de afgelopen dagen, hebben nu hun bekomst van Christopher Hill. Hun "premier" in ballingschap, Bujar Bukoshi, zei vorige week dat Hill "de Albanezen benadert zoals zijn voorvaderen de Amerikaanse indianen" en Adem Demaci, de politieke vertegenwoordiger van het UCK, vond dat Hill moet worden vervangen: hij begrijpt de Albanese problemen niet en schurkt tegen de Serviërs aan. "Het State Department moet beter gekwalificeerde mensen sturen."

Dit artikel vangt aan met de bewoordingen:

> "De Amerikaanse bemiddelaar Christopher Hill - ambassadeur van de VS in Macedonië - pendelt onafgebroken heen en weer tussen Belgrado en Kosovo, in zijn poging de Servische autoriteiten en de vertegenwoordigers van de Albanese gemeenschap in Kosovo rond de tafel te krijgen.

> De tijd dringt: het winterweer maakt een grootschalige opleving van de oorlog onmogelijk, maar het aantal geweldsincidenten neemt snel toe en beide partijen maken er geen enkel geheim van -winter of geen winter- het bestand het bestand te laten als de tegenpartij niet ophoudt met haar provocaties. De Serviërs kondigden begin deze week een nieuw groot politie-offensief tegen de guerrillastrijders van het UCK aan als nog meer Serviërs in UCK-akties worden ontvoerd of vermoord. Het UCK dreigt eveneens met akties nadat vorige week op een dag acht van zijn leden bij een infiltratiepoging vanuit Albanië waren doodgeschoten. UCK-vertegenwoordiger Adem Demaci zei gisteren nog eens dat het verzetsleger het lopende bestand - resultaat van het akkoord tussen bemiddelaar Richard Holbrooke en de Joegoslavische leider Slobodan Milosevic van 13 oktober - "natuurlijk" gebruikt om zich te hergroeperen, te bewapenen en voor te bereiden op de veldslagen die ongetwijfeld gaan komen."

En sluit met deze passage:

> "Zo is van het optimisme van twee weken geleden niets meer over en dreigt de missie van Hill dramatisch te mislukken. En dat kan maar één ding betekenen: het bestand loopt gevaar. Het UCK is, in de woorden van een Amerikaanse diplomaat de afgelopen weken "meaner and leaner" geworden. Het heeft de bestandspauze gebruikt om zich een betere organisatie en een duidelijker structuur aan te meten, het heeft geleerd van de nederlagen, het voelt zich verre van verslagen en het beschikt over veel vechtlust. Wat het UCK betreft staat alleen het winterweer een hervatting van de strijd nog in de weg."

Op 16 december 1999 publiceerde de NRC een artikel onder de kop: "Partijen in Kosovo spelen met dynamiet", aanvangende met de bewoordingen:

> "Belgrado, 16 dec. De Amerikaanse gezant Richard Holbrooke heeft gisteren de Servische autoriteiten en de Albanese gemeenschap in Kosovo gewaarschuwd dat ze "met dynamiet spelen". Holbrooke, die maandag opdracht kreeg te proberen het vastgelopen vredesproces in Kosovo uit het slop te halen, sprak gisteren met de Albanezen en later met de Joegoslavische president Milosevic."

Hieruit blijkt allereerst dat de Albanese separatisten en terroristen op hun wenken bediend zijn. Hill is inmiddels voorlopig de laan uit gestuurd, zoals zij dat eisten en vervangen door Holbrooke als "vredesonderhandelaar".

Deze Holbrooke zet onmiddellijk de juiste toon.
Door het bezigen van het beeld dat "beide partijen" met dynamiet zouden spelen, wordt enerzijds de indruk gewekt dat beide partijen even schuldig zouden zijn aan de bestandsschendingen.

Hetgeen **het UCK** goed uitkomt, aangezien dit de voortdurende provocaties van deze terreur-organisatie verhult.
Terwijl anderzijds hiermee de suggestie wordt gegeven dat **als** het mis gaat, de gevolgen voor **beide partijen gelijkelijk** desastreus zouden zijn.
Ook die suggestie komt **het UCK** maar al te goed uit, want dit camoufleert dat **het UCK** nu juist de opzet heeft om het dynamiet tot ontploffing te laten komen. Want dit kan niets anders betekenen dan NAVO-bombardementen, en het is immers al tijden de strategie om de NAVO-bombardementen uit te lokken, zoals al in het eerder geciteerde VN-rapport tot uitdrukking wordt gebracht.

In dit NRC-artikel wordt voorts vermeld:

> **"Een aanvullende complicatie is de snelle toename van het aantal gewelddadige incidenten in Kosovo. Maandag doodden Joegoslavische grenswachten 31 Albanese UCK-infiltranten, die trachtten wapens en munitie naar Kosovo te smokkelen. Gisteren stelden internationale waarnemers vast dat ze deel uitmaakten van een groep van 140 wapensmokkelaars van het UCK, die op de grenswachten stuitten. Toen die schoten keerde de groep om om naar Albanië terug te keren. Daarbij raakten de UCK-strijders evenwel ingesloten en ontspon zich een urenlang vuurgevecht. Later schoot een gemaskerde man in de stad Pec zes Servische burgers dood in wat mogelijk een wraakactie was.**
> **Holbrooke zei dat het geweld het bestand onder druk zet en dat dit de noodzaak onderstreept om haast te maken met het overleg over een regeling.**
> **(...)**
> **Milosevic liet na het gesprek met Hoolbrooke weten dat de Serviërs "het terrorisme" - het UCK - blijven bestrijden."**

Voor elke objectieve waarnemer is glashelder wat zich hier voltrekt. **Het UCK** provoceert dat het een lieve lust is, daarbij de ene bestandsschending na de andere begaand. Zonder dat dit de OVSE-leiding, de NAVO of welke westerse macht of kracht dan ook, ook maar enige veroordeling of waarschuwing ontlokt. Zodra er dan een reaktie komt van de **Joegoslavische eenheden**, wordt door westerse vertegenwoordigers **onmiddellijk** geroepen dat "het bestand in gevaar wordt gebracht".

Veelzeggend omtrent de positie van de westerse media is ook **het taalgebruik**. Konsekwent houden zij eraan vast **het UCK** aan te duiden als **"bevrijdingsleger"** en de leden daarvan als **"vrijheidsstrijders"** of **"guerrillastrijders"**.
Hoewel er, ook voor hen, geen ontkomen aan is om de voortdurende stroom van terroristische akties, aanslagen en moordpartijen op onschuldige burgers van **dit UCK** te vermelden, kunnen zij het woord **"terroristen"** in dit verband niet uit hun strot krijgen.

Zo ook hier weer in de NRC. Nadat men eerst heeft moeten berichten dat het UCK in koelen bloede zes onschuldige Servische burgers heeft vermoord, kan men het toch niet laten om de betiteling van terrorisme in dit verband tussen aanhalingstekens te zetten.

12.5. Eind december 1998: de banden tussen de UCK-terroristen en de Amerikanen worden op locatie in Kosovo aangehaald

Op 23 december 1998 berichtte de NRC over verdere versterking van de directe betrekkingen van de Amerikanen met het UCK. Een foto geeft een besneeuwd dorp in Kosovo weer, met een erewacht van zwaarbewapende UCK-terroristen. Met als onderschrift:

> "DRAGOBILJ - Soldaten van het Kosovo Bevrijdingsleger houden de wacht in het dorp Dragobilj terwijl in een van de huizen een hoge Amerikaanse functionaris, Lawrence Rossin, praat met leden van de generale staf van het UCK. Het was voor het eerst dat een diplomaat de top van het Bevrijdingsleger ontmoette (Foto AP)."

12.6. Succes voor de UCK-strategie van provocaties onder handbereik - het Holbrooke-Milosevic akkoord op het punt van bezwijken

Op 28 december 1998 meldde de NRC onder de kop: "OVSE dreigt missie op te geven - felle strijd luwt in Kosovo na bestand:

> "Bij de gevechten tussen Servische strijdkrachten en Albanese opstandelingen zijn de afgelopen vier dagen ten minste 16 mensen gedood. Gisteren werden bij de gevechten artillerie, mortieren en machinegeweren ingezet. Het waren de zwaarste gevechten sinds het bestand dat in oktober van kracht werd.
> (...)
> De huidige OVSE-voorzitter, de Poolse minister van Buitenlandse Zaken, Bronislaw Geremek, verklaarde dat geen van beide partijen zich de afgelopen dagen aan het akkoord hield. "In strijd met de in oktober gemaakte afspraken zijn Servische strijdkrachten Kosovo weer binnengetrokken en hebben daar repressieve akties uitgevoerd", aldus Geremek in Warschau."

Vertaald in feitelijke termen betekent dit jargon dat voor de Servische autoriteiten de voortdurende schendingen door het UCK van een van de belangrijkste voorwaarden van het Holbrooke-Milosevic akkoord ,namelijk een bestand, niet langer aanvaardbaar waren. Het UCK had van dit bestand, met medeweten van de OVSE-leiding maar zonder dat dit ooit tot enig protest van die kant leidde, zwaar misbruik gemaakt door grote gebieden van Kosovo onder zijn gezag te stellen en werkte inmiddels, onder dekking van datzelfde bestand, koortsachtig verder aan de versterking van zijn positie.

Voor de Joegoslavische autoriteiten gold dit niet langer als acceptabel. Als antwoord op de militairisering en bezetting van hele gebieden door het UCK, begonnen zij op hun beurt weer wapens en manschappen over te brengen naar deze door het UCK onder de dekmantel van het bestand bezette gebieden.

De daarop volgende gevechten leverden als vanouds in het Westen onmiddellijk zo'n keel op tegen deze "Servische bestandsschendingen".

Overigens voegde Geremek in dit NRC-citaat daar wel aan toe:

> "Tegelijkertijd zijn er terroristische activiteiten begaan door Albanese militaire groeperingen in Kosovo. Als het bloedvergieten en het geweld escaleert zal de OVSE de vorm van haar activiteit heroverwegen".

Op 30 december 1998 meldde de NRC:

> "PRISTNA, 30 dec. Vijf ethnische Albanezen zijn gisteren bij gewelddadigheden in het noorden van Kosovo omgekomen, ondanks het staakt-het-vuren dat de strijdende partijen zondag sloten na enkele dagen van hevige gevechten.
> (...)
> De Joegoslavische regering zei dat permanente vrede in de Servische provincie onmogelijk is zonder internationale veroordeling van het "terrorisme"."

Uit de voorgeschiedenis is duidelijk dat de Joegoslavische autoriteiten daarin volkomen gelijk hadden.
Maar, in plaats daarvan, zo vervolgt dit NRC-artikel:

> "De secretaris-generaal van de NAVO, Javier Solana, waarschuwde gisteren zowel de Servische veiligheidstroepen als de Albanese vrijheidsstrijders van het UCK. "De Navo is nog steeds bereid om in te grijpen als de situatie dat vereist", aldus Solana.

Dus weer zo'n waarschuwing naar zogenaamd twee kanten. Die door het UCK met vreugde en tevredenheid zal zijn begroet. En met het voornemen om de provokaties en gevechten nog verder op te voeren, om toch maar zo gauw mogelijk dat vurig gewenste NAVO-ingrijpen te kunnen binnenhalen!

Op 8 januari 1999 berichtte de NRC:

> "PRISTINA, 8 Jan. Honderden boze Serviërs blokkeren sinds gisteren alle wegen van en naar Pristina, de hoofdstad van Kosovo, in een actie die de spanning in het gebied verder heeft opgedreven."

En ook hier is het dus weer het bekende verhaal. Het UCK onderneemt terroristische aktie en als dan vervolgens de Serviërs reageren, worden niet de terreurdaden en provocaties van het UCK aangewezen als bron van de daaruit voortvloeiende spanningen, maar de Servische reaktie.

Want verderop in dit artikel blijkt waar dit een reaktie op was:

> "De bewapende Serviërs protesteren met hun actie tegen de moord, woensdag, op een 34-jarige Serviër die als bewaker bij een elektriciteitscentrale werkte. De man werd gedood bij een aanval van het Kosovo Bevrijdingsleger."

Het ging hier om de druppel van terreur, die de emmer deed overlopen:

> "De Serviërs eisen dat dat de Joegoslavische president Milosevic en de Servische president Milutinovic naar Kosovo komen. Met de komst van andere gezagsdragers nemen ze geen genoegen. "Terroristen vermoorden ons op ons werk, vermoorden onze kinderen in cafés", aldus de woordvoerder. De Serviërs eisen garanties voor hun bescherming tegen aanvallen van "Albanese terroristen" en voelen zich door de politieke leiders - met name Slobodan Milosevic - in de steek gelaten. De woordvoerder zei dat als er binnen twee of drie weken geen garanties komen, alle Serviërs Kosovo en masse zulen verlaten."

Op 11 januari 1999 berichtte de NRC onder de kop "Servisch machtsvertoon - Spanningen in Noorden van Kosovo":

> "BELGRADO, 11 jan. Joegoslavische legereenheden zijn dit weekeind opgerukt naar het gebergte in het noorden van Kosovo. Los van enkele schermutselingen kwam het niet tot een grootschalige confrontatie, maar de situatie is gespannen. Het Servische machtsvertoon is een reaktie op de ontvoering van acht Servische soldaten, vrijdag bij de stad Kosova Mitrovica, door het Kosovo Bevrijdingsleger UCK. De acht worden gevangen gehouden in het Podujevo-gebergte, een UCK-bolwerk. (..) Knut Vollebaek, de nieuwe voorzitter van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) die op rondreis is door de regio, riep gisteren het UCK op de gijzelaars vrij te laten, maar noemde de Servische reaktie "buiten proportie".

Zoals de weergave van de feiten hierboven, ontleend aan bepaald niet Servië-vriendelijke westerse bronnen, duidelijk aantoont ging het hier niet om een incidentele UCK-provocatie, maar vormde deze ontvoering onderdeel van een maandenlange strategie van bestandsschendingen, gebiedsbezettingen en terreurdaden. Met als uiteindelijk doel militair ingrijpen van de NAVO te bewerkstelligen.

Begin januari bracht het UCK het dus zo ver dat de Joegoslavische autoriteiten zich gedwongen zagen weer tot opbouw van troepen in Kosovo over te gaan.
En de OVSE-leiding was er vervolgens als de kippen bij om niet het UCK te blameren voor deze zorgvuldig uitgekiende strategie van provocatie,

maar om uitsluitend de Joegoslavische autoriteiten te beschuldigen van een "buitenproportionele reaktie".

Op 12 januari 1999 meldde Het Parool:

> "De Servische president Slobodan Milosevic heeft een ultimatum gesteld voor de vrijlating van acht Joegoslavische soldaten, die sinds vrijdag gevangen worden gehouden door het Albanese Bevrijdingsleger UCK"
> (...)
> Journalisten zagen zaterdag vijftig Servische tanks en pantserwagens langs de weg van Pristina naar Podujevo, de lopen op het Podujevo-gebergte gericht, een deel ervan onder hooi gecamoufleerd. Gistermiddag namen de tanks Lapastica en Gorna Lapastica onder vuur, bergdorpjes onder controle van het UCK. Volgens Servische bronnen was dit een vergelding voor een Albanese aanval op politiemensen, die bij het naburige dorpje Perane Servische vluchtelingen naar hun huizen terugbrachten."
> (...)
> De spanning in Kosovo loopt weer op sinds onbekenden dinsdag een handgranaat gooiden naar het Servische café 'Cool' in de hoofdstad Pristina. Boze Serviërs sloopten daarop enkele Albanese café's."

De NRC van 14 januari 1999 doet dan onder de kop "UCK draait het Westen de duimschroeven aan" verslag van een moeizame poging van de OVSE om de acht ontvoerde Joegoslavische militairen vrij te krijgen. Het UCK maakt hier een show en een propagandastunt van. Het laat alle hoge westerse vertegenwoordigers en tientallen journalisten daarvoor komen naar zijn hoofdkwartier. Dat is gevestigd in gebied dat door het UCK, onder schending van het bestand, in bezit is genomen.
Het NRC-artikel beschrijft de aankomst van de stoet aldus:

> "Ruim een uur te laat komen ze aan bij het hoofdkwartier van het UCK in het dorp Likovac. De UCK-top wil per se internationale vertegenwoordigers en - daar was speciaal om gevraagd - zoveel mogelijk journalisten op deze plek. Het hoofdkwartier is een nieuw gebouw tussen verwoeste en platgebrande huizen. In oktober, na het akkoord tussen de Amerikaanse diplomaat Holbrooke en de Joegoslavische president Milosevic, trokken de Servische politie-eenheden zich terug uit dit gebied, het UCK nam hun stellingen over. Zo'n veertig journalisten staan klaar om het nieuws te verslaan over de Servische militairen die vrijkomen."

En natuurlijk komt er ook hier in dit artikel geen woord van veroordeling aan te pas, dat niet alleen deze kidnapping maar ook het in bezit nemen van het gebied dat de Joegoslavische eenheden onder druk van het Holbrooke-Milosevic akkoord moesten ontruimen, evenzovele ontoelaatbare bestandsschendingen vormden.

12.7. Gespeelde onzekerheid over en onbekendheid met de UCK-leiding door de OVSE-leiding

Op 16 januari 1999 publiceerde de NRC een interview met het hoofd van de OVSE-missie van waarnemers in Kosovo, Walker, waarin o.m. de volgende vragen werden gesteld:

> "'Volgens OVSE-waarnemers gebruikt het UCK deze wapenstilstand om zich beter te organiseren'
> 'Dat hoor ik ook, het zal wel. En feit is dat deze militairen door een andere eenheid gevangen zijn gevangen genomen dan de eenheid waarmee wij onderhandelden, misschien wijst dat op een betere organisatie. Maar wie het UCK leidt ? Ik heb er nog steeds geen idee van. Wij weten niet wie wat vertegenwoordigt, er lopen mensen in uniform die geen militairen zijn, ze geven rangen en titels op die ons niks zeggen.'
>
> 'Volgens OVSE-waarnemers in uw hoofdkwartier veroorzaken de Albanezen de laatste weken meer problemen dan de Serviërs.'
> 'Wij hebben met beide partijen zeer serieuze problemen.(...)'"

Twee dingen vallen hierbij op.
In de eerste plaats komt in deze vraagstelling feiten tot uitdrukking waarvan veldwaarnemers van de OVSE al eerder in de publiciteit hadden gerept. Namelijk dat het al maandenlang het UCK is dat voortdurend uit is op provocaties en bestandsschendingen en dat deze organisatie zich verder voortdurend en op grote schaal schuldig maakt aan het militair bezetten van gebieden waaruit de Joegoslavische eenheden zich onder westerse druk hebben teruggetrokken. Deze berichtenstroom van 'gewone' veldwerkers van de OVSE wordt door de OVSE-leiding zoveel mogelijk gemaskeerd en afgedempt.
En in de tweede plaats maakt Walker hier duidelijk dat de OVSE-leiding zich niet druk maakt over het feit dat het UCK het bestand misbruikt om zijn posities te versterken.

Daarbij is het natuurlijk een leugen dat de OVSE-leiding er nog steeds geen idee van had wie het UCK leidde en wie daarin wat vertegenwoordigde.
Dat blijkt alleen al uit het feit dat de Amerikanen enkele weken eerder feilloos het hoofdkwartier van het UCK wisten te vinden en dat de OVESE-leiding zelf koud enkele weken later feilloos bleek te weten wie men als vertegenwoordigers van het UCK naar de zgn. Rambouillet-besprekingen moest halen.

Dit antwoord van Walker over de onbekendheid met de UCK-struktuur diende klaarblijkelijk een strategisch doel. Want niemand kan immers van je vergen dat je krachtige eisen stelt aan een organisatie die je niet kent en waarvan je niet weet hoe die in elkaar zit en bij wie je met die eisen moet zijn !

Met dit antwoord schiep Walker dus ruimte voor de OVSE-leiding om verder te gaan met de politiek van niet-optreden tegen het UCK.

De OVSE-leiding verschafte zich zo een blijvend alibi om het UCK ongestoord zijn gang te kunnen laten gaan.

12.8. Januari 1999 - het bezwijken van het Holbrooke-Milosevic accoord

Inmiddels meldde de NRC op 16 januari 1999 onder de kop "OVSE-waarnemer en tolk gewond - Gevechten laaien weer op in Kosovo":

> "PRISTINA, 16 Jan. Het zuiden van de opstandige Joegoslavische provincie Kosovo is gisteren het toneel geweest van felle gevechten tussen Albanese rebellen en Servische eenheden. Elders in Kosovo werden een ongewapende Britse waarnemer en zijn tolk door schoten gewond.
> De NAVO-opperbevelhebber voor Europa, Clark, waarschuwde eerder op de dag dat het staakt-het-vuren mogelijk binnen niet al te lange tijd instort.
> (...)
> Volgens de Servische politie kwamen bij de zware strijd rond Stimlje in het zuiden van Kosovo zeker vijftien strijders van het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) om het leven. De etnische Albanezen zelf spreken over zes doden in de strijd rond het UCK-bolwerk 30 kilometer van Pristina. Drie dorpen bij Stimlje werden met mortieren en andere zware wapens beschoten, berichtte het Albanese Kosovo Informatiecentrum. Er zijn ook meldingen over de inzet van tanks.
> (...)
> Opperbevelhebber Clark toonde zich zeer bezorgd over het conflict op de Balkan. Clark, op troepenbezoek in het naburige Bosnië, wees op de voorbereidingen die beide partijen treffen om weer te kunnen vechten."

Wie verantwoordelijk waren voor het gewond raken van deze OVSE-funktionarissen vermeldt de NRC niet en werd ook niet officieel door de OVSE-leiding bekend gemaakt. Uit andere bronnen is echter duidelijk geworden dat het UCK daaraan schuldig was.
Waren het echter de Serviërs geweest, dan zou de beer los zijn geweest. Nu betrof het echter het UCK en achtte men het blijkbaar beter over de oorzaak en schuldvraag te zwijgen !

Dit NRC-artikel vermeldt voorts:

> "In Macedonië zullen achttienhonderd NAVO-militairen klaar staan om de OVSE-waarnemers te evacueren als dat nodig is. De Joegoslavische president Milosevic heeft al een paar keer gezegd dat hij zo'n actie zal beschouwen als een buitenlandse interventie die hij niet zal tolereren. "Milosevic zegt zoveel", aldus Walker. "Als hij deze mensen zal beletten hun werk te doen, raakt hij daarmee de hele NAVO. Dat zou dan een zeer serieuze zaak zijn."

12.9 De OVSE-leiding en de NAVO als twee-eenheid

Hieruit blijkt dat ten eerste, zonder dat daarover ooit met de Joegoslavische autoriteiten was gesproken en zonder dat dit op welke manier ook deel uitmaakte van het Holbrooke-Milosevic akkoord, dat de OVSE-leiding het recht opeiste om middels de NAVO op Joegoslavisch grondgebied te mogen interveniëren. Terwijl in alle Veiligheidsraads-resoluties, en trouwens ook in het Holbrooke-Milosevic akkoord, de onschendbaarheid van het Joegoslavisch grondgebied voortdurend was bevestigd.

En ten tweede blijkt hieruit dat de OVSE-leiding hier dreigt met de NAVO.
Dit bevestigt, eens te meer, dat OVSE-leiding en NAVO hier opereren als een twee-eenheid en als een onverbrekelijk cluster.
Dat betekent dat de voortdurende dreiging van de NAVO jegens Joegoslavië met militair ingrijpen evenzeer de OVSE-leiding moet worden toegerekend.

12.10. Het bedrog van Racak - een 'massamoord' op bestelling

Op 18 januari 1999 berichtte Het Parool onder de kop "Serviërs hervatten aanval - Waarnemers Kosovo machteloos":

> Washington/Racak - De waarnemingsmissie van de OVSE in Kosovo lijkt na een bloedbad onder Albanese burgers op losse schroeven te staan.(..) Eenheden van de Servische politie hervatten vanochtend hun aanval op het dorp Racak in Zuid-Kosovo. Zij plaatsten pantserwagens op de heuvels rondom het dorp en vuurden met mortieren en machinegeweren.(..) Zaterdag werden in Racak, dertig kilometer ten zuidwesten van de Kosovaarse hoofdstad Pristina, de lijken gevonden van 45 Albanese burgers die door Servische eenheden zijn geëxecuteerd. Sommigen waren voor hun executie gemarteld, zo zei het hoofd van de waarnemersmissie Walker, onder wie een jonge vrouw en een kind. Het merendeel van de slachtoffers was van dichtbij in het hoofd geschoten. Bij sommige slachtoffers waren de ogen uitgestoken."
> (...)
> De Amerikaanse regering heeft de Joegoslavische president Milosevic gedreigd met bombardementen als het staakt-het-vuren in Kosovo niet wordt nageleefd. De twee hoogste NAVO-generaals vertrokken vandaag naar Belgrado met een waarschuwing dat er nog altijd 700 vliegtuigen klaarstaan om luchtaanvallen uit te voeren op Servische stellingen in Kosovo. De NAVO houdt Milosevic persoonlijk verantwoordelijk voor de recente oorlogsmisdaden in Kosovo.
> De NAVO-raad eist dat Joegoslavië de extra troepen terugtrekt die het in weerwil van het bestandsakkoord van vorig jaar oktober naar Kosovo heeft gestuurd.

> **Ook moeten de schuldigen van de recente moordpartij worden berecht en moet het Oorlogstribunaal een onderzoek kunnen instellen. Hoofdaanklaagster Louise Arbour probeerde vanochtend om vanuit Macedonië naar Kosovo te komen. Servië heeft haar bij eerdere onderzoekspogingen telkens de toegang geweigerd."**

Uit latere publicaties blijkt dat wat er **werkelijk** in Racak was gebeurd op zijn minst omstreden is.

In elk geval moet de Amerikaan Walker, onder druk van de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Madeleine Albright aangewezen als hoofd van de OVSE-missie, zich zeer wel bewust zijn geweest van de impact die zijn onmiddellijke beschuldiging dat het de Serviërs waren geweest die zich hier schuldig hadden gemaakt aan een serie beestachtige moorden, zou hebben. Nog vóór enig onderzoek had plaatsgevonden. En dat de westerse politieke elite dit zo ongeveer zou aangrijpen als een excuus voor oorlog tegen Joegoslavië.

Het feit dat hij niettemin terstond, zonder enig forensisch onderzoek of wat voor onderzoek dan ook af te wachten, tot een dergelijke beschuldiging overging, kan niets anders betekenen dat ook de OVSE-top uit was op een verdere escalatie.

Daarbij dient er rekenschap van te worden gegeven dat in de geschiedenis van de Westerse militaire interventies in Joegoslavië **onmiskenbaar** sprake is van een patroon. Steeds opnieuw was er in een situatie van hoogoplopende spanning sprake van dat één van de conflictpartijen erg graag een NAVO-ingrijpen wilde. Waarbij dan strijk en zet op een beslissend moment een "Servische massamoord" ten tonele werd gevoerd.
Waarna het NAVO-geweld vervolgens van start ging.
In Bosnië is dat een aantal malen het geval geweest. En steeds weer bleek het daarop losbarstende NAVO-geweld te leiden tot belangrijke keerpunten in de strijd.

In geen van de hier bedoelde gevallen, is de betrokken "Servische massamoord", die dan door de NAVO als de spreekwoordelijke druppel werd gehanteerd, onomstreden. Al proberen de westerse politieke elite en de westerse media het wel zo voor te stellen.

Zo berichtte The Independent van 22 augustus 1992 onder de kop **"Muslims 'slaughter their own people' - Bosnia bread queue massacre was propaganda ploy, UN told"**:

> **"United Nations officials and senior Western military officers believe some of the worst recent killings in Sarajevo, including the massacre of at least 16 people in a bread queue, were the work of the city's mainly-Muslim defenders - not Serb besiegers - as a propaganda ploy to win world sympathy and trigger military intervention.**
> **The view has been expressed in confidential reports circulating at UN Headquarters in New York, and in classified briefings to US policymakers in Washington.**
> **(...)**

The reports recite a litany of gruesome events, from the bombing of a bread queue on 27 May wich killed at least 16 people, to the 4 August explosion at a cementery while two orphans wer being buried in early August and a "choreographed" mortar salvo 30 seconds after Douglas Hurd entered a building for a meeting with the Bosnian President, Alija Izetbogovic, on 17 July. The mortar attack, wich the Foreign Secretary played down by saying "it wasn't as bad as the No 10 bang", killed or wounded 10 bystanders. A Bosnian guard of honour for Mr Hurd's security, however, had already taken over.
UN officials believe the bullet wich killed US TV producer David Kaplan near Sarajevo airport on 13 August was unlikely to have been fired by a sniper from distant Serbian positions. "That would have been impossible", one UN military officer said. "That shot came in horizontal to the ground. Somebody was down at ground level". UN officials also say a Ukrainian soldier, shot in the head and heart at Sarajevo's Marshal Tito barracks on Thursday, was killed by "small arms fire" - by implication the Bosnians.
(...)
The televised scenes of civilians cut to pieces by an explosion as they queued for bread on one of Sarajevo's main shopping thoroughfares, Vase Miskina, horrified international public opinion and added growing pressure for military intervention against the Serbian side in the war. Vivid footage showed dead bodies littering the street and terrified crying people with severed limbs sitting on the pavement in pools of blood.
The attack came shortly before a meeting of European Community ambassadors to consider imposing sanctions on Serbia. The world's press concluded that the atrocity was caused by mortar shells fired from Serbian held position and the attack was widely interpreted as a cynical display of defiance by the Serbs.
UN officials then said they were suspicious about the circumstances but could not go public with their thoughts without jeopardising the UN mission and possibly endangering the lives of UN peace-keepers. Classified reports to the UN force commander, General Satish Manbiar, however, concluded that Bosnian forces loyal to President Alija Izetbegovic may have detonated a bomb in the area. "We believe it was a command-detonated explosion, probably in a can a UN official said. "The impact which is there now is not necessary similar or anywhere near as large as we came to expect with a mortar round landing on a paved surface."

Later, op cruciale momenten in de recente geschiedenis van Bosnie, waren er soortgelijke bloedige aanslagen op onschuldige Bosnische burgers, die ogenblikkelijk de Serviërs werden toegerekend. Steeds als westerse interventie op het spel stond.

De 'massaslachting bij Racak', komend precies op een moment dat de een der partijen gewenste NAVO-interventie met rasse schreden dichterbij komt, past exact in hetzelfde beeld. Ook hier is dan op zo'n cruciaal spanningsmoment weer sprake van zo'n "Servische massamoord".
Precies op het moment dat dit het UCK bij zijn streven om een militaire interventie uit te lokken het beste uitkomt, wordt het Racak-drama gepresenteerd.

In dit verband is het nuttig opnieuw te citeren uit het interview dat de NRC op 11 november 1998 publiceerde met Veton Surroi, de hoofdredacteur van de Albanees-Kosovaarse krant Koha Ditore:

> "'Niet alleen Serviërs, ook Albanezen in Kosovo liegen wat af. Dat geldt ook voor journalisten. Gruweldaden worden stelselmatig overdreven. De wereld reageert immers net als in Bosnië alleen op bloedige belden, zo denkt men.'
> 'Ik ben me niet van stelselmatig liegen bewust."
>
> 'Journalisten van uw eigen 'Koha Ditore zaten anders deze zomer hardop te filosoferen over hoe nutig massamoorden zijn voor de Albanese zaak."
> 'De wortel van het probleem is dat de wereld alleen op geweld reageert. In Kosovo volgden we negen jaar de pacifistische lijn. Diplomaten mompelden tegen ons dat het een afschuwelijke situatiie was en deden niets. Dan branden de Serviërs eind februari twee dorpjes plat met inwoners en al. De week daarop ligt er een resolutie van de Veiligheidsraad over Kosovo. Kunnen we een andere conclusie trekken dan dat geweld de enige weg is om iets te bereiken ? In Kosovo zeggen veel mensen nu tegen elkaar: als we dit bereikt hebben met zoveel geweld, hoeveel zullen we dan bereiken met tienmaal zoveel geweld ? Wacht maar tot de lente.'"

OVSE, de Amerikaanse regering, de NAVO en de aanklagers bij het Joegoslavië Tribunal blijken, als gevolg van 'Racak' terstond als een soepel draaiend raderwerk in beweging te komen. Alsof op dit sein werd gewacht.
De Amerikaan Walker uit namens de OVSE-leiding de beschuldiging, een paar uur later dreigt Amerika met oorlog, zijn de twee hoogste NAVO-generaals op weg naar Belgrado voor een ultimatum en staat de aanklaagster van het Joegoslavië Tribunaal te trappelen aan de Joegoslavische grens om te worden toegelaten. Waarbij de te verwachten weigering van de Joegoslavische autoriteiten als een verder spanningsverhogend element kan worden gehanteerd.

Toen ruim 200.000 Serviërs met veel geweld uit de Krajina werden gedreven liep de aanklager van het Joegoslavië Tribunaal niet zo hard. Die is nog steeds in geen velden of wegen te bekennen als het dit hoofdstuk aangaat !

Op 19 januari 1999 meldde de NRC onder de kop **"Aanklager tribunaal geweerd - Milosevic zoekt in Kosovo confrontatie"** dat Joegoslavië in een diplomatiek isolement was geraakt door een internationaal onderzoek te weigeren naar **"de moord, vrijdag, op 45 inwoners van het Kosovaarse dorp Racak"** en dat het hoofd van de OVSE-waarnemers, Walker, te horen had gekregen dat hij binnen 48 uur Joegoslavië diende te verlaten:

> **"Joegoslavië reageert met deze stap op een persconferentie van zaterdag, waarbij Walker in onverbloemde taal Servische veiligheidstroepen aanwees als schuldige aan de slachting in Racak. 'Met zijn gedreig, zijn valse en kwaadaardige interpretaties en zijn gebrek aan respect voor de Joegoslavische autoriteiten en wetten heeft de heer Walker zijn mandaat flagrant geschonden', aldus een verklaring van het Joegoslavische ministerie van Buitenlandse Zaken. Waarnemers van de OVSE zeiden vanochtend in het hoofdkwartier in Pristina niet te geloven dat Walker daadwerkelijk het land wordt uitgezet. 'Dat staan de Amerikanen niet toe', zei een waarnemer."**

Een commentator schreef op 19 januari 1999 in de Volkskrant ondermeer:

> **"Misschien zijn de lokale Servische commandanten zaterdag uitgeschoten toen zij minstens 45 onschuldige Albanese burgers vermoordden. Misschien stond Milosevic een dermate bloedige ingreep niet voor ogen. Het neemt niet weg dat deze actie de logische uitvoering is van zijn beleid.**
> **(...)**
> **De parallel met Bosnië dringt zich op. Het afgelopen weekeinde heeft de wereld geschokt gereageerd op de beelden van de vermoorde Albanezen. En de eerste NAVO-luchtacties in Bosnië, die volgden nadat de wereld onthutst had gereageerd op de beelden van een granaatinslag op de markt in Sarajevo. (..)**
> **(...)**
> **Voor Kosovo rest in dit stadium (..) slechts een militaire operatie van de NAVO als enige mogelijkheid om aan de wreedheden een eind te maken."**

Deze commentator roert dus onmiddellijk de oorlogstrom en weet bovendien feilloos te melden dat de doden van Racak niet alleen door Servische eenheden vermoorde **Albanese burgers** waren, maar bovendien ook allemaal **onschuldig**.
Dit ingevolge het bekende recept: elke dode Albanees in Kosovo is een door de Serviërs vermoorde onschuldige burger. Gesneuvelde **UCK**-terroristen bestaan niet.

Dat **tenminste** vast staat dat er bij Racak hevig gevochten is tussen Joegoslavische eenheden en **het UCK** wordt voor het gemak genegeerd. Dat compliceert maar nodeloos, het is nu tijd voor oorlog tegen Joegoslavië !

Op 20 januari 1999 berichtte de NRC:

"James Rubin, de woordvoerder van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, verklaarde gisteren dat het wegzenden van Walker onacceptabel is. "Het is moeilijk in te zien hoe een onafhankelijke verficatiemissie kan functioneren als de missieleider het land wordt uitgezet omdat hij de waarheid meldt".

En ook hieruit blijkt weer eens de Amerikaanse superioriteit, die het mogelijk maakte om terstond vanuit Washington feilloos te bepalen wat er in Racak precies gebeurd was en dat Walker volkomen gelijk had met zijn oordeel !

Het artikel vervolgt:

"De moord van afgelopen vrijdag op 45 Albanezen in Racak heeft ertoe geleid dat de NAVO weer alle opties voor actie bestudeert. Volgens een diplomaat gaat 'het proces wel duidelijk in de richting' van militair optreden. 'We zouden natuurlijk verkiezen dat de onderhandelingen doorgaan en dat het Albanese bevrijdingsleger UCK zich rustig opstelt' zegt een diplomaat. 'Maar dat is niet de meest realistische optie. Milosevic lijkt alleen argumenten te willen geven die voorstanders van militair ingrijpen in de kaart spelen.'"

Op 21 januari 1999 berichtte de NRC:

"De NAVO heeft gisteren besloten haar militaire aanwezigheid in de buurt van Joegoslavië op te voeren in verband met de crisis in Kosovo. Acht NAVO-schepen worden naar de Adriatische zee gestuurd, waaronder een Nederlands fregat. Ook zijn extra vliegtuigen naar Italië gestuurd, waaronder acht Nederlandse F-16's."

Op 22 januari 1999 meldde de NRC dat Joegoslavië Walker voorlopig niet zou uitwijzen:

"Het bevel aan Walker, het hoofd van de OVSE-missie in Kosovo, om Joegoslavië te verlaten, is vanochtend voor onbepaalde tijd bevroren."

Terwijl de NRC van die dag onder de kop "Twijfels over Racak" ook kwam met het volgende bericht:

"Rotterdam, 22 Jan. Is de massamoord op 45 Albanezen van vrijdag in Racak een mediatruc van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK ? Volgens de Franse kranten Le Monde en Figaro hebben de Serviërs van begin af gelijk gehad. De 45 doden zouden UCK-strijders zijn, die vrijdagochtend stierven in een Servische hinderlaag, het UCK zou de lijken 's nachts in een macaber tableau hebben uitgestald om de NAVO tot actie te bewegen.
Het zou, zo schrijft Le Monde, de Servische woede-uitbarsting tegen William Walker verklaren,

het hoofd van de OVSE-missie in Kosovo. Walker zei zaterdag na een vluchtige inspectie van de greppel waarin een twintigtal Albanese lijken lagen dat hij niet twijfelde aan de Servische schuld. Der Serviërs verweten Walker daarop dat hij een niew Markale creëerde. Bij een mortieraanval op de Markale-markt van Sarajevo in februari 1994 stierven 68 burgers. De VN-vredesmacht UNPROFOR stelde de Bosnische Serviërs daarna een ultimatum om hun zware wapens terug te trekken. Volgens de Serviërs hadden de Moslimtroepen echter hun eigen burgers onder vuur genomen om internationale sympathie te wekken.
Le Monde suggereert nu iets dergelijks voor Racak. Servische ordetroepen openden vrijdagochtend de anval op het dorp, een UCK-bolwerk dat sinds vorig jaar door de inwoners is verlaten. UCK-strijders en een paar overgebleven burgers vluchten bij de beschietingen naar de bossen, waar andere politieeenheden in een hinderlaag liggen. Veel UCK-strijders uit Racak lopen in de val, anderen blijven vanuit de heuvels schieten. De Serviërs trekken zich laat in de middag terug. 's Nachts leggen andere UCK'ers de lijken op een hoop in de greppel en mutileren ze. Zaterdagochtend rijdt het mediacircus Racak binnen en verkeert een militaire nederlaag in een politieke zege.
Tegenover deze Frans-Servische versie staat de Albanese versie. Volgens dit verhaal trekken Servische ordetroepen na zware beschietingen vrijdagmiddag rond 16.30 uuur Racak binnen. Politietroepen en para-militairen voeren een razzia uit. Ongewapende mannen worden uit hun huizen gehaald, nar de heuvels gemarcheerd, gefolterd en geëxecuteerd. Daarna vertrekken de Serviërs weer.
Volgens Le Monde was Racak al sinds vorig jaar verlaten. De krant baseert zich daarbij op de getuigenis van een cameraploeg van Associeted Press, die vrijdagochtend rond 10.00 in een Servische pantserwagen door Racak rijdt. Zij zeggen dat het dorp er dan vrijwel verlaten bijligt. Hoe kan de politie later die middag dan een razzia houden ? Ook beroept Le Monde zich op het feit dat de Servische ordetroepen vrijdag in een persbericht een militaire overwinning in Racak melden. Dat zouden ze niet hebben gedaan als ze een massamoord op onschuldigen hadden gepleegd, redeneert Le Monde. OVSE-waarnemers die vrijdagavond Racak bezoeken, kunnen niet vaststellen wat er gebeurd is. Vier gewonden die ze naar het naburige dorpje Stimlje brengen, vertellen niet over de razzia en de massamoord, aldus Le Monde."

Op 22 januari 1999 geeft De Volkskrant een scenario van de NAVO-bombardementen, zoals die volgens de plannen zouden verlopen, als het zover komt:

"De aanvallen zullen waarschijnlijk beginnen met het afvuren van kruisraketten vanaf schepen in de Adriatische Zee.
Die zijn gericht op de Servische luchtverdediging en militaire vliegvelden.
Daarna begint de tweede fase van de luchtcampagne, die uitgevoerd zal worden met ruim vierhonderd vliegtuigen vanaf bases in Italië. De eerste golf aanvallen zal gericht zijn op militaire installaties. Vervolgens komen strategische doelen aan de beurt, zoals bruggen en viaducten. Daarna kunnen ook vitale industrieën getroffen worden. Mocht het nodig zijn, dan zijn ten slotte ook nog aanvallen op civiele doelen zoals electriciteitscentrales ingecalculeerd."

Hieruit blijkt dat de agressie-plannen van de NAVO in elk geval in januari 1999 al lang en breed rond waren en gereed lagen ! Het wachten was alleen nog op een moment voor uitvoering.

Op 23 januari 1999 berichtte Het Parool:

"De UCK-vertegenwoordiger in Londen zei dat (..) de massamoord in Racak aantoont dat de kwestie-Kosovo een zaak is die alleen met militaire middelen kan worden opgelost.
Etnische Albanezen hebben gisteren in Kosovo vijf Servische burgers ontvoerd. De ontvoering vond plaats in het dorp Nevoljane, 25 kilometer ten noordwesten van de provinciehoofdstad Pristina. Vier van de ontvoerde mannen werden 's morgens vroeg uit hun huizen gehaald, de vijfde, een nachtwaker bij een electriciteitscentrale, werd van zijn werk meegenomen.
De organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) stelde nogmaals de Serviërs verantwoordelijk voor de massamoord in Racak. De executie van 45 Albanezen in het Kosovaarse plaatsje blijkt een wraakactie voor de dood van vier kameraden. Dit staat in een OVSE-rapport dat gisteren uitlekte.
De internationale waarnemers, die voor en na de slachting aanwezig waren in Racak, concluderen dat "de waargenomen feiten bewijzen dat het Joegoslavische leger en de politie ongewapende etnische Albanezen hebben opgesloten,verminkt en vermoord".
Sommige media, zoals in Frankrijk, uitten de afgelopen dagen twijfel over de snelle interpretatie van het bloedbad door het hoofd van de missie, William Walker. Hij wees de beschuldigende vinger onmiddellijk woedend in de richting van Joegoslavische troepen, waarop Belgrado hem wilde uitwijzen."

De OVSE-leiding blijft dus onverkort vasthouden aan het officiële oordeel dat de organisatie al onmiddellijk had klaarliggen.
Hetgeen meer zegt over de politieke keuzen van deze "onafhankelijke" organisatie, dan over haar drang tot waarheidsvinding.

De OVSE-waarnemers die diezelfde vrijdagavond een bezoek brachten aan Racak en van daaruit vier gewonden naar het naburige Stimlje overbrachten, die geen van allen repten van een massamoord - noch die betrokken waarnemers, noch die gewonden -, waarvan Le Monde getuigde, is blijkbaar door de OVSE-leiding effectief de mond gesnoerd en hun verklaringen zijn eenvoudig onder de de tafel gemoffeld.

Curieus ook is dat de OVSE-leiding zo pertinent zeker weet dat "de slachtoffers" ongewapend waren. Vast staat immers - dat wordt door niemand betwist - dat er in en rond Racak urenlang hevig is gevochten.

Meer dan een jaar later, als onderzoeks-journalisten eindelijk de hand hebben kunnen leggen op het voortdurend geheim gehouden rapport van een Fins forensisch team naar de doden van Racak, zal vast komen te staan dat de slachtoffers helemaal niet van dichtbij waren doodgeschoten. En dat 'de slachting van Racak' dus bedrog was.
Hierop wordt nog teruggekomen.

12.11. De NAVO-oorlogsmachine wordt verder opgestart

Op 27 januari schreef de Volkskrant:

> **"De NAVO is klaar met de militaire planning voor mogelijke actie in Kosovo. Dat verklaarde gisteren-avond de voorzitter van het militair comité van het bondgenootschap, generaal Klaus Naumann, in een interview voor de Duitse televisie. Naumann eiste een eind aan de gewelddadigheden in Kosovo en terug-trekking van Servische troepen. "Beide partijen moet duidelijk worden gemaakt dat ze de limiet hebben bereikt", zei Nauman. "Zo niet, dan zal de militaire optie worden gebruikt".**

Ook hier zien we weer de suggestie van pariteit van eisen aan beide partijen. Onzin natuurlijk, alleen van **de Serviërs** wordt terugtrekking van troepen geëist. Zo'n eis wordt allerminst ook aan **het UCK** gesteld met betrekking tot de grote gebieden die de terroristen, onder dekking van het bestand en als gevolg van de Servische terugtrekking, gewapenderhand in bezit hebben genomen.
Van eenzelfde paritaire potsierlijkheid is dat het **'beide partijen'** duidelijk moet zijn dat het nu maar eens afgelopen moet zijn met het geweld, omdat ze anders allebei met **'de militaire optie'** te maken zullen krijgen. Alsof niet die 'optie' dan alleen tegen de Serviërs gericht zou zijn en de het UCK er niet nu juist op uit is deze 'optie' zo snel mogelijk werkelijkheid te doen worden !

Op 28 januari 1999 kwam secretaris-generaal Solana op zijn beurt met zo'n waarschuwing die zogenaamd aan **beide partijen** was gericht, maar in feite natuurlijk alleen voor de Servische **autoriteiten** dreiging inhield. Op die dag meldde de Volks-krant:

"BRUSSEL, 28 jan. De secretaris-generaal van de NAVO, Javier Solana, zal vanmiddag een waarschuwing doen uitgaan aan de strijdende partijen in Kosovo. Dat verwachtten vanochtend bronnen bij de NAVO. Het zou gaan om een waarschuwing met dreiging met geweld, maar zonder expliciet ultimatum. "We willen maximale druk uitoefenen op beide partijen", aldus een bron bij het bondgenootschap."

Latere analyses maken duidelijk dat met name de VS toen al, aansluitend op de provocatie van Racak, had willen toeslaan. Maar dat toen nog niet alle 19 lidstaten van de NAVO op één lijn te krijgen waren.
Zodat een 'interim-fase' noodzakelijk was, waarin de druk op Joegoslavië met diplomatieke middelen kon worden opgevoerd. Daarvoor werden zogenaamde 'vredesbesprekingen' gearrangeerd, die vervolgens zouden moeten leiden tot een 'vredesaccoord'.

Een en ander zou dan zo worden ingericht dat er feitelijk van 'vredes-onderhandelingen' geen sprake zou zijn en dat ook de uitkomst van het zogenaamde 'vredesaccoord' vooraf al door de VS zou zijn vastgesteld.
Zodoende zou er dan in werkelijkheid sprake zijn van een dwang-pakket en het opleggen van diktaten.

Niettemin zou dan de partij die de voorgelegde diktaten zou weigeren, kunnen worden voorgesteld als de partij die weigerde om 'het vredesaccoord' te tekenen. In het diplomatieke spel zou die partij dan als de schuldige voor het mislukken van de 'vredesbesprekingen' kunnen worden aangewezen en zo verder diplomatiek worden 'uitgemanoeuvreerd'.
Daarna zouden ook de nu nog aarzelende NAVO-landen gemakkelijker over de streep te trekken zijn om een oorlog te beginnen tegen de 'vrede-breker van Rambouillet'. Want daar zouden die zogenaamde 'vredesbesprekingen' moeten plaatsvinden.
Onnodig om te zeggen dat het Joegoslavië was, dat die rol van 'vredebreker' was toegedacht.

Maar helemaal vlekkeloos zou dat scenario niet verlopen!

HOOFDSTUK 13

De Rambouillet-diktaten als diplomatieke manoeuvre voor de westerse landen, op zoek naar militaire confrontatie

13.1. Diplomatieke verwikkelingen en voortgezette UCK-provocaties aan de vooravond van Rambouillet

Op 29 januari 1999 berichtte de NRC onder de kop **"Sommatie aan partijen Kosovo":**

"De Contactgroep voor ex-Joegoslavië eist dat de strijdende partijen op 6 februari in het Franse Rambouillet, bij Parijs, onderhandelingen beginnen over een politieke regeling. Dat topverleg moet binnen een week tot een akkoord leiden.
(...)
Het plan, dat voornamelijk uit Amerikaanse koker afkomstig zou zijn, "komt beide partijen zoveel mogelijk tegemoet", zeggen diplomaten. Milosevic hoeft Kosovo niet af te staan en de rebellen krijgen een grotere autonomie, die volgens de contactgroep "substantieel" zal zijn."

Deze dagen worden gekenmerkt door volop wapengekletter en speculaties over NAVO-agressie.

Op 1 februari 1999 bericht de NRC:

"BRUSSEL, 1 Febr. De NAVO-lidstaten hebben zaterdag secretaris-generaal Solana gemachtigd te beslissen over luchtaanvallen op Joegoslavië, als Belgrado onvoldoende tegemoet komt aan de eisen voor vredesonderhandelingen over Kosovo. De Joegoslavische regering en het Kosovo Bevrijdingsleger hebben nog niet laten weten of ze aan dat vredesoverleg deelnemen."

Uiteindelijk wordt hier alle verhullende rethoriek over dreiging van luchtaanvallen aan het adres van zogenaamd 'beide partijen' overboord gezet: het is nu openlijk uitsluitend de Joegoslavische regering waartegen het dreigement van NAVO-bombardementen wordt gericht.

Op 2 februari 1999 meldt de NRC onder de kop: Belgrado wendt zich om hulp tot V-raad - 'Weerhoud NAVO van geweld'":

"BELGRADO, 2 Febr. De Joegoslavische regering heeft de Veiligheidsraad van de VN gevraagd om de NAVO te weerhouden van geweld tegen Joegoslavië in de Kosovo-crisis. (..) In een verklaring stelde de regering in Belgrado gisteren dat de NAVO met "haar openlijke dreigementen" aan het adres van Joegoslavië "de belangrijkste principes van de internationale relaties, de internationale vrede en veiligheid en de grondvesten van de internationale wettelijke orde" op het spel zet. "Daarom heeft het federale kabinet besloten om te vragen om een ziting van de Veiligheidsraad, die afdoende maatregelen moet nemen om gewapende agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië te voorkomen", aldus de verklaring."

13.2. Westerse pogingen om een NAVO-bezetting van Kosovo langs diplomatieke weg af te dwingen middels de Rambouillet-diktaten - eerste ronde in Rambouillet

Uiteindelijk liet de Joegoslavische regering zich de Rambouillet-besprekingen opdringen. Ook het UCK vervoegde zich nabij Parijs. Op 6 februari 1999 begonnen de gesprekken.

Eveneens op 6 februari 1999 publiceerde de NRC een foto van een Servische rouwstoet, met als onderschrift:

> "Gozadevac - De begrafenisstoet voor een 18-jarige Servische politieman, gisteren in Gorzadevac in Kosovo. Hij werd woensdag in een hinderlaag doodgeschoten door leden van het Kosovo bevrijdingsleger (UCK), dat streeft naar onafhankelijkheid van de provincie. (Foto AP)"

Op 8 februari 1999 meldde de NRC:

> "In het Franse Rambouillet zijn dit weekeinde de onderhandelingen begonnen over een vredesregeling voor Kosovo. De Servische en de Albanese delegatie veroordeelden gisteren gezamenlijk de bomaanslag van zaterdagavond in de Kosovaarse hoofdstad Pristina.
> (...)
> In een opmerkelijke, eerste gezamenlijke verklaring veroordeelden de Servische en Albanese delegatie gisteren een bomaanslag van zaterdagavond in Pristina, die plaatshad vlak na de openingsceremonie in Rambouillet. Bij de aanslag kwamen drie mensen om het leven, onder wie een jongen van tien."

Terwijl ook de Albanese delegatie zich volstrekt afwijzend bleef opstellen in Rambouillet, omdat de daar door het Westen voorgelegde dictaten niet voorzagen in onafhankelijkheid op korte termijn voor Kosovo, was het uitsluitend de Servische afwijzende opstelling, die beantwoord werd met dreigementen. Op 10 februari 1999 meldde de NRC onder de kop "VS dreigen Belgrado met acties van NAVO":

> "WASHINGTON, 10 Febr. De Verenigde Staten hebben Joegoslavië gewaarschuwd dat de weigering een vredesmacht in Kosovo te accepteren, zal leiden tot bombardementen door de NAVO. De waarschuwing werd gisteren geuit door de woordvoerder van het ministerie van Buitenlandse Zaken, James Rubin. De Servische weigering een internationale troepenmacht te accepteren komt volgens Rubin neer op "een grote, grote fout". Als de Albanezen in het Kosovo-overleg met de Serviërs een regeling accepteren en de Serviërs die afwijzen, "zullen de Serviërs in aanmerking komen voor luchtaanvallen", zo zei Rubin."

Op 12 februari 1999 meldde de NRC onder de kop "Serviërs tekenen basisprincipes 'Rambouillet':

"De Joegoslavische delegatie heeft donderdag - eenzijdig - de tien basisprincipes, die dienen als uitgangspunt voor de vredesonderhandelingen over Kosovo, ondertekend. De Serviërs dringen er bij de Kosovo-Albanezen op aan om ook te tekenen. De Britse minister van Buitenlandse Zaken Robin Cook is verbolgen en beschouwt dit als een poging om de onderhandelingen in Rambouillet te vetragen. Volgens Cook is de komst van de Kosovo-Albanezen naar Rambouillet tevens een impliciete erkenning van van de tien van tevoren geformuleerde uitgangspounten. De Albanezen hoeven dus niet formeel te ondertekenen. "We zijn nog niet toegekomen aan onderhandelingen, omdat de Joegoslavische delegatie blijft aandringen op ondertekening", zegt Cook. De Kosovo-Albanezen vrezen dat het einddoel van onafhankelijkheid in het geding komt als de uitgangspunten formeel worden onderschreven. Eén van de uitgangspunten garandeert namelijk de territoriale integriteit van Joegoslavië (Servië en Montenegro). Cook en zijn Franse ambtgenoot hadden gisteren in Rambouillet een ontmoeting met de Servische president Milan Milutinovic. Na afloop zei Cook: "Ik heb president Milutinovic duidelijk te kennen gegeven dat we deze kwestie achter ons moeten laten en moeten beginnen met de echte onderhandelingen."

Dit bericht lezende, zal het toch tenminste enige wenkbrauwen doen fronsen en de vraag doen opkomen: wat gebeurt hier nu eigenlijk ? Wel, wat er plaatsvond is het volgende. Zoals de Volkskrant van 19 februari 1999 berichtte:

"Het is uiteindelijk de bedoeling dat zij (de partijen) hun handtekening zetten onder de tien door de Contactgroep opgestelde basisvoorwaarden over verregaande autonomie voor Kosovo. 'Die punten zijn voor 80 tot 90 procent ononderhandelbaar', had de Amerikaanse bemiddelaar Hill van tevoren al laten weten."

Wat er dus plaatsgevonden had, was dat de Joegoslavische autoriteiten instemden met de manier waarop in het Rambouillet-diktaat vergaande autonomie voor Kosovo in het vooruitzicht werd gesteld.
Men zou toch zeggen dat dit een belangrijk gegeven vormde waarover het Westen toch verheugd zou moeten zijn.
Het tegendeel was het geval. Het ging de Westerse machten in Rambouillet niet primair om het bewerkstelligen van een regeling omtrent autonomie voor Kosovo, maar voor hen vormde het kernpunt van Rambouillet het afdwingen van een NAVO-bezetting van Kosovo.
De rest was daarvoor alleen maar omlijsting, window dressing.
Toen dan ook de Servische delegatie de "ononderhandelbare" tien basisprincipes voor autonomie voor Kosovo ondertekende en vervolgens, uiteraard volkomen terecht, eiste dat de Albanese zijde dat ook zou doen, dreigde de daaruit voortvloeiende impasse de aandacht af te leiden van dit voor de Westerse machten belangrijkste punt, het forceren van een NAVO-bezetting van Kosovo.

Vandaar dat Cook toen onmiddellijk stampei begon te maken, ging roepen dat die Servische instemming met de autonomie-dictaten van Rambouillet allemaal niets voorstelde; dat alleen al het feit dat de Albanezen naar Rambouillet waren gekomen, betekende dat ook zij instemden met het autonomie-dictaat en dat men zó niet toekwam aan "de echte onderhandelingen". Die "echte onderhandelingen" waren dan het dictaat voor de NAVO- bezetting van Kosovo.

Natuurlijk was die zogenaamde "instemming" van de Albanese delegatie met de tien basisprincipes voor autonomie, die volgens Cook afgeleid zou moeten worden uit louter al hun komst naar Rambouillet, niet meer dan een brutaal en schaamteloos verzinsel.
Dat bleek meteen al de volgende dagen, toen de Albanezen die tien basisprincipes in alle openheid bleven afwijzen.

Hetzelfde Volkskrant-artikel van 19 februari 1999 dat hierboven al geciteerd werd, schreef dienaangaande in vervolg op dit citaat:

> **"De Albanezen weigeren echter te tekenen, zolang niet is voldaan aan twee belangrijke eisen. Zij willen over drie jaar een referendum over onafhankelijkheid van Kosovo. Daarnaast weigert het bevrijdingsleger UCK zijn wapens in te leveren, ook bij de komst van een 30 duizend man sterke NAVO-vredesmacht."**

Niettemin werd de schuld van de impasse voornamelijk bij de **Joegoslavische delegatie** gelegd, die weigerde om over "de grote kwesties" te praten.
Wat dat waren werd in de Volkskrant van 15 februari 1999 aangeduid door de Amerikaanse minister Albright, een vrouw met de moraliteit van een neutronenbom: daar waar zij verschijnt wordt alle waarheid gedood en blijft alleen de leugen recht overeind:

> **"Ze wond er geen doekjes om dat de oorzaak van de 'vertraging bij de Serviërs ligt'. Albright hamerde op de noodzaak van NAVO-grondtroepen om een akkoord te garanderen. 'Een overeenkomst zonder vredesmacht is geen overeenkomst.' Maar de Servische president Milutinovic, ook al in Parijs dit weekeinde, sprak zijn weigering NAVO-troepen op Servisch grondgebied toe te laten nog eens 'zeer resoluut' uit."**

Uiteindelijk slaagde de NAVO er niet om zijn dictaten in Rambouillet binnen de vooraf gestelde dwangtermijn te doen slikken en werd de bijeenkomst verlengd.
Punt bleef echter dat die verdomde Albanezen hardnekkig bleven vasthouden aan hun weigering met iets anders genoegen te nemen dan met onafhankelijkheid binnen afzienbare termijn en dat die verdomde **UCK**-ers bovendien weigerden ervoor te tekenen dat zij onder een NAVO-bezetting van Kosovo hun wapens zouden afstaan !
Daarom kon het Westen steeds maar niet met goed fatsoen tot bombardementen op Joegoslavië overgaan, terwijl de NAVO nu toch echt stond te popelen.

In de NRC van 17 februari 1999 gaf de Amerikaanse minister Albright daar uitdrukking aan:

> **"Albright herhaalde gisteren nog eens dat de Serviers, mochten zij niet inbinden en mocht de conferentie van Rambouillet mislukken, niet aan de consequenties zullen ontkomen. "Als het de Serviërs zijn die verantwoordelijk zullen zijn voor de mislukking van de onderhandelingen, zullen er NAVO-bombardementen komen".**

Eerder in dit artikel was al een soortgelijk dreigement gesignaleerd, ditmaal van de Amerikaanse onderhandelaar Hill, die een plotseling bezoek aan president Milosevic in Belgrado had gebracht:

> **"De boodschap die Hill voor de Joegoslavische leider meebracht was duidelijk: als zijn delegatie niet uiterlijk zaterdag instemt met de legering van een NAVO-vredesmacht, die in Kosovo moet toezien op de naleving van een in Rambouillet te bereiken akkoord, zal de NAVO overgaan tot luchtaanvallen op doelen in Joegoslavië."**

Aan het hoofd van de "objectieve en onafhankelijke" OVSE-waarnemersmissie in Kosovo, Walker, was inmiddels de taak toebedeeld om **het UCK** in Kosovo tot een inschikkelijk standpunt te masseren.
Anders dan enkele weken eerder, toen het erom ging op te treden tegen daden van UCK-terreur die inbreuk maakten op het Holbrooke-Milosevic bestand en toen Walker voorwendde niet te weten waar hij dan wel dat UCK zou moeten zoeken, wist de OVSE-leider nu plotseling die UCK-leiding in Kosovo wél spontaan te vinden.

Hetzelfde artikel in de NRC dat hierboven al wordt geciteerd, maakte echter duidelijk dat en dergelijk inschikkelijk standpunt van **het UCK** er vooralsnog er niet inzit. Zodat het op deze manier bijna onmogelijk werd om eenzijdig de Serviërs de schuld voor het mislukken van Rambouillet in de schoenen te schuiven:

> **"De Amerikaanse diplomaat William Walker, hoofd van de waarnemersmissie in Kosovo, is er gisteren niet in geslaagd het Kosovo Bevrijdingsleger UCK ertoe te brengen de wapens in te leveren, ook niet aan NAVO-troepen (..). Het UCK, zo kreeg Walker te horen, zal als strijdmacht blijven bestaan tot de dag waarop Kosovo onafhankelijk wordt."**

Inmiddels voerden de NAVO en de westerse politici de spanning torenhoog op. Onder de koppen: **"NAVO bereidt aanvalsacties voor - Maximale druk op regering Belgrado"** en **"Meer dan driehonderd toestellen NAVO paraat"**, werd in de NRC van 19 februari 1999 een ooorlogsscenario geschetst, als **de Joegoslavische autoriteiten** niet accoord zouden gaan met de "vredesregeling" van Rambouillet vóór het aflopen van het ultimatum de daarop volgende dag om 12 uur.

Steeds weer werd de boodschap afgegeven dat de NAVO klaar was voor bombardementen op Servië.

Uiteindelijk bleek het ultimatum een losse flodder. Er volgde een officiële bekendmaking dat beide partijen "een akkoord" - dat wil dus zeggen: het voorgelegde dictaat - blokkeerden. Morele neutronenbom Albright had eerst nog geprobeerd de weg alsnog vrij te maken voor bombardementen op Joegoslavië met een leugen, zo meldde de NRC van 22 februari 1999:

> **"Zaterdagavond meldde de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken , Madeleine Albright, die zich voortdurend persoonlijk met het overleg bezighield, dat de Serviërs nog dwarslagen, maar dat de Albanezen in principe met het accoord hadden ingestemd. "Ik hoop dat Milosevic wakker wordt en de koffie ruikt", zei Albright. "Het zou een ernstige fout zijn als hij onze bedoelingen verkeerd inschat. Zolang de Serviërs het hele akkoord niet aanvaarden, gaan de voorbereidingen van militiaire acties van de NAVO door". Gisteren moest ze echter erkennen dat de Albanezen zich ook tegen het akkoord blijven verzetten zolang het geen garantie bevat van een referendum. Bovendien verzetten de Albanezen zich tegen de bepaling dat het UCK zijn wapens moet inleveren als er een akkoord komt. Albright gaf de Albanese delegatie tot gisterenavond de tijd om van gedachten te veranderen. Dat ultimatum liep echter af zonder dat de Albanezen inbonden. De Albanese delegatie gaf er zelfs blijk van ondanks de onderlinge verdeeldheid unaniem van mening te zijn dat een akkoord zonder garanties voor een referendum moet worden afgewezen."**

Dat zgn. ultimatum, waarvan de NRC rept, hield in dat door Albright jegens de Albanezen verklaard werd dat het haar onmogelijk werd gemaakt om zich nog langer voor NAVO-bombardementen op Joegoslavië in te zetten, als de Albanezen niet vóór de aangegeven tijd over de streep zouden komen.

Op 23 februari 1999 werden in de NRC "de charmes" van minister Albright geroemd:

> **"In Rambouillet eindigt vandaag het overleg over Kosovo. Dan blijkt of minister Albright, de regisseur, met haar inzet, charme en dreigementen succes heeft geboekt.**
> **(..)**
> **Met een stoere Stetson op haar hoofd arriveerde ze zaterdag, enkele uren voor het verstrijken van het eerste ultimatum, bij de Kosovo-conferentie in Rambouillet. Het was alsof ze met die hoed wilde zeggen: hier komt Amerika, hier komt de sheriff."**

Dat zal me een charme hebben gegeven ! Waarschijnlijk zijn beide partijen in Rambouillet bezweken onder de overdosis charme van Albright.
Want uiteindelijk ging Rambouillet-I uit als een nachtkaars.

Tot het laatst toe heeft ze hijgend achter de Albanese delegatie aangelopen, in een poging alsnog tot bombarderen te kunnen komen.
Onder de kop "Pessimisme vlak voor eind van Rambouillet" meldde de NRC van 23 februari 1999:

> "Vanochtend zat het overleg nog vast op twee geschilpunten: de weigering van de Serviërs om een NAVO-troepenmacht te aanvaarden en die van de Albanezen om af te zien van een referendum over de onafhankelijkheid. Als beide partijen het vredesplan afwijzen, komen er geen luchtaanvallen op Servië. Als alleen de Serviërs het afwijzen, komen die luchtacties er wel. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Madeleine Albright, die sinds zaterdag de regie voert in Rambouillet, heeft tot gisteravond haar pogingen om een doorbraak te forceren geconcentreerd op de Kosovo-Albanese delegatie. Volgens haar woordvoerder, James Rubin, deed ze dat in het besef dat de situatie "fundamenteel verandert" als de Albanezen en akkoord zouden accepteren: "Dan zouden we in staat zijn ons te concentreren op de Serviërs, met het zeer reële vooruitzicht op militaire acties van de NAVO". De Albanezen bleven echter vasthouden aan de eis, dat na de interimperiode van drie jaar een referendum over de onafhankelijkhheid moet worden gehouden en weigeren bovendien te beloven dat het Kosovo Bevrijdingsleger UCK zijn wapens inlevert als het tot een akkoord komt."

En Het Parool van 23 februari 1999 meldde:

> "RAMBOUILLET - Moegestreden kwam Madeleine Albright zondagavond het kasteel van Rambouillet uit en verzuchtte: "We hebben nooit gezegd dat we de Serviërs gingen bombarderen als de Albanezen ook 'nee' tegen het vredesplan zouden zeggen." Twee dagen had de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken op hen ingepraat, maar zonder succes. De Albanezen weigerden de aangeboden kluif (..)."

Een dergelijke stomme regiefout op de weg naar NAVO-bezetting van Kosovo moest naturlijk ongedaan gemaakt kunnen worden ! De westerse regisseurs besloten dan ook dat er op 15 maart een vervolg-conferentie diende te komen.

13.3. Ontwikkelingen op het strijdtoneel na de eerste ronde van Rambouillet - verdere UCK-provocaties

Op 24 februari 1999 wordt in de Volkskrant een live-verslag gegeven van de gevechten rond het dorp Bukos:

> "De Serviërs zijn maandagavond met een grote troepenmacht - pantserwagens, tanks, mortieren en een zwaarbewapend detachement van de speciale politie - Burkos binnengetrokken, en waren tot dinsdagmiddag continu in gevecht met het UCK gewikkeld."

Ook hier was sprake van een Joegoslavisch antwoord op een terreur-aanslag van het UCK:

> "Aanleiding voor de Serviscche aanval was de dood van Mirko Milosevic (19). Mirko is door UCK-soldaten gevangen en doodgeschoten. Mirko's broer ligt levensgevaarlijk gewond in het ziekenhuis van Pristina. Voor het huis van Milutin Milosevic is de sneeuw rood van het bloed van de beide zoons. Mirko's lijk ligt nog in het huis. Milutin durft hem niet te begraven zolang sluipschutters van het UCK in de buurt zijn.
> (...)
> De officier organiseert (..) een kleine persconferentie van Milutin, de vader, die alle aandacht langs zich heen laat gaan. "Wie moet nu mijn huis bewonen ?" huilt hij zacht. Mirko is dood en Miljan bijna. Dan heeft hij alleen nog Fatima, zijn dochter. Zijn vrouw loopt verdwaasd over het erf. "Amerika! Amerika!" schreeuwt ze , en wil de journalisten - buitenlanders, NAVO, Amerika - te lijf. Buren houden haar tegen.
> (...)
> Bukos is een "provocatie". Een schending van het in oktober uitgeroepen staakt-het-vuren, dat dinsdag in Rambouillet door de Britse minister Cook opnieuw is bevestigd."

Op 24 februari 1999 schreef de NRC in een hoofdredactioneel commentaar:

> "De Kosovaren hebben in Rambouillet een kans laten liggen. De NAVO toonde zich bereid voor hen in het krijt te treden als zij de claim van onvoorwaardelijke onafhankelijkheid, althans voor de duur van een overgangsperiode, op ijs wilden leggen. Verregaande autonomie, gegarandeerd door een internationale vredesmacht, zou hun deel zijn geweest. Als de Serviërs daarin niet meegingen, zouden luchtaanvallen worden uitgevoerd op de militaire infrastructuur van rest-Joegoslavië. Maar de harde kern van de Kosovaarse delegatie was tot gisteren niet overtuigd. Autonomie was onvoldoende en van het verlangde inleveren van de wapens wilde men helemaal niet horen."

En in verslag van dezelfde moordpartij van UCK-terroristen in Bukos als vermeld in de Volkskrant, schrijft de NRC van 24 februari voorts:

> "Gisterochtend, vertelt Milosevic, werden zijn jongste zoon Milan en een buurjongen gevangen genomen door UCK-strijders toen ze op weg waren naar hun werk. 's Avonds kwamen UCK-soldaten met hun gevangenen bij het huis van Milosevic. "Roep je familie", zeiden ze tegen Milan. Milutin zag zijn zoon in de tuin staan, geboeid. "Ik wilde hem helpen, ik rende naar hem toe."

De UCK-soldaten begonnen te schieten. Ze raakten zijn oudste zoon, Mirko (33), in zijn hoofd. Hij was meteen dood. De twee geboeide Servische jongens probeerden te vluchten. Ook zij werden geraakt, volgens Milosevic, ze liggen nu zwaargewond in het ziekenhuis in Pristina. "Wij zijn hier", zegt de Servische politie-chef, "om de Serviërs in dit dorp te beschermen tegen de terroristen. Ze hebben zelf geen wapens. Deze familie had ook niks. Alleen maar een geweer".
(...)
OVSE-medewerkers in Pristina vinden dat het UCK de afgelopen dagen de Servische militairen en politie-eenheden "provoceert". UCK-soldaten vallen militaire konvooien aan, politie-voertuigen worden in hinderlagen gelokt en beschoten. "De Serviërs houden zich nog in", vindt de Nederlandse waarnemer Lex van Voorst, hoofd van de afdeling 'Operations'. Volgens hem proberen de UCK-soldaten tegenaanvallen van de Serviërs uit te lokken "om de NAVO zover te krijgen dat ze toch luchtaanvallen uitvoert op Servische doelen."
Van Voorst vertelt dat OVSE-waarnemers zaterdag een groepje UCK-soldaten zagen langs een weg in het zuiden van Kosovo. De waarnemers vroegen wat ze daar deden. De soldaten wachtten op een Servische patrouille, die gingen ze aanvallen. Van Voorst: "We zeiden: zou je dat nou wel doen ? Maar ze hadden hun orders, zeiden ze. "De waarnemers waarschuwden de Servische politie. Die besloot deze zaterdag dan maar niet te patrouilleren langs die weg", zegt Van Voorst. "Daarna hebben die UCK-soldaten toch nog een legervoertuig gevonden om op te schieten. Ze wilden hoe dan ook aanvallen."

En in diezelfde editie van de NRC ook de volgende "grap", die inmiddels goeddeels werkelijkheid is geworden:

"Op het hoofdkwartier van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK zeiden commandanten en soldaten deze week dat het misschien nog niet zo' n gek idee is dat het UCK zich omvormt tot een lokale politiemacht. Tien procent in in die nieuwe politiemacht zou dan Servisch moeten zijn, negentig procent Albanees, in overeenstemming met de etnische verdeling van de bevolking van Kosovo. Dat zal wel goed gaan, zeiden de soldaten, één Servische politieman op negen Albanezen: "als ze ons maar iedere dag een nieuwe Serviër geven."

Vernomen is dat ze op de redactie van de NRC smakelijk hebben gelachen om deze grap, opgetekend door Petra de Koning.

13.4. **Verdere druk van de NAVO op Joegoslavië om militair geen vin te verroeren in reactie op de UCK-provocaties**

Op 26 februari 1999 meldde de NRC onder de kop "Straf na offensief - VS en NAVO waarschuwen Belgrado":

> "WASHINGTON, PRISTINA, 26 Febr. De VS en de NAVO hebben gisteren de Joegoslavische regering gewaarschuwd dat elk offensief tegen het Kosovo Bevrijdingsleger UCK in Kosovo zal leiden tot harde militaire strafacties."

Met andere woorden: in alle openheid wordt hiermee aan de terroristen van het UCK een vrijbrief gegeven om onbeperkt door te gaan met terreur en provocaties. Proberen de Joegoslavische autoriteiten daartegen op te treden, dan volgen bombardementen op Joegoslavië, zo luidt de boodschap.
Daarmee treedt de NAVO in alle schaamteloosheid op als handlanger van de terroristen en betoont zich ook zelf zo een terroristische organisatie.
Het NRC-artikel vervolgt:

> "De Amerikaanse regering waarschuwde gisteren het bewind in Belgrado dat elk offensief in Kosovo wordt gevolgd door "een krachtige militaire actie van de NAVO". Onderminister van Defensie Walter Slocombe zei dat "als Belgrado zo stom is om het UCK aan te vallen in een poging de rebellie te verslaan voordat er een akkoord komt, Belgrado zal worden geconfronteerd met een krachtige militaire actie van de NAVO." In het Spaanse Valencia waarschuwde de NAVO-chef Solana Belgrado tegen een offensief in Kosovo. Zo'n offensief, zo zei Solana, zou "de vrede vernietigen".

De moraal van het Westen is dus dat alle soorten terreurcampagnes, elk offensief en iedere gebiedsbezetting in Kosovo, in weerwil van het Holbrooke-Milosevic akkoord, op een stilzwijgende maar warme sympathie van de NAVO kan rekenen.
Mits het maar gaat om optreden van het UCK natuurlijk !

Iedere reactie daarop van Joegoslavische eenheden, iedere poging om iets van de onder de dekmantel van het accoord door het UCK illegaal bezette gebieden militair terug te winnen, iedere poging om Servische inwoners in multi-culturele dorpen militair bescherming te bieden, elk reactief optreden tegen UCK-provocaties die louter bedoeld zijn om terreur te zaaien of het vooropgezette doel hebben om een reactie uit te lokken van het Joegoslavische leger, is echter volkomen taboe en leidt tot vernietigende bombardementen op Joegoslavië, zo luidt de boodschap.

13.5. Militaire voorbereidingsmaatregelen van het Joegoslavische leger in het zicht van de naderende NAVO-agressie - preparaties om het UCK beslissende slagen toe te brengen

Een dergelijke dubbele standaard, die niets verhuld laat van de werkelijke agressieve bedoelingen van het Westen, is vanzelfsprekend voor de **Joegoslavische autoriteiten** onaanvaardbaar.

Het NRC-artikel vermeldt dan ook voorts:

> **"De NAVO maakt zich grote zorgen over de snelle troepenopbouw in Kosovo, waar al twee keer zoveel Joegoslavische militairen aanwezig zijn dan onder de vorig jaar gesloten akkoorden tussen de Joegoslavische leider Milosevic en de Amerikaande gezant Holbrooke mogen zijn."**

Na maanden van illegale gebiedsbezettingen in Kosovo, terreuraanslagen en reeksen van provocaties, **waar noch de OVSE, noch de NAVO, noch welke westerse politieke vertegenwoordiger dan ook ooit enige veroordeling over heeft uitgesproken, heeft het UCK** de **Joegoslavische autoriteiten** eindelijk zo ver dat zij dit onmogelijk verder over hun kant kunnen laten gaan en dat een reactie van die zijde op een lange periode van bestandsschendingen van **het UCK** niet langer kan uitblijven.

Joegoslavië ziet zich thans gedwongen troepenversterkingen Kosovo binnen te halen. Om **het UCK**, dat zich van het bestand nimmer wat heeft aangetrokken, doch dit daarentegen uitvoerig heeft benut om zijn positie te versterken, een halt toe te roepen.

Tegelijkertijd is **het UCK** erin geslaagd zijn optreden zodanig te coördineren en af te stemmen met de NAVO dat thans is verzekerd dat het door de **Joegoslavische autoriteiten** beantwoorden van verdere **UCK**-provocaties, nu onvoorwaardelijk door de NAVO aangegrepen zal worden voor grootschalige bombardementen op Joegoslavië.
Met als doel NAVO-bezetting van Kosovo af te dwingen.

Over deze **Joegoslavische** versterkingen in Kosovo meldt dit NRC-artikel van vrijdag 26 februari 1999 voorts nog:

> **"Gisteren meldde het Pentagon dat even over de grens tussen Kosovo en Servië nog eens 4.500 Joegoslavische soldaten, met zestig tanks, zestig pantserwagens en zestig stuks artillerie zijn samengetrokken. In Kosovo zelf is de situatie volgens de OVSE "buitengewoon, buitengewoon gespannen" door omvangrijke Servische troepenbewegingen en plotselinge 'manoeuvres' en het gevaar van botsingen met UCK-eenheden."**

En over troepenbewegingen in het noorden van Kosovo:

"Een uur later rijden veertig militaire voertuigen door Vucitrn. Tanks, pantserwagens, mortiereenheden, trucks vol soldaten. Op weg naar dorpen in de buurt, waar sinds het weekend hevig wordt gevochten tussen het Kosovo Bevrijdingsleger UCK en Servische politie-eenheden.
(...)
De OVSE-waarnemers horen dat Servische families de dorpen bij Vucitrn verlaten. En dat is precies wat de OVSE in dit gebied, waar nog veel dorpen zijn waar Albanezen en Serviërs bij elkaar wonen, de afgelopen dagen probeerde te voorkomen. Een Oostenrijkse waarnemer, hoofd van het OVSE-kantoor in Vucitrn: "Als de Servische burgers wegtrekken, wordt deze regio een belangrijk doelwit voor een Servisch offensief". Maar dat ze zich onveilig voelen, begrijpt hij wel. Sinds dit weekend worden er bijna iedere dag Servische burgers in dit gebied vermoord."

Ook hier toont zich weer het bekende patroon.
Met moord en terreur wordt door het UCK een reactie van de Joegoslavische autoriteiten geprovoceerd.
En zo speelt het UCK dan de NAVO de bal toe. Met de bedoeling dat die vervolgens verwoestend zal uithalen. Tegen Joegoslavië.

Het NRC-artikel vervolgt:

"De weg tussen Suva Reka en Orahovac, twintig kilometer verder, wordt sinds het weekend geblokkeerd door soldaten van het UCK.
(...)
Twee dagen voor het einde van de onderhandelingen in Rambouillet besloot het UCK dat Servische politiepatrouilles zouden worden aangevallen. De Servische politie reageerde onmiddellijk. Er reden in het weekend geen patrouilles, maar de dorpen langs de weg werden vanuit de bergen onder vuur genomen. Vrouwen en kinderen vluchtten. Woensdag hoorden de waarnemers in Suva Reka dat de Servische politie opnieuw patrouilles op weg zou sturen. Het UCK kondigde aan dat die zouden worden aangevallen."

Ook hier zien we weer dezelfde strategie van het UCK weerspiegeld. Het UCK probeert uit alle macht maximaal Servisch geweld uit te lokken. Om de NAVO in beweging te krijgen.

De NRC van 27 februari 1999 komt met een pagina-groot "kwaliteits-"interview van Robert van der Roer met de Amerikaanse plaatsvervangend minister van Buitenlandse Zaken, Strobe Talbott, dat een helder licht werpt op het "kwaliteits"-denken van deze krant en van de betrokken onderminister.
Zoals blijkt uit het volgende onderdeel van het interview. Nadat Talbott heeft opgemerkt dat hij de dag tevoren nog op het NAVO-hoofdkwartier is geweest en dat ACTORD, het activeringsbevel tot luchtaanvallen nog steeds van kracht is, stelt hij:

T: "Milosevic moet voldoen aan de verplichtingen die hij in oktober is aangegaan. Hij doet dat nu niet. Hij moet de verleiding weerstaan om wat hij ziet als zijn problemen met geweld op te lossen."

VdR: "Zijn aanval op Kosovo duurt nu al een jaar."

T: "Een onhoudbare en onacceptable situatie"

In dit duet voor twee heren blijkt plotseling een roerende overeenstemming over een nieuw volkenrechtelijk leerstuk: Joegoslavië 'valt Kosovo aan' en pleegt dus zogezegd agressie tegen Kosovo. En dat is absoluut onduldbaar ! We zullen dit voortaan de "VanderRoer/Talbott-doctrine" noemen.
Speciale dank behoort daarbij uit te gaan naar de NRC, die toch maar ruimte afstond om dit nieuwe volkenrechtelijke leerstuk breed onder de aandacht te brengen !

Op 1 maart 1999 meldde de NRC onder de kop "Bezorgdheid over geweld in Kosovo":

"Dit weekeinde hebben de Serviërs èn het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) de tegenpartij aangevallen. Diplomaten vrezen dat de gevechten escaleren tot strijd op dermate grote schaal dat de in Rambouillet geboekte resultaten teniet zulen worden gedaan en het bij de vervolgconferentie op 15 maart niet lukt, die vooruitgang om te zetten in een vredesakkooord. De Serviërs doen, in de woorden van een Westerse diplomaat, "alles om de indruk te wekken dat ze zo snel mogelijk (door de NAVO) gebombardeerd willen worden."

Ook hier dus weer een demonstratie van westerse" logica"; de logica van hen die oorlog zoeken. Eerst brutaalweg melden dat beide partijen het geweld verhevigen en dan vervolgens ijskoud concluderen dat één van beide partijen, vanzelfspekend de Serviërs, daarmee solliciteert naar een NAVO-afstraffing.

Het Parool van 1 maart 1999 meldt:

"Pristina/Vucitrn - Ondanks waarschuwingen van de internationale gemeenschap om af te zien van nieuwe offensieven, zijn de Servische politie en eenheden van het Joegoslavische leger gisteren in de aanval gegaan.
In het noorden van Kosovo, rondom de stad Vucitrn, en in het zuiden, nabij Prizren, zijn opnieuw duizenden mensen op de vlucht geslagen nadat de Serviers de hele nacht bombardementen uitvierden op verscheidene Albanese dorpen. De hele dag klonken er regelmatig luide explosies van ontploffende granaten in buurt van het dorpje Bukos, op drie kilometer van Vucitrn. Het gebied, met een lengte van dertig kolimeter, is volledig van de buitenwereld afgesloten. Op alle toevoerwegen houden Servische politieagenten het verkeer tegen, inclusief de in Kosovo gestationeerde internationale waarnemers.

> Pantserwagens met daarin Servische soldaten rijden af en aan. Het naburige dorpje Nevoljane, tot voor kort bewoond door Albanezen, is uitgestorven. Tanks van het Joegoslavische leger rijden over de landerijen en parkeren tussen de boerderijen; de lopen gericht op het verderop gelegen Cicavica-gebergte, waar rebellen van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK zich schuilhouden."

Vucitrn en Bukos liggen nu precies in de streek waar het UCK al geruime tijd bezig was om door middel van een systematische moord- en tereurcampagne op de aldaar wonende Serviërs te proberen een grootscheepse militaire reactie van de Joegoslavische autoriteiten te forceren. Zoals de Volkskrant en de NRC van 24 februari 1999 uitvoerig hadden bericht. En zoals nog door de NRC van 26 februari 1999 bevestigd werd met een verwijzing naar een uitspraak van een OVSE-waarnemer, die zich wel kon voorstellen dat de Serviërs dit gebied verlieten, omdat er dagelijks Serviërs door het UCK werden vermoord.

Het Parool-artikel vermeldt voorts:

> "In totaal worden ongeveer vijf inmiddels door de bewoners verlaten dorpen beschoten. Uit een zestal andere dorpen zijn de meeste Albanezen reeds gevlucht uit voorzorg. Ook enkele Servische bewoners, een zeer kleine minderheid in dit gebied, maakten zich op tractors uit de voeten. Het is volslagen onduidelijk hoeveel mensen er precies op de vlucht zijn, aangezien het gebied vanwege de Servische afzettingen nauwelijks toegankelijk is."

Uit dit deel van het verslag blijkt dat van "etnische zuivering" door de Serviërs geen sprake is. Albanezen en Serviërs vluchten gelijkelijk voor het oorlogsgeweld, uitgelokt door het UCK, met het oogmerk te NAVO te lanceren.

Het artikel van 1 maart 1999 in de NRC maakt voorts nog melding van voortgaande UCK-provocaties op tal van plaatsen door heel Kosovo heen:

> "Ook het UCK ging het afgelopen weekeinde over tot offensieve acties. Bij Gajre, in het zuiden, liep een Servische politiepatrouille in een UCK-hinderlaag, waarbij een politieman werd gedood en vier anderen werden gewond. Zaterdag legde het UCK een hinderlaag voor een Servische politiepatrouille nabij Krivovo, ten westen van Pristina. Daarbij werd een politieman gedood. Een UCK-aanval was gisteren nabij Djakovica aanleiding voor een Servische tegenaanval, waarbij een Albanees werd gedood."

13.6. De vooravond van Rambouillet-II - het UCK maakt de weg vrij voor de NAVO-oorlog om Kosovo

Op 2 maart 1999 berichtte de NRC:

> "De Albanezen zullen bij de hervatting van het Kosovo-overleg "waarschijnlijk" overgaan tot ondertekening van het ontwerp-vredesplan. Maar Belgrado blijft zich "categorisch" verzetten tegen de legering van een NAVO-vredesmacht in Kosovo.
> Dat hebben internationale bemiddelaars gisteren gezegd na overleg in Pristina en Belgrado. De Amerikaanse bemiddelaar Christopher Hill sprak in de hoofdstad van Kosovo met de vertegenwoordigers van de Albanese meerderheid. Hij zei na afloop "behoorlijk overtuigd" te zijn van de bereidheid van de Albanezen, het vorige maand in Rambouillet besproken vredesplan bij de hervatting van het overleg op 15 maart te tekenen."

Hieruit blijkt dat het masseren van met name het UCK inmiddels al aardig op streek was. Het is de terroristen door de Amerikaanse afgezanten duidelijk te verstaan gegeven, dat het tot de gewenste NAVO-bombardementen onmogelijk zal kunnen komen, als de Albanezen zouden volharden in hun weigering om hun handtekening aan het papier toe te vertrouwen en zo althans de indruk te wekken met autonomie genoegen te nemen.

Te hunner geruststeling zal daar ongetwijfeld aan zijn toegevoegd dat ze daaraan niet al te zwaar moeten tillen, omdat papier nu eenmaal geduldig is !
En inderdaad, het UCK heeft - uiteindelijk - wel getekend, maar dat was uitsluitend om de NAVO de ruimte te geven om de trekker over te halen. Altijd en bij elke gelegenheid is immers daarna het standpunt van het UCK gebleven, dat men slechts met volledige onafhankelijkheid genoegen nam.
Hun - uiteindelijke - handtekening onder het Rambouillet-dictaat bleek dus geen snars waard.

Op 3 maart 1999 meldde de NRC onder de kop: "Britse minister dreigt: 'Belgrado riskeert actie van NAVO'":

> "PRISTNA, 3 maart. Het bestand in Kosovo "kraakt aan de randen". Als de Serviërs hun troepenmacht in Kosovo verder versterken en als het tot geweld op grote schaal komt, zal de NAVO niet aarzelen actie te ondernemen.
> Dat zei gisteren de Britse minister van Defensie, George Robertson, in en nieuwe waarschuwing aan het adres van Belgrado.
> (...)
> Robertson gaf toe dat de Serviërs een grote troepenmacht hebben samengetrokken in het zuiden van Servië, vlak bij de grens met Kosovo. "Als de Serviërs die troepenmacht inzetten, zal actie worden ondernomen", zo zei hij."

En Trouw berichtte op 3 maart 1999 onder de kop: Joegoslavië begint offensief bij grens":

> "PRSTINA - Het Joegoslavische leger in Kosovo heeft gisteren bij een nieuw offensief het grensgebied met Macedonië onder vuur genomen en een dorp op drie kilometer van de grens ingenomen.
> (...)
> Pantserwagens en vrachtwagens met militairen en politiemannen zijn opgesteld langs een vijftien kilometer lang stuk weg tussen Kacanik en Jankovic, plaatsen aan de weg naar Macedonië. Vanuit de colonne werd met mortieren en luchtafweergeschut gevuurd op de met sneeuw bedekte heuvels, waar Kosovaarse vluchtelingen kamperen.

Ook hier zien we weer het "wonder van Kosovo" zich voltrekken. UCK-terroristen vluchten na aanvallen de bergen in en metamorfoseren aldaar op slag in uitsluitend onschuldige kamperende vluchtelingen !
Dat er eerst aanvallen van de UCK-terroristen waren, wordt tussen de regels door bevestigd in het vervolg van het bericht:

> "Duizenden mensen zijn op de loop voor het offensief, dat in omvang toenam nadat rebellen zondag een konvooi aanvielen."

Elders was het van hetzelfde laken een pak, aldus dit bericht in Trouw:

> "Ook elders in Kosovo werd gisteren gevochten. Een Servische bron berichtte dat rebellen van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK bij Klina, 45 kilometer ten westen van Pristina, een militair konvooi aanvielen. Een etnisch-Albanese bron meldde gevechten op 15 kilometer ten westen van Pristina, waar Servische strijdkrachten drie dorpen zouden hebben aangevallen."

Op 3 maart 1999 kreeg ook Mient Jan Faber, de Grote Roerganger van dat deel van vredesbeweging dat voor oorlog geporteerd is - en die daarom zo verlekkerd wordt gekoesterd door de media ! - weer eens zijn kans. Ditmaal in Trouw. Hij schreef onder meer:

> "Iedereen weet wat het allerbelangrijkste is voor Kosovo. En wat dus het eerst moet worden geregeld. De bevolking moet beschermd worden tegen het oorlogsgeweld, tegen willekeurige moordpartijen, tegen massale verdrijving, tegen de vernietiging van hun huizen en dorpen. Iedereen weet ook dat alleen de NAVO, of een troepenmacht onder leiding van de NAVO, daartoe op korte termijn in staat is. Zowel Albanezen als Serviërs hunkeren naar bescherming en veiligheid. De internationale gemeenschap weet dat en erkent het recht op bescherming als een fundamenteel mensenrecht.

> De Servische president Milutinovic sloeg dan ook de spijker op de kop toen hij woedend opmerkte dat de enige zaak waarin het westen in Rambouillet geïnteresseerd scheen, de legering was van NAVO-troepen in Kosovo. Inderdaad, daar ging het om of zou het om moeten gaan. De rest is vooralsnog bijzaak."

"Dat wat het allerbelangrijkste is voor Kosovo, dat wat iedereen weet", namelijk de NAVO-bezetting van Kosovo, is nu inmiddels een feit. De "bescherming" die de NAVO-bezetting biedt, heeft inmiddels rijkelijk vrucht gedragen. Vele honderden vermoorde niet-Albanese burgers zijn inmiddels onder de NAVO-bescherming definitief wegbeschermd. Wegbeschermd door de NAVO zijn ook de inmiddels ruim 350.000 vluchtelingen uit Kosovo, die warme beschutting die de NAVO-bescherming hun bood, te veel van het goede werd. Maar het meest effectief was de NAVO-bescherming nog voor de etnische zuivering die het UCK voor Kosovo in petto had. De bescherming die de NAVO-bezetting deze etnische zuivering bood, is de kroon op het beschermings-werk van de NAVO-bezetting gebleken. Niet-Albanese elementen tref je in Kosovo, na een half jaar effectieve NAVO-bescherming, gelukkig bijna niet meer aan.

Tot ieders tevredenheid binnen "de internationale gemeenschap", moet je dergelijke volksvreemde elementen in Kosovo nu toch echt met een lampje zoeken. Tot ieders tevredenheid, want niemand klaagt daarover !
En ook Mient Jan Faber is met het bereikte resultaat erg in zijn sas ! Het orakel van het IKV heeft zijn gelijk opnieuw bewezen !

Op 9 maart 1999 berichtte de NRC dat het UCK de Amerikaanse onderhandelaars inmiddels had toegezegd het dictaat van Rambouillet te zullen ondertekenen.

Op 10 maart 1999 meldde de NRC onder de kop "Zorg om lot gevangen Kosovaren":

> "PRISTINA, 10 maart - Het Joegoslavische leger zet in Zuid-Kosovo zijn offensief onverminderd voort. Gisteren werden 120 Albanese mannen, die uit een geheel vernietigd dorp waren gevlucht, opgesloten om "de terroristen" onder hen te identificeren. Vanochtend zaten nog 23 van hen vast."

Het moet natuurlijk allereerst een mensenrechten-schending van de eerste orde genoemd worden dat die Serven zomaar een dorp kapot schieten ! Als het UCK zo'n dorp militair bezet, de nog resterende Servische bewoners vermoord en het ombouwt tot een fort, van waaruit aanvallen op omringende Servische posities worden ondernomen, dan behoren de Servische autoriteiten dat gewoon te respecteren. Hoogstens mogen ze dan een voor een naar het dorp komen om daarover te praten.

Dan vormt het verder natuurlijk een ontoelaatbare mensenrechten-schending, dat zomaar Albanese mannen door die Servische onmensen worden meegenomen voor ondervraging !
Terecht worden overigens ook hier weer de termen: "de terroristen" tussen haakjes gezet.

Want, gelet op het 'Mirakel van Kosovo', bestaan UCK-terroristen eenvoudig niet ! Het ene moment worden er nog vanuit een door het UCK bezet en versterkt dorp aanslagen uitgevoerd en wordt van daaruit op Servische eenheden geschoten, het andere moment blijken allen die zich daarin ophouden uitsluitend onschuldige burgers !

Op 11 maart 1999 meldde de NRC onder de kop **"Milosevic blijft tegen vredesmacht - Missie Holbrooke in Belgrado mislukt"**:

> **"Milosevic gaf en verklaring uit waarin hij het vredesplan "een goede basis" voor een regeling van het conflict noemde, maar vasthield aan zijn verzet tegen een NAVO-troepenmacht in Kosovo. "Buitenlandse troepen hebben in ons land niets te zoeken", aldus de Joegoslavische leider. "De poging de aanvaarding van buitenlandse troepen tot voorwaarde voor het politieke akkoord te maken is onaanvaardbaar."**

Op 13 maart 1999 berichtte de NRC:

> **"In een gezamenlijke verklaring herhaalden de ministers van Buitenlandse Zaken van de VS, Groot Brittannië en Frankrijk donderdag nu het dreigement aan beide partijen dat ze moeten instemmen met het voorstel van Rambouillet, "inclusief het militaire deel". Een partij die zich daarrtegen blijft verzetten draagt daarvoor volgens de verklaring zelf de verantwoordelijkheid. "Wij zijn bereid alle noodzakelijke consequenties te aanvaarden", aldus de verklaring."**

Ook hier weer die verhullende suggestie van pariteit wat betreft de dreigende gevolgen. Alsof die NAVO-dreigementen niet uitsluitend en alleen tegen de Serviërs zijn gericht, terwijl het UCK in feite op de effectuering van deze bedreigingen zit te wachten.

Het NRC-bericht vervolgt dan:

> **"In Kosovo gaan intussen de gevechten gewoon door. Rebellen van het UCK zouden gisteren in het noordwesten een Servische politieman hebben gedood en twee anderen gewond. Internationale waarnemers van de OVSE hebben een Servische tankdivisie vanuit Pristina in noordwestelijke richting zien vertrekken, ook meldden ze mortiervuur in de grensstreek met Macedonië.**

13.7. Het psychische mechanisme van het vasthouden aan een krampachtig vertrouwen in de nobele democratische bedoeling van het Westen in Kosovo door 'kritische commentatoren' en de uiteindelijke uitkomst van deze 'nobele bedoelingen' in hedendaags fascistisch Kosovo.

Op 13 maart 1999 schreef Koen Koch in Trouw:

> "Op de tv zag ik deze week het portret van een UCK-strijder. Het was een jongen uit Rotterdam die er, vergeef mij mijn stigmatiserende vooroordeel, uitzag als een kandidaat voor het plegen van zinloos geweld. Type voetbalhooligan zeg maar, kaalgeschoren kop, honkbalpetje met nu in plaats van het Feijenoord-logo de zwarte adelaar van de Kosovaren. Hij was naar Kosovo gekomen om, zoals hij verklaarde, 'Serviërs dood te schieten'. Dat beschouwde hij als het mooiste op de wereld. Mijn waardering voor het streven van de Kosovoaren naar autonomie wordt niet bepaald door de steun die het ontvangt van op zijn minst dubieuze sympathisanten. Maar het is wel zo dat de opbouw van een democratische samenleving moeilijker wordt naarmate meer van dze op moord beluste jongelui zich naar Kosovo spoeden."

Ook Koch moet gedacht hebben: ik kan niet te ver doordenken, buiten wat als politiek correct wordt beschouwd. En dus zie ik gemakshalve maar even over het hoofd dat het UCK helemaal niet streeft naar autonomie, maar naar een onafhankelijk Kosovo dat op den duur zal opgaan in een Groot-Albanië. Want helemaal geen sympathie kunnen opbrengen voor "Albanese vrijheidsstrijders", dat is in de politiek-maatschappelijke contekst van het moment onhaalbaar. En dus meet ik ze maar doeleinden aan die ze niet hebben. En dus ga ik er ook maar tegelijkertijd vanuit dat die "ALbanese vrijheidsstrijders" zullen streven naar de opbouw van een democratische samenleving in Kosovo. Zo zien we ze immers graag, hier in het westen. En trouwens, een andere keuze is er niet. Want de rol van gespuis is al bezet ! Die hebben we de Serviërs toebedeeld.

Hoe fataal deze zelfcensuur van iemand, die zichzelf in deze kwestie zelfs nog als een kritische en verlichte geest beschouwt uitpakt, is een half jaar later duidelijk. Als het Janhagel van het UCK zich, met tederheid bezien door de NAVO-bezettingsmacht, ongestoord op de Serviërs en alle andere minderheden in Kosovo kan uitleven. Dood, verderf en etnische zuivering zaaiend. Dat laatste, die etnische zuivering, in een graad van volkomenheid, die de 100% dicht benaderd.

13.8. De tweede ronde van Rambouillet

Op 15 maart 1999 werd het Rambouillet-circus in Parijs hervat. De NRC van die dag vermeldt dat de Joegoslavische autoriteiten NAVO-troepen in Kosovo nooit zouden accepteren:

Bovendien hadden de Joegoslavische autoriteiten niet ingestemd met dat dictaat. En dan is het vanzelfsprekend onzinnig en in strijd met elke logica om van een akkoord te reppen. Laat staan dat het enige voeling heeft met de werkelijkheid om dan zelfs van het bereikt zijn van een "vredesakkoord" te spreken. Waartegen "de Serviërs zouden dwarsliggen", zoals de westerse voorstelling van zaken luidde.
Het NRC-artikel vervolgt dan:

> "De Serviërs hebben in de eerste fase van het overleg, in Rambouillet, geprobeerd het vredesplan 'open te breken' in een politiek en militair deel. Het eerste zouden ze kunnen accepteren, het tweede - dat voorziet in een NAVO-vredesmacht in Kosovo - niet."

Het is goed om hier nogmaals naar voren te halen wat hier eigenlijk staat. Hier wordt nogmaals onderstreept dat de Joegoslavische autoriteiten zeer wel bereid waren om de autonomie van Kosovo opnieuw vorm te geven, conform de verlangens van Rambouillet.
Daar viel dus voor de NAVO geen oorlog met de Federale Republiek Joegoslavië om Kosovo uit te forceren.

13.9. NAVO-bezetting accepteren of oorlog

Op 17 maart 1999 meldde de NRC onder de kop "'Oorlog als Serviërs niet tekenen'":

> "PARIJS, 17 MAART. Op de Kosovo-conferentie in Parijs hebben de Serviërs gisteren te horen gekregen dat ze binnen enkele dagen moeten instemmen met het vredesplan en dat "het alternatief oorlog is".
> (...)
> "Het moment van de waarheid is dichtbij", zei de Franse minister van Buitenlandse Zaken, Hubert Védrine. Zijn woordvoerder voegde daaraan toe: "De Serviërs moeten nu absoluut in beweging komen. Er is geen ander alternatief dan oorlog." En de woordvoerder van het Pentagon, James Rubin, zei: "De tijd en het geduld raken duidelijk op. De Serviërs moeten besluiten of ze een vredesakkoord willen of een catastrofe."

Op 18 maart 1999 berichtte het Algemeen Dagblad:

> "De Servische president Milutinovic heeft gezegd dat de internationale bemiddelaars voor Kosovo alleen uit zijn op 'bedrog'. De onderhandelaars wezen gisteren talrijke voorstellen van de Serviërs tot wijziging van het vredesplan voor Kosovo van de hand. De Albanezen, die het plan maandag hebben geaccepteerd, zullen het deze week nog ondertekenen. Tijdens de eerste ronde van het vredesoverleg, in Rambouillet, gaf Belgrado aan het politieke deel van het akkoord te willen ondertekenen.

Het is echter sterk gekant tegen het militaire deel, dat voorziet in de stationering van NAVO-troepen om toezicht te houden op de naleving van het vredeverdrag."

En voorts meldde het Algemeen Dagblad van die dag:

"De gevechten in Kosovo gaan ondertussen gewoon door. Vlak bij de grens met Albanië viel gisteren zeker een dode. Dertig strijders van het UCK raakten gewond. Ongeveer 7000 etnische Albanezen onvluchtten hun huizen in het zuiden van Kosovo na beschietingen.
Het Amerikaanse ministerie van Defensie zegt dat Servië de afgelopen dagen 16.000 tot 21.000 manschappen aan de grens met Kosovo heeft samengetrokken. Twee weeken geleden waren dat er nog 10.000; in februari nog niet meer dan 4.500. Servische installaties met luchtdoelraketten en afweergeschut worden verplaatst ter bescherming tegen mogelijke luchtaanvallen van de NAVO."

HOOFDSTUK 14

De gevolgen van de NAVO-oorlog om Kosovo in retrospectief

14.1. De NAVO-agressie noodzaakte tot een grootschalige militaire contra-aktie tegen de Albanese terroristen

Het moet hier nogmaals benadrukt worden: het was de NAVO zelf, die in de eerste plaats verantwoordelijk was voor de grootschalige militaire campagne, die het Joegoslavische leger in Kosovo begon, zodra de NAVO-agressie losbarstte. Een dreigende NAVO-inval liet de Joegoslavische autoriteiten geen andere keus dan een strategie gericht op een spoedige afrekening met het UCK in de rug, teneinde de handen vrij te hebben om een dreigende invasie van NAVO-grondtroepen te kunnen opvangen.

14.2. Vergelijkenderwijs geringe slachtoffer-aantallen bij de Joegoslavische militaire aktie in Kosovo

Een campagne tegen het UCK die bovendien, in termen van dodelijke slachtoffers, met grote beheerstheid en terughoudendheid werd gevoerd. Die bovendien resulteerde in een klinkende overwinning.

Nimmer in de geschiedenis vielen er onder vergelijkbare omstandigheden, dat wil zeggen bij een zo intensieve maandenlange campagne van een officiëel regeringleger tegen een guerilla-tegenstander die een aanzienlijk deel van het omstreden territoir in handen houdt, zo weinig dodelijke slachtoffers.

NAVO-propagandaleugens over 100.000 doden, gebezigd om voortgezette verwoesting van **Joegoslavië** te kunnen rechtvaardigen, bleken waanzin. Bijgestelde NAVO-praatjes over 40.000, 22.000 doden en lager bleken evenzeer absurd.
Tot nu toe zijn in Kosovo slechts 2000 doden geteld. Het gaat daarbij om doden ongeacht eynische identiteit. Een aantal daarvan zullen dus geen Albanezen geweest zijn. Zodat het aantal gedode Albanezen navenant lager moet zijn. En daarbij moet er dan voorts nog rekening mee moet worden gehouden dat **het UCK** op veel plaatsen letterlijk in de pan in gehakt. Zodat nog een aanzienlijk deel van de gedoden Albanezen in elk geval combattanten moeten zijn geweest.

Bij soortgelijke omstandigheden van bestrijding van guerrillaaktiviteiten in bijvoorbeeld indertijd in Vietnam door de Amerikanen, en in Indonesië door de Nederlanders, zijn in vergelijkbare periodes en bij vergelijkbare zuiveringsakties honderdduizenden tot miljoenen burgers omgekomen.
Zo wordt het aantal Indonesische doden als gevolg van de Nederlandse zuiveringsakties tijdens de politionele akties in Indonesië op tenminste 200.000 geschat.

14.3. Oorlog leidt tot vluchtelingenstromen

Inderdaad zijn talloze burgers in Kosovo op de vlucht gedreven, toen de NAVO-agressie losbarstte. Het gecombineerde oorlogsgeweld op de grond en vanuit de lucht deed honderdduizenden op de vlucht slaan.
Zoals ook eind 1999 in Tsjetsjenië weer alleen al oorlogsgeweld vanuit de lucht op zich voldoende bleek om hondderduizenden vluchtelingen te veroorzaken.

In Kosovo kwam daar de grondoorlog tussen het **Joegoslavische leger** en **het UCK** nog eens bij als oorzaak van vluchtelingenstromen.

De door **het UCK** toegepaste strategie van het bezetten en vervolgens fortificeren van dorpen speelde daarbij voorts ook nog een bijzondere rol.
Door systematisch dorpen te bezetten en tot militaire bolwerken te maken, werden de inwoners daarvan tot gijzelaars gemaakt en en tot directe slachtoffers in de vuurlinie. Ook deze door **het UCK** bewust gehanteerde strategie, die in strijd is met de wetten en gebruiken van de oorlog, veroorzaakte overal omvangrijke extra vluchtelingenstromen.
Die vervolgens weer door **de NAVO** tot onderdeel konden worden gemaakt van de NAVO-oorlogspropaganda. En gebruikt konden worden als voorwendsel voor opvoering van de vernietiging van de Joegoslavische natie.

14.4. Geen bewijzen voor moedwillige en structurele grootschalige verdrijving van Albanese Kosovaren bij wijze van etnische zuivering

Tijdens en na de NAVO-agressie tegen Joegoslavië is in verlerlei toonaard melding gemaakt van grootschalige verdrijving van Albanezen uit Kosovo, louter omdat zij Albanezen zouden zijn. De indruk werd gewekt - en wordt nog steeds gewekt - dat een dergelijke opzettelijke verdrijving van Albanezen omdat het Albanezen waren, nu juist de hoofdoorzaak vormde van de massale vluchtelingenstromen die op gang kwamen, zodra de NAVO Joegoslavië was aangevlogen.
Er bestaat daarvoor geen enkel bewijs, de vele getuigenverklaringen in deze richting ten spijt.

In de eerste plaats volstaat het om nogmaals te verwijzen naar de Tsjetsjeense oorlog gedurende de laatste maanden van 1999 om aan te tonen dat intensieve bombardementen op zich al voldoende zijn om honderdduizenden vluchtelingen te veroorzaken.
Zo ook de NAVO-bombardementen op Kosovo. Alle propaganda-praat van de NAVO over precisie-bombardementen ten spijt.

Daar kwam dan in Kosovo vervolgens het geweld van een grondoorlog nog als factor bij. Een grondoorlog die, middels de door het UCK in strijd met het humanitair oorlogsrecht gebezigde strategie van versterkte dorpen, bovendien de burgerbevolking ook rechtstreeks betrok bij en onderhevig maakte aan het oorlogsgeweld op de grond.

In het rapport van de OVSE-leiding "As Seen, As Told", dat in de herfst van 1999 verscheen, wordt terloops, in een voetnoot, er melding van gemaakt dat ook tenminste 100.000 Serviërs in Kosovo tijdens de oorlog op vlucht waren geslagen. Alleen gingen zij niet richting Albanië, maar verder Servië in.
Dit betekent dat er, bezien over geheel Kosovo, bijna een even groot percentage Serviërs als Albanese Kosovaren gedurende de NAVO-oorlog tot vluchteling werd gemaakt.
Ook dit gegeven, afkomstig van de OVSE-leiding zelf, haalt de gezamenlijke propaganda van de NAVO en de OVSE-leiding onderuit, dat de vluchtelingenstromen van Albanese Kosovaren werden veroorzaakt door een doelgerichte etnische zuivering, toen de oorlog eenmaal een feit was.

14.5. Deportatie van de burgerbevolking uit strategische gebieden, zoals aan de grensstreken met Albanië en Macedonië

Ook zijn er gedurende deze oorlog tegen het UCK strategische lokaties ontruimd. Om cruciale verbindingen veilig te stellen of om andere strategische redenen.
Zo was het militair noodzakelijk om in een strook langs de grenzen met Albanië en Macedonië, behorend tot het zwaarste strijdtoneel en belangrijk voor de verdediging van de buitengrenzen tegen een eventuele NAVO-invasie met grondtroepen gedeeltelijk te onruimen.

Op grote schaal werden daar ook mijnenvelden aangelegd om een eventuele NAVO-opmars te stuiten. Hetgeen ook op zich al het gebied tot levensgevaarlijk militair terrein maakte voor de bevolking van deze grensstreken.

Indien dergelijke operaties worden ingegeven door **de noodzaak van de oorlog** zijn tijdelijke deportaties van de burgerbevolking uit het strijdtoneel niet persé in strijd met het humanitair oorlogsrecht. Mits daarbij jegens de gedeporteerde burgerbevolking wordt gehandeld in overeenstemming met de daarop betrekking hebbende bepalingen van de Conventie van Genève. In hoeverre in overeenstemming hiermee is gehandeld door de Jeogoslavische leger-autoriteiten zou verder onderzocht moeten worden.

14.6. Verdrijvingen bij wijze van excessen

De Serviërs in Kosovo zullen het in het algemeen niet in dank hebben afgenomen dat separatistische delen van de Albanese bevolkingsgroep er uiteindelijk in geslaagd waren vernietigend oorlogsgeweld van de NAVO over Servië af te roepen. Daar zullen excessen van geweldplegingen, intimidaties en verdrijvingen van Albanezen door Serviërs uit voortgevloeid zijn, die zijn te beschouwen als even zovele oorlogsmisdrijven. Waarvoor de schuldigen vervolgd en gestraft zullen moeten worden. Maar dat dit **structureel** en **op grote schaal** plaatsvond en dat dit de officiële politiek was van **het Joegoslavische leger** en van **de Joegoslavische autoriteiten**, daarvoor ontbreekt elk bewijs.

Dat er geen sprake was van **systematische** en **structurele** verdrijving van leden van de Albanese bevolkingsgroep, louter om reden dat het hier Albanezen betrof, vindt ook alleen al zijn bewijs in het feit dat de meeste vluchtelingen afkomstig waren uit de gebieden waar het hardst werd gevochten en dat een aantal gebieden waar geen in het geheel geen gevechtshandelingen plaatsvonden vrijwel geen vluchtelingen opleverden.

14.7. Opzettelijke, systematische en definitieve verdrijving van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen na de bezetting van Kosovo door de NAVO

Dit in tegenstelling tot de situatie die ontstond onder de NAVO-bezetting, toen **het UCK** in Kosovo praktisch de vrije hand kreeg. Systematisch en over geheel Kosovo werden daarop in een paar maanden tijd **overal in Kosovo** vrijwel alle leden van welke minderheid dan ook door tereur verdreven. Ook uit gebieden waar vrijwel geen Albanees was gevlucht gedurende de NAVO-oorlog tegen **Joegoslavië**.
Hiervan wordt melding gemaakt in het OVSE-rapport van november 1999 over de terreur van **het UCK** in Kosovo, nadat de NAVO-bezetting een feit was geworden.

HOOFDSTUK 15

De gezamenlijke inspanningen van de NAVO, het UCK en de OVSE-leiding om de oorlog tegen Joegoslavië te kunnen openen - begin van het Joegoslavisch offensief in Kosovo in anticipatie op de verwachte NAVO-agressie

15.1. Manipulatie van de publieke opinie middels het opnieuw ten tonele voeren van 'Racak' op het moment dat de NAVO de oorlog wil beginnen - het bedrog van 'Racak' ontmaskerd en weerlegd

Op 17 maart 1999 meldde de Volkskrant:

> "De Servische delegatieleider, Milutinovic, beschuldigde de bemiddelaars ervan zijn delegatie een 'frauduleuze vrede' te willen opleggen.
> (...)
> Volgens een van de onderhandelaars, Petrisch, nadert het overleg zijn einde. 'Wij zijn nog maar enkele uren bereikbaar voor gesprekken over het akkoord.'
> (...)
> Het Amerikaanse ministerie van Defensie heeft Belgrado gisteren beschuldigd van een buitenproportionele troepenopbouw in Kosovo. Volgens het ministerie zijn er meer dan dertigduizend soldaten in de provincie. NAVO-opperbevelhebber Clark heeft gisteren gezegd dat Milosevic zich voorbereidt op gevechten 'op grote schaal'.
> In Kosovo werden gisteren verschillende dorpen beschoten. Er is geen duidelijkheid over het aantal slachtoffers."

Inmiddels ontbreekt nog steeds het verwachte rapport van een Fins forensisch onderzoeksteam naar de doden in Racak van 15 januari 1999, dat in opdracht van de OVSE-leiding gemaakt zou worden.
De reden van de vertraging is op dat moment nog onduidelijk, maar vast staat dat achter de schermen zich allerlei manoeuvres afspelen met betrekking tot de te publiceren conclusies.

Een internet-bron wijst op een artikel in de Berliner Zeitung van 13 maart 1999 en bericht daarover:

> "The "Berliner Zeitung" reported today from OSCE headquarters in Vienna that several leading OSCE members, including Germany, Italy and Austria, are anxious to fire Walker. "High-ranking OSCE European representatives are in the possesion of information according to which the 45 Albanians found in Kosovo village of Racak in mid-January were not - as Walker declared - victims of a Serbian massacre of civilians", the newspaper said.
> Within the OSCE, it has been assumed for some time that the Racac massacre was "staged by the Albanian side", the newspaper noted.

> This conclusion was reached on the basis of data gathered in the Kosovo Mission's headquarters, independently of the Finnish forensic report on Racak, whose publication has been inexplicably delayed. According to the evidence which the OSCE is so far keeping to itself, most of the dead bodies were carried from outlying areas around Racak and placed together on the spot where they were subsequently shown to Walker and Western media. In reality, according to the newpaper's OSCE sources, most of the Albanians died in battle with Serbia artillery, and many of the dead were "posthumously dressed in civilian clothing", before being showed to Walker and the media. This is a technique which recalls the famous December 1989 "Timisoara massacre", in wich cadavers from the local morgue were presented to television viewers as victims of a massacre perpetrated by Rumanian security forces."

Maar dan, op 17 maart 1999, treedt plotseling de voorzitter van het Finse forensische team naar buiten. Dit dus op een moment dat de spanning tot een kookpunt was opgelopen en de NAVO zich reeds had opgemaakt voor een spoedig begin van de oorlog. Het autopsierapport zelf wordt niet vrijgegeven, maar wel komt de Finse voorzitter verklaren dat:

> **"niets erop wijst dat de slachtoffers iets anders waren dan onbewapende burgers."**

Hoe zij zou hebben kunnen vaststellen, middels een forensisch onderzoek, dat het hier uitsluitend om 'burgers' zou zijn gegaan, is een raadsel. Waarmee op slag vast komt te staan dat niet alleen de **timing** van deze verklaring, maar ook de **inhoud** hiervan slechts manipulatieve bedoelingen kunnen worden toegedicht.
Dat geldt dan nog in versterkte mate voor haar vervolg-conclusie dat, **omdat** het hier om ongewapende burgers ging, hun dood **'een misdrijf tegen de menselijkheid'** vormde.

In haar verklaring wordt voorts geconcludeerd:

> **"dat het niet mogelijk was vast te stellen of de slachtoffers bij een gevecht om het leven waren gekomen."**

Het is de OVSE-leiding bij de presentatie van dit verslag blijkbaar ontgaan dat de eerstgenoemde conclusie niet spoort met de tweede. Als immers op basis van het forensisch onderzoek zou vast staan dat het hier om **'ongewapende burgers'** zou gaan, dan was er natuurlijk ook geen gevecht en is het dus geen vraag of ze al of niet bij een gevecht om het leven zijn gekomen !

In de groeiende oorlogshysterie achtte de OVSE-leiding het dus klaarblijkelijk al helemaal niet meer nodig om met een enigzins consistente rapportage te komen. Alles werd toch wel geslikt door het westerse publiek, opgezweept voor de oorlog.

Als het maar in lijn was met de anti-Servische stemming en tot verder opvoeren daarvan kon bijdragen !

Inmiddels is defintief vastgesteld dat de 'Servische massaslachting in Racak' bedrog vormde.
Joegoslavische onderzoeks-journalisten achterhaalden al in juni 1999, kort na het einde van de oorlog, dat men op het State Department al op de gebeurtenissen van Racak anticipeerde, voordat deze werkelijk hadden plaatsgevonden. Zij baseerden zich daarbij onder meer op een bericht in The New York Times:

> "On friday, the day before American ambassador William Walker sensationally 'discovered' the so-called massacre in the village of Racak in Kosmet, State Secretary Madeleine Albright held a meeting behind closed doors in Washington, at which she revealed to a few members of the team close to her that the agreement on normalization of relations in Kosmet was due to fall apart at any moment, The New York Times wrote on January 1999. The New York paper cites the statement of an anonymous official in the American administration who pointed out that Albright, obviously, had reliable information regarding events in Racak and practically announced them. Last Sunday, the American Secretary of State, claims the same source, revealed to functionaries of the White House and the Pentagon that "the administration is facing a critical moment" with respect to reaching a decision on Kosmet and outlined that Washington had three options: to give up, to continue "wallowing in the mud" or to take "decisive action". The Secretary of State, claims the New York paper, told her collegues that she favoured "strong pressure". More than symptomatic is the fact that Madeleine Albright, in warning the functionaries in the Pentagon and the White House that the climax of the Kosmet crisis was soon coming, delivered a series of compliments regarding the head of the OSCE verification mission in Kosmet, William Walker, who, only one day later, would take upon himself the key role in the realization of the scenario of the so-called massacre."

Enkele dagen na de gebeurtenissen kwam de Duitse Vice-President van de OVSE-Raad, Willy Weimer, voor het Duitse TV-station al met een verklaring waarin hij zich van de Racak-opzet distantieerde, hetgeen door het onderzoeksteam van Joegoslavische journalisten aldus werd geregistreerd:

> "Willy Weimer, vice-president of the OSCE Parliamentary Assembly, told the private German television station NTV that he rejects with disgust manipulation by television pictures intended to provoke an intervention by NATO in Kosovo and Metohija. Everything is directed toward causing a certain reaction so that, once we see certain pictures, we get the wish to immediately issue orders to our

soldiers to go into action. I am deeply disturbed by these shameful manipulation of our feels of humanity", declared Willy Weimer in the contact program "Headlines" ("schlagzeilen").
Answering a question with regard to events in the village of Racak, Weimer said that he "knew full well the extent of the Serbs' responsibility", but that he knew even better the responsibility of the Albanian terrorist who, he said, "contributed significantly to OSCE's not being able to perform its duties for the past several months."

Eind maart 2000 slaagden de Berliner Zeitug en de VPRO er uiteindelijk in om het tot dan toe geheim gehouden autopsierapport van het Finse forensische team te achterhalen.
Op slag werd toen duidelijk waarom dit al die tijd door de OVSE-leiding geheim was gehouden: de conclusies waren vernietigend en desastreus voor degenen die Racak als een slachtpartij op onschuldige burgers hadden voorgesteld.

Zoals de Amerikaanse prsident Clinton die destijds verontwaardigd had gesproken van "onschuldige mannen, vrouwen en kinderen, die gedwongen werden in de modder te knielen om vervolgens neergemaaid te worden".

Op 25 maart 2000 berichtte Het Parool onder de kop "Bloedbad van Racak: geen massa-executie":

"AMSTERDAM - Volgens de Berliner Zeitung is 'het bloedbad van Racak' in januari vorig jaar, dat één van de katalysatoren was voor het uiteindelijk ingrijpen van de NAVO in Kosovo, geen Servische executie van Albanese burgers geweest. De krant heeft de hand weten te leggen op het tot dusverre geheim gehouden autopsierapport, dat destijds door Finse lijkschouwers werd opgesteld. De Nederlandse patholoog-anatoom M. Voortman, die het Finse rapport heeft bestudeerd, zei vanmorgen in het VPRO-radioprogramma Argos dat de in het Westen geldende lezing van een massa-executie niet klopt. "Integendeel, de slachtoffers zijn in bijna alle gevallen niet vanuit de onmiddellijke omgeving neergeschoten."
Die bevinding strookt met de Servische lezing, dat de doden van Racak leden van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK waren, die in 'reguliere vuurgevechten' waren gedood.
Destijds meldde de leider van de missie van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) in Kosovo, de Amerikaan William Walker, dat Servische politietroepen en eenheden van het Joegoslavische leger onder de dorpsbewoners een bloedbad hadden aangericht. Walker kwam tot die conclusie op aantijging van leden van het UCK.
De regering in Belgrado wees de beschuldigingen onmiddellijk van de hand. Volgens haar waren de 45 doden leden van het UCK, die de dag tevoren in de heuvels rond het dorp waren gesneuveld.

De lijken zouden vervolgens door het UCK naar het dorp zijn versleept, in een greppel zijn bijeengelegd en de volgende dag aan de OVSE-waarnemers zijn gepresenteerd als burgerslachtoffers van een Servische massa-executie."

15.2. De NAVO verklaart: het wordt geen kwestie van een paar bommen

Na vastgesteld te hebben dat NAVO-diplomaten aangeven dat er "geen morning after-scenario" is, laat de NRC van 19 maart 199 een hoge NAVO-diplomaat aan het woord, die stelt:

"Het wordt bombarderen tot hij door de knieën gaat. En laten we wel wezen: de Serviërs gaan al heel snel door de knieën als ze zelf hard worden aangepakt. Dat is in Bosnië wel gebleken toen ze daar door de Kroaten en door de Amerikanen werden aangevallen".

Op 20 maart 1999 berichtte de NRC onder de kop "Aanval NAVO 'geen zaak van paar bommen'":

"PRISTINA, 20 Maart. NAVO-aanvallen op Joegoslavië worden "geen kwestie van een of twee bommen". Dat heeft gisteren de opperbevelhebber van de NAVO-troepen in Europa, generaal Wesley Clark, gezegd. De Amerikaanse Kosovo-bemiddelaar, Christopher Hill, zei gisteren dat de spanningen rond Kosovo de komende dagen zullen oplopen. "Maak uw gordels vast, de komende dagen", aldus Hill.

Op 20 maart 1999 werd ook begonnen met de evacuatie van de OVSE-waarnemers. Het NRC-artikel van die dag berichtte daarover:

"De Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking, de OVSE, is sinds vanochtend vijf uur bezig de veertienhonderd waarnemers die ze in Kosovo heeft, te evacueren.
(...)
Generaal Clark zei gisteren dat er al sprake was van "een groeiende humanitaire tragedie op de grond in Kosovo", waar de afgelopen drie maanden nog eens zestigduizend Albanese burgers op de vlucht zijn gedreven door het Servische offensief tegen het Kosovo Bevrijdingsleger UCK.
(...)
Volgens generaal Clark hebben de Serviërs en Joegoslaven in Kosovo inmiddels een troepenmacht samengetrokken die "elk redelijk vereiste ver te boven gaat". In de regio liggen 14- tot 16.000 zwaar bewapende politiemannen en 17- tot 20.000 militairen. Aan de noordgrens van Kosovo liggen nog 5- tot 10.000 soldaten. (Reuters, AP)
(...)

> Albanezen zijn bang nu de waarnemers vertrekken, maar ook tevreden - zo lang de OVSE er was, zou de NAVO Servië zeker niet bombarderen. Serviërs in Kosovo moesten weinig hebben van de OVSE, omdat die volgens hen alleen de Albanezen kwam beschermen. Maar de NAVO is erger."

15.3. De rol van de OVSE in de aanloop tot de oorlog

In een hoofdredactioneel commentaar stelde de NRC op 20 maart onder meer:

> **"Met het massale Servische offensief van deze week is een einde gekomen aan het bestand dat de Amerikaanse onderhandelaar Holbrooke in de herfst vorig jaar sloot met de Joegoslavische president Milosevic. Als uitvloeisel van dat bestand werd de Servische hoofdmacht uit Kosovo weggehaald. Toezicht op de naleving werd opgedragen aan de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa, die honderden waarnemers in het gebied stationeerde."**

Dat deze OVSE-missie in feite fungeerde als een wegbereider voor die westerse krachten, die het aanstuurden op oorlog met Joegoslavië en op een militaire bezetting van Kosovo vermeldt dit hoofdredactionele commentaar natuurlijk niet.

Het bewijs voor het feit dat de OVSE-missie, objectief, geen andere functie vervulde dan die van handlanger van de NAVO, op het geduldige pad naar oorlog en interventie, wordt geleverd door het feit dat door de OVSE-leiding **nimmer** enige veroordeling is uitgesproken over het misbruik op een werkelijk gigantische schaal dat **het UCK** maakte van het bestand, over de **systematische gebiedsbezettingen** waar deze terroristen onder de dekmantel van het bestand toe overgingen, over de onafzienbare reeks van terreurdaden en provocaties.
Net zolang totdat de Servische autoriteiten wel moesten optreden.
Toen kon de OVSE-leiding het estafette-stokje overdragen aan **de NAVO.**
Op 20 maart 1999 stonden we aan de vooravond van deze overdracht.

Dat wil **uitdrukkelijk niet** zeggen dat ook de talrijke OVSE-waarnemers in het veld aan deze samenspanning tussen de OVSE-leiding, het UCK en de NAVO mede-schuldig waren. **Achteraf** is vast komen te staan dat een groot aantal individuele OVSE-waarnemers **keer op keer** hebben gewaarschuwd tegen de voortdurende UCK-provocaties, terreinbezettingen en andere schendingen van het Holbrooke-Milosevic akkoord.

Het staat als een paal boven water dat het merendeel van de 'gewone' OVSE-waarnemers in het veld de overtuiging koesterden dat het UCK de belangrijkste bron van frustratie van het Holbrooke-Milosevic bestand vormde.

Hun geluiden waren echter de OVSE-**leiding** onwelgevallig en werden in de officiële rapportages weggefilterd. Bij de media was hiervoor weinig aandacht, want deze geluiden stonden haaks op de 'politiek correcte' opvatting. Die luidde dat het de Serviërs waren, die te vuur en te zwaard 'een humanitaire catastrofe' in Kosovo aan het aanrichten waren.
Zo werden de talloze signalen vanuit het veld, van de 'gewone' OVSE-waarnemers, effectief weg-gecensureerd.

Verre van een onafhankelijke en neutrale positie in te nemen, bewerkstelligde de OVSE-**leiding** in feite dat de OVSE in Kosovo de rol kon spelen van wegbereider voor de NAVO.
OVSE-**leiding** en de NAVO werden, in de aanloop naar de NAVO-oorlog om Kosovo, in feite vanuit dezelfde westerse politieke machtscentra aangestuurd. Daar zat weinig of in het geheel geen licht tussen.
Op deze manier werd de OVSE als institutie grof misbruikt en gelijkgeschakeld aan de NAVO-belangen.

Hoe **het UCK**, vanaf het allereerste moment, voortdurend met volle kracht en inzet aan de poten van het bestand heeft gezaagd, daarbij door de OVSE-leiding **volstrekt ongemoeid** gelaten, is op hierboven duidelijk in beeld gebracht. Daarvoor is niet meer nodig dan het volgen van de dagelijkse krantenberichten.
Niets kan de politieke positie van de OVSE-missie en de haar politieke rol bij de aanloop tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië treffender in beeld brengen.

Het hoofdredactionele commentaar van de NRC van 20 maart vervolgt dan:

> **"Al spoedig werd duidelijk dat die waarnemers bloedige incidenten niet konden voorkomen, maar hun aanwezigheid, samen met de door de internationale gemeenschap verleende humanitaire hulp, bood de bevolking toch enige zekerheid. Het Servische offensief en de mislukking van het Parijse vredesoverleg hebben intussen korte metten gemaakt met alle hooggespannen verwachtingen."**

Zoals in de koloniale tijd de misionarissen en de zendelingen fungeerden als wegbereiders voor de koloniale machthebbers, die hen telkens weer op de voet volgden, zo traden hier de OVSE-waarnemers op als de wegbereiders voor de NAVO.

Dit is dus de manier waarop de NRC de geschiedenis schrijft van de aanloop tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, die spoedig daarop zou losbarsten. Zoals de missionarissen en zendelingen de ongetemde wilden nog enige beschaving poogden bij te brengen maar daar helaas maar al te vaak in faalden, zodat de koloniale legers wel gedwongen waren deze beschavingsarbeid over te nemen, zo was nu het NAVO-leger wel gedwongen om de OVSE-missie over te nemen en de Servische barbaren alsnog een lesje te leren, dat hen nog lang zou heugen. En was de NAVO voorts gedwongen om over de gaan tot gewelddadige bezetting van Servisch territoir.

Hun geluiden waren echter de OVSE-leiding onwelgevallig en werden in de officiële rapportages weggefilterd. Bij de media was hiervoor weinig aandacht, want deze geluiden stonden haaks op de 'politiek correcte' opvatting. Die luidde dat het de Serviërs waren, die te vuur en te zwaard 'een humanitaire catastrofe' in Kosovo aan het aanrichten waren.
Zo werden de talloze signalen vanuit het veld, van de 'gewone' OVSE-waarnemers, effectief weg-gecensureerd.

Verre van een onafhankelijke en neutrale positie in te nemen, bewerkstelligde de OVSE-leiding in feite dat de OVSE in Kosovo de rol kon spelen van wegbereider voor de NAVO.
OVSE-leiding en de NAVO werden, in de aanloop naar de NAVO-oorlog om Kosovo, in feite vanuit dezelfde westerse politieke machtscentra aangestuurd. Daar zat weinig of in het geheel geen licht tussen.
Op deze manier werd de OVSE als institutie grof misbruikt en gelijkgeschakeld aan de NAVO-belangen.

Hoe het UCK, vanaf het allereerste moment, voortdurend met volle kracht en inzet aan de poten van het bestand heeft gezaagd, daarbij door de OVSE-leiding volstrekt ongemoeid gelaten, is op hierboven duidelijk in beeld gebracht. Daarvoor is niet meer nodig dan het volgen van de dagelijkse krantenberichten.
Niets kan de politieke positie van de OVSE-missie en de haar politieke rol bij de aanloop tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië treffender in beeld brengen.

Het hoofdredactionele commentaar van de NRC van 20 maart vervolgt dan:

> **"Al spoedig werd duidelijk dat die waarnemers bloedige incidenten niet konden voorkomen, maar hun aanwezigheid, samen met de door de internationale gemeenschap verleende humanitaire hulp, bood de bevolking toch enige zekerheid. Het Servische offensief en de mislukking van het Parijse vredesoverleg hebben intussen korte metten gemaakt met alle hooggespannen verwachtingen."**

Zoals in de koloniale tijd de misionarissen en de zendelingen fungeerden als wegbereiders voor de koloniale machthebbers, die hen telkens weer op de voet volgden, zo traden hier de OVSE-waarnemers op als de wegbereiders voor de NAVO.

Dit is dus de manier waarop de NRC de geschiedenis schrijft van de aanloop tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, die spoedig daarop zou losbarsten. Zoals de missionarissen en zendelingen de ongetemde wilden nog enige beschaving poogden bij te brengen maar daar helaas maar al te vaak in faalden, zodat de koloniale legers wel gedwongen waren deze beschavingsarbeid over te nemen, zo was nu het NAVO-leger wel gedwongen om de OVSE-missie over te nemen en de Servische barbaren alsnog een lesje te leren, dat hen nog lang zou heugen. En was de NAVO voorts gedwongen om over de gaan tot gewelddadige bezetting van Servisch territoir.

Op 23 maart 1999 berichtte de Volkskrant:

> "Behalve de OVSE vertrekken 'op zeer korte termijn' ook de personeelsleden van de ambassades van de NAVO-landen als teken dat NAVO-bombardementen nu echt op komst zijn. Dan is Kosovo alleen, in een sfeer die op en neer slingert tussen angst en machteloze woede. Voor het hoofdkwartier van de OVSE in Pristina koelt een Servisch gezin zijn woede op een van de auto's. Het gros van de Serviërs heeft nooit veel opgehad met de waarnemers en hun oranje auto's."

15.4. Joegoslavisch offensief in Kosovo tegen het UCK komt op gang, in voorbereiding op een eventuele NAVO-invasie met grondtroepen

De NRC van 22 maart 1999 bericht van een Servisch offensief in het Drenica-gebied, een gebied van groot strategisch belang voor beide partijen:

> "Wekenlang had het Servische leger troepenversterkingen, tanks en pantservoertuigen aangevoerd uit andere delen van Joegoslavië. (...) dit was het moment, vonden de Serviërs om het gebied te 'heroveren' dat wordt beheerst door het Albanese bevrijdingsleger UCK (..)".

Op 23 maart 1999 schreef de NRC:

> "ROTTERDAM, 23 Maart. Al vlak na 'Rambouillet' is kennelijk in Belgrado besloten dat van de hervatting van het Kosovo-overleg in Parijs, midden deze maand, niets meer mocht worden verwacht.
> (...)
> Bovendien begonnen de Servische politietroepen en het Joegolavische leger in Kosovo een groot offensief, dat nog steeds doorgaat. Dat offensief had diverse doelen. In eerste instantie moesten de grensregio's worden 'gezuiverd' van strijders van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK. Het leger en de politie begonnen hun campagne in de streek rond de grens met Albanië en zetten haar voort langs de grens met Macedonië, het gebied dat een in het zuidelijke buurland gelegerde NAVO-strijdmacht zou moeten doorkruisen als de NAVO eventueel zou besluiten tot een invasie van Kosovo.
> (...)
> In een volgende fase kwam het binnenland aan de beurt, vooral in het noorden van Kosovo en in de Drenica, de bergachtige regio in het centrum van Kosovo waar het UCK zijn belangrijkste bolwerken heeft. Het UCK is militair niet weg te vagen: de strijders van het guerrillaleger slippen moeiteloos van de identiteit van burger in die van soldaat en omgekeerd.

Maar het Bevrijdingsleger is wel te beroven van steunpunten, voorraden en bewegingsvrijheid. De Servische politie heeft zich in de Drenica en in het noorden van Kosovo vooral bezig gehouden met het 'vrijmaken' van de doorgangswegen die politie en leger in geval van een open oorlog moeten gebruiken."

HOOFDSTUK 16

De NAVO-agressie barst los

Op 23 maart 1999 's avonds laat gaf de secretaris-generaal van de NAVO Solana opdracht om met bombardementen op Joegoslavië te beginnen.
De Joegoslavische autoriteiten kondigden daarop de noodtoestand af.
De NRC van 24 maart 1999 berichtte daarover:

"BELGRADO, 24 maart. In Joegoslavië is in afwachting van de NAVO-luchtaanvallen de noodtoestand afgekondigd. Het is voor de eerste keer sinds de Tweede Wereldoorlog dat dit gebeurt."

Op de avond van de 24ste maart 1999, 's avonds omstreeks 20.00 uur, begon de NAVO-oorlog om de bezetting en afscheuring van Kosovo. Maandenlange systematische verwoesting van de Joegoslavische economie en infrastructuur middels voortdurende NAVO-terreurbombardementen volgden.

16.1. Het Joegoslavische tegen-offensief in Kosovo als antwoord op de NAVO-agressie

Op 18 maart 1999 had de NRC een hoge NAVO-functionaris geciteerd die had opgemerkt:

"Milosevic is in een positie waarin hij grootschalige actie tegen het (Kosovo Bevrijdingsleger) UCK kan ondernemen."

Dat bleek een maar al te correcte waarneming van NAVO-zijde. Als direct antwoord van het Joegoslavische leger op de NAVO-agressie, toen deze eenmaal daadwerkelijk werd geëffectueerd, volgde dan ook onmiddellijk een grootscheeps militair offensief in Kosovo , om af te rekenen met het UCK. Dat immers onder westerse protectie zijn macht over grote delen van

Kosovo had kunnen uitbreiden en zijn opbouw, positie en bewapening aanzienlijk had kunnen verbeteren.

De militaire noodzaak, waarbij de **Joegoslavische autoriteiten** zich tegelijkertijd gesteld zagen tegenover een binnenlandse vijand en een buitenlandse vijand met een macht die nog nooit in de geschiedenis was vertoond, dwong de Joegoslavische regering daarbij tot een grootschalige en snelle aktie.
Dit om althans zo snel mogelijk met deze binnenlandse tegenstander af te rekenen.
De **Joegoslavische regering** moest er **toen** immers ook nog terdege rekening mee houden dat de NAVO een invasie met grondtroepen in Kosovo zou ondernemen. Het was voor **Joegoslavië** vanuit dit perspectief van groot militair en strategisch belang dat **het UCK** vóór zo'n dreigende NAVO-invasie militair verslagen zou zijn en dat Kosovo zo veel mogelijk zou zijn gepacificeerd. Zodat op het moment van een invasie van NAVO-grondtroepen niet tegen een dubbele vijand gevochten zou moeten worden.

De grootschaligheid van het militair geweld dat door **Joegoslavië** tegen **het UCK** in stelling werd gebracht, vormde daarmee een logisch uitvloeisel van de NAVO-agressie zelf.
Het was immers die NAVO-agressie, die voor de Joegoslavische autoriteiten dwingend de militaire noodzaak ingaf om zo snel mogelijk met **het UCK** af te rekenen.
De nationale veiligheid, de verdediging van het land en van de territoriale integriteit van **Joegoslavië** eisten dat.

En ieder ander land zou onder vergelijkbare omstandigheden van een gezamenlijke agressie van binnenuit en van buitenaf op soortgelijke wijze hebben gehandeld.

Geenszins kon toen nog door **de Joegoslavische autoriteiten** en **het Joegoslavische leger** worden bevroed dat de NAVO de barbaarsheid van het openen van een agressie-oorlog zou vervolgen met de barbaarsheid van hoofdzakelijk terreurbombardementen van kilometers hoogte - en dit maandenlang ononderbroken -, die vrijwel uitsluitend zouden worden gericht op vernietiging van de civiele infrastruktuur en van de Joegoslavische economie, alsmede van andere civiele objecten.
Dit in een poging om Joegoslavië met uitsluitend terreur op de knieën te dwingen.

Evenmin kon worden voorzien dat de NAVO op een lafhartige wijze elke werkelijke confrontatie met het Joegoslavische leger zoveel mogelijk zou vermijden. Zodat de inzet van NAVO-grondtroepen te enen male achterwege zou worden gelaten en door Joegoslavië ten onrechte voor een invasie met grondtroepen werd gevreesd.
Grootschalige terreur vanuit de lucht tegen de Joegoslavische burgerbevolking en haar voorzieningen. Dat was het enige wat de NAVO - maandenlang, dag in dag uit - in petto had.

Graham N. Green (former ambassador to Croatia): "Kosovo fallout - Canadian personnel may be exposed to radiation contamination", NATIONAL POST, July 26, 1999

EXPOSED - The deadly legacy of NATO air strikes in Kosovo, The Independent

NATO obstructs UN inquiry into depleted uranium - The Independent, October 16, 1999

Scott Peterson, Pristina, Yugoslavia: US reluctance to talk about DU -Christian Science Monitor, October 5, 1999 - International attempts to assess the risks from depleted uranium (DU) bullets used in Kosovo and Serbia are being thwarted by American reluctance to pinpoint where DU was used.-

CHRISTINE ABDELKRIM -DELANNE: "CONFLICT IN THE BALKANS - Not such conventional weapons", Le Monde diplomatique, June 1999

NATIONAL POST, Monday, July 26, 1999

Kosovo fallout

Canadian personnel may be exposed to radiation contamination

Graham N. Green
National Post

So, Canada's military is hot on the trail of a mystery about whether Canadian peacekeepers were exposed to dangerous levels of bauxite and PCBs during a 1993 tour of duty in Croatia. But in its belated haste to uncover the facts in this six-year-old case after apparently bungling its initial investigation, the government seems to be ignoring another even more serious potential hazard facing Canadian troops and civilian personnel now serving in Kosovo: radiation poisoning from NATO weapons used against Yugoslavia.

According to an unpublished report prepared for the European Commission, radioactive air pollution has been detected in some areas of Yugoslavia due to uranium-tipped shells used by U.S. warplanes during the Kosovo war. The report, prepared by the Regional Environmental Centre for Central and Eastern Europe, describes the depleted uranium in the anti-tank shells as "perhaps the most dangerous" of the cancer-causing and toxic substances released during the bombing.

Depleted uranium (DU) is a by-product of the enrichment of uranium for military and civilian uses. It is 1.7 times denser than lead and ideally suited for armour piercing weapons. U.S. military regulations require protective clothing and masks to be worn when handling such ammunition, but the real danger comes when the weapons hit their target. As the shells explode, they burn and release a radioactive aerosol of uranium oxide. This settles in the dust or is suspended in the air or carried by wind. If inhaled, it penetrates the lung tissue, enters the blood stream and stores in the liver, kidney and bones, irradiating all the delicate tissues.

More than 850,000 of the weapons were reportedly used during the 1991 Gulf War, leaving as much as 40 tons of radioactive dust in Iraq and Kuwait. It has been alleged by some U.S. and British groups that exposure to this dust may be a cause of so-called Gulf War Syndrome, an unexplained illness suffered by some Gulf War veterans and which is marked by chronic fatigue, weight loss and defects in children born subsequently. Doctors in Iraq also claim the radioactive dust has caused an increase in stillbirths, birth defects, leukemia and other cancers in children born in southern Iraq since 1991.

Russia first alleged that NATO was using DU shells in the Kosovo war at the beginning of April after enhanced radiation levels were detected in the atmosphere and on the ground in Serbia. Alliance officials initially rejected Russia's claim, but after stonewalling for almost a month, the Pentagon finally confirmed that DU weapons were being used, although it tried to play down the potential hazards.

This despite a 1990 study prepared for the U.S. Army which said DU was "linked to cancer when exposures are internal" and "chemical toxicity causing kidney damage" and that a charred shell emitted three times more radiation than is considered safe for the general public. Another report by the army's Environmental Policy Institute in 1995 stated: "If DU enters the body, it has the potential to generate significant medical consequences [that are] both chemical and radiological."

A UN team of experts is studying the environmental consequences of the Kosovo war, including the possible effects of depleted uranium weapons. Its report will not be ready until September, but a confidential preliminary report described DU ammunition as "very dangerous and harmful." Meanwhile, tens of thousands of peacekeepers and civilian aid workers, including many Canadians, are deployed throughout Kosovo and may already have been exposed to the harmful radioactive dust left behind by NATO's bombs.

Of course, the Canadian government is right to try to find out what happened to our peacekeepers in Croatia six years ago. But it also has a duty to find out what may be happening to our troops and civilian personnel now serving in Kosovo. A thorough investigation needs to be undertaken without delay to determine whether there is an increased health risk in Kosovo and, if so, what steps will be taken to minimize the threat to Canadians on duty there. It simply isn't good enough to wait for others to do the job, or to try to find out what happened six years down the road when Canadians begin to complain about the effects of "Kosovo War Syndrome."

And while it is at it, perhaps the government can tell us whether it approves of using radioactive shells in a "humanitarian" war -- or any war, for that matter.

Graham N. Green was ambassador to Croatia (1995-97), and comments on international affairs from
Ottawa.

Letters to Editor: letters@nationalpost.com

The Independent

EXPOSED: THE DEADLY LEGACY OF NATO STRIKES IN KOSOVO

AFTER INSISTING throughout its air bombardment of Yugoslavia that its use of depleted uranium munitions against Serb forces posed no hazard to human health, Nato officers in Kosovo now admit that particles from their shells may have contaminated soil near targets in Yugoslavia and could cause "inhalation" problems, especially for children.

There has been a growing outcry against munitions containing depleted uranium (DU) - a waste product of the nuclear industry - since it was used in armour-piercing projectiles in the 1991 Gulf war. In the eight years since, hundreds of Iraqis living near the battlefields have died from mysterious cancers and grossly deformed children have been born to Iraqi soldiers who fought in the war. British and American veterans suffering from Gulf war syndrome suspect that the use of DU weapons caused their own sickness and cancers.

In briefings to international aid workers in Pristina, one K-For officer has warned his audience of "contaminated dust" at the scene of DU munitions explosions and urged aid officials to stay 150 feet away from targets hit in Nato air strikes. But non-governmental organisations have been amazed to hear that Nato cannot - or will not - say where it used DU ordnance against Serb forces. "There is no releasable information about where it was used and when," a K-For spokesman told The Independent. He would give no reason for Nato's refusal to provide these details.

Officially, K-For warns aid workers to beware of all Kosovo battle sites - especially the danger posed by unexploded cluster bombs - but the records of one major aid organisation in Pristina show that on 13 and 20 August a K-For officer was twice asked by United Nations officials about the dangers of DU projectiles fired by American A-10 Warthog ground-attack aircraft. The officer - believed to have been British - spoke of "the danger of the spread of contaminated dust".

The Pentagon says that in the 1991 Gulf war, more than 860,000 DU rounds were fired by United States and - to a much lesser extent - British forces. In following years, doctors in southern Iraq were stunned to find an exponential increase in child cancers and deformities among families living near the old battlefields or close to targets hit by US forces. One Iraqi doctor's report in Basra last year recorded three babies born without heads in August along with four with abnormally large heads, six babies born with no heads in September and two with short limbs. In October 1998, another baby was born without a head and four with oversize heads.

Nor were DU munitions used in Kosovo only against armour, as Nato claimed. One aid worker found exploded DU rounds at a defence installation near Djakovica. "There were no vehicles there, but I found the tops of the rounds," he told me.

The Independent
October 16, 1999

By Robert Fisk

NATO OBSTRUCTS UN INQUIRY INTO DEPLETED URANIUM

AFTER INSISTING that no scientific study had ever proved depleted uranium (DU) shells could cause cancer in Iraq or Kosovo, Nato has refused to co-operate with a United Nations team investigating the use of the munitions in the former Yugoslavia.

Pekka Haavisto, chairman of the UN's Balkan environment task force, says Nato refused to co-operate with his team and that "immediate action is necessary to obtain information from Nato confirming if, how and where, DU was used during the conflict."

There is, of course, no "if" about it. Nato admitted in answer to a question from The Independent in May that US A-10 aircraft had used DU shells - designed to penetrate thick armour - against Serb targets, a statement the US Department of Defence later repeated. A Nato spokesman claimed - inaccurately - that a Rand Corporation study had proved DU munitions caused no harm.

Hundreds of tons of DU were used in the 1991 Gulf War. In the years that followed, there was an epidemic of cancers among Iraqis living near the battlefields - many of whom showed symptoms identical or similar to thousands of Allied veterans now suffering from Gulf War syndrome. Scientists fear similar contamination has taken place in ex-Yugoslavia. Yet when last month Nato was asked for the locations in Kosovo where DU was used, a spokesman said the information was "not releasable".

The UN, it now turns out, got the same runaround. "Nato always replied to our letters," an official in Mr Haavisto's office told me yesterday. "But they never gave the answers we were expecting. They were never able to release the information. They said it was 'security'." Inquiries by The Independent have established that Nato knows perfectly well, from munitions and pilots' reports, target areas againstwhich DU weapons were used. They include districts close to Djakovica, Mitrovica, Pristina, Urahovac and in Serbia proper.

In private, Nato officers have been telling humanitarian officials in Kosovo t o stay away from any area where DU was used - while still refusing to state where they are. Mr Haavisto's report recommends "a thorough review of the effects on health of medium and long-term exposure to DU" by the World Health Organisation.

Yet two years ago the Iraqis asked the WHO for just such a report. It was never produced. Now the UN says - in its DU report - that "during and immediately after any attack where depleted uranium was used, some people
in the immediate vicinity may have been heavily exposed to depleted uranium by inhalation". Special health examinations are necessary, the UN says, adding that the possible contamination of land need not prevent refugees from returning to their villages. But "hot-spot" target areas must be identified as soon as possible and arrangements made "for the secure storage of any contaminated material".

This, of course, cannot be done - because Nato is keeping the information secret.

Christian Science Monitor, Tuesday, October 5, 1999 -

http://www.csmonitor.com/durable/1999/10/05/fp6s2-csm.shtml

US reluctance to talk about DU

Scott Peterson

PRISTINA, YUGOSLAVIA

International attempts to assess the risks from depleted uranium (DU) bullets used in Kosovo and Serbia are being thwarted by American reluctance to pinpoint where DU was used.

As part of a sweeping United Nations environment damage assessment of the Kosovo conflict, UN agencies have made inquiries about exactly where and how much DU ammunition was used in the 78-day NATO bombing campaign. So far, they have received little data.

"They say it's militarily sensitive information," says David Kyd, spokesman for the UN's International Atomic

Past articles from the Monitor special series "The Trail of a Bullet":

DU's global spread spurs debate over effect on humans

A rare visit to Iraq's radioactive battlefield

DU's fallout in Iraq and Kuwait: a rise in illness?

Will America risk use of DU in Kosovo?

Pentagon stance on DU a moving target

Tungsten: One alternative to a risky 'favorite round'?

The Monitor's View: Where the Trail Should Lead

Fallout from use of DU bullets in Kosovo

Energy Agency (IAEA) in Vienna. The IAEA is examining radiation aspects for the Balkans Task Force, a group created last May by the UN Environment Program to investigate the impact of the war.

Informal requests made to Nato and envoys to the IAEA - including the US - "led us to believe that Nato was as reluctant as were the Serbs" to discuss DU use and targets, Mr. Kyd says. "We absolutely have to have the information so we can do serious measurements and analysis."

Nato is cooperating with other aspects of the UN inquiry, such as the impact on bombed industrial sites and pollutants spilled into the Danube River. But last week, Nato sources say, American diplomats at Nato headquarters unilaterally rejected Nato as a point for any further contact about DU use, effectively forcing the Balkans Task Force and anyone else seeking DU data to ask the Pentagon directly. Nato

sources say they have come up against a "brick wall" while making their own inquiries.

US aircraft were the only ones using DU ammunition, but Defense Department officials say they have received no direct request for target data.

"Our position is that we don't have anything to hide," says spokesman Lt. Col. Steve Campbell. Yet the reply to a direct Monitor request for confirmation that DU was used at two locations in Djakovica and Vranje (see story above) was: "To date, we have not discussed in anything but the most general of terms what munitions were used against what targets," said Defense Department spokesman Lt. Col. Victor Warzinski.

By contrast, US and British Nato forces after the June cease-fire quickly provided exact coordinates for 1,500 cluster-bomb drops (which each scatter 150 to 200 bomblets), so that UN deminers could create a map of hazard areas.

NATO TARGET: Radioactivity has been found at this site near Vranje, but the Pentagon will not confirm DU use at any specific place.
SCOTT PETERSON/GAMMA-LIAISON

US military sources suggest that 3,000 to 4,000 bullets were fired in the Kosovo campaign, a figure that roughly matches estimates made by Yugoslav military and independent Western analysts. By comparison, the Gulf War saw heavy DU use, with American forces firing 340 tons - 783,000 bullets, and 9,000 larger tanks rounds - across the deserts of Iraq and Kuwait. By all accounts, only a fraction of that amount was used in Kosovo, though here it was used for the first time in populated areas.

A confidential preliminary Balkans Task Force (BTF) report leaked in May, as the bombing continued, did not mince words about the risk of DU. "This type of ammunition is nuclear waste, and its use is very dangerous and harmful," it said.

The BTF has sent requests directly to Nato, and has visited Washington to determine the extent of DU use. They channeled their requests through the State Department, however, not the Pentagon.

"We have had some cooperation," says BTF chairman Pekka Haavisto. "But what is the consequence [of DU]? That is what we really want to know."

For years after the 1991 Gulf War, US military regulations for handling DU were based on strict US Nuclear Regulatory Commission standards. The Pentagon, however - while calling its changing policy "inconsistent" - has been revising those rules, and today portrays DU as harmless.

Past US military and independent reports link DU to severe health problems.

Many conclude that it is an "acceptable risk," though one 1990 study conducted for the Army states that "no dose is so low that the probability of effect is zero."

Le Monde diplomatique
June 1999

Available in French at: http://www.monde-diplomatique.fr/1999/06/ABDELKRIM_DELANNE/12106.html

CONFLICT IN THE BALKANS
Not such conventional weapons

by CHRISTINE ABDELKRIM -DELANNE

During the Gulf war the Allied forces, particularly the United States and the United Kingdom, used ammunition made from depleted uranium for the first time (shells, missiles, bombs and bullets). These munitions have now been used by Nato in Yugoslavia. Apart from their immediate effects, they have dramatic long-term effects on their victims - and also on their users - through radioactive contamination.

On 30 March 1999 Nato announced the arrival in Yugoslavia of the US A-10 assault aircraft, the famous "tank-busters". There is something playful about the name tank-busters, reminiscent of a video game. What people forget to mention is that the fearsome efficiency of these new weapons derives from the nature of their ammunition, which is made from depleted uranium (DU). On 21 April 1999 Nato spokesman Giu-

seppe Marani confirmed to the Japanese daily paper Mainishi that they were being used in Yugoslavia.

Depleted uranium or U-238 is a waste product deriving from the enrichment process of natural uranium which makes it possible to obtain the fissile U-238 uranium used for both military purposes (nuclear weapons and submarines) and civil purposes (nuclear power stations, aviation). As a metal it is extremely heavy and dense. Fired at a speed of 1,200 metres per second (Mach 5) it pierces tank armour and can pierce a block of concrete three metres underground. It is therefore far more effective than the tungsten that has been used hitherto. What is more, it costs nothing (it really is a waste product from the nuclear industry), unlike tungsten which has to be imported. Its use in weapons manufacture also provides a partial solution to the intractable problem of what to do with nuclear waste - in 1991 the United States federal budget made provision for the acquisition of 130,000 tons of DU for "national defence reserves", a figure that was subsequently revised upwards.

Already in 1979 a memorandum from the US department of defence was arguing for the use of DU (1). Then and since, the radioactive and highly toxic nature of these weapons was deliberately ignored. However, in that year Leonard A. Dietz, a researcher at the Knolls Atomic Power Laboratory (KAPL) at Schenectady, New York State, discovered DU traces in pollution control air filters, three of them at a distance of 42 kilometres from the site (2). The contamination derived from the National Lead Industries Plant (NL) in Colonie (just 16 km east of the laboratory) on the outskirts of the town of Albany. National Lead manufactures penetrators for shells and wing counterweights for civil aircraft. Unconnected with Dietz's findings, in 1980 New York State ordered NL to cease production for having exceeded regulation radioactivity discharges to the environment. The site was closed and decontaminated.

Dietz analysed 26 uranium-bearing particles extracted from several of KAPL's air filters. Four particles contained pure depleted uranium. The other 22 particles were enriched uranium. He explained that "the four DU particles were near the upper end of the respirable' size range, which is about 5 micrometres. Respirable means that particles will pass through the upper respiratory airway to the lung and become deposited in various interior regions of the lung, where many will remain for many years. A 5 micrometers uranium dioxide particle can cause a high, localised yearly radiation dose to lung tissue. It is a radioactive hot spot in the lung (3)." In fact, at several plants manufacturing DU arms in the US there have been strikes among workers in the "dirty plants" which produ-

ce these weapons, demanding that certain forms of cancer be recognised as industrial illnesses and pressing for better working conditions.

When depleted uranium ammunitions hit their targets, they release radioactive particles, as well as dust containing toxic heavy-metal elements. The uranium is liable to spontaneous combustion and produces vapours which burn at very high temperatures.

The contaminating effects of these weapons both for the environment and the surrounding populations has long been denied by the military authorities. However as long ago as 28 September 1990 the US army was already publishing a thick technical dossier giving advice in the event of accidents involving depleted uranium (4). It says "No equipment or materials involved in the accident/incident are to be removed from the site for unrestricted use until the item(s) have been monitored by radiation protection personnel and decontaminated as required." The guide also points out that "as they burn, high explosives melt, flow, drip, spread, and mix with surrounding ground or wreckage. After the fire is extinguished, the explosives are safe only if they are completely burned. High explosives which have not completely burned remain an extreme explosive hazard. After these explosives have cooled below ignition temperature they will, like metal, take on curious shapes. They may have picked up impurities while molten or burning, which will make them actually more dangerous than they were before melting."

In March 1991 a tank containing depleted uranium armaments was buried in the nuclear dump at Barnwell in South Carolina, while three other tanks were buried in Saudi Arabia and Germany (5). Eight days after the end of the Gulf war a memo on depleted uranium issued by US Army Command gave the first instructions for soldiers on how to deal with "vehicles contaminated by radioactivity".

It was only with the revelations about "friendly fire" that the US was forced publicly to admit the use of DU armaments during the Gulf war. During Operations Desert Shield and Desert Storm 29 American vehicles were contaminated by DU on the battlefield. Twenty-one of them (6 Abrams tanks and 15 Bradley combat vehicles) had been damaged by these munitions. In total 15 soldiers were killed and more than 60 injured by fire from DU arms. Since Iraq did not possess these kinds of weapons, it was obvious that the damage must have been a result of targeting errors by US troops (6). The Army Times (the US army's official newspaper) of 26 July 1993 published a detailed list of damage sustained as a result of "friendly fire" without, however, saying anything about deaths that may have occurred after the event.

Five years after the war, 30 of the soldiers who had been victims of this "collateral damage" were checked by the Depleted Uranium Program at the MD VA Medical Centre in Baltimore. Fifteen still presented with a high level of radioactivity in their urine. Dietz subsequently carried out a study into DU contamination effects among Gulf war veterans and noted that "If you've got any indication of DU at this late date, even at low levels, it would indicate you'd had a pretty heavy dose five years ago!". But he adds that "the US army and the Department of Veterans' Affairs have shown an unwillingness to investigate health issues associated with the toxicity and radioactivity of inhaled and ingested DU aerosol particles that have become absorbed in the body. Both have refused to test large numbers of veterans for the presence of DU in their bodies" (7).

Devastating effects

Nevertheless, it is by now accepted that some of the pathologies listed as "Gulf war syndrome" were actually due to the presence of DU. The International Action Center, set up by the former US attorney-general, Ramsey Clark, has been very active against the Gulf war, campaigning for the embargo against Iraq to be lifted. One of its members, Sara Flounders, reports that the Department of Veterans' Affairs has carried out a study among 251 veterans' families in Mississippi. Since the war 67% of them have had children with serious abnormalities (8).

There has been an increase in certain cancers and hitherto unknown congenital malformations - and exactly the same has been reported, on an alarming scale, from Iraq. It is difficult to evaluate the exact quantity of DU armaments that were used in Iraq, Kuwait and Saudi Arabia. According to the US armed forces, more than 14,000 rounds were used by US troops, of which 7,000 were during training in the Saudi Arabian desert prior to the war and 3,000 were lost during a fire at a US Army arms dump at Doha in Kuwait. Ammunition used by the British and probably other armed forces needs to be added to the count.

A secret report from Britain's Atomic Energy Authority, made public in November 1991 (9), indicates that at least 40 tons of DU were left in the desert by the Allied forces. It notes the presence in Kuwait and Iraq of enough uranium to cause "500,000 potential deaths". Nine years after the end of the conflict Iraqi doctors are still reporting abnormally high incidences of leukaemia among children, tumours and cancers among adults, and births or abortions of foetuses with monstrous abnormalities.

Two international symposiums on the subject were held in Baghdad (1994 and 1998), with the participation of foreign

specialists and Gulf war veterans. At the December 1998 session the participants highlighted the need for international help in setting up a rigorous epidemiological study to examine causes and effects. They also raised the issue, which cannot currently be resolved, of identifying the location of zones affected, particularly in the south, and ensuring their decontamination. "A ban on these weapons is a matter of concern for all of us", said Dr Sami Al Araji, a member of the Iraqi Society for Environmental Protection, at its March meeting in Baghdad, "because yesterday it was Iraq, but after that, who knows?" After that is now Yugoslavia (10).

---

* Journalist, France

(1) "Anti-armour ammunition with depleted uranium penetrators", US Defence Department memorandum, March 1979.

(2) Leonard A. Dietz, "Contamination of Persian Gulf War veterans and others by depleted uranium", Bulletin of the Atomic Scientist, New York, 19 July 1996. In the same study the author points out that on 4 October 1992, when an El Al Boeing-747 crashed into an apartment building in Amsterdam, Holland, it contained 279kg of DU in its fuselage which "burned and contaminated the surrounding area".

(3) "Investigation of excess alpha activity observed in recent air filter collections and other environmental centres", DLA Chem-434-LADD, Knolls Atomic Power Laboratory, 24 January 1980.

(4) "Guidelines for safe response to handling, storage and transportation accidents involving army tank munitions or armour which contain depleted uranium", US Department of the Army, Technical Bulletin, TB 9-1300-278.

(5) Wall Street Journal, New York, 10 June 1991.

(6) Dan Fahey, "Collateral Damage: how US Troops were exposed to depleted uranium during the Persian Gulf War" in Depleted Uranium Network of the Military Toxics Project, San Francisco, 20 September 1996.

(7) Leonard A. Dietz, op. cit.

(8) Sara Flounders, Ramsey Clark, "Metal of Dishonour... depleted uranium", International Action Center, New York, 1998. E-mail address: iacenter@iacenter.org Website at http:-/iacenter.org

(9) Nick Cohen, "Radioactive waste left in Gulf by Allies", Independent on Sunday, London, 10 November 1991. See also Le Monde diplomatique, April 1995.

(10) The organisation Human Rights Watch has exposed and denounced Nato's use of cluster bombs in Yugoslavia. These munitions generally have a non-exploding failure rate of 5-10% and are left lying on the ground. Here they become, objectively, anti-personnel mines, putting civilian lives at risk both during and after the conflict - potentially for years to come. See Human Rights Watch, "NATO use of cluster bombs must stop", New York, 11 May 1999. Also http://www.hrw-.org/campaigns/kosovo98

Translated by Ed Emery

Back to the top - Povratak na vrh

Date sent: Thu, 30 Mar 2000 21:34:31 +0200
To: office@globalreflexion.org
From: Herman de Tollenaere <hermantl@stad.dsl.nl>
Subject: Depleted uranium Yugoslavia

href="http://www.wsws.org/" eudora="autourl"www.wsws.org^O
^O
WSWS : News & Analysis : Europe : The Balkans^O
NATO admits to use of radioactive munitions in Yugoslavia^O
By Julie Hyland^O
31 March 2000°
^O
NATO Secretary General Lord George Robertson has finally provided limited details of the Alliance's use of depleted uranium (DU) ammunition during its war against Serbia last year. Robertson disclosed the information in a letter to UN Secretary General Kofi Annan last monthùfour months after it was first requested.^O
DU is a waste product of the process used to enrich natural uranium ore for use in nuclear reactors and nuclear weapons. It is 1.7 times as dense as lead and is used in the tips of a bullet or a round to pierce armour plating. It can also be used in cruise missile nose cones and has been used in the armour of tanks. DU breaks into tiny particles on impact, which can be easily ingested and/or inhaled. Numerous studies have linked DU ammunition to the increase of cancer in Iraq, following the 1991 Gulf War, and to the number of army personnel in the US and the UK suffering from "Gulf War Syndrome".^O
Annan had requested detailed information on NATO's use of DU during its 78-day bombardment of Yugoslavia, following a UN investigation by the Balkan Task Force (BTF). The results of the BTF investigationùwhich included members from the World Health Organisation, the International Atomic Energy Agency and the Swedish Radiation Protection Instituteùwere reported last October.
Investigators concentrated on four environmental "hot-spots" in KosovoùPancevo, Kragujevac, Novi Sad and Borùbut complained that the lack of official confirmation from NATO of its use of DU "during the Kosovo conflict distorted the prerequisites for the group's work". The report concluded that whilst the Kosovo conflict did not cause an environmental catastrophe for the whole of the Balkan region, pollution at the four spots investigated was "serious and poses a threat to human health". It urged an investigation into the impact of DU ammunition on human health.^O
Robertson wrote that the United States Air Force A-10 "tank-buster" aircraft had concentrated their operations "in an area west of the Pec-Dakovica-Prizren highway, in the area surrounding Klina, in the area around Prizren, and in an area to the north of a line joining Suva Reka and Urosevacö. He added, "However, many missions using DU also took place outside these

areas.ö^O
The UN Environmental Programme (UNep) complained that "the information provided [by Robertson] is not of sufficient detail to facilitate an accurate field assessment of the environmental and human health consequences of its use at the present time". This meant it was not possible "to comprehensively carry out an objective and scientifically based environmental and human health impact assessment in Kosovo".^O
Whilst claiming that Robertson's admission "should not be a cause of widespread alarm", UNep urged that its October 1999 recommendations should be followedùincluding preventing access to all places where contamination has been confirmed, informing the local populace of the possible risks and taking "appropriate precautionary measures".^O
The lack of detailed information in Robertson's letter is not surprising. NATO pursued a strategy of "carpet-bombing" towns and cities across Yugoslavia during its offensive. Some 700 planes flew almost 35,000 sorties, destroying large parts of the country's industrial and social infrastructure. During the latter stages of the air campaign, NATO moved to 24-hour bombing, targeting industrial plants, airports, electricity and telecommunications facilities, railways, bridges and fuel depots, schools, health clinics, day care centres, government buildings, churches, museums and monasteries.^O
A comprehensive list of those areas targeted with DU ammunition would probably mean declaring much of Serbia and Kosovo contaminated, as well as raising serious concerns over the environmental and health dangers for surrounding countries.^O
It is unlikely that a detailed breakdown will be forthcoming. Following Robertson's admission, Francois LeBlevenac, a NATO spokesman, said that the alliance had "no direct control" over the use of DU ammunition during the war. Whilst NATO had overall control of the campaign against Serbia, "it had no jurisdiction over the choice of armaments used by member nations," LeBlevenac said.^O
Both the US and the UK were known to have used DU ammunition during the war. Whilst both have denied that the weapons posed any significant risk to human health, numerous studies have revealed significant dangers. The US Army's Environmental Policy Institute reported in 1995: "If DU enters the body, it has the potential to generate significant medical consequences. The risks associated with DU are both chemical and radiological."^O
UK Ministry of Defence personnel in Kosovo have been warned to stay clear of any sites targeted with DU munitions, unless they are wearing full radioactive protective clothing. The National Radiological Protection Board advises UK nationals visiting or working in Kosovo to avoid disturbing areas contaminated with DU. Last April, radiation physicists at the University of Maryland submitted evidence

to the US Department of Energy, recommending that DU never be used in warfare because of the health hazards. Last week German KFOR troops designated an area of approximately 5,000 square metres in Kosovo-Metohija as radioactive, leading the Defence Ministry to promise it would conduct health checks on all its personnel in the vicinity.^O
The consequences of DU munitions have been most clearly revealed in Iraq. The US fired almost 944,000 rounds of DU ammunition in Iraq and Kuwait during the 1991 war. Congenital birth defects in Iraq are reported to have increased to three times their post-war levels and there has been a dramatic increase in cancers and childhood leukaemia. Last year, British experimental biologist Roger Cohill warned that the use of DU weapons against Yugoslavia was likely to result in an additional 10,000 fatal cancer cases in the region.^O
As in Iraq, NATO sanctions against Serbia are undermining the medical profession's ability to detect and treat the disease. At a public meeting convened in London on March 24 to commemorate the first anniversary of the NATO bombing, Labour MP's Alice Mahon and Bob Marshall-Andrews reported on their recent visit to Yugoslavia as part of a campaign to lift western sanctions.^O
The two reported that they had spoken with refugees from Kosovo, Bosnia and Croatia and met patients at the Bazanijska Kosa hospital in Belgrade. Cancer experts at the hospital had informed them that sanctions were seriously undermining cancer prevention and the quality of care. Radiotherapy equipment often does not have all the required parts and chemotherapy drugs are unavailable. Already this has meant that the number of early-detected cancer cases has dropped from 35 percent in 1990 to 13 percent. Doctors told them that, in comparison to the rest of Europe, Serbia is now bottom of the league table for five-year survival rates for lung, breast, colon, rectum, prostate, testicular, ovarian, stomach and cervical cancers.^O
The BTF report is available on the Internet at: href="http://-www.grid.unep.ch/btf" eudora="autourl"http://www.grid.u-nep.ch/href="http://www.grid.unep.ch/btf" eudora="au-tourl"btf^O
^O
^O

Copyright 1998-2000°
World Socialist Web Site^O
All rights reserved^O

^O

Herman de Tollenaere

---

and Chairman of the US House of Representatives Task Force on Terrorism &

NATO AIR STRIKES AGAINST YUGOSLAVIA AND INTERNATIONAL LAW AND MORALITY

Paper written for a Conference on "The Effects of NATO Aggression against FR Yugoslavia" organized by the Institute of International Politics and Economics in Belgrade from 23-27, March 2000.

B.S.CHIMNI
International Legal Studies Division
School of International Studies
Jawaharlal Nehru University
New Delhi 110067
India

NATO AIR STRIKES AGAINST YUGOSLAVIA AND INTERNATIONAL LAW AND MORALITY

B.S. Chimni

I

INTRODUCTION

I have divided my paper into three parts. In the first part I consider the arguments advanced by NATO States and academics in support of the eleven weeks of air strikes against the Federal Republic of Yugoslavia (FRY). These consist of a mix of legal, moral and practical arguments which allegedly justify the use of force by NATO. It is my contention that *none of these arguments are persuasive*. In the second part of my paper I argue that the NATO powers were clearly in violation of international law and the Charter of the United Nations and therefore incur responsibility for acts of omission and commission for which the FRY has the right to compensation. The final part contains some remarks by way of conclusion. It is perhaps worth clarifying at the very outset that the burden of my paper is *not* that there were no violations of human rights in Kosovo, but merely that the NATO response was inappropriate and that it has seriously undermined the authority and stability of the international legal system.

II

NATO STRIKES VIOLATED INTERNATIONAL LAW AND MORALITY

The NATO aggression against the Federal Republic of Yugoslavia has been justified in the following ways: First, it is contended that the bombings did not violate international law (SC 1999). Second, that while the NATO action was not in accordance with international law, it was morally justified (Cassesse 1999, Franck 1999). Third, that 'the anti-interventionist regime has fallen out of sync with modern notions of justice' and therefore the NATO action should not be judged by obsolete, albeit extant, rules of international law (Glennon 1999: 2) Fourth, that in the absence of NATO air strikes there would have been large outflows of refugees threatening the peace and security of the region. Fifth, that the NATO powers had exhausted all peaceful means of resolving the Kosovo problem (Blair 1999; see also Havel 1999). Sixth, that the selectivity of NATO action was justified for it may be argued that 'prudence is not a bad guide to action, some degree of selectivity is inevitable, and it is better to uphold basic principles selectively

than not at all' (Roberts 1996: 20). Seventh, the NATO action 'was largely popular' (Glennon 1999: 2). Eighth, that the NATO air strikes did not violate the rules of international humanitarian law. Ninth, that the NATO strikes achieved their set objectives. Let us look, albeit briefly, at these arguments.

The NATO strikes violated international law and UN Charter

There is no greater evidence of the unlawful nature of the NATO air strikes than the fact that a large number of scholars who supported it concede that it was not in accord with international law. Glennon, for example, accepts that the air strikes were 'not....technically legal under the old regime' (Glennon 1999: 2). That is to say, the NATO acted 'international law notwithstanding' (Id). Likewise, Cassesse, Franck and Hiatt concede that the action was unlawful even if it was moral (Cassesse 1999; Franck 1999; Hiatt 1999). It may be added that 'throughout the campaign, NATO offered no legal justification for it' (Charney 1999).

On the other hand, several observers and scholars unhesitatingly condemned the air strikes as being in violation of international law and the UN Charter. For example, even as the air strikes were on, Carlson and Ramphal wrote that the NATO bombings 'strike at the heart of the rule of international law and the authority of the United Nations' (Carlson and Ramphal 1999; Mandelbaum 1999). Likewise, Hayden observed that 'the "humanitarian intervention" in Kosovo has produced flagrant violations of international law and the UN Charter by NATO countries' (Hayden 1999; Chomsky 1999a). Others have joined them since in contending that 'assertions of legality require a leap of faith' (Chinkin 1999). Thus, according to Charney, ' indisputably, the NATO intervention through its bombing campaign violated the United Nations Charter and international law' (Charney 1999). That the NATO action violated the principles of non-use of force and non-intervention can hardly be denied, ingenuous interpretations notwithstanding. It may be recalled here that in the *Nicaragua case* the International Court of Justice (ICJ) had directly considered the relationship between human rights and the violation of the principle of the use of force by the United States and had concluded that, '....while the United States might form its own appraisal of the situation as to the respect of human rights in Nicaragua, the use of force could not be the appropriate method to monitor or ensure such respect' (I.C.J Reports 1986: para 268)

In the debate in the Security Council the NATO countries advanced three arguments to justify their action, all three unpersuasive (SC 1999; SC 1999a). First, that such action was permitted by previous Security Council resolutions such as Res. 1199 of 23 September 1998 (SC 1999). This assertion was patently false as the concerned resolution specifically stated that the Security Council would meet once again 'to consider further action and additional measures to maintain or restore peace and stability in the region'. Second, that the relevant Security Council resolutions referred to Chapter VII and therefore the humanitarian intervention by NATO was legal. This argument overlooks the fact (a point made by India in the course of the debate) that short of enforcement action the Security Council has to abide by the Article 2 paragraph 7 injunction that it cannot intervene in matters essentially within the domestic jurisdiction of states (SC 1999a). In other words, the article only excepts 'the application of enforcement measures under Chapter VII' which was not the case here. Third, that the violation of human rights in Kosovo threatened the peace and security of the region justifying the NATO action (SC 1999). But in this case the obligations under Article 53 and 54 of the UN Charter were not met. There was no UN authorisation for the NATO air strikes and the UN Security Council was not kept informed in any way. In the words of Charney, "because the Council neither authorized NATO's actions before they commenced nor approved them subsequently in its resolution of June 10, 1999, their legality remains questionable, at best' (Charney 1999). Likewise, Mandelbaum points out that the 'NATO acted without UN authorisation, implying either that the Atlantic alliance can disregard international law when it chooses--a precept unacceptable to nonmembers of the alliance--or that any regional grouping may do so (giving, for example, the Russian-dominated Commonwealth of Independent States the right to intervene in Ukraine if it believes ethnic Russians there are being mistreated)--which is unacceptable to NATO' (Mandelbaum 1999 6). It may be added that the NATO action was also in violation of its own charter. Article 5 of the Treaty of Washington provided that NATO could resort to force only in the case of an armed attack against one or more of its members. No such thing took place. The air strikes also condemned NATO's own post Cold War doctrine, captured in the Rome Declaration (1991), that 'the Alliance is purely

defensive in purpose: none of its weapons will ever be used except in self-defence, and it does not consider itself to be anyone's adversary'.

The strikes were morally unjustified

But were the air strikes morally justified? In my view, the air strikes were not morally justified for seven reasons. First, it caused more harm than it set out to prevent. Hayden has pointed out that "the casualties among Serb civilians in the first three weeks of the war [were] higher than all of the casualties on both sides in Kosovo in the three months that led up to th(e) war, and yet those three months were supposed to be a humanitarian catastrophe." (See also Mandelbaum 1999; Chomsky 1999a). All available evidence also suggests that the air war precipitated a sharp escalation of atrocities (Id). To put it differently, there was no relationship of means to ends. In the words of Kaldor, 'the Nato intervention did not save one Kosovo Albanian (Kaldor 1999). Likewise, the United Nations High Commissioner for Refugees, whose office has over the past few years criticized Northern donor states for substituting humanitarian for political action, including in the case of Kosovo (Ogata SC 1999), had the following to say in the middle of the NATO bombing:

> ... it is not up to a humanitarian organization like my Office to suggest which means to adopt to achieve such a solution But I cannot avoid asking some questions can bombs dropped from 15,000 feet resolve a house-to-house conflict between communities that have lived together, separate but intertwined, for hundreds of years? And even if they could soon contribute to end the appalling violence waged against civilians – and I hope they do – will the task of helping people rebuild their shattered lives, and of helping communities live together again, be any easier? ... Wouldn't it be better to adopt a more timely, and at the same time more gradual, almost "stratified" approach, before reaching the point when under public pressure, and usually facing a humanitarian catastrophe, governments are obliged to resort to dangerous, costly, politically risky military missions?' (Ogata 1999)

Second, the air strikes against Yugoslavia violated the norm of non-selectivity. Commentators have noted that there were several situations around the world where much more serious violations of human rights had taken place but the NATO had not intervened. The case of Kurds in Turkey was has been repeatedly cited, as also the violations in Sudan, Sierra Leone etc (Chomsky 1999a; Mandelbaum 1999) The former US President Carter had pointedly observed that 'formal commitments are being made in

the Balkans, where white Europeans are involved, but no such concerted efforts are being made by leaders outside of Africa to resolve the disputes under way there. This failure gives the strong impression of racism' (Carter 1999; see also Mandelbaum 1999: 6)[i].

Third, the record of NATO States over the last three centuries which have seen colonial exploitation succeeded by neo-colonial rule hardly equip them to mouth slogans of justice, in particular to the peoples of the Third World. Incidentally, among the first acts of reconstruction recommended by the donor states in Kosovo has been to put in place 'a healthy and predictable environment for private investment and, more broadly, an accelerated process of transition to transform Kosovo into a market economy'. They have called for the privatisation of state owned industry and invited its business communities to look for investment opportunities (UN 1999b, World Bank 1999). NATO countries, finally, continue to impose economic sanctions against several countries with disastrous effect. Economic sanctions, as Mueller and Mueller remind us in a recent article in the prestigious *Foreign Affairs*, 'may have contributed to more deaths during the post-Cold War era than all weapons of mass destruction throughout history (Mueller and Mueller 1999: 43).

Peaceful means of resolving the dispute were not exhausted

Fourth, the NATO states did not exhaust the international law principle of peaceful settlement of disputes. Indeed, alternative political paths to the bombings were available but were deliberately excluded (Barutciski 1999: 8; Chomsky 1999a). Thus, speaking of Rambouillet, Kissinger has observed that it 'was not a negotiation—as is often claimed—but an ultimatum' (Kissinger 1999: 22). Other critics have pointed out that, 'the Rambouillet documents ... could not be acceptable to any state' (Hayden 1999; Tariq Ali 1999: 65) for it 'called for complete military occupation and political control of Kosovo by Nato, and effective Nato military occupation of the rest of Yugoslavia at Nato's will' and 'it is hard to imagine that any country would consider such terms, except in the form of unconditional surrender' (Chomsky 1999b: 11-12). Falk who calls for a more nuanced analysis of the Kosovo "incident" in the pages of *American Journal of International Law* is compelled to observe:

> ...a recourse to force should be clearly presented as the consequence of an energetic, good faith attempt via flexible diplomacy to find a peaceful solution. The failure to make this attempt severely compromises the normative status of the NATO initiative,

and does so regardless of the legal rationale selected to justify the action. NATO's way of proceeding also weakens the argument for bypassing the United Nations and the restrictive constraints of international law. The United Nations was justifiably criticized along the same lines for its apparent unwillingness to pursue flexible diplomacy in the Persian Gulf crisis (Falk 1999).

The NATO forces violated international humanitarian laws

Fifth, since this was a war which was waged in the name of "humanitarianism" it was incumbent upon NATO to ensure that it did not violate the rules of international humanitarian laws. To quote Falk once again:,

> the NATO initiative was not a war in the conventional sense, but one based on a claim of "humanitarian intervention." As such, it would seem subject to stricter standards of constraint relative to the use of force, especially with regard to civilian harm, and particularly in reference to the population that was being protected. NATO's style of bombing after the first few days was to inflict heavy, deliberate damage on civilian targets of a wide variety, relying on mastery of the air, smart weaponry, and a proclaimed intention to continue the bombing on an intensifying scale until Belgrade "submitted" without conditions. The magnitude and effects of such bombing are difficult to reconcile with the humanitarian claims made by NATO spokespersons (Falk 1999)

Indeed, the NATO bombing of civilian targets, the wanton destruction of civilian infrastructure and the environmental disasters resulted in clear violations of international humanitarian laws. In a contribution to the *International Herald Tribune* entitled "Beware, the Geneva Conventions Are Under Fire", Yves Sandoz, the Director for international law and communications of the ICRC raised the issue whether if one were to concede that the cause for which NATO action was undertaken was legitimate, it freed them from any obligation under international humanitarian law and went on to observe:

> Let it be said at once that such an approach is dangerous, and would annihilate all the efforts made to build up international humanitarian law....The body of law endeavors precisely to ensure that certain elementary humanitarian rules are respected during conflicts, which obviously implies that each side incurs the same obligations. Trying to release oneself from such an obligation would inevitably mean a return to barbarity (Sandoz 1999)

Writing in the course of the NATO air strikes, former US President Carter noted that 'the destruction of civilian life has now become senseless and excessively brutal' (Carter 1999): 'Instead of focusing on Serbian military forces missiles and bombs [were] concentrating on

the destruction of bridges, railways, roads, electric power, and fuel and fresh water supplies. Serbian citizens report(ed) that they [were] living like cavemen, and their torment increase(d) daily' (Id). Regis Debray confirmed this scenario after his visit to the country (Debray 1999). Even scholars who are not critical of NATO action admit the violation of humanitarian laws (Roberts 1999: 115). Roberts also admits that 'a further difficulty arose from the possible environmental effects of certain NATO actions, including the release of chemicals resulting from certain air attacks, and the use of toxic materials (especially depleted uranium) in weapons and quantities of unexploded ordnance which was a serious hazard after the war' (Id).

Others have been harsher in their criticism. According to Hayden, 'the war supposedly in defense of human rights has produced war crimes by NATO, and a civilian casualty rate that is at least three time higher than the casualty rate of the "intolerable" violations of human rights that NATO was supposedly acting to correct' (Hayden 1999). Another observer wrote that 'in the more than two-month long Balkan war currently underway, the illegality and criminality of NATO's behavior is so obvious and so clear that there is certainly something the ICTY can and should do in that respect' (Shen 1999). The culpability of NATO military and political leaders in the ICTY would seem particularly clear since the Prosecutor of the Tribunal had in fact warned NATO that it too was bound by the Geneva Conventions, and NGOs such as Human Rights Watch and the Lawyers Committee for Human Rights had sent letters to NATO's secretary general expressing concern about specific violations by NATO of international humanitarian law (Hiatt 1999).

Few initiatives in recent years that have held greater attraction to the Northern States, academics and NGOs than the setting up of tribunals to put on trial individuals accused of war crimes. Therefore, it is surprising that the selective nature of these moves to enforce international human rights and humanitarian laws have gone uncommented, in particular the fact that selectivity has assumed a North-South dimension in the post-colonial world. In instances where violence has been directed against less powerful countries, the violation of the laws of war has generally been ignored, as is evidenced by the Vietnam and the Gulf Wars, and now Kosovo.

In the case of Vietnam, the 'mainstream [Western] media attacked the legitimacy of the Russell initiative, ignored its presentation of evidence (fully vindicated by

subsequent inquiries from many sources), and scorned its conclusions' (Falk 1985: 496). So much so that the Russell War Crimes Tribunal 'had difficulty finding a government that would tolerate its presence' (Id: 500). In the case of the Gulf War the Ramsay Clark report received little attention which had *inter alia* noted that 'the bombing that has occurred through out Iraq is the clearest violation of international law and norms for armed conflict including the Hague and Geneva Conventions and the Nuremberg Charter. It is uncivilized, brutal, racist by any moral standard' (Clarke 1991). But it explains why the US is opposed to the permanent international criminal court despite the fact that its statute goes some way to meet its concerns. It compelled *The Economist* to write and I quote:

> In the 1990s, the United States played the key role in setting up tribunals to put on trial individuals accused of war crimes and genocide in Rwanda and ex-Yugoslavia. Yet, alone among its allies, it now opposes the permanent international criminal court ... primarily because it could not win an absolute exemption for its own soldiers. And that attitude is nothing new. American governments have seen the corpus of international law as a useful device to restrain or vilify other nations, while refusing to let it apply to their own'.

There was no real interest in protecting the rights of Kosovars

Sixth, the welfare of refugees leaving Kosovo was of little concern to NATO states. This is evidenced by the attitude toward Kosovar Albanian refugees in the months prior to the bombing campaign. According to Human Rights Watch, in the first half of 1998, 'despite calls from UNHCR to halt deportations, Germany and Switzerland expelled more than a thousand rejected asylum seekers to Kosovo ...under the terms of readmission agreements with the Federal Republic of Yugoslavia' (Human Rights Watch 1999). Little attention was also paid to the fact that the NATO bombing affected 'the second largest refugee caseload in Europe'. These were the approximately 500,000 Serb refugees from Croatia and Bosnia. As was noted in a briefing to the Security Council:

> The approximately 500,000 Serb refugees from Croatia and Bosnia, many of whom fled Croatia during "Operation Storm" in 1995, constitute the second largest refugee caseload in Europe, and their plight should not be overshadowed by the Kosovo crisis. These refugees have the same rights and needs as refugees from Kosovo in Albania and Macedonia, and deserve similar levels of assistance and commitment from the international community to identify urgent solutions to their plight. The mission, on its own initiative, visited a collective centre in Vojvodina. It is important for the international community, as it attempts to

> provide assistance to the new refugees in Albania and Macedonia, not to neglect people who have been refugees for over four years and whose sub-human living conditions will inevitably be aggravated by the ongoing conflict (Sergio 1999).

The High Commissioner for Refugees reminded the NATO powers that they should not 'neglect the victims of the earlier Balkan wars ... who were still hosted by Serbia and Montenegro' (Ogata 1999b; Ogata 1999 June 10). She also pleaded that there should be no repetition of what happened in early 1996 in Sarajevo when after the conflict ended tens and thousands of Serbs fled (Ogata 1999b). We know what transpired, emphasizing did not have the support of world public opinion despite the fact that the Western the harsh reality that refugees are pawns and not concerns and that human rights are merely used to legitimize the use of force.

The Air Strikes were condemned by preponderant world public opinion

Seventh, there was little support for the NATO bombings in much of the Third World. This despite the fact that Western media showed utter cowardice, prejudice and oversimplification on their reporting of the NATO air strikes (Said 1999a). The Chinese people actively condemned the NATO action. In democratic India there was a consensus across the political divide that the NATO airs strikes against Yugoslavia had little to do with humanitarianism. One reason of course was the selective nature of the intervention. But I believe that the principal reason for the disbelief was the record of the US and its allies vis-à-vis Third World countries States which have supported a series of dictators in the Third World were now expecting them to believe that its heart was bleeding for the peoples of Kosovo. States at whose bidding sanctions have been imposed with deleterious effects on the health of the children and the aged in Iraq were attempting to tell the world that they were moved by the plight of the citizens of Kosovo. States which compel poor countries in the South to follow economic policies which spell their ruin were talking about the fate of Kosovars. Frankly, the awesome hypocrisy of the NATO powers left the Third World peoples breathless.

NATO did not achieve its objectives

The NATO bombings also failed to achieve the spelt out political and humanitarian objectives. The NATO action was, to use Mandelbaum's words, ' a perfect failure' (Mandelbaum 1999: 5). Indeed, according to Mandelbaum, the final agreement

'embraced the position of the party it had defeated' and 'over which the war had been fought' viz., that Kosovo was an integral part of Yugoslavia (Id). Likewise, Roberts points out that one of the substantial concessions NATO had to make in the June settlement was that 'there was no longer any mention of the status-of-forces provisions in Appendix B of the Rambouillet Accord which would have accorded NATO personnel unimpeded access, including for training and for operations, throughout FRY territory' (Roberts 1999: 117). Incidentally, the agreement confirms suspicions that the Rambouillet Accord was drafted in a manner to induce rejection. On the humanitarian front, in the aftermath of the agreement a majority of Serbs residents of Kosovo had to leave their homes in order to escape violence; the UN administration has been hard put to stop attack on Serbs who have fled the province to add to the refugee population in Belgrade.

III

RESPONSIBILITY FOR NATO ACTIONS: COMPENSATION OWED

If the NATO air strikes against Yugoslavia were in clear violation of international law and the Charter of the United Nations then surely the NATO powers are accountable to FRY for their acts of omission and commission. For 'today one can regard responsibility as a general principle of international law' (Brownlie 1990: 433). It is concerned with 'the incidence and consequences of illegal acts, and particularly the payment of compensation for loss caused' (Id). In its Order of June 2, 1999 in the *Case Concerning Legality of the Use of Force* (Yugoslavia v. United States of America), the ICJ observed:

> ...whether or not States accept the jurisdiction of the Court, they remain in any event responsible for acts attributable to them that violate international law, including humanitarian law;... (Paragraph 31)

Thus, for example, the NATO air strikes clearly violated the 1977 Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and relating to the Protection of Victims of International Norms of International Armed Conflicts (Protocol I). All NATO States other than France, Turkey and the United States have ratified it. Article 91 of Protocol I provides:

> A party to the conflict which violates the provisions of the Conventions of this Protocol shall, if the case demands, be liable to compensation. It shall be responsible for all acts committed by persons forming part of its armed forces.

There is little doubt that in this case there is legitimate demand for compensation for all the harm caused to civilians and damage to civilian infrastructure, as well as long-term and serious damage to the environment.

There are several precedents in recent years of countries which have committed aggression being required to compensate the victims of aggression. Allow me to give four examples from the resolutions adopted by the UN Security Council. On 31 March, 1976 the United Nations Security Council adopted Resolution S/387 in which it *inter alia* called upon 'the Government of South Africa to meet the just claims of the People's Republic of Angola for a full compensation of the damage and destruction inflicted on its State and for the restoration of the equipment and materials which its invading forces seized, . . '. On 23 November 1979, the UN Security Council adopted Resolution S/455 which called upon South Africa to make 'payment of full and adequate compensation to the Republic of Zambia by the responsible authorities for the damage to life and property resulting from the acts of aggression, . . '. On 19 June 1981, the UN Security Council adopted Resolution S/487 which stated that 'Iraq is entitled to appropriate redress for the destruction it has suffered, responsibility for which has been acknowledged by Israel. Finally, on 29 October, 1990 the Security Council Resolution S/Res/674, 29 which *inter alia* read as follows

> 8.Reminds Iraq that *under international law it is liable for any loss, damage or injury arising in regard to Kuwait and third States, and their nationals and corporations, as a result of the invasion* and illegal occupation of Kuwait by Iraq;
>
> 9.Invites States to collect relevant information regarding their claims, and those of their nationals and corporations, for restitution or financial compensation by Iraq with a view to such arrangements as may be established in accordance with international law, . . (Emphasis added)

In a later resolution S/Res/687/ of April 8 1991 it stated:

> 16.*Reaffirms* that Iraq, without prejudice to the debts and obligations of Iraq arising prior to 2 August 1990, which will be addressed through the normal mechanisms, *is liable under international law for any direct loss, damage, including environmental damage and the depletion of natural resources, or injury*

to foreign Governments, nationals and corporations, as a result of Iraq's unlawful invasion and occupation *of Kuwait*;

17.*Decides* that all Iraqi statements made since 2 August 1990 repudiating its foreign debt are null and void, and demands that Iraq adhere scrupulously to all of its obligations concerning servicing and repayment of its foreign debt;

18.*Decides* also to create a fund to pay compensation for claims that fall within paragraph 16 above and to establish a Commission that will administer the fund;

19.*Directs* the Secretary-General to develop and present to the Security Council for decision, no later than thirty days following the adoption of the present resolution, recommendations for the fund to meet the requirement for the payment of claims established in accordance with paragraph 18 above and for a programme to implement the decisions in paragraphs 16, 17 and 18 above, including administration of the fund;...

By Res 692 of 20 May 1991 the Security Council decided to establish the Fund and Commission referred to in paragraph 18 of resolution 687 (1991) These resolutions of the Security Council appear to establish the rule that a State is liable under international law to pay compensation for direct loss, damage, including environmental damage, as a result of unlawful acts of omission and commission. The NATO air strikes were clearly in violation of international law and the Charter of the United Nations Therefore, the NATO member countries are under an international obligation to indemnify the FRY for loss and damages to it

IV

CONCLUSION

In lieu of the blatant violation of international law and the Charter of the United Nations in launching weeks of air strikes against Yugoslavia, it is time that the humanitarian community pondered over the essence of new humanitarianism and the role of military interventions to protect human rights. I have argued elsewhere that *humanitarianism is the ideology of hegemonic states in the era of globalization marked by the end of the Cold War and a growing North-South divide* (Chimni 2000. 2). It manipulates the language of human rights to legitimize a range of dubious practices, including its selective defense. In the case of Kosovo 'the extent of the human rights violations in Kosovo prior to the withdrawal of the OSCE's observer force was not massive and widespread' (Charney 1999). In the circumstances, the NATO states should

have pursued a peaceful solution to the problem of human rights violations. Among other things, international law has established a range of mechanisms to deal with human rights concerns. And as the ICJ pointed out in the *Nicaragua* case, '...where human rights are protected by international conventions that protection takes the form of such arrangements for monitoring or ensuring respect for human rights as are provided for in the conventions themselves ....'(I.C.J. Reports 1986 para 267). What however motivated the NATO powers was not the human rights of the citizens of Yugoslavia but the need to renew and reposition NATO and to affirm the hegemony of NATO powers.

Roberts has therefore rightly called the NATO action 'a questionable model of humanitarian intervention' (Roberts 1999: 120). It is a questionable model *not* because there were no violations of human rights in Kosovo. There surely were. It is a dubious model because it encourages and endorses action contrary to established rules of international law and the Charter of the United Nations. In the case of NATO air strikes, the principle of peaceful means of settlement of disputes was clearly not exhausted. On the other hand, the NATO action contravened in the most fundamental way the principles of non-use of force, sovereignty and non-intervention. It also did not have appropriate UN authorization. Neither were the air strikes morally justified. Indeed, they ended up doing greater harm than they prevented. 'In sum', in the words of Falk, 'the NATO initiative on behalf of Kosovo offers us a badly flawed precedent for evaluating future claims to undertake humanitarian intervention without proper UN authorization' (Falk, 1999). For, among other things, 'it leaves the door open for hegemonic states to use force for purposes clearly incompatible with international law' (Charney 1999).

To conclude, there is little doubt that the unlawful NATO air strikes have seriously undermined the authority and integrity of the international legal system. For the NATO air strikes showed that while the West expects others to play by the rules of international law it does not itself expect to be constrained by them. As Chinkin points out, 'the Kosovo intervention shows that the West continues to script international law, even while it ignores the constitutional safeguards of the international legal order' (Chinkin 1999). This does not bode well for sustaining the rule of law in the international system.

REFERENCES

Ali, T (1999) "Springtime for NATO", *New Left Review* March/April 234: 62-72.

Barutciski, M (1999) "Western diplomacy and the Kosovo refugee crisis", *Forced Migration* 5: 8-10.

Becker, E (1999) "Aid Group's [UNHCR's] Partnership with NATO Raises Concern Over Tradition of Neutrality", *New York Times News Service*, 9 April 1999.

Blair, T (1999) "A New Generation Draws the Line", *Newsweek*, April 19 1999

Brownlie, Ian (1990) *Principles of Public of International Law* Oxford: Clarendon Press Fourth edition.

Carlson, I and Ramphal, S (1999) "NATO's Vigilante Warfare Gives a Bad Example to the World", *International Herald Tribune*, April 1.

Carter, J (1999) "As a Peacemaker, America Is Blundering Badly", *International Herald Tribune*, May 28.

Cassesse, A (1999) "Ex iniura ius oritur: Are We Moving Towards International Legitimation of Forcible Countermeasures in the World Community?", http://www.ejil.org/journal/Vol.10/No.1/Com.html

Charney, J (1999) "Anticipatory Humanitarian Intervention in Kosovo" *American Journal of International Law* October http://www.asil.org/Kosovo.htm#ed5

Chimni, B.S. (2000) "Globalization, Humanitarianism and the Erosion of Refugee Protection", *Working Paper No. 3*, Refugee Studies Centre, Oxford University.

Chinkin, C (1999) " Kosovo: A "Good" or "Bad" War? *American Journal of International Law* October http://www.asil.org/Kosovo.htm#ed5

Chomsky, N (1999) "Judge the US by deeds, not words", *New Statesman* 9 April: 11-13.

----------(1999a) "Is this really a grand Nato victory", *New Statesman* 14 June: 11-13.

Clark, R (1991) "Indictment of Lawless U.S. Bombing of Iraq", *Mainstream* (New Delhi) March 2: 13-17.

----------(1999) "The Indictment Prepared by Ramsey Clark, Former U.S. Attorney General", *Review of International Affairs* July/August: XVIII-XXVII.

Debray, R (1999) "An open letter to President Chirac", *Guardian Weekly*, May 30.

Erlanger, S (1999) "NATO Bombing Sparked Butchery, Survivors Say", *International Herald Tribune* June 21.

Falk, R (1999)" Kosovo, World Order, and the Future of International Law", *American Journal of International Law* October http://www.asil.org/Kosovo.htm#ed5

Franck, T. M (1999) "Break It, Don't Fake It", *Foreign Affairs*, July/August 116-118.

Glennon, M. J (1999) " The New Interventionism", *Foreign Affairs* May/June 2-7.

Hayden, R (1999) "Humanitarian Hypocrisy", http://jurist.law.pitt.edu/hayden.html

Hiatt, F (1999) "International Law, Yes, but NATO Was Needed", International Herald Tribune July 13.

Human Rights Watch (1999) *Annual Report*

International Court of Justice, *Nicaragua* case, *I.C.J. Reports 1986*.

----------, Case Concerning Legality of Use of Force (Yugoslavia v. United States of America and others) Request for the Indication of Provisional Measures. October 1999

Kaldor, M (1999) "If war knows no bounds, we need new rules of intervention", *The Guardian Weekly*, July 14

Kissinger, H (1999) "New World Disorder", *Newsweek* May 31. 22-25

Luck, E. C (1999) "A Road to Nowhere", *Foreign Affairs*, July/August 118-119.

Mandelbaum, M (1999) "A Perfect Failure", *Foreign Affairs* September/October 1999 2-9.

Morris, P (1999) "Humanitarian interventions in Macedonia: an NGO perspective", *Forced Migration* 5: 18-19

Mueller, J and Mueller K (1999) "Sanctions of Mass Destruction", *Foreign Affairs* May/June 43-53.

Newland, K. "The Decade in Review", *The World Refugee Survey: 1999* http://www.irsa-uscr.org/uscr/uscrindx.htm

Ogata, Sadako (1999) Opening Statement by the United Nations High Commissioner for Refugees at the Fiftieth Session of the Executive Committee of the High Commissioner's Programme Geneva, Monday, 4 October 1999, http://www.unhcr.ch/

----------(1999b), "Remarks at the Meeting to Adopt the Stability Pact for South Eastern Europe", Cologne, 10 June 1999, http://www.unhcr.ch/

Orford, A (1998) "Locating the International: Military and Monetary Interventions after the Cold War", *Harvard International Law Journal* 38:2 443-485.

Rockler, W. J (1999) "America First?", *Foreign Affairs*, July/August 119-120.

Roberts, A (1999) "NATO's 'Humanitarian War' over Kosovo", *Survival*, 41:3 102-123.

Said, E (1999), "Protecting the Kosovars?", *New Left Review* March/April 234: 73-75.

----------(1999a) "The blind misleading the blind" *New Statesman* 17 May: 13-14.

Sandoz, Y (1999) "Beware, the Geneva Conventions Are Under Fire", *The International Herald Tribune* July 14

SC (Security Council) (1999) Press Release Doc SC/6657, 24 March 1999. NATO Action Against Serbian Military Targets Prompts Divergent Views as Security Council Holds Urgent Meeting on Situation in Kosovo

SC (Security Council) (1999a) Press Release Doc SC/6659, 26 March 1999. Security Council Rejects Demand for Cessation of Use of Force Against Federal Republic of Yugoslavia

[illegible] (on file with author)

Sergio, V de Mellon, (1999) Briefing to the Security-Council by Under-Secretary-General: the UN Inter-Agency Needs Assessment Mission to the Federal Republic of Yugoslavia http://www.reliefweb.int Source: UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) Date: 02 Jun.

Appendix B: Status of Multi-National Military Implementation Force

1. For the purposes of this Appendix, the following expressions shall have the meanings hereunder assigned to them:

a. "NATO" means the North Atlantic Treaty Organization (NATO), its subsidiary bodies, its military Headquarters, the NATO-led KFOR, and any elements/units forming any part of KFOR or supporting KFOR, whether or not they are from a NATO member country and whether or not they are under NATO or national command and control, when acting in furtherance of this Agreement.

b. "Authorities in the FRY" means appropriate authorities, whether Federal, Republic, Kosovo or other.

c. "NATO personnel" means the military, civilian, and contractor personnel assigned or attached to or employed by NATO, including the military, civilian, and contractor personnel from non-NATO states participating in the Operation, with the exception of personnel locally hired.

d. "the Operation" means the support, implementation, preparation, and participation by NATO and NATO personnel in furtherance of this Chapter.

e. "Military Headquarters" means any entity, whatever its denomination, consisting of or constituted in part by NATO military personnel established in order to fulfill the Operation.

f. "Authorities" means the appropriate responsible individual, agency, or organization of the Parties.

g. "Contractor personnel" means the technical experts or functional specialists whose services are required by NATO and who are in the territory of the FRY exclusively to serve NATO either in an advisory capacity in technical matters, or for the setting up, operation, or maintenance of equipment, unless they are:

(1) nationals of the FRY; or

(2) persons ordinarily resident in the FRY.

h. "Official use" means any use of goods purchased, or of the services received and intended for the performance of any function as required by the operation of the Headquarters.

i. "Facilities" means all buildings, structures, premises, and land required for conducting the operational, training, and administrative activities by NATO for the Operation as well as for accommodation-of NATO personnel.

2. Without prejudice to their privileges and immunities under this Appendix, all NATO personnel shall respect the laws applicable in the FRY, whether Federal, Republic, Kosovo, or other, insofar as compliance with those laws is compatible with the entrusted tasks/mandate and shall refrain from activities not compatible with the nature of the Operation.

3. The Parties recognize the need for expeditious departure and entry procedures for NATO personnel. Such personnel shall be exempt from passport and visa regulations and the registration requirements applicable to aliens. At all entry and exit points to/from the FRY, NATO personnel shall be permitted to enter/exit the FRY on production of a national identification (ID) card. NATO personnel shall carry identification which they may be requested to produce for the authorities in the FRY, but operations, training, and movement shall not be allowed to be impeded or delayed by such requests.

4. NATO military personnel shall normally wear uniforms, and NATO personnel may possess and carry arms if authorized to do so by their orders. The Parties shall accept as valid, without tax or fee, drivers, licenses and permits issued to NATO personnel by their respective national authorities.

5. NATO shall be permitted to display the NATO flag and/or national flags of its constituent national elements/units on any NATO uniform, means of transport, or facility.

6. a. NATO shall be immune from all legal process, whether civil, administrative, or criminal.

b. NATO personnel, under all circumstances and at all times, shall be immune from the Parties, jurisdiction in respect of any civil, administrative, criminal, or disciplinary offenses which may be committed by them in the FRY. The Parties shall assist States participating in the operation in the exercise of their jurisdiction over their own nationals.

c. Notwithstanding the above, and with the NATO Commander's express agreement in each case, the authorities in the FRY may exceptionally exercise jurisdiction in such matters, but only in respect of Contractor personnel who are not subject to the jurisdiction of their nation of citizenship.

7. NATO personnel shall be immune from any form of arrest, investigation, or detention by the authorities in the FRY. NATO personnel erroneously arrested or detained shall immediately be turned over to NATO authorities.

8. NATO personnel shall enjoy, together with their vehicles, vessels, aircraft, and equipment, free and unrestricted passage and unimpeded access throughout the FRY including associated airspace and territorial waters. This shall include, but not be limited to, the right of bivouac, maneuver, billet, and utilization of any areas or facilities as required for support, training, and operations.

9. NATO shall be exempt from duties, taxes, and other charges and inspections and custom regulations including providing inventories or other routine customs documentation, for personnel, vehicles, vessels, aircraft, equipment, supplies, and provisions entering, exiting, or transiting the territory of the FRY in support of the Operation.

10. The authorities in the FRY shall facilitate, on a priority basis and with all appropriate means, all movement of personnel, vehicles, vessels, aircraft, equipment, or supplies, through or in the airspace, ports, airports, or roads used. No charges may be assessed against NATO for air navigation, landing, or takeoff of aircraft, whether government-owned or chartered. Similarly, no duties, dues, tolls or charges may be assessed against NATO ships, whether government-owned or chartered, for the mere entry and exit of ports. Vehicles, vessels, and aircraft used in support of the operation shall not be subject to licensing or registration requirements, nor commercial insurance.

11. NATO is granted the use of airports, roads, rails, and ports without payment of fees, duties, dues, tolls, or charges occasioned by mere use. NATO shall not, however, claim exemption from reasonable charges for specific services requested and received, but operations/movement and access shall not be allowed to be impeded pending payment for such services.

12. NATO personnel shall be exempt from taxation by the Parties on the salaries and emoluments received from NATO and on any income received from outside the FRY.

13. NATO personnel and their tangible moveable property imported into, acquired in, or exported from the FRY shall be exempt from all duties, taxes, and other charges and inspections and custom regulations.

14. NATO shall be allowed to import and to export, free of duty, taxes and other charges, such equipment, provisions, and supplies as NATO shall require for the operation, provided such goods are for the official

use of NATO or for sale to NATO personnel. Goods sold shall be solely for the use of NATO personnel and not transferable to unauthorized persons.

15. The Parties recognize that the use of communications channels is necessary for the Operation. NATO shall be allowed to operate its own internal mail services. The Parties shall, upon simple request, grant all telecommunications services, including broadcast services, needed for the Operation, as determined by NATO. This shall include the right to utilize such means and services as required to assure full ability to communicate, and the right to use all of the electromagnetic spectrum for this purpose, free of cost. In implementing this right, NATO shall make every reasonable effort to coordinate with and take into account the needs and requirements of appropriate authorities in the FRY.

16. The Parties shall provide, free of cost, such public facilities as NATO shall require to prepare for and execute the Operation. The Parties shall assist NATO in obtaining, at the lowest rate, the necessary utilities, such as electricity, water, gas and other resources, as NATO shall require for the Operation.

17. NATO and NATO personnel shall be immune from claims of any sort which arise out of activities in pursuance of the operation; however, NATO will entertain claims on an *ex gratia* basis.

18. NATO shall be allowed to contract directly for the acquisition of goods, services, and construction from any source within and outside the FRY. Such contracts, goods, services, and construction shall not be subject to the payment of duties, taxes, or other charges. NATO may also carry out construction works with their own personnel.

19. Commercial undertakings operating in the FRY only in the service of NATO shall be exempt from local laws and regulations with respect to the terms and conditions of their employment and licensing and registration of employees, businesses, and corporations.

20. NATO may hire local personnel who on an individual basis shall remain subject to local laws and regulations with the exception of labor/employment laws. However, local personnel hired by NATO shall:

a. be immune from legal process in respect of words spoken or written and all acts performed by them in their official capacity;

b. be immune from national services and/or national military service obligations;

c. be subject only to employment terms and

conditions established by NATO; and

d. be exempt from taxation on the salaries and emoluments paid to them by NATO.

21. In carrying out its authorities under this Chapter, NATO is authorized to detain individuals and, as quickly as possible, turn them over to appropriate officials.

22. NATO may, in the conduct of the Operation, have need to make improvements or modifications to certain infrastructure in the FRY, such as roads, bridges, tunnels, buildings, and utility systems. Any such improvements or modifications of a non-temporary nature shall become part of and in the same ownership as that infrastructure. Temporary improvements or modifications may be removed at the discretion of the NATO Commander, and the infrastructure returned to as near its original condition as possible, fair wear and tear excepted.

23. Failing any prior settlement, disputes with the regard to the interpretation or application of this Appendix shall be settled between NATO and the appropriate authorities in the FRY.

24. Supplementary arrangements with any of the Parties may be concluded to facilitate any details connected with the Operation.

25. The provisions of this Appendix shall remain in force until completion of the Operation or as the Parties and NATO otherwise agree.

Chapter 8

Amendment, Comprehensive Assessment, and Final Clauses
Article I: Amendment and Comprehensive Assessment

1. Amendments to this Agreement shall be adopted by agreement of all the Parties, except as otherwise provided by Article X of Chapter 1.

2. Each Party may propose amendments at any time and will consider and consult with the other Parties with regard to proposed amendments.

3. Three years after the entry into force of this Agreement, an international meeting shall be convened to determine a mechanism for a final settlement for Kosovo, on the basis of the will of the people, opinions of relevant authorities, each Party's efforts regarding the implementation of this Agreement, and the Helsinki Final Act, and to undertake a comprehensive assessment of the implementation of this Agreement and to consider proposals by any Party for additional

RAMBOUILLET APPENDIX B:'GIVE US YOUR COUNTRY OR WE'LL DESTROY IT'

By Richard Becker

Appendix B of the Rambouillet Accord -- the United States/NATO "peace plan" for Kosovo-- would have opened the door for NATO to occupy all of Yugoslavia.

In explaining why they launched a devastating bombing war against Yugoslavia, President Bill Clinton, Secretary of State Madeleine Albright and other U.S. officials have repeatedly tried to place the blame on the Belgrade government for refusing to negotiate and failing to sign the Rambouillet agreement.

The reality is very different: The Rambouillet accord was presented to Yugoslavia as an ultimatum. It was a "take it or leave it" proposition, as Albright often emphasized back in February. There were, in fact, no negotiations.

The accord provided for a very broad form of autonomy for Kosovo. A province of Serbia, one of two republics, along with Montenegro, that make up present-day Yugoslavia, Kosovo would have its own parliament, president, prime minister, supreme court and security forces under Rambouillet. Unlike U.S. states, the new Kosovan government would be able to negate laws of the federal republic's legislature and conduct its own foreign policy.

As has been reported in some of the big-business media, the Yugoslav government indicated its willingness to accept the autonomy part of the agreement, but rejected other sections, including the occupation of Kosovo by a 28,000-strong NATO ground force.

Other aspects of the accord have been given very little or no coverage in the corporate media. Among them are:

Chapter 4a, Article I—"The economy of Kosovo, shall function in accordance with free market principles." Kosovo is rich in mineral resources like gold, silver, mercury, molybdenum and other ores.

Chapter 5, Article V--"The CIM shall be the final authority in theater regarding interpretation of the civilian aspects of this Agreement, and the Parties agree to abide by his determinations as binding on all Parties and persons." The CIM is the Chief of the Implementation Mission, to be appointed by the European Union countries.

Chapter 7, Article XV—"The KFOR [NATO] commander is the final authority in theater regarding interpretation of this Chapter and his determinations are binding on all Parties and persons." This chapter refers to all military matters.

Together, the CIM and the NATO commander are given complete dictatorial powers, the right to overturn elections, shut down organizations and media, and overrule any decisions made by the Kosovo, Serbia or federal governments.

APPENDIX B

Appendix B, the "Status of the Multi-National Military Implementation Force," includes even more intrusive provisions for Yugoslavia as a whole.

Section 6a: "NATO shall be immune from all legal process, whether civil, administrative, or criminal." Section 6b:

"NATO personnel, under all circumstances and at all times, shall be immune from the Parties, jurisdiction in respect of any civil, administrative, criminal or disciplinary offenses which may be committed by them in the FRY (Federal Republic of Yugoslavia)." Section 7: "NATO personnel shall be immune from any form of arrest, investigation, or detention by the authorities in the FRY."

Together, Sections 6 and 7 compose the old, hated, colonial concept of "extraterritoriality." Under this principle, the colonizers were immune from being tried by the courts of the colonized country, even if they committed rape, murder and mayhem - as they often did.

Section 8: "NATO personnel shall enjoy, together with their vehicles, vessels, aircraft, and equipment, free and unrestricted passage and unimpeded access throughout the FRY including associated airspace and territorial waters. This shall include, but not be limited to, the right of bivouac, maneuver, billet and utilization of any areas or facilities as required for support, training, and operations."

Section 11: "NATO is granted the use of airports, roads, rails, and ports without payment of fees, duties, dues, tolls, or charges occasioned by mere use."

Section 15: "The Parties (Yugoslav government) shall, upon simple request, grant all telecommunications services, including broadcast services, needed for the Operation, as determined by NATO. This shall include the right to utilize such means and services as required to assure full ability to communicate and the right to use all of the electromagnetic spectrum for this purpose, free of cost."

Section 22: "NATO may, in the conduct of the Operation, have need to make improvements or modifications to certain infra structure in the FRY, such as roads, bridges tunnels, buildings, and utility systems."

Stationing 28,000 U.S./NATO troops in Kosovo, a province of Yugoslavia would, by itself, be a gross violation of the country's sovereignty.

But the Rambouillet accord goes even further -- it requires that Yugoslavia allow NATO unfettered access to any and all parts of the country's territory, with all costs to be borne by the host country.

The accord blatantly violates Yugoslavia's sovereignty in so provocative a manner that it cannot have been accidental. It is not difficult to imagine a working group in the State Department charged with the task of thinking up the most intrusive and insulting clauses possible to insert into the agreement.

Clearly, U.S. policymakers never intended for Yugoslavia's leadership to sign this document. It was just another step in preparing for war.

The role of Rambouillet in this process was to unfairly put the onus for the failure to achieve a peaceful resolution on the Yugoslav side, in order to justify the massive bombing of the entire country.

